

Марион Зимър Брадли
Краят на Атлантида

КНИГА ПЪРВА МИКОН

„Всички събития са просто следствия на предхождащите ги причини – те могат да бъдат видени ясно, но рядко биват разбирани правилно. Когато зазвучи една мелодия, и най-неукият може да долови дали тя завършва правилно или фалшиво, но не може да каже защо градацията на звуците трябва да доведе тъкмо до този финален акорд, а не до друг. Законът на Харната определя финалния акорд на всички житейски мелодии, вплетени в песента на битието от първата им нота – както малкото камъче, хвърлено във водата, което може да предизвика все по-големи концентрични вълни, способни, ако такава е Кармата, да погълнат и цял континент – дълго след като падналото камъче е потънало, изчезнало и забрадено.“

Из ученията на мъдреца Раджаста

Това е историята на едно такова камъче, хвърлено в едно малко езеро – в свят, който е бил погълнат от водите на океана, дълго преди египетските фараони да започнат да поставят един камък върху друг.

Първа глава ПРАТЕНИЦИТЕ

1.

Дочул стъпките на обути в сандали нозе върху каменните плочи, жрецът Раджаста вдигна очи от свитъка, който държеше развит на коленете си. Библиотеката на Храма обикновено бе пуста в този час, и той идваше всеки ден по това време, за да може да се занимава с проучванията си, необезпокояван от никого. Челото му леко се сбърчи – не от гняв, той не беше гневлив, а по-скоро от слабо раздражение, че го изтъргват насилствено от дълбокия размисъл.

Двамата мъже, който бяха влезли и библиотеката, определено събу-диха интереса му. Той изправи гръб и ги загледа, но не остави свитъка и не стана да ги посрещне.

По-възрастният от новодошлите беше Талканон, върховен

управител на Храма на Светлината – набит, жизнерадостен мъж на средна възраст, чието привидно добродушие прикриваше пронизателен ум, който разсъждаваше хладно и строго, а понякога и безжалостно. Другият човек бе непознат на Раджаста – широк и строен, той се движеше с видимо усилие и при все това всяко негово движение напомняше с грацията си на танц. На устните му бе застинала мрачна усмивка, която изглеждаше по-болезнена от всяка страдалческа гримаса. Когато приближиха, Раджаста се убеди, че чужденецът е наистина много висок, загорял и с изключително фини и красиви черти на лицето. Облечен бе в бели одежди с чуждестранна кройка, които сякаш отразяваха слънчевата светлина, така че непознатият бе обгърнат от леко сияние.

– Раджаста – поде върховният управител. – този наш брат търси пътя към по-висшето познание. Той има моето разрешение да идва в библиотеката, когато пожелае. Надявам се, че ще го приемеш като желан гост. – Талканон се поклони леко пред Раджаста, който все още седеше, и после, обръщайки се към чужденеца, поде: – Микон от Ахтарат, оставям те на грижите на най-учения сред нашите жреци. Знай, братко, че Храмът и Градът на Храма са на твое разположение; а ако имаш нужда от мен, можеш да не потърсиш по всяко време.

Талканон се поклони повторно, обърна се и остави жреца и странника да се опознават насаме.

Когато вратата се затвори бавно след масивната фигура на върховния управител, Раджаста вдигна очи и се намръщи – тон самият бе свикнал на резките маниери на Талканон, но чужденецът сигурно щеше да ги вземе за последни грубияни. Върховният управител затвори бавно вратата зад себе си. Дървото издаде сух, драскащ звук, плъзгайки се по плочите на пода. Раджаста отново се намръщи, остави свитъка, който четеше, стана и тръгна към госта с протегнати напред ръце, за да го приветства с „добре дошъл“. Сега си пролича колко висок беше Раджаста – макар и прехвърлил средната възраст, стойката му беше изправена, поведението му говореше за строгост и дисциплина.

Микон стоеше неподвижен там, където го бе оставил Талканон. Тъжната, малко крива усмивка не бе напуснала лицето му. Очите му бяха тъмносини като буреносно небе; ситните бръчици около тях свидетелстваха за чувство за хумор и толерантност.

„Този човек е несъмнено един от нас“, си каза жрецът на Светлината и се приведе в дълбок церемониален поклон. После се изправи и зачака. Странникът продължаваше да стои на същото място и да се усмихва, сякаш нищо не бе забелязал. Раджаста отново се смръщи, макар и по-

леко.

– Микон от Ахтарат...

– Така ме наричат – отвърна с официален тон странникът. – Дойдох тук, за да помоля за разрешение да продължа обучението си сред вас.

Гласът му беше нисък и звучен, но в него се долавяше и нотка на усилие, сякаш постоянно му се налагаше да се владее.

– С удоволствие бих споделил с теб всяка частица от своето познание – каза сериозно, но подчертано любезно Раджаста, – а и теб ще се радвам да виждам сред нас... – тон се поколеба, сетне допълни, сякаш тласкан от внезапен импулс – сине на Слънцето – и направя особен знак с ръка.

– Несъщ син, опасявам се – отвърна Микон. Мрачната усмивка отново премила по лицето му. – Но се гордея и с това.

Независимо от думите си, той също вдигна ръка и отвърна на поздрава с жеста, осветен от древността.

Раджаста пристъпи напред, за да прегърне госта – двамата бяха свързани не само от споделената мъдрост, но и от силата, съхранявана ревниво от жреците на Светлината – също като Раджаста. Микон явно бе един от допуснатите до най-висшето познание. Раджаста се учуден – гостът бе още таткова млад! Но едва сега, когато двамата се разделиха след прегръдката, старият жрец забеляза това, което не бе видял преди. Скръб и жалост помрачиха лицето му, той взе измъчените, слаби ръце на Микон в своите и го поведе към една пейка наблизко, шепнейки едва чуто:

– Микон, братко...

– Както вече казах, несъщ брат – кимна Микон. – Как разбра? Аз... казвали сами, че няма външни белези, нито пък...

– Няма – кимна Раджаста. – Предположих. Това, че стоиш напълно неподвижен... някои от жестовете ти... Но как те сполетя това, братко?

– Може ли друг път да поговорим за това? Това, което е... – Микон отново помълча, после продължи със странно напрегнатия си глас: – не може да бъде променено. Нека засега ти къде достатъчно това, че... отвърнах на Знака.

Раджаста отвърна с разтреперан от вълнение глас:

– Ти си истински Син на Светлината, макар че те е обвил мрак. Може би... може би дори единственият син на Светлината, който може да се изправи пред нея в цялото ѝ величие.

– Само защото никога не мога да го видя – промълви едва чуто Микон и невиждащите му очи сякаш се възряха внимателно в лицето пред

себе си, което също никога нямаше да видят. Настана мълчание. Болезнената усмивка отново проблеела за миг по лицето на Миши.

Накрая Раджаста се осмели да наруши мълчанието.

– Но... нали ти отвърнала моя знак... помислих, че съм сбъркал... че не е възможно да не виждаш...

– Струва ми се, че мога да чета мисли... понякога – отвърна Микон. – Само понякога и само когато това наистина, е необходимо. Все още не знам доколко мога да разчитам на тази своя способност. Но с теб... – усмивката отново озари мрачното, измъчено лице, – не се поколеба нито за миг.

Отново се възцари тишина, изпълнена с чувства, прекалено силни, за да бъдат изразени с думи. Тогава откъм коридора се разнесе млад женски глас:

– Господарю Раджаста!

Изопнатите от напрежение черти на жреца се отпуснаха.

– Тук съм, Домарис – извика той в отговор, а на Микон поясни, – тя с моя ученичка, младо момиче – дъщеря на Талканон. Все още не е събудена за познанието, но се учи добре и е... свършена, носи а себе си зародиша на величие.

– Дано небесната светлина ѝ дари мъдрост в познание – отвърна Микон с любезно безразличие.

Домарис влезе в стаята – висока, с гордо вдигната глава, а косата ѝ имаше цвета на кована мед – със слънчеви оттенъци и по-тъмни сенки. Влезе, лека като птица, но веднага спря – не се осмели да приближи до мъжете, нито пък да заговори в присъствието на непознат.

– Дете мое – каза меко Раджаста, – това е Микон от Ахтарат, мой брат в Светлината. Моля те да се отнасяш с него като с мен във всяко отношение.

Домарис се обърна към чужденеца с приветлива усмивка, но застана на място. Очите ѝ се разшириха и на лицето ѝ се изписа нещо средно между удивление и страхопочитание. Сякаш с усилие тя повдигна дясната си ръка към гърдите, после – още по-бавно – към челото си – в поздрав, за който имаха право само най-високопоставените жреци от Братството на Светлината. Раджаста се усмихна – момичето имате верен инстинкт и това го радваше; но веднага след това гласът му рязко наруши мълчанието, защото лицето на Микон внезапно бе посивяло от болезнена бледност.

– Микон е мой гост, Домарис и ще отседне при мен – ако нямаш нищо против, братко? – Микон кимна в знак на съгласие и Раджаста

продължи: – А сега, дъще, върви при Майката на писарите и й кажи, че един от тях постоянно трябва да бъде на разположение на госта ни.

Домарис трепна стреснато; отправи поглед, пълен с обожание, към Микон; склони почитателно глава пред своя учител и излезе, за да изпълни поръчението.

– Микон! – каза прямо, почти грубо Раджаста. – Ти си бил в Светилицето на Мрака!

Микон кимна.

– Идвам от техните тъмници – уточни той.

– Аз... боях се, че...

– Не съм отстъпник – каза твърдо Микон. – Не съм им служил. Никой не можа да ме накара да свещенодействам против волята ми!

– Против волята ти?

Микон остана неподвижен, но движението на веждите му и свиването на устните оставиха у Раджаста впечатлението, че е свил рамене.

– Имаха доброто желание да ме принудят – и той протегна напред обезобразените си ръце. – Сам виждаш – аргументите им бяха доста... красноречиви.

Още преди Раджаста да възкликне ужасено, Микон отново бе скрил ръцете с издайническите белези в дълбоките дипли на ръкавите си. – Но моето дело бе разрушено, й докато не съумях да приключа това, за което съм дошъл на земята – ще държа смъртта на разстояние – с ей тези ръце. Но никога не забравям, че тя е мой постоянен спътник.

Микон говореше толкова безразлично, сякаш ставате дума за снощния дъжд. Раджаста склони глава пред безизразното лице.

– Зная, че сред нас има хора от Черното братство – каза той с горчивина. Крият се сред хората от сектата на Магьосниците – нали знаеш, Пазителите на Храма на Безименния бог. Тук ги наричаме Сиво братство или просто Сивите. Чувал съм, че черноризците не се спират пред мъчения. Но те наистина се извънредно потайни – знаят си работата, проклетите да са!

Микон се размърда.

– Не проклинай, братко! – гласът му прозвуча рязко. – Тъкмо ти би трябвало най-добре да знаеш колко опасно нещо е проклятието.

Раджаста продължи по-тихо.

– Няма начин да им се противодейства. Казах вече, подозираме, че се укриват сред Сивото братство. Но те всички са... сиви!

– Знаем какво е. Преди виждах прекалено ясно, затова сега... не виждам нищо. Нека прекратим този разговор – помоли Микон. – Нося

своето освобождение със себе си, но още нямам право да го приема. Да не говорим повече за това, Раджаста.

Той стана, бавно и внимателно, и се упъти съвсем целенасочено към прозореца. Застана там, обърнал лице към меката слънчева светлина.

Раджаста прие молбата му с въздишка. Така беше – черноризците така добре криеха самоличността си, че никоя от жертвите им не можеше да посочи мъчителите си. Но това? Микон бе чужденец и не бе ясно как би могъл да предизвика тяхната враждебност, а и никога досега Черното Братство не се бе осмелявало да посегне на толкова високопоставена личност. Новината за нещастieto, сполетяло Микон, щеше да възбуди отново една война, стара като самия Храм на Светлината.

Раджаста се страхуваше.

2.

В училището за писари Майка Лидара се опитваше да наложи малко дисциплина на една от най-младите си ученички. Писарите бяха момчета и момичета от кастата за жреците, които в дванайсетата или тринайсетата си година бяха проявили подчертана склонност към четене и писане. Разбира се, никак не е лесно да дисциплинираш трийсетина интелигентни момчета и момичета.

Въпреки това Майка Лидара бе убедена, че нито един от питомците ѝ не бе създал толкова главоболия, колкото нацупеното малко момиче, което стоеше сега пред нея. Слабичка, ъгловата, тринайсетгодишната ученичка имаше очи с цвета на бурно море. Гъсти черни къдрици падаха в безпорядък по раменете ѝ. Стоеше изправена като стрела, неспокойните ѝ ръце бяха свити в юмручета, а предизвикателно изопнатото ѝ лице бе преbledняло от напрежение.

– Деорис, чуй ме, дъщеричке – мъмреше я Майката на писарите, търпелива и непоклатима като скала, – трябва да се научиш да владееш и езика, и темперамента си, ако се надяваш да достигнеш по-висок сан. Дъщерята на Талканон би трябвало да е пример за подражание на останалите. Сега ще се извиниш и на мен, и на приятелката си Иста, а след това ще обясниш всичко на баща си.

И старата жрица, скръстила ръце върху едрите си гърди, зачака извинението, което така и не бе произнесено.

Вместо това Деорис изхлипа през сълзи:

– Няма да се извиня! Нищо лошо не съм сторила и няма да се извинявам никому!

Макар ѝ разплакан, гласът ѝ не бе изгубил присъщата си мелодичност, заради която сигурно по-късно щяха да я изберат за певица на зачинания; тя трептеше от страстна съпротива като струна на арфа.

Майка Лидара я гледаше безпомощно, но се опитваше да не губи търпение.

– Не можеш да говориш така е по-възрастни, дете. Послушай ме, Деорис.

– Не!

Старата жена вдигна ръка, без сама да знае дали да удари, или да погали малката бунтарка. В същия миг на вратата се почука.

– Кой е? – понита раздражено Майка Лидара. Вратата се отвори и Домарис надникна в стаята.

– Имаш ли малко свободно време, майко?

Смръщеното лице на старицата светна. Домарис открай време ѝ беше любимка.

– Влез, детето ми. За теб винаги имам време.

Домарис спря на прага забелязала нацупеното лице на малката писарка.

– Домарис, нищо не съм направила! – изплака веднага малката, хвърли се към сестра си и обвини шията и с ръце. – Нищо лошо не съм направила! – детето вече ридаше истерично.

– Деорис! Стига, сестричке – каза Домарис с укор, отдръпна се от отчаяно вкопчилите си в нея детски ръце и продължи – Прости ми, майко, пак ли е забъркала някаква каша? Мълчи, Деорис; не питам теб.

– Тя е устата, опърничава, нетърпелива, не приема да я поправят и изобщо е непоносима – каза Майка Лидара. – Дава лош пример на останалите ученици, и подстрекава и останалите да вилнеят из спалните помещения. Неприятно ми е да я наказвам, но...

– Когато става дума за Деорис, наказанията само влошават положението – каза спокойно Домарис. – Не трябва никога да бъдеш сурова към нея. – Тя притисна Деорис към себе си, пригладжайки разпилените ѝ къдрици. Самата тя така добре успяваше с обич да постигне всичко, което пожелаеше, от малката, че се дразнеше от строгостта на Майка Лидара.

– Докато Деорис посещава училището за писари – отвърна Майката спокойно, но категорично – с нея ще се отнасяме както с всички останали ученици. Тя ще бъде наказвана за провинения, за които биват

наказвани и останалите. Но ако не положи поне малко усилие да се държи като другите, надали ще остане дълго тук.

Домарис повдигна тънките си вежди.

– Разбирам... Тъкмо идвам тук с поръчение от господаря Раджаста. Той има нужда от писар за един новопристигнал гост, а Деорис би могла да се справи с тази задачата. Тя явно се чувства нещастна в училището, а и ти надали държиш да остане тук. Нека отиде да работи за този човек.

Домарис хвърля поглед към тъмнокосата глава, сега притисната плътно към рамото ѝ – Деорис вдигна очи и отправи към сестра се поглед, изпълнен с възторжено възхищение Домарис винаги успявате да поправи нещата!

Майка Лидара се намръщи, но дълбоко в себе си изпита облекчение Деорис представлявате проблем, с който ограничените ѝ способности не позволяваха да се справи, а фактът, че това разглезено дете бе дъщеря на Талканон, допълнително усложнявате положението. Теоретично Деорис бе поставена наравно с другите ученици, но дъщерята на Върховния управител не можеше да бъде наказвана и принуждавана като децата на обикновените жреци.

– Да бъде, както ти казваш, Дъще на светлината – отвърна сухо Майката на писарите, – но ти трябва да се погрижиш Деорис да не занемарява обучението си!

– Бъди спокойна, няма да допусна да не получи необходимото образование – каза хладно Домарис.

Докато напускаха ниската, широка сграда, та оглеждаше намръщено Деорис. През последните месеци почти не бе виждала сестра си; когато Раджаста избра Домарис за своя лична възпитаница, Деорис бе изпратена в училището за писари – но до този момент двете сестри бяха неразделни, въпреки че осемте години разлика между двете караха близостта им да напомня по-скоро обичта между майка и дъщеря, отколкото между сестри. Сега Домарис веднага долови някаква промяна у сестра си и това я обезпокои. Тя познаваше Деорис като жизнено, но послушно дете. Какво ѝ бяха сторили, та се бе превърнала в нацупена малка бунтарка? Във внезапен пристъп на гняв Домарис реши да поговори с Талканон и да измоли разрешението му и занаят пред тя да се занимава с възпитанието на Деорис.

– Наистина ли мога да остана с теб?

– Аз самата не мога да ти обещавам нищо, но ще видя какво може да се направи – усмихна се Домарис. – Това ли искаш?

– О, да! – и Деорис отново се притисна към сестра си, така бурно, че тревожни бръчки се вдълбаха в челото на Домарис. Наистина, какво бяха направили с детето?

Освобождавайки се отново от ръцете на сестра си. Домарис я упрекна меко:

– Спокойно, спокойно, сестричке.

После двете се отправиха към Дома на Дванадесетте.

3.

Домарис бе една от Дванадесетте: шест млади жени и шестима млади мъже, които бивака избирани на всеки три години от дъщерите и синовите на жреците – заради физическото им съвършенство, красотата им и заради определени дарби, който допускаха уподобяването им на люде от жреческата каста в Древната прародина. Когато избраниците достигнеха зрелост, трябваше да живеят три години в Дома на Дванадесетте. През това време те изучаваха основно древното познание на жреческата каста и се готвена да служат на боговете и на своя народ. Казваха, че ако по злощастно стечеше на обстоятелствата изгинат всички жреци и останат само Дванадесетте, цялата мъдрост на Храма би могла да бъде възстановена от тях. В края на трите години всеки от младите мъже вземаше своята избраница от шестте млади шестте млади жени за съпруга. Тези шест млади двойки бяха подбирани така внимателно, че извънредно рядко се случваше някое от децата на Дванадесетте да не постигне до най-висшите стъпала в жреческата йерархия.

Домът на Дванадесетте беше просторна сграда, извисяваща се на върха на висок, зелен хълм. Постройката се намираще на голямо разстояние от всякакви други жилищни сгради – заобикаляла я широки морави, раззеленили се градини и прохладни водоскоци. Докато двете сестри крачеха забързано по пътеката, която се виеше между отрупани с цвят храсти, към бялата сграда на хълма, една млада жена, още почти дете, тичаше през моравите към тях.

– Домарис! Ела бързо, ужасно ми трябваш... о, Деорис! Нима са те освободили от затвора за писари?

– Надявам се, че е Той – отвърна плахо момичето и отвърна на възторжената прегръдка на другата. Новодошлата бе на години някъде между двете сестри; спокойно можеше да мине за тяхна трета сестра, защото трите момичета доста си приличаха – и трите много високи и

стройни, с фини кости, деликатни ръце и характерните, изваяни лица на жени от висшата каста. Всъщност, отличаваха се само по цветове – Домарис, която бе и най-висока, имаше коса с цвят на течен огън; тя се стелеше по раменете ѝ на тежки вълни; очите ѝ бяха спокойни, сенчесто сиви. Деорис бе значително по-ниска и слабичка, с тежки черни къдри. Когато бе спокойна, очите ѝ бяха тъмносини, кадифени – като теменужки. Косите на Елис имаха червеникавокафявите отблясъци на полирано дърво, ясносините ѝ очи грееха весело. От всички обитатели на Дома на Дванадесетте дъщерите на Талканон обичаха най-много братовчедка си Елис.

– Пристигнаха са пратеници от Атлантида – започна развълнувано Елис.

– От Морските кралства? Наистина ли?

– О, да, от Храма в Ахтарат. Принцът на Ахтарат бил изпратен с някаква мисия при нас, заедно с по-младия си брат, по така и не стигнали дотук. Може да са били отвлечени, или загинали при корабокрушение, или убити – никой не знае. Сега претърсват цялото крайбрежие за телата им.

Домарис стоеше дълбоко замислена. Славно бе името на Ахтарат. Главният храм тук, в Древната родина, не поддържаше много тесни връзки с Морските земи – но от тях Ахтарат бе най-мощното кралство – и днес тя вече за втори път чувате това име...

Елис продължаваше, задъхана от вълнение:

– Съществуват доказателства, че принцът и брат му са се добрали до нашите брегове, и освен това се шушука, че в цялата работа имало пръст Черното братство! Спомена ли Раджата нещо, Домарис?

Домарис се намръщи. Тя и Елис принадлежаха към Вътрешния кръг на жреческата каста, но нямаха никакво право да обсъждат по-високоставените от тях, и във всеки случай присъствието на Деорис правеше всякакви клюки напълно недопустими.

– Аз не съм довереница на Раджаста, а освен това отлично знаеш, че жена с твоето положение не би трябвало да дава ухо на слуховете, които се носят сред простолюдието!

Елис порозовя цялата Домарис веднага я съжали.

– Нали знаеш, няма дим без огън – каза тя меко, – Раджаста наистина има гост – от Ахтарат. Името му е Микон.

– Микон! – изфуча Елис. – Все едно да ми кажеш, че някоя робиня се казва Лия! В морските кралства всеки втори мъж се казва Микон... – Елис се прекъсна, защото едно съвсем малко, едва проходило

момиченце тъкмо бе докретало до тях и се бе вкопчило в полите ѝ. Елис нетърпеливо се наведе да вземе детето; по бузките на малката се появиха трапчинки, тя се изкикоти възторжено и се опита да изтича към Деорис; спъна се, падна, и остана на земята, ревейки с все сила. Деорис бързо я вдигна, а Елис се обърна раздразнено към дребната жена с кафеникава кожа, която пристигна тичешком след непослушната си питомка.

– Симила – възкликна Елис укоризнено, – не можеш ли да държиш Лизи по-настрани, та да не ни се мотае постоянно из краката. – или поне я научи как да на да!

Дойката понечи да вземе детето, но Деорис не го пускаше.

– О, Елис, нека аз да я подържа. Не съм я виждала толкова отдавна! Когато тръгнах отгук, тя дори не пълзеше, а сега ходи! Отби ли я вече? Още не? Как се справяш? Хайде, Лизи, миличка, помниш ме, нали? – Момиченцето изпищя възторжено и зарови двете си пухкави ръчички и гъстите къдрици на Деорис – Мъничко, дебеличко съкровище! – продължи да ѝ гука Деорис, покривайки пълните бузки с целувки.

– Малко дебело досадниче – в погледа, който Елис отправи към дъщеря си, имате и малко горчивина. Домарис кимна разбиращо. Беше прието, тъй като жените от Дванадесетте бяха длъжни да вземат за съпруг някой от шестимата мъже, без право на друг избор, да имат пълна свобода до деня на сватбата си. Възползвайки се от това си право, Елис си бе намерила любовник и дори бе родила дете от него. Законът на Храма допускаше такова нещо – недопустимото бе друго – това, че любовникът ѝ не пожела да се разкрие и да признае бащинството си. Безкрайно тежка бе съдбата на непризнатите деца; за да бъде приета дъщеря ѝ в някоя от каста, Елис напълно зависеше от милостта на определения ѝ съпруг – той изучаваше Древното незнание също като нея и се казваше Хедан. Хедан бе проявил великодушие и бе признал Лизи, но всички знаеха много добре, че не той е бащата. Дори Домарис нямаше и най-малка представа кой всъщност е тайният любовник на Елис. Ако Елис се бе решила да открие името му, истинският баща щеше да бъде сурово наказан заради страхливостта си; но тя упорито отказваше да пророни и дума.

Домарис се взря в помраченелите очи на Елис и каза меко:

– Елис, защо не се реши да отпратиш детето, след като Хедан явно не може да я търпи? Тя не може да е от толкова голямо значение, че да бъде постоянен дразнител в Дома на Дванадесетте, а и ти ще имаш други деца...

Елис изкриви иронично уста.

– Чакай първо да разбереш какво е да имаш дете, преди да ми даваш съвети – отвърна тя и протегна ръце към Деорис, за да вземе детето. – Дай ми малката напаст, трябва да се връщам.

Домарис ѝ хвърли тревожен поглед. До този момент животът ѝ се бе движил спокойно, но предначертай път, предсказуем като посоката на течаща река. А сега светът около нея сякаш се промени изведнъж: цялото това шушукаме за Черното братство, странникът от Ахтарат, който така я бе развълнувал – равномерното ѝ съществуване внезапно се изпълни със странни събития и опасности. Колкото и да се стараеше, Домарис не можеше да си обясни защо Микон бе я впечатлил толкова силно.

Деорис неспокойно я наблюдава с теменужените си очи. Домарис, осъзнала тревогата ѝ, се обърна с нещо близко до облекчение към ежедневните си ежедневните си задължения – трябваше да уреди пребираването на сестра си в Дома на Дванадесетте.

По-късно през деня пристигна любезно писмо от Микон. Чужденецът я молеше да доведе предоставения му писар при пеш тази вечер.

4.

Микон седеше сам пред един шкаф с пергаменти в библиотеката. Пустите помещения бяха потънали в сенки. Единствено белите одежди, обгърнали неподвижната му фигура, сякаш излъчваха слабо сияние на фона на вечерния мрак.

Домарис изпя тихо една ниска нота и около тях засия трептяща, златиста светлина; втора нота, малко по-висока, превърна треперливите отблясъци в меко, равномерно сияние без видим източник.

Атлантът се обърна, когато чу гласа н.

– Кой е? Ти ли си, дъще на Талканон?

Домарис пристъпи към него. Деорис плахо бе мушнала ръчичката си в нейната.

– Господарю Микон, водя ти Деорис, която се учи за писар. Тя ще бъде на твое разположение по всяко време и ще изпълнява всичко, което ѝ наредиш. Окуражена от топлата усмивка на Микон, тя допълни: – Деорис с моя сестра.

– Деорис – Микон повтори името с мек, привлечен акцент, – благодаря ти. А как беше твоето име, възпитаничке на Раджаста? Домарис – досети се той сам. Звучният му глас звучеше като милувка, докато произнасяше сричките на името ѝ. – Значи малката ми помощничка е твоя

сестра? Ела тук, Деорис.

Домарис отстъпи назад, а Деорис пристъпи плахо напред и коленичи пред Микон. Атлантът Каза неспокойно:

– Не бива да коленичиш пред мен, дете!

– Така е прието, господарю.

– Не се и съмнявам, че една дъщеря на жрец знае всичко за добрите нрави – усмихна се Микон, – Ами ако ти забраня да го правиш?

Деорис стана послушно и се изправи пред него.

– Запозната ли си със съдържанието на библиотеката, малка Деорис? Струва ми се, че си още съвсем млада, а аз трябва да разчитам на теб за всичко – не само за писане, но и за четене.

– Защо? – изтърся необмислено Деорис. – Та ти говорят нашия език, сякаш си роден тук! Нима не можеш да четеш на него?

Само за миг изпитото, мрачно лице доби измъчено изражение – после отново се успокои.

– Мислех, че сестра ти те е предупредила – каза той тихо. – Аз съм слеп.

Деорис стоеше като вцепенена. Когато се осмели да хвърли поглед към Домарис, видя, че тя е пребледняла като платно – сестра ѝ също не бе разбрала.

Настъпи неудобно мълчание; сетне Микон взе един свитък, който се намираше близо до него.

– Раджаста ми остане това. Бих искал да започнеш да го четеш.

Той подаде свитъка на Деорис с изискан жест, и детето, откъсвайки очи от Домарис, го развърза, седна на малкото столче, поставено до високия стол на Микон, и зачете с равномерния глас на обучен писар, който не биваше да трепва независимо от чувствата, които изпитва в момента четецът.

Оставена насаме с мислите си, Домарис се поуспокой. Оттегли се в една ниша и произнесе съвсем тихо някакъв звук, от който нишата мигновено се обля в ярка светлина. Опита се да се съсредоточи в четенето на някакъв текст, но колкото и да се опитваше да обърне мислите си към собствените си задачи, очите ѝ неволно се връщаха към – неподвижната фигура на мъжа, който слушаше монотонния детски глас. И през ум не ѝ беше минало! Движенията му бяха толкова естествени, толкова красиви бяха дълбоките му очи ... И все на к, защо всичко това я вълнуваше така силно? Дали той самият не е бил пленник на Черното братство? Домарис бе видяла ръцете му – ужасните, уродливи форми от плът и кости, които някога може да са бил и ловки и силни. Кой беше този мъж?

Странно – в целия ураган от чувства, който я бе връхлетял, нямаше и помен от съжаление. Защо не можеше да го съжали – както човек жалеше всеки, който е бил мъчен, осакатен, ослепен? За миг Домарис дори изпита раздразнение – как смееше чужденецът да е недосегаем за нейното съчувствие?

„Но аз завиждам на Деорис!, каза си тя внезапно. Защо?“

Втора глава ДАЛЕЧНИ БУРИ

1.

Гръмотевици не се чуваха, въпреки че летните светкавици упорито проблясваха през отворените прозорци. В стаята бе топло и задушно, въздухът беше влажен. Двете момичета лежаха на тесни нарове, поставени направо върху тухления под, полуголи под тънките ленени чаршафи. Над тях се диплеше прозрачна мрежа, която трябва да ги пази от насекомите. Лепкавата горещина тегнеше върху им като дебела дреха.

Домарис, която от доста време се преструваше, че спи, изведнъж се обърна и издърпа едната си дълга плетка изпод отпуснатата ръка на Деорис.

– Не е нужно да пазиш тишина, дете. Аз също не мога да заспя.

Деорис седна в леглото и обхвана с ръце слабите си коленца. Гъстите къдрици бяха залепнали по слепоочията ѝ; тя ги отметна с нетърпелив жест.

– Не само ние сме будни – каза тя убедено. – От известно време чувам странни шумове. Гласове, стъпки, и дори пеене – някъде отдалеч. Само че не са песни, а нещо като заклинания. Звучат някак страшно и идват много, много отдалеч.

В тънката си нощна риза, под неравномерните проблясъци на светкавиците, Домарис изглеждаше съвсем млада, а и не се чувстваше много по-голяма от сестра си.

– Струва ми се, че и аз чух нещо...

– Така ли звучеше? – Деорис затананика шепнешком някаква фраза.

– Недей! Деорис... къде си чувала такова пеене?

– Не знам – Деорис се намръщи замислено. – Нали ти казвам, имам чувството, че долита от много далеч – като че ли от дълбините на земята

– или може би от небето? А може и да съм го сънувала. – Тя взе една от плитките на сестра си и се захвана да я разплита. – Толкова много светкавици, а и помен няма от гръмотевици. И всеки път, когато чувам пее-нето, светкавиците сякаш стават по-ярки...

– Не, Деорис! Не е възможно!

– Защо? – попита невъзмутимо Деорис. – Нали изпяването на определена нота може да запали светлините в дадено помещение; защо по този начин да не могат да се палят и други светлини?

– Защото е порочно и богохулно да отнемаме правата на природата! – Домарис имаше чувството, че студен страх скована мислите ѝ. – Вярно е, че в човешкия глас има сила. Когато достигнеш по-висок ранг сред жриците, че научиш повече за това. Но за тези зли сили не бива дори да се говори!

Детинската мисъл на Деорис вече бе прехвъркнала на съвсем различна тема.

– Арват ревнува, защото мога да бъда толкова близо до теб, а той – не, Домарис! – веселият ѝ смях забълбука мелодично. – Я кажи, да не би това да е причината да ме прибереш да спя в твоята стая?

– Може би – деликатното лице на по-голямата сестра леко порозова.

– Домарис, влюбена ли си в Арват?

Домарис отвърна очи от изпитателния поглед на сестра си.

– Сгодена съм за Арват – отвърна тя сериозно. – Любовта ще дойде, когато бъдем готови да я осъзнаем. Не е добре да припираме толкова, за да получим всички дарове на живота.

Каза си, че се държи лицемерно и наставнически; но тонът ѝ все пак отрезви Деорис. Мисълта, че може да бъде отново откъсната от сестра си, дори поради бъдещия ѝ брак, я изпълни с ревност. Тази ревност се отнасяше донякъде и към децата, който Домарис щеше да роди... През целия си досегашен живот тя бе детето и любимката на Домарис.

Сякаш за да предотврати бъдещата раздяла, Деорис каза умолително:

– Моля те, не позволявай да ни разделят отново!

Домарис обви с ръка слабичките ѝ раменна.

– Никога няма да се разделим, сестричке, освен ако ти не го пожелаеш – обеща тя. Но обожанието в детския глас я бе обезпокоило. – Деорис – продължи тя, хвана с ръка брадичката на момичето и обърна лицето ѝ към своето, – не бива да ме превръщаш и някакъв кумир. Това не ми харесва.

Деорис не отговори и Домарис въздъхна. Странно дете беше сестра ѝ; в повечето случаи затворена и въздържана, когато обикнеше, тя се привързваше с такава страст, че Домарис се безпокоеше за нея – Деорис нямаше мярка нито в любовта, нито в омразата. Домарис се замисли.

„Аз ли съм виновна? Аз ли допуснах тя да се привърже така страстно към мен, още докато беше съвсем малка?“

Майка им бе починала при раждането на Деорис. В нощта, когато тя си отиде осемгодишната Домарис си обеща, че новороденото никога няма да почувства липсата на майчина ласка. Дойката на Деорис се бе опитала да наложи някаква умереност в чувствата ѝ, но от мига, когато отбиха бебето, двете сестри станаха напълно неразделни. Малката сестричка заместваше за Домарис куклите, от която се бе отказала в деня на раждането ѝ. Дори когато Домарис порасна, започна да учи повече и трябваше да изпълнява задълженията си в Храма, Деорис постоянно ходеше по петите ѝ като кученце. До деня, когато Домарис отиде да живее в Дома на Дванадесетте, сестрите не бяха се разделяли дори за един ден.

Домарис бе на тринадесет години, когато я сгодиха за Арват от Алконат. Той също бе от избраниците – тъкмо неговият небесен знак бе противоположен на нейния и затова се считаше, че бракът им ще бъде успешен. Тя отдавна бе приела мисълта, че един ден ще стане жена на Арват – така, както приемаше изгрева и залеза – и тази мисъл я засягаше точно толкова, колкото и движението на слънцето. Домарис досега изобщо не бе осъзнала факта, че е извънредно красива жена. Мъжете, сред която живееше, се отнасяха с нея по един и същ начин – със спокойна, приятелска привързаност. Единствено Арват търсеше по-голяма близост, а това извикваше смесени чувства у Домарис. Младостта и жизнеността на Арват я привличаха; но тя съзнаваше, че не изпитва и помен от любов към него, дори не и осъзнато желание. Прекалено честна, за да се преструва, но и прекалено добросърдечна, за да го отблъсне категорични, тя бе и толкова невинна, че през ум не ѝ бе минало да се озърне за друг любим. Арват бе за нея проблем, който от време на време я безпокоеше, но не дотам, че да му отдели сериозно внимание.

Домарис седеше мълчаливо до сестра си, изпълнена със смъртно безпокойство. Светкавиците продължаваха да разкъсват хаотично мрака – като накъсаните фрази на объркано песнопение, и навремени леден по-вей пронизваше задушния въздух.

Внезапно дълга тръпка разтърси тялото на Домарис и тя несъзнателно се вкопчи в сестра си, скована в ледената прегръдка на безименен страх.

– Какво ти е, Домарис? – изплака Деорис. Домарис се задъхваше, пръстите ѝ се бяха впили с все сила в рамото на детето.

– Не зная... Да можех да разбера! – прошепна Домарис ужасено. После, призовавайки на помощ волята си, тя успя да се овладее. Припомни си какво ѝ бе казал в такива случаи Раджаста, и се опита да приложи наученото.

– Злото не може да ни причини нищо, освен ако ние самите не го допуснем до себе си, Деорис – прошепна тя. – Легни си... – тя също се отпусна в постелата и се пресегна в мрака, за да хване ръцете на сестра си. – Хайде сега да кажем молитвата, която казахме на лягане, когато бяхме деца, и да заспиваме.

Въпреки привидно уверения си тон и успокоителните думи, Домарис стискаше студените пръстчета на сестра си малко по-силно от необходимото. Тази нощ бе Нощта на Надира, когато всички земни сили бушуваха на воля – добри и зли, без разлика – за да се урівновесят, и хората можеха да ги приемат – така, както пожелаят.

– Създателю на всяка смъртна твар... – започна тя. Тихият ѝ глас бе леко пресипнал от усилие да се владее. Треперливото гласче на Деорис се присъедини към нейното и светостта на старата молитва сякаш ги покри със защитна броня. Неестествено тихата нощ вече не им се струваше толкова страшна, и тежката горещина не ги потискаше толкова. Домарис усети как напрегнатите и мускули се отпускат, болезнено трептящите нерви се успокояха.

Но молитвата сякаш не повлия на Деорис. Тя изскимтя и се притисна към Домарис като уплашено котенце.

– Говори ми нещо, Домарис! Толкова ме е страх! И тези гласове не престават...

Домарис я прекъсна с упрек:

– Тук нищо не може да ти причини зло, дори тези песнопения да се носят от самия Храм на Мрака! – Съзнавайки, че е говорила по-рязко, отколкото бе разумно при тези обстоятелства, тя допълни по-меко: – Хайде, разкажи ми за господаря Микон.

Деорис веднага грейна и заговори с глас, изпълнен с дълбоко страхопочитание.

– Той е толкова добър, толкова внимателен – и е човечен, Домарис, за разлика от много от Посветените – вземи например татко, или Кадамири! – момичето продължи по-тихо: – А така страда! Струва ми се, Домарис, че болките го съпровождат постоянно, въпреки че никога не говори за това. Но аз разбирам – по очите, по ръцете, по движението на

устрните му! Понякога... понякога се преструвам на уморена, за да ме отпрати и да може да си отпочине и той.

Съчувствие и обожание бяха просветлили личицето на малкото момиче, но този път Домарис не я упрекна. Тя самата изпитваше подобни чувства – при това имаше много по-малко причини за това. Макар че бе виждала доста често Микон през последните няколко седмици, двамата едва ли бяха разменили повече от десетина думи освен обичайните поздравии. Всеки път, когато го видеше, тя изпитваше чувството, че между тях трепти нещо неосъзнато, нещо, което можеше да бъде почувствано, но не и разбрано. И бе доволна да остави това загадъчно усещане да съзрява полека. Деорис продължи все така пламенно:

– Той е добър с всички, но с мен се отнася, като че ли... като чели съм му сестра. Често, докато чета, ме прекъсва, за да ми разясни нещо от текста, сякаш съм негова възпитаница, сякаш ме е избрал за своя хела...

– Много мило от негова страна – кимна Домарис. Като повечето деца с нейния произход, и тя бе четец в детството си и знаеше колко необичайно е това – да се отнасят с някаква малка писарка, сякаш е нещо повече от някакво безлично пособие, също като лампа или стол. Но от Микон явно можеше да се очаква неочакваното.

Като избрана ученичка на самия Раджаста, Домарис чуваше почти всичко, което се говореше в Храма. Изчезналият принц на Ахтарат така и не бе открит, и пратениците се канеха да си заминат обратно, тъй като мисията им бе претърпяла провал. Разпитвайки със заобикалки, Домарис бе успяла да научи, че Микон не бе обявил присъствието си, не бе допуснал пратениците дори да заподозрат, че живее в Храма на Светлината. Не можеше да разбере какво го кара да постъпва така – но когато ставаше дума за Микон, бе сигурно, че подбудите му са чисти. Тя не разполагаше с никакви доказателства, и все пак бе уверена, че Микон е този, когото търсеха пратениците – или може би по-младият брат на принца...

Деорис продължаваше, макар че малко се бе отклонили от възхвалите.

– Микон често говори за теб, Домарис. Знаеш ли как те нарича?

– Как? – едва промълви Домарис.

– „Увенчана със слънце“.

Милостивият мрак скри сълзите на младата желя.

2.

Светкавицата освети за миг фигурата на мъж, застанал на входа, и угасна.

– Домарис? – прозвуча плътният му глас – Добре ли сте? Безпокои се за нае двете – в такава нощ!

Очите на Домарис, привикнали към тъмнината, бързо го разпознаха.

– Арват! – възкликна тя. – Можеш да влезеш, ако искаш. И без това не спим.

Младият мъж пристъпи в стаята, повдигна мрежата и седна с кръстосани крака на по-близкия нар, в краката на Домарис. Арват от Алконат – атлант, сия на жена от кастата на жреците, която си бе намерила съпруг от Морските кралства – бе най-възрастният от дванадесетте избраници, две години по-голям от Домарис. Проблесналата светкавица освети чисти, спокойни черти – лице на човек открит, уравновесен, но при все това явно наслаждаващ се на живота. Бръчиците около устните му издавала самодисциплина, но таяха и смях.

Домарис веднага каза:

– Преди време ни се стори, че чуваме пеене – и то бе някак... лошо. Но няма да позната такова нещо да ме раздразни или уплаши.

– Така и трябва – отвърна категорично Арват. – Въпреки че въздухът е натегнал от напрежение. Странни сили се надигат – нали е Нощта на Издира. В Дома някой не спи – досега с Хедан се къпахме във фонтана. Господарят Раджаста крачи напред-назад под колонадите, облечен в церемониалните одежди Пазител и... е, честна дума, не бих се изпречил на пътя му тъкмо тази нощ! – Арват млъкна за миг, сетне продължи: – Носят се слухове...

– Слухове, слухове! Дори вятърът разнося клюки! Елис вече изобщо не млъква! Не мога да изляза от стаята, без да чуя нови небивалици! – Домарис сви рамене. – Няма ли за Арват от Алконат някакви други занимания освен врели-некипели от на зара?

– Не всичко е врели-некипели – възрази Арват и хвърли поглед към Деорис, която така се бе увила в чаршафа, че от нея се виждаха само няколко тъмни, къдрави кичура. – Дали вече е заспала?

Домарис отново сви рамене.

– Няма дим без огън – продължи Арват, размърда се, сякаш да се понамести, и се озова по-близо до Домарис. – Не си ли чувала за

Черното братство?

– Че кой не е? Всъщност вече дни наред не чувам нищо друго!

Арват я поизгледа мълчаливо, после каза:

– А знаеш ли какво се говори – че някои от тях се укриват сред Сивите?

– Почти нищо не знам дори за Сивите, Арват; единствено това, че са Пазители на Безликия Бог. Ние, жреците, не бива да общуване с магьосници.

– Въпреки това много жреци отиват при тях, за да се обучават заедно с техните ученици на лечителското изкуство – отбеляза Арват. – Сивите са на голяма почит в Атлантида... Вярно, говори се, че долу, под Сивия храм, където лежи Човекът с кръстосани ръце, щял да се проведе ритуал; забранен от векове, отдавна отречен от Закона... Черен ритуал... че имало отстъпник в кръга на хелите... – гласът му премина в тайнствен шепот, после съвсем замря.

Нечувани думи, намеци за незнайни ужаси – всичко това отново събуди страховете на Домарис и тя възкликна:

– Къде може да си чул такива неща?

Арват се позасмя.

Обикновени клюки. Но ако нещо такова стигне до ушите на Раджаста...

– Тогава наистина ще стане лошо... – довърши наставнически Домарис – за Сивите, ако слуховете се окажат верни, или за клюкарите, ако се окажат лъжливи.

– Права си, всичко това не ни засяга – Арват стисна ръката ѝ и се усмихна, приемайки упрека. После се отпусна на леглото до нея, но без да я докосва – отдавна си беше научил урока. До тях Деорис спеше дълбоко, но все пак присъствието ѝ помогна на Домарис да насочи разтвора към неангажиращи теми. Не говориха за личните си отношения, нито пък за делата на Храма. Когато Арват най-сетне се отправи към собствената си стая, часове по-късно, Домарис продължи да лежи будна. Мислите ѝ кръжаха объркано, докато я заболя главата.

За първи път през двадесет и двете лета на младия си живот Домарис се усъмни в правотата на избора си да живее като жрица и ученичка на Раджаста. Може би за нея щете да е по-добре да се откаже от жрецески сан; да си остане обикновена жена, доволна да бъде съпруга на жрец – една от многото жени в света на Храма, в който бе родена – жени и дъщери на жреци, които гъмжаха из града. Никоя от тях нямаше и най-бледа представа от тайния живот на тази огромна хранителна на

мъдрост, която обитава. Те бяха доволни от домовете си, от децата си и външната показност на храмовите ритуали...

„Какво става с мен?, питаше се неспирно Домарис. Защо и аз да не съм доволна като тях? Нали ще се омъжа за Арват, както е определено и после...“

После какво?

Разбира се, деца. Години, през които ще наблюдава растежа и съзряването им. Мислите ѝ не можеха да стигнат по-далеч. Все още се опитвайते безуспешно да си представите този живот, когато заспа.

Трета глава НИШКИТЕ НА СЪДБАТА

1.

Храмът на Светлината се издигаше край брега на Древната земя – близо до морето; извисяваше се над Града на Змията, който погледнат отгоре, имаше формата на полумесец. Храмът бе разположен точно между двата рога на полумесеца, във фокуса на определени природни сили, които защитните стени трябваше да приемат и предават. Храмът сияеше като жена, обгърната от ръката на любимия си.

Беше следобед; мекото лятно слънце се лееше като златиста разтопено масло над покривите на града. Лъчите му се превръщаха в топази по позлатената повърхност на морето; бризът бе едва доловим, като сън, и носеше сладникаво соления мирис на прилива.

Три високи платнохода се поклащаха във водите на пристанището. Близо до кея търговци бяха подредили сергии и викаха с пълно гърло, хвалейки стоките си. Приставането на кораби бе събитие за всички – граждани или провинциални земевладелци, селяни и благородници. В претъпканите улици жреци в блестящи одежди се разминаваха със солидни търговци и дрипави дребни мошеници; ако се случеше някой недосялан селяндур да се блъсне в тях, по друго време със сигурност не би избегнал камшика – но в царящата сега суматоха му се разминаваше само с някой укорен поглед; парцаливи улични хлапета сновяла навсякъде, но нямаха време да вземат на подбив някой от дебелите търговци, пробиващи си път из тъпата.

Въпреки всичко една малка група хора се движеше из множеството

без никакви затруднение; навсякъде, откъдето минеше Микон, опрян на ръката на Деорис, възторжени усмивки грейваха по лицата на хората. Кройката на безупречно белите му одежди и особеният начин, по който ги носеше, също подсказваха на хората, че това не е обикновен жрец, дошъл да благослови децата или посевите им; а дъщерите на властния Талканон бяха познати всекиму. Не едно младо момиче хвърляше игриви усмивки на Арват, който също вървеше с тях, но неговите очи бяха ревниво вперени в Домарис. Въздействието, което Микон имаше върху годеницата му, започваше да го дразни. Всъщност днес Арват направо им се бе натрапил.

Те спряха, когато се изкачиха на верига от пясъчни дюни, от където се виждаше морето.

– О! – възкликна възторжена Деорис, – Ето ги и корабите!

По навик Микон се обърна към нея:

– Какви са корабите? Кажми ми, малка сестричке! – помоли той любезно, но и силно заинтригувано. Деорис започна да ги описва живо и развълнувано: високи кораби, полюляващи се върху вълните, а на мачтите им се вееха знамена с изобразени на тях алени змии. Лицето на Микон ставаше все по-замислено и замечтано, докато Деорис говореше.

– Те идват от моята родина – промълви той с копнеж. – В Морските кралства няма кораби, които да могат да се равняват с корабите от Ахтарат. Моят братовчед плава под знака на Алената змия...

Арват грубо прекъсна спомените му:

– Аз също съм от Златните острови, господарю Микон.

– Какъв си по произход? – попита Микон с интерес. – Затъжал съм се да чуя някоя познато име. Бил ли си в Ахтарат?

– Голяма част от детството си прекарах под Звездната планина – отвърна по-младият мъж. – Мани-Торет, баща ми, беше жрец на Външните древи на Новия храм; а сетне ме осинови и отгледа Ратор от Ахтарат.

Лицето на Микон засия и той радостно протегна обезобразените си ръце към жреца.

– Ти наистина си ми брат, Арват! Ратор беше първият ми учител в древната наука, и той ме посвети в жречески сан.

Очите на Арват се разшириха:

– Но тогава... нима ти си онзи Микон? – отвърна той задъхано: – Откакто се, помня, съм чувал за твоята...

Микон се смръщи.

– Недей – в тона му имаше предупреждение. – Не бива да говориш

за това. Притеснен и изпълнен със страхопочитание, младият мъж измърмори:

– Ти наистина можеш да четеш мисли...

– В случая не бяха необходими свръхестествени способности, братко – отвърна сухо Микон. – Кажете ми, познавах ли корабите?

Арват отново се взря в него.

– Познавам ги. И на твоето място не бих идвал насам, щом държиш да не разкриваш кой си. Наистина си се променил, защото досега не бях те познал; но има хора, които няма да се заблудят.

Удивени и заинтригувани, двете момичета се притиснаха една към друга, и ту се взираха в мъжете, ту си хвърляха озадачени погледи.

– Не си ме... – Микон се поколеба – ...познал? Нима сме се срещали?

Арват звънко се изсмя.

– Не очаквам да си спомниш за мен! Домарис, Деорис, слушайте добре и аз ще ви разкажа кой е Микон! Когато бях малко момче, нямах още и седем години, бях изпратен в дома на Ратор, стария отшелник, който живееше в Звездната планина. Той е от хората, които Древните са наричали светци; прочут е нашир и надлъж с мъдростта си и дори тук името му е на почит. По онова време обаче аз знаех само, че мога сериозни и задълбочени в науката млади мъже идват да учат при него; някой от тях ми носеха сладкиши и играчки и дори си играеха с мен. Ратор ги обучаваше, а аз тичах, из хълмовете и си играех с любимото си коте. Един ден се търколих по едни скали, паднах лошо и притиснах едната си ръка под себе си...

Микон възкликна усмихнато:

– Нима ти си онова дете? Спомням си, разбира се!

Арват продължи малко по-замислено:

– Болката бе толкова силна, Домарис, че изгубих съзнание. Когато отворих очи, видях пред себе си един млад жрец – от онези, които идваха при Ратор. Той ме вдигна, постави ме на коленете си, й избърса кръвта от лицето ми. Имах чувството, че самото докосване на ръцете му лекува...

Микон трепна болезнено и се извърна.

– Стига за това – каза той. Гласът му звучеше – така, сякаш се задущаваше.

– Не, няма да мълча, братко! Когато ме почисти от кръвта и мръсотията, установих, че не чувствам никаква болка, въпреки че костта бе разкъсала кожата на ръката ми. После той каза: „Нямам достатъчно

познания, за да се справя сам“, взе ме на ръце и ме занесе в дома на Ратор, Бях натъртен навсякъде и не можех да ходя. Сетне, защото ме беше страх от жреца-лечител, който дойде да намести счупеното, той ме държа на коленете си, докато ръката бе оправена и превързана; през цялата нощ стоя до мен, защото бях трескав и не можех да спя; хранеше ме с хляб, мляко и мед, и ми пях песни и разказва приказки, докато забравих болката. Какво толкова ужасно има в моя разказ? – обърна се тихо младият Жрец към Микон. – Да не се боиш, че момичетата ще те помислят за женствен, защото си проявил съчувствие към едно малко дете?

– Казах, стига – настоя измъчено Микон.

Арват се вгледа учудено в него; очевидно това, което прочете по мрачното лице на слепим мъж, го накара да отстъпи.

– Така да бъде – каза той, – но аз не съм забравил, братко, нито пък ще забравя, – Той отметна назад широкия ръкав на жреческата одежда и показа на Домарис един дълъг бял белег, който се открояваше върху загорялата ръка. – Виждаш ли, тук костта бе разкъсала кожата...

– И младият жрец е бил Микон? – попита Деорис.

– Да той продължи да ми носи играчки и сладки, докато бях на легло, но след това лято не го срещнах никога повече.

– Колко странно е, че се срещате сега, толкова далеч от родината си!

– Не е толкова странно, малка сестричке – отвърна Микон с богатия си, звучен глас. – Съдбата преде своите нишки и ние събиране плода на това, което сме посели със собствените си постъпки. Тези, който са се срещнали и са се обикнали, не могат да бъдат разделени; ако не се срещнат в този живот, ще бъдат заедно в друг.

Деорис не отговори, но Арват попита нападателно:

– Да не би да вярваш, че ти и аз сме свързани по такъв начин?

Едва забележима иронична усмивка протяга по устните на Микон.

– Кой знае? Може би тогава, когато те намерих на скалите, съм платил дълга си за някоя услуга, направена ми от теб още преди тези хълмове да са се издигнали от утробата на земята – и той усмихнато посочи към високия хълм с храма зад тях, – Не съм ясновидец. Запитай собствения си разум, братко. Може би има още дългове за уравниване. Дано боговете ни помогнат и двамата да посрещнем това, което ни предстои, като мъже.

– Дано – отвърна сериозно Арват. Но колкото и силно да бе развълнуван, жизненият му нрав незабавно отклони мислите му в друга посока. – Домарис слезе в града, за да направи някои покупки; не е ли по-

добре да се върнем на пазара?

Домарис, която досега бе потънала в някакви свои мисли, сякаш се събуди от сън.

– Мъжете нямат слабост към пъстри платове и панделки – каза тя весело. – Защо не останете тук, близо до пристана?

– Не смей да те изпусна от поглед тук, в града – обясни Арват, но Домарис, засегната, отметна гордо глава.

– Не си въобразявай, че можеш да ми казваш къде да отида! Ако ще вървиш с мен. Ще ме следваш! – тя взе ръката на Деорис и двете се упътиха към пазарния площад.

2.

Обикновени сънливият на зар сега бе разбуден от появата на кораби от Морските кралства; хората купуваха я продаваха трескаво и над на зара се носеше равномерен, постоянен шум. Някаква жена продаваше пойни птици в клетки от тръстика; Деорис спря, очарована, и се заслуша в песента им. Домарис ѝ се усмихна с обич и веднага нареди да отнесат клетката с птицата, която ѝ се бе понравила, в Дома на Дванадесетте. После продължиха бавно по пътя си. Деорис вече преливаше от възторг.

Полузаспал старец надзираваше натрупани чували със зърно я лъскави глинени делви с масло; едно голо улично хлапе се бе свило между бъчвите с вино, готово да разбуди господаря си, ако се появи клиент. Домарис спря пред една по-голяма сергия, по която бяха раздиплени всевъзможни пъстри платове. Микон и Арват, които ги бяха последвали по-бавно, се заслушаха във възбудените гласове на момичетата, усмихнаха се едновременно, и продължиха покрай една старица, която продаваше цветя. Птици крякаха в кафезите си, надниквайки продавачите на сушена и прясна риба, плодове, сладкиши и евтино, кисело пиво. Те вървяха покрай сергии, затрупани с килими във всички цветове на дъгата, с бляскави украшения, а после и покрай по-скромната стока на грънчарите.

Дребен, съсухрен преселник от островите продаваше парфюми под платнен навес на черти. Когато Микон и Арват минаха покрай него, сбръчканото му лице се оживи. Той веднага се изправи, натопи една миниатюрна четчица в някакво гърненце и я размаха във въздуха, вече тежък и сладък като мед от многото миризми.

– Парфюм от Кейлин, господари мои – провикна се той с

неочаквано дълбок глас, – подправки от запад! Ароматите на най-прекрасните цветя, уханието на редки дървета...

Микон спря; после пристъпи с бавните си, но уверени крачки към раирания навес. Продавачът на парфюми, разпознал високопоставени служители на Храма, бе почтителен и красноречив.

– Прекрасни парфюми и есенции, сладки аромати и мазила от Кейлин, соли и масла за баня, уханието на целия широк свят за вашите любими... – търговецът спря и бързо се поправи: – за жена ти или за сестра ти, жрецо...

Микон го прекъсна с крива усмивка.

– Нямам нито жена, нито любима, старче – каза той сухо, – нито пък ще ми трябват твоите мазила и масла. Но все пак може би ще ми свършиш работа. Има един парфюм... правят го само в Ахтарат, от цветовете на червената лилия, която расте по склоновете на Звездната планина.

Продавачът загледа любопитно жреца, после се обърна, влезе в палатката си и започна да рови из нея като мишка в слама.

– Не са много тези, които питат за него – поясни човекът, за да се извини, но накрая явно откри това, което търсете, и вместо да започне да хвали качествата на парфюма, само пръсна една капчица от него на четката и я размаха във въздуха.

Домарис и Деорис вече ги бяха настигнали и спряха, любопитни да помиришат непознатия аромат. Очите на Домарис се разширяха.

– Невероятно!

Ароматът още се стелеше във въздуха, докато Микон отброи няколко монети, подаде ги на продавача и взе шишенцето. Тънките му пръсти опипаха внимателно филигранния обков.

– Такива орнаменти се срещат на Ахтарат – мога да ги позная дори така... – все още усмихнат, той се обърна и поднесе парфюма на момичетата, която започнаха да се взират удивено в красивите миниатюрни фигурки.

– Какво с цветето, което ухае така? – попита Домарис, поднасяйки шишенцето към лицето си.

– Расте в Ахтарат, обикновен бурен – каза рязко Арват.

Микон се обърна към Домарис, а видът му бе такъв, сякаш двамата споделяха някаква обща тайна.

– Ти харесваш също като мен този мирис, нали?

– Прекрасен е – отвърна замечтано Домарис. – Но и странен. Странен и очарователен.

– Да, това цвете расте в Ахтарат – продължи по-тихо Микон. – Цветовете му са кървавочервени и се намира само около Звездната планина; то е диво и селяните често го изкореняват, защото никне къде ли не. Когато цъфти, всичко наоколо е пропито с мириxa му. За мен то е по-прекрасно от всяко цвете, което расте под грижите на градинари. Аленичорвено – цветът му е толкова ярък, че те заболяват очите да го гледаш, особено когато е осветено от слънцето, жив цвят-слънчев цвят – изведнъж гласът му зазвуча уморено, той посегна, взе ръката на Домарис и затвори нежно, но решително пръстите ѝ около шишенцето. – Той е за теб, Домарис... защото и ти като онова цвете си увенчана със слънчева светлина.

Думите можеха да минат за обикновена любезност, но Домарис преглътна, за да не се разплаче от вълнение. Опита се да благодари, но ръцете ѝ трепереха и гласът ѝ изневери. Микон сякаш и не очакваше отговор, защото продължи, вече съвсем тихо, сякаш думите му биха предназначени единствено за нея:

– ... увенчана със светлина... как бих искал поне веднъж да видя лицето ти... слънчево цвете...

Арват стоеше неотстъпно до тях, смръщел като буреносен облак. Накрая той не издържа и наруши настъпилото мълчание с раздражителен тон:

– Няма ли да продължаваме! Да не би да искате да замръкнем тук?

В същия миг Деорис се озова до него и го хвана под ръка със собственически жест, оставяйки Домарис да върви напред с Микон – привилегия, която друг път Деорис ревниво пазеше за себе си.

– Някой ден ще я отрупам с такива цветя... – измърмори Арват, взрян неотклонна във високото момиче, което вървеше редом с Микон. Огнената ѝ коса като че ли наистина бе увенчана с корона от лъчи. Деорис, недочула, го попята какво е казал, но той отказа да повтори думите си.

Четвърта глава РЪЦЕ НА ЛЕЧИТЕЛЯ

1.

Раджаста вдигна очи от свитъка, в който се бе зачел, и установи, че

голямата библиотека е празна. Струваше му се, че само преди мигове е бил заобиколен от тихия шум на хартията и монотонните гласове на писарите. Сега нишите бяха потънали в мрак. Единственият човек в залата, освен него самия, беше някакъв библиотекар, потънал в диплите на робата си така, те че можеше да се разбере полът му. Човекът събираше разпилени свитъци от масите.

Раджаста поклати глава, нави свитъка, пъкна го с калъфа му и го остави на масата. Наистина, нямаше друга работа за днес, но все пак се подразни от мисълта, че е чел и препрочитал толкова пъти един-единствен свитък – при това такъв, който и без това би могъл да цитира наизуст. Все така раздражен, Раджаста стана да си върви – и едва тогава установи, че всъщност в залата има и друг някой.

Микон седеше, потънал в мрака, пред една маса наблизко. Обичайната му усмивка се губеше в сенките, които играеха по лицето му. Раджаста се изправи пред него и за миг се вгледа в ръцете му и се замисли за всичко, което те издаваха – особени ръце, странно разтеглени, като че ли пръстите бяха насилствено удължавани – сега лежаха върху масата, привидно отпуснати, но изпълнени със скрито напрежение. Бързо и нежно Раджаста взе безсилните пръсти в своите, сключвайки яките си длани около тях.

– Изглеждаха... като жива болка – чу с учудване собствения си глас Жрецът на Светлината.

– Така и ще бъде, ако го допусна – лицето на Микон съхрани заученото спокойствие, но пръстите трепнаха леко. – Мога, поне до известна степен, да държа болката далеч от себе си. Чувствам я... – той се усмихна уморено, – но същността ми успява да я пропъди... докато не се уморя. По същия начин карам да ме чака и смъртта.

Раджаста потръпна пред спокойствието на атланта. Ръцете, които държеше в своите, се размърдаха – леко, но настоятелно – за да се освободят.

– Недей – помоли Раджаста. – Знаеш, че мога да те облекча. Защо отказваш да се възползваш от силата ми?

– Справям се и сам – бръчките около устата на Микон изведнъж се вдълбаха съвсем ясно, после почти изчезнаха.

– Прости ни, братко. Аз съм от Ахтарат. Дългът ми остана неизпълнен и аз все още нямам право да умира – защото нямам син. Длъжен съм да оставя след себе си син – продължи той. Раджаста имаше чувствено, че повтаря аргументите от спор, който многократно с водил сам със себе си. – Ако не го сторя, други, който нямат това право, ще узурпират

силата – силата, на която съм пазител.

– Да бъде – съгласи се меко Раджаста. Неговият живот се ръководеше от същите закон. – А майката?

Микон помълча. Лицето му бе напълно безизразно. Но колебанието му бе кратко.

– Домарис – отвърна той.

– Домарис?

– Да – Микон въздъхна. – Това надали е толкова неочаквано за теб.

– Не съвсем – кимна Раджаста. – Мъдър е изборът ти. Но тя все пак с годена за твоя сънародник, Арват... – Раджаста се намръщи замислено. – Нейно право е да направи избора си. Ако пожелае, никой не може да ѝ забрани да роди дете от друг преди брака. Ти... ти я обичаш, нали?

Лицето на Микон неочаквано се отпусна и просия, а Раджаста се зачуди какво ли виждат сега слепите му очи.

– Да – отвърна тихо атлантът. – Никога не съм и мечтал, че мога да обичам... – той спря и простена, защото жрецът неволно бе стиснал по силно ръцете му.

Раджаста стреснато освободи неестествено дългите пръсти. Настава продължително, мъчително мълчание, докато Микон най-сетне успя да се пребори с болката, а Раджаста го наблюдаваше безпомощно – не можеше да му помогне с нищо; докато атлантът отказваше намесата му.

– Ти си достигнал най-висша степен на познание – проговори накрая старият човек. – А аз все още не съм истински осенен от Светлината. Би ли приел – за времето, което ти е отредено – да ми показваш пътя?

Микон вдигна лице, озарено от неземна усмивка.

– Силата на Светлината, която аз мога да предам, несъмнено грее в твоята същност независимо от мен. Но аз те приемам – обеща той и допълни малко по-тихо и тъжно: – Мисля... надявам се, че мога да ти обеща около една година. Това би трябвало да е достатъчно. Ако предвижданията ми се окажат неверни, ти ще трябва да поставиш сам Последния печат. И аз ти се кълна, че ще успееш.

Премерено и без да бърза, както правеше всичко, Микон стана и се изправи лице в лице с Раджаста, висок и слаб, почти прозрачен в играта на светлини и сенки, атлантът постави измъчените си ръце върху раменете на жреца и го привлече към себе си. С едната си ръка описа някакъв знак върху гърдите и челото на Раджаста; сетне, с докосване, по-леко от перо, плъзна пръсти по лицето на стария човек.

Очите на Раджаста бяха овлажнели. Беше се случило нещо

невероятно – беше се свързал с най-силната от всички връзки между човешките с един странник. Той, Раджаста, жрец на Светлината, потомък на жреци, бе помолил един новодошъл в Храма чужденец да го приеме за свои ученик – един чужденец, дошъл от земи, които в Храма наричаха презрително „онези вчерашни многознайковци от някакви загубени сред океана острови“.

Но Раджаста не съжали нито за миг – за първи път през живота си бе изпитал искрено смирение. „Може би, мислеше жрецът, нашата каста се е възгордяла прекалено, и боговете ни се явяват в образа на този незрящ, измъчен странник, за да ни напомнят, че Светлината осенява не само потомствени избраници... И нека простотата и смелостта на този мъж бъдат моя талисман!“

Изведнъж устните на Раджаста се свиха строго и лицето му помрачня заплашително.

– Кои бяха мъчителите ти? – попита той, след като Микон го бе освободил от прегръдката си. – Отговори ми като воин на Светлината – кои бяха?

– Не зная – гласът на Микон не трепваше, – Всички бяха облечени в черно и носеха маски. За миг видях всичко прекалено ясно, а сега вече не мога да видя нищо. Не мисли повече за това. Самото им черно деяние носи в себе си отмъщението за мъките ми.

– Може да е така, но не забравяй, че отлагането на отмъщението ще им даде време за нови престъпления. Защо ме помоли да не издавам присъствието ти, докато пратениците от Ахтарат биха тук? – настоя Раджаста.

– Защото те биха започнали да измъчват и убиват, за да отмъстят за мен – и по този начин само биха подхранили злото.

Удивен от твърдостта на този човек, Раджаста понечи да отговори, поколеба се, но все пак каза:

– Не смея да оспорвам мъдростта на решението ти, но все на к... редно ли е да оставяш родителите си да скърбят без нужда?

Микон седна отново и се позасмя.

– Това не бива да те безпокои, братко. Майка ми почина още докато бях дете. Остана единствено баща ми, а на него съм пратил вест, че съм жив, и още колко ми остава да живея. Печатът, с който скрепих писмото, е такъв, че не оставя съмнение кой го праща. Всъщност вестта, която пратих, ще пристигне заедно с вестта за моята смърт. Там ще разберат всичко.

Раджаста кимна одобрително, после съобщи, че Микон не го

вижда въпреки впечатлението, което оставяше понякога – че очите му проникнат до дълбините на душата ти, и каза:

– Тогава всичко е наред. Но все пак не узнах какво ти е било сторено и по каква причина. Не – повиши топ жрецът, виждайки, че Микон пак ще възрази – аз имам прави да знам. Това дори е мой дълг. Тук аз съм Пазителят!

Деорис седеше свита на столчето си, незабелязана от Раджаста и почти забравена от Микон. Безмълвна като малка бяла статуйка, тя бе попила всяка дума, разменена от двамата. Почти нищо не бе разбрала от думите им, но те бяха споменали Домарис, и Деорис искаше да чуе всичко до край. Факти, че разговорът очевидно бе поверителен, не я притесняваше ни най-малко – беше убедена, че всичко, което засяга по някакъв начин Домарис, се огласи и до нея самата. Деорис отчаяно се надяваше, че Микон няма да се досети за присъствието ѝ и ще продължи да говори. Трябваше да разкаже всичко на Домарис! Малките ръце на Деорис се свита в юмручета, когато си представи сестра си като майка на някакво бебе... Скрита, детинска ревност, която Деорис така и нямаше да осъзнае напълно, превърна първоначалната ѝ изненада в мъчителна болка. Защо трябваше Микон да избере тъкмо Домарис? Деорис знаеше, че сестра ѝ е сгодена за Арват – но за брак още не се говореше. А тези двамата казаха, че това щяло да стане сега! Как смееха Микон и Раджаста да говорят така за сестра ѝ? Как смееше Микон да твърди, че обича Домарис? О, дано само не я забележат!

Никой не се сети за нея. Очите на Микон бяха потъмнели – странното им лъчисто сияние бе забулено от подтискани чувства...

– Колело и въжета – каза той, – а сетне и огън – за да ме ослепят. Бях успял да смъкна маската на едното, преди да ме вържат. – Гласът му бе нисък и пресипнал от изтощение – като че ли той и Раджаста не бяха жреци, срещнали се на древно и свято място, а борци, мерещи силите си. – Питаш за причината? – продължи той. – Ние, принцовете на Ахтарат, имаме вродената дарба да призоваваме и ползваме... някои природни сили – дъжд, светкавици, гръмотевици, дори ужасяващата мощ на земетресенията и вулканите. Това е нашето наследство, нашето верую – без тези наши способности животът в Морските кралства би бил почти невъзможен. Съществуват легенди... – Внезапно Микон поклати усмихнатата глава и каза малко по-весело; – Ти би трябвало да знаеш повечето от този неща, или поне вече да си предположил за какво става дума. Ние ползваме дарбата си за доброто на всички, дори на тези, които се наричат наши врагове. Но властта върху тези сили може да бъде...

открадната и опорочена, превърната в най-гнусна черна магия! Тъй или иначе, от мен те не можах да се възползват. Не станах отстъпник – дори намерих сили да се противопоставя на опитите им, но не и да спася себе си... Така и не разбрах какво е станало с моя полубрат, затова се принуждавам да живея, докато се убедя, че мога да умра спокойно.

– Братко... – промълви едва чуто Раджаста и пристъпи по-близко до Микон.

Атлантът склони глава.

– Боя се, че Черното братство е сломило съпротивата на Рейота... Баща ми е вече престарял. Ако умра без наследник, Пазител става брат ми. Но аз няма да оставя силата в ръцете на отстъпници и магьосници! Ти знаеш закона! Ето, това има значение – не това измъчено тяло, нито дори духът, който го обитава и страда. Аз – моята дълбока същност – оставам недокоснат, защото нищо не може да ме затегне, ако аз самият не го допусна до себе си!

– Разреш ми да ти дам от своята сила – помоли отново Раджаста. – Знаем немалко...

– Ако се наложи, ще ти позволи – отвърна Микон, възвърнал обичайното си спокойствие, – но засега се нуждая единствено от почивка. Но може да стане тъй, че да ми потрябваш внезапно, без предупреждение, и тогава ще се възползвам от това, което ми предлагаш... – Плътният, мелодичен глас зазвуча по-ясно, а безжизненото лице бе озарено от светла усмивка. – Наистина съм ти благодарен!

Деорис бе впила старателно очи в свитъка, разгънат пред нея, привидно потънала в написаното, но изведнъж усети прогни поглед на Раджаста, прикован в нея.

– Деорис – каза сурово жрецът. – Какво търсиш тук?

Микон се засмя.

– Нали тя е мой писар, Раджаста, а пък аз забраня да я освободя. – Атлантът стана и постави ръка върху къдриците на малкото момиче. – Стига работа за днес. Тичай да си поиграеш, детето ми.

2.

След като добросърдечно усмихнатият Микон я освободи; Деорис хукна да търси Домарис. Детското ѝ съзнание се заплиташе в лабиринта от непознати думи и представи – Черно братство, живот, смърт, отстъпничество – каквото и да означаваше това – мъчения, Домарис трябвало

да роди син... Объркани картини се въртяха в мислите ѝ като в калейдоскоп, когато тя нахлу задъхано в жилището на сестра си.

Домарис надзираваше робините, които сгъваха и подреждаха чистите дрехи. Стаята бе обляна от лъчите на следобедното слънце. Миришеше на чисто пране. Жените, дребни и мургави, бяха от племената, които служеха за храмови роби. Те бърбореха постоянно, като птици, докато дребните им фигурки неуморно се въртяха около високата фигура на младото момиче, което стоеше сред тях, спокойно заслушано в говора им и им даваше напътствия.

Разпуснатите коси на Домарис се плъзгаха по раменете ѝ, когато тя се обърна учудено към вратата.

– Деорис! По това време! Да не би Микон. – тя спря и кимна на една възрастна жена, която не беше робиня, а лична прислужница на Домарис, родена в града под Храма. – Продължавай, Елара – помоли кротко Домарис, после направи знак на Деорис да дойде по-близо до нея. Като видя лицето на момичето тя ахна: Но ти си плакала, Деорис! Какво е станало?

– Не съм плакала! – възрази бурно Деорис и вдигна към сестра си пламналото си лице, по което не личаха следи от сълзи. – Просто... трябва да ти кажа нещо...

– Чакай, не тук. Ела... – тя дръпна Деорис във вътрешното помещение, където спяха, и отново се взря тревожно в зачервените ѝ бузи. – Какво търсиш тук по това време? Да не би Микон да е зле? Или... – тя млъкна, неспособна да облече в думи мисълта, която я измъчваше, неспособна дори да я приеме в съзнанието си.

Деорис поклати глава. Сега, когато стоеше пред Домарис, не знаеше как да започне. Най-сетне проговори неуверено:

– Микон и Раджаста говореха за теб... казах...

– Деорис! Тихо! – стресната, Домарис протегна ръка и покри бързивата уста на малката си сестричка. – Никога не бива да разказваш това, което си подслушвала, че говорят жреците!

Деорис се дръпна, раздразнена от кроткия укор.

– Но нали говореха пред мен! И двамата знаеха, че съм там! При това говорена за теб, Домарис. Микон каза, че ти...

– Деорис!

Видяла как заплашително пламнаха очите на сестра ѝ, Деорис замълча, защото разбра, че това е един от редките случаи, когато трябва да се подчини. Тя се загледа нацупено в пода.

Притеснена, Домарис се взираше в упорито наведената глава на

сестра си.

– Деорис, знаеш отлично, че писарите нямат право да повтарят и дума от това, което са чули, когато са работили с жреците! Това е първото правило, което трябва да си научила!

– О, я ме остави! – избухна гневно Деорис и хукна навън. Сухи хлипове я давеха, гърлото ѝ бе стегнато от страх, който не можеше нито да скрие, нито да овладее. Какво право имаше Микон... какво право имаше и Раджаста – това не беше редно, не биваше да се случи, а Домарис не пожела дори да я изслуша. Какво можеше да стори сега?

3.

Веднага след като Деорис излезе от библиотеката, Раджаста отново се обърна към Микон.

– Трябва да разкажем всичко това на Риведа.

Микон въздъхна уморено.

– Защо? Кой е Риведа?

– Водачът на Ордена на Сивите. Това го засяга пряко.

Микон поклати отрицателно глава.

– Бих предпочел да не го безпокоим с...

– Налага се, Микон. Тези, които оскверняват тайните на вълшебството и учителството с черна магия, трябва да знаят, че Пазителите ще им отмъстят за злодеянието – в противен случай ще продължат страшното си дело и може да се стигне дотам, че нашите сили да не стигат да им се противопоставим. Най-лесно е да се каже: „Остави ги да жънат това, което са посели“ – а аз не се и съмнявам, че ще пожънат страшни плодове. Но какво ще стане с неволно пострадалите? Нима ще оставиш злодеите свободни, за да измъчват и други, както са постъпили с теб?

Микон замълча, отвърнал лице. Слепите му очи се движеха, като на зрящ човек, Раджаста не искаше я да мисли какви картини прекосяват съзнанието му.

Накрая Микон се засмя, макар и малко насила.

– Мислех, че аз ще съм учителят, а ти – ученикът! Но ти си прав – продължи той по-тихо, а в гласа му прозвуча чисто човешка съпротива. – Аз наистина се боя от това, което ще последва – разпитите и всичко останало...

– Ако можеш, бих ти го спестил.

Микон въздъхна.

– Знам. Да бъде, както искаш ти. Аз... само се моля Деорис да не е чула всичко, което си казахме! Напълно бях забравял, че детето е още тук.

– Аз така и не я забелязах. Избира се, писарите полагат клетва да мълчат за всичко, което чуят и видят по време на работата си, но Деорис е още съвсем млада, а децата никак не умеят да пазят тайна. Деорис! Ах, това дете!

Умореният и малко безпомощен тон на жреца накара Микон да попита малко учудено:

– Не я ли обичаш?

– Не, не – побърза да възрази Раджаста. – Обичам я не по-малко от Домарис. Дори често съм мислил, че Деорис е по-блестяща ученичка от двете; но това се оглася до ума и съобразителността. Тя никога няма да бъде толкова... толкова завършена, толкова цялостна като Домарис. Липсва ѝ търпение. Постоянството не е сред добродетелите на Деорис.

– Не бих казал същото – прекъсна го Микон. – Работим с нея вече доста време и тя винаги е проявявала голямо търпение и готовност да помогне. Винаги е мила и тактична. Аз също имам чувството, че е по-блестяща от Домарис. Но тя е още дете, а Домарис... – гласът му затихна и той се усмихна на себе си. После смени рязко темата. – Трябва ли да се срещна с този... Риведа?

– Мисля, че така ще е най-добре – отвърна Раджаста. Понечи да допълни нещо, но спря и се вгледа в лицето на атланта. Внезапно вдълбалите се бръчки го накараха да промени решението си. Той се обърна и повика един от слугите, които чакаха в предверието.

– Отивам при Риведа – обърна се той към влезлия. – Отведи господаря Микон в жилището му.

Микон тръгна, привидно спокоен, но докато Раджаста го изпращаше с поглед, забеляза, че мускулите на лицето му са се стегнали от тревога и съмнения. Беше чувал, че жителите на Атлантида се отнасят към Сивото братство с особена почитателност, граничеща с преклонение – което бе разбираемо, като се има предвид, че Морските кралства често биваха нападани от тежки епидемии. Лечителите от Сивото братство често правеха и невъзможното, за да се преборят със страшните зарази... При все това Раджаста не бе очаквал от Микон да реагира тъкмо по този начин.

Старият жрец набързо пропъди съмненията. Решението му не можеше да има лоши последици. Риведа бе най-големият лечител сред Сивите – той би могъл и да помогне на Микон значително повече от

Раджаста; може би и това бе смутило атланта. „В края на краищата, мислеше Раджаста, Микон е от благороден произход. Въпреки смирението си той е и горд. Ако обаче лечител от Сивите се заеме с него, той ще трябва да му се подчинява!“

Раджаста се обърна и забързано излезе от библиотеката. Дългите бели одежди се вееха и тихо шумоляха.

Още преди последните събития до него бяха долитали слухове, че хора от Сивото братство се занимават с възстановяването на забранени ритуали. Шушукаше се, че са се върнали Черните – магьосниците, които работеха със силата на древното зло, стаено в сърцето на земята – сили, които не се съобразяваха с човечеството и унищожяваха постепенно човешкия у тези, които прибягваха до помощта им.

Жрецьт поспря за миг сред Голямата зала и поклати учудено глава. Възможно ли бе Микон да вярва на тези слухове, възможно ли бе да се опасява, че Риведа ще допусне по някакъв начин Черните отново да се доберат до него? Е, несъмнено тези му опасения щяха да се разсеят още след първата ни среща. Защото Риведа, пръв сред лечителите и първожрец на Сивите, бе най-подходящият човек, който можеше да се заеме с тази задача. Раджаста нито за миг не се съмняваше, че правосъдие ще бъде въздадено. Познаваше добре Риведа.

Взел окончателно решение, Раджаста отново забърза по коридора, сетне премина през един покрит външен ходник в съседни постройка, спря пред една врата и почука три пъти на равни интервали.

4.

Риведа, магьосникът, беше едър мъж – по-висок и от Раджаста; здраво сложен и мускулист, с широки рамене, които изглеждаха достатъчно яки да понесат цял бик. В сивата си роба от тънко плавно с качулка, Риведа изглеждаше почти неестествено висок, когато се обърна към Раджаста, откъсвайки се от гледката на бавно тъмнеещото небе.

– Каж ми, Пазителю – поде той вежливо, – какво толкова се е случило, та се налага да дойдеш лично при мен?

Раджаста продължи да мълчи и внимателно да разглежда мъжа пред себе си. Качулката, свлякла се на раменете на Риведа, разкриваше як врат и масивна глава, покрита с гъста, доста ниско подстригана руса коса – толкова светла, че изглеждаше сребриста – странен цвят, странен човек. Риведа всъщност не произхождаше от кастата на жреците – той

беше северняк, от кралство Зайадан; рязко изсечените му черти на по-древна и по-сурова епоха, особено сравнени с фините лица на хората от жрецеската каста.

Забелязал колко настоятелно го изучава Раджаста, Риведа отметна глава и се засмя на глас.

– Събитието трябва да е наистина забележително!

Раджаста подтисна раздразнението си – Риведа имаше способността винаги да нарушава духовното му равновесие – и отвърна със спокоен глас, който отрезви магьосника:

– Ахтарат изпрати в нашия храм един от синовете си – самият принц Микон. Той е бил пленен от Черното братство, измъчван и ослепен – за да го принудят да служи на тяхната илюзия за власт. Дойдох, за да ти кажа – внимавай какво става в твоя орден!

Тъмната сянка на безпокойството помрачи яркосините очи на Риведа.

– Не знаех нищо за това – каза той. – Бях потънал в заниманията си... Нито за миг не се съмнявам в думите ти, Раджаста, но какво според теб биха постигнали онези, които крият лицата си от света?

Раджаста се поколеба.

– Какво ти е известно за Силата на Ахтарат?

Риведа повдигна вежди.

– Почти нищо – отвърна той откровенно, – а и малкото, което съм чувал, са предимно слухове. Казват, че тези, които произхождат от кралската династия на Ахтарат, могат да извличат дъжда от облаците и да освобождават светкавиците от затвора им – че са властелини на бурите, и други такива неща – Риведа се усмихна иронично. – Никой досега не ми е обяснил как и защо го правят, затова засега се въздържам от мнение.

– Силата на Ахтарат е нещо съвсем действително – отвърна Раджаста. – Черното братство се стреми да отнеме тази сила и да я използва за нещо, което аз мога да определя само като духовно блудство. Необходимо им е да принудят някой от Пазителите на силата да стане отстъпник и да служи на техните демони.

Риведа присви очи.

– И?

– Не са успели – каза сухо Раджаста – Смъртта дебне Микон, но той ще я допусне до себе си само когато прецени, че има право да напусне този свят. – лицето на Раджаста бе напълно безизразно, но Риведа, свикнал да следи човешките лица за издайнически прояви на

чувства, забеляза, че жрецът е дълбоко развълнуван. – Принцът на Ахтарат може да е сляп и белязан от мъчения, но няма да допусне Великата освободителка да отведе духа му, докато той не пожелае това. Той е... той самият е Светлина!

Риведа кимна малко нетърпеливо.

– И тъй, твоят приятел не пожелал да служи на Мрачния храм, а Черното братство се опитало да го принуди? Хм... възможно е... Този принц на Ахтарат трябва действително да е изключителна личност, ако всичко, което казват, е вярно. Държал се е като истински мъж. – За миг лицето на Сивия първожрец се отпусна в лека усмивка; но веднага след това устните му се свиха сурово. – Ще открия истината за тази история, Раджаста, можеш да не се съмняваш.

– Уверен бях – каза простичко Раджаста и очите на двамата се срещнаха, изпълнени с взаимно уважение.

– Но ще трябва да разговарям с Микон.

– Ела тогава след четири часа в моето жилище – каза Раджаста и се обърна, за да си върви.

Риведа го задържа с жест.

– Забравяш нещо. Ритуалът, изискван от моя орден, налага продължителна подготовка. Едва когато...

– Не съм забравил – отвърна спокойно Раджаста, – но считам, че работата не търпи отлагане; в такива случаи изискванията могат да не се спазват до последната точка.

И жрецът забързано напусна стаята.

Риведа остана неподвижен, загледан в затворената врата, обезпокоен, но не от настоятелността на Раджаста – Пазителите умееха да налагат волята си и събитията обикновено оправдаваха извънредните им решения.

Винаги имаше – а според Риведа и винаги щеше да има – хора от сектата на магьосниците, които не устояваха на изкушението да се ровят в тайните на черното изкуство, забранено от прастари времена. Риведа знаеше, че затова при всякакви неразбории в Храма хората от неговия орден бяха първите заподозрени. Глупаво бе постъпил наистина, като се зае изцяло с проучванията си по-млади и неопитни братя по орден да управляват Сивите – сега и невинни можеха да пострадат заради лудостта и жестокостта на неколцина.

„Глупци и повече от глупци, мислеше Риведа. Като държат да се забъркват в адски дела, можеха да ограничат игрите си с по-незначителни хора! А след като са се осмелили да посегнат толкова високо, как са

могли да допуснат жертвите им да се измъкнат живи, за да разкажат какво се е случило!“

Аскетичното лице на Риведа ставаше все по-мрачно и сурово, докато прибирате свитъците от работната си маса и се готвеше да напусне уюта на научните си занимания.

Време беше да види какво става в Ордена.

5.

Първожрецът Талканон седеше безмълвно в помещението, което Раджаста бе отделил за срещи с подчинените си. Тъкмо сега първожрецът даваше вид, че е някъде много далеч от грижите и проблемите на човечеството. До него седеше Деорис, напълно неподвижна, и от време на време поглеждаше крадешком Микон.

Атлантът не бе приел да седне и сега стоеше прав, като от време на време се подпираше на масата. Заученото му спокойствие тревожеше Раджаста, защото старият жрец знаеше какво се крие под него. Замислено смръщил чело, Раджаста се наведе през прозореца и види облечената в сиво фигура на Риведа – едрият му силует не можете да бъде сбъркан с другиги дори отдалеч.

Без да помръдне, Микон запита:

– Кой идва?

Раджаста трепна. Невероятната проникателност на атланта продължавате да го удивлява; макар и сляп, той бе, доловил нещо, което нито Талканон, нито Домарис бяха забелязали.

– Риведа пристига, нали? – допълни Микон, още преди Раджаста да успее да отговори.

Талканон повдигна глава, но не каза нищо. Риведа влезе, поздрави жреците набързо, но достатъчно учтиво. На Домарис, разбира се, не обърна никакво внимание. Тя не бе виждала никога досега Риведа и сега трепна и се отдръпна удивено. Очите ѝ срещнаха за миг погледа на учения, после тя бързо сведе глава, потискайки необяснимия страх и внезапно обзелата я неприязън. Още в мига, когато видя Риведа, тя установи с учудване, че почти е намразила този човек, който не ѝ бе сторил никакво зло – и в същия миг си даде сметка, че никога не трябва да дава израз на чувството си.

В същия миг Микон, докосвайки с пръсти ръката на Риведа, си каза: „Този човек може да отиде далеч“. При все това атлантът също бе

обезпокоен, без да може да си обясни причината.

– Бъди добре дошъл, Господарю на Ахтарат – каза Раджаста. Тонът му бе учтив, но личеше, че не отдава значение на церемониала. – Дълбоко съжалявам, че не знаех нищо досега... – Риведа млькна и мислите му сякаш изплаваха от дълбините на съзнанието и се изписаха по лицето му. Този мъж бе обречен на Смъртта, договорът му с нея бе подписан и подпечатан. За това говорете всичко, което той видя у Микон – насилствено поддържаната, ту при пламваща, ту гаснеща сила; бавните, предпазливи движения; покритият огън на желязната му воля; внимателния, почти скъпернически начин, по който разполагаше с енергията на тялото си – всичко това, като се има предвид и болезнената слабост на тялото му, станало почти прозрачно, говореше, че у този човек нямаше и капка излишък на сила. Но също толкова ясно бе, че атлантът е Посветен и то Посветен в най-висшите мистерии.

С присъщата си жажда за знания в за властта, която те дават. Риведа изпита странна смесица от завист и жал. „Какво ужасно разхищение!, мислеше той. Този мъж би служил по-добре на своите идеи и на себе си, ако се бе обърнал към тъмната страна на светлината!“ Та нали в крайна сметка Мракът и Светлината бяха две страни на едно цяло! В битката със смъртта се пораждаха енергии, които само Светлината никога не би могла да създаде – или да дари...

За него приветствените думи на Микон бяха просто звуци без значение, формални изрази, които Риведа слушаше с половин ухо, но изведнъж, удивен и невярващ, той осъзна какво говорете атлантът.

– Бях непредпазлив – звучният глас на принца отекваше в притихналата стая, – Това, което се случи с мен, не е от значение. Но имайте някой, който трябва да бъде върнат в пъти на Светлината – и него още го има. Намерете моя полубрат, ако можете. Що се отнася до другото – сега не бих могъл да ви посоча виновниците. А и да можех, нямаше да го сторя – тонът на Микон показваше, че това е окончателното му решение. – Не бива да търсим отмъщение! Злината съдържа в себе си и разплатата.

Риведа поклати глава.

– Но моят орден трябва да бъде прочистен.

– Твое право е да вземеш такава решение. Но аз не мога да ти по Рейота – Микон се усмихна и Риведа за първи път почувства топлината, която излъчваше този човек. Принцът на Атлантида се обърна към Домарис. – А какво ще кажеш ти, увенчалата със светлина? – попита той, докато Риведа и Талканон мълчаха, възмутени и стъписали – как можете

да пита ученик за мнението му – и при това жена!

– Ти си прав – проговори замислено Домарис, – но и в думите на Риведа има истина. При нас идват много млади хора, за да търсят познание. Ако хората, измъчвали себеподобни и престъпили границата на черната маги, не бъдат наказани, злото ще разцъфти като бурен.

– А какво ще кажеш ти, братко? – този път Микон се обърна към Раджаста. Завист загриза Риведа – та нали и той бе посветен, учен и знаещ, а Микон не го наричаше свой брат.

– Вярно казва Домарис, Микон – Раджаста положи много внимателно ръка върху слабото рамо на принца. – Злодеяния опетниха храма ни. Дългът ни повелява да сторим тъй, че други да не бъдат изправени пред опасността да ги сполети твоята съдба.

Микон въздъхна и отвърна:

– Възползвайте се тогава от правото си на съдници. Но аз сега наистина не бих могъл да разпозная виновниците... Помня, че ни плениха близо до вълнолома, отнесоха се много учтиво с нас и ни отведоха с Храм на Сивите. През нощта ни накараха да слезем в някакво подземие, и тогава се опитаха да ни принудят да сторим... определени неща, под заплаха от мъчения и смърт. Отказахме... – странна, крива усмивка се плъзна по мургавото му лице. Микон протегна напред ръцете се. – Виждате, че не се ограничиха само със заплахи. А моят полубрат... – той отново замълча. Тишината натежа от скръб и тогава Микон се насили да продължи: – Той беше още момче. С него можеха да злоупотребят, макар и не докрай. Само за миг успях да се освободя от ръцете им – още не ме бяха завързали, и дръпнах маската от лицето на едното. Затова... – той пак замълча за миг, – то бе последното нещо, което видях на този свят. После... струва ми се много, много по-късно, ме пуснаха на свобода; добри хора, които не знаеха кой съм, ме доведоха в дома на Талканон – там срещнах отново прислужниците си. Не знам какво обяснение е било дадеш за изчезването и за внезапната ми поява впоследствие – Той помълча, после добави спокойно: – Талканон ми каза, че дълго време не съм бил на себе си. Действително, нямам спомени от един доста дълъг период.

Риведа стоеше, склучил ръце пред себе си и гледаше замислено Микон; после попита:

– За колко време нямаш спомени?

Микон сви смутено рамене.

– Нямам представа. Когато дойдох на себе си в дома на Талканон, рамите ми бяха заздравели – доколкото бе възможно.

Талканон, който досега бе мълчал, наруши настъпилото мълчание и каза тежко:

– При мен го донесоха прости хорица, рибари. Казаха, че го намерили полугол и в безсъзнание на брега. Познали, че е жрец, по огърлицата, които още носеше на шията си. Разпитах ги подробно. Наистина не знаеха нищо повече.

– Разпитвал ги! – в гласа на Риведа се долавяше убийствено презрение. – И как разбра, че говорят истината?

Отговорът на Талканон изплющя като камшик.

– Може би трябваше да ги подложа на мъчения?

– Стига! – настоя Раджаста, забелязал, че Микон започва да трепери.

Риведа прехапа устни и замълча. После отново се обърна към Микон.

– Каж ми поне нещо за брат си.

– Той ми е полубрат – поде колебливо Микон. Удивителният покой, който обикновено бе изписан на лицето му, беше изчезнал. Изкривените му, безсилни пръсти потрепваха, трепереха и отпуснатите до тялото му ръце, и той се беше облегнал тежко на масата, до която стоеше. – Казва се Рейота. Много по-млад е от мен, но външно доста... си приличаме.

Гласът му заглъхна и той залитна.

– Ще стори всичко, което с по силите ми – каза Риведа с учудващо мек и кротък глас. – Ако бяха ме известили по-рано... думи нямам да ти опиша колко скърбя за... – Сивият маг сведе глава, съзнал колко безсмислено е съжалението му. – Но нищо не мога да обещая – минало с много време...

– Аз не настоявам за нищо, господарю Риведа. Знаем, че ще сториш това, което си длъжен да сториш. Но те моля... – не настоявай да ти помагам в твоите... разследвания – Микон искрено молеше за извинение – Не биха ми стигнали силите; пък и без това не мога да ти бъда от полза сега, когато не мога да видя...

Риведа смръщи чело и се изправи. Тонът му беше сух и решителен.

– Ти каза, че си успял да видиш едно лице. Опиши го?

Всички в стаята леко се приведоха напред, изпълнени с очакване. Атлантът също застана прав, без да се подпира на масата, и каза отчетливо:

– Тази тайна ще умре с мен. Вече казах: не искам отмъщение!

Талканон се отпусна в стола си с въздишка, а лицето на Домарис

явно издаваше противоречивите ѝ чувства. Раджаста не се осмели да оспоря желанието на Микон дори на ум; от всички тях той познаваше най-добре принца на Атлантида и бе приел неговите възгледи, макар и не винаги да се съгласяваше докрай с тях.

Риведа се намръщи още повече.

– Моля те да размислиш още веднъж, господарю Микон! Знам добре, те обетите, които си положил ти забраняват да търсиш отмъщение за понесените страдания, но... – той сви юмруци. – Нали си положил и друг обет – да закриляш хората от сянката на злото?

Микон остана непреклонен.

– Казах, няма нито да говоря повече, нито пък ще свидетелствам.

– Така да бъде! – каза Риведа с горчивина. – Не мога да те принудя да говориш против волята си. Но съм длъжен да проведя своите разследвания за честта на ордена си. Бъди спокоен, няма повече да те безпокоя!

Риведа не можеше да прикрие гнева си; Микон се облегна тежко на притичалия Раджаста, който веднага изгуби интерес към всичко останало и внимателно го поведе към стола, на който бе отказал да седне преди малко.

Суровото лице на Сивия маг се смекчи от съчувствие, Риведа можеше да се държи с необичайна кротост, ако преценеше, че така трябва, а сега държеше на всяка цена да се сдобри с Микон.

– Ако съм те засегнал, господарю Микон – каза той сериозно, – нека това, което ще ти кажа, бъде моето извинение: понесените страдания засягат не само теб, но и честта на ордена, който ръководя. Аз трябва да охранявам доброто име на ордена си също Той ревностно, както ти спазват своите обети. Ако успея, ще унищожа тези злодеи до крак – и то не само заради това, което е сполетяло теб, но за доброто на всички тези твои последователи, които идват с вяра в Храма.

– Разбирам и ти съчувствам – каза Микон смирено. После вдигна слепите си очи към Риведа. – Не е моя работа какви средства ще избере в търсенето.

Той въздъхна и опънатите му до крайност нерви сякаш се отпуснаха. Никой освен може би свръхчувствителната Домарис не съзнаваше страха, с който атлантът бе очаквал този разговор. Сега поне можеше да бъде спокоен, че Риведа не е бил един от мъчителите му. Но напрежението от мисълта, че можеше да се случи и това, и че в такъв случай не биваше да се издава паникаква цена, бе изчерпало силите му.

– Благодарностите ми нямат особена стойност, господарю Риведа – промълви той, но аз все пак ти ги предлагам заедно с приятелството си.

Риведа стисна изкривените пръсти в своите – съвсем леко, и тайно ги огледа с опитното си око на лечител. Искаше да прецени кога горедолу са зараснала раните.

Ръцете на Риведа бяха големи, кокалести, задебелили от тежкия труд през детските години, но не по-малко чувствителни от ръцете на Микон. Атлантът почувства незабавно, че Риведа владее огромна сила – предизвикателна, но окована и внимателно насочвана мощ. Силите на двамата Посветени се сблъскаха; и дори мимолетният контакт с преливащата жизненост на Риведа се оказа непосилен за Микон; той дръпна бързо ръцете си с посивяло лице. Без да каже дума, принцът се изправи, треперейки от усилие да запази поне привидно спокойствие, и тръгна към вратата.

Раджаста понечи да го последва, но спря като закован от безгласната заповед, която чу в съзнанието си; „Не!“

6.

Когато вратата се затвори зад Микон, Раджаста се обърна към Риведа.

– Е?

Риведа стоеше загледан замислено и ръцете си. След малко каза, видимо притеснен:

– Този човек с като отворена рана, през която свободно изтича силата...

– Какво искаш да кажеш? – намеси се грубо Талканон.

– Когато ръцете ни се докоснаха – каза тихо Риведа, – имах чувството, че жизнената ми сила изтича, сякаш слабостта му я поглъщаше...

Раджаста и Талканон гледаха удивено мага на Сивите. Това, което описваше Риведа, беше една от мистериите охранявани ревниво от кантата на жреците – от нея се възползваха много рядко и с безкрайна предпазливост. Раджаста бе обзет от безсмислен пристъп на гняв; Микон бе отказал помощта му, при това така категорично, че нямате никакво място за възражения... Изведнъж му стана ясно, че Риведа не би могъл нито да си обясни случилото се, нито да го стори съзнателно.

Сивият маг почти шепнеше. Гласът му звучеше странно, едва ли не плахо:

– Мисля, че и той го съзнаваше... – затова се отдръпна от мен и не пожела да ме докосне отново.

Талканон каза пресипнало:

– В никакъв случай не бива да споменаваш за това, Риведа.

– Не се безпокой... – Риведа покри лице с ръце в напълно неприщящ на суровия му характер жест и се извърна от тях. – Не можех... не знаех... – силата ми можеше да го убие!

Домарис се беше облегла на баща си. Лицето ѝ бе по-бяло от робата на Талканон; свободната ѝ ръка се бе вкопчила така здраво в масата, че кокалчетата на пръстите и бяха побелели.

Талканон рязко извърна лице към нея.

– Какво ти става, момиче?!

Раджаста, възстановил обичайното си спокойствие, се обърна загрижено към нея.

– Зле ли ти е, Домарис?

– Аз... не – измънка тя. – Но Микон... – изведнъж се обля в сълзи, дръпна се рязко от ръцете на баща си и изтича навън.

Мъжете я проследиха с учудени погледи; възцари се тежко мълчание. Най-сетне Риведа прекоси стаята, затвори вратата, която Домарис бе оставила отворена и отбеляза саркастично:

– Учениците ти като че ли не разбират много от добро поведение, Раджаста.

– Тя си с още момиче – каза кротко Раджаста. – Тези неща не са за всекиго.

– Да – кимна мрачно Риведа. – А сега нека започнем.

Приковал леденосините си очи в Талканон, магът се зае да разпитва Върховния управител. Интересуваше се от имената на рибарите, открили Микон, времето, когато се бяха разиграли всички тези събития, търсеше и най-дребното обстоятелство, което би му помогнало по някакъв начин да се добере до истината, полузабравени подробности, които можеха да се окажат от значение. Надяваше се да открие нещо пропуснато, което можете да му послужи в по-нататъшните търсения. Но не научи почти нищо повече от това, което вече знаеше.

Разпитът на Раджаста се оказа още по-безрезултатен, и Риведа, който никога не се бе отличавал с кротък нрав, накрая се разяри и избухна:

– Как да работя опипом в мрака! Да не искате и аз да ослепея?!

Но колкото и да бе гневен и озадачен. Риведа съзнаваше, че няма да научи нищо повече от тях. Той отметна глава и продължи предизвикателно:

– Така да бъде! Щом жреците на Светлината не са в състояние да осветят тази загадка, ще се наложи да се науча да различавам черните

сенки и мрака – той се обърна да си върви и подхвърли през рамо: – Благодаря за възможността, която ми дадохте, да усъвършенствам сетивата си!

7.

В усамотеното си жилище Микон лежете, отпуснат безсилно на тясното си легло. Беше скрил лице в длани и се опитваше да диша бавно и равномерно. Жизнеността на Риведа, нахлула в него поради моментно невнимание, бе нарушила нестабилното равновесие, в което поддържаха жизнените сили на изтощеното си тяло и го бе изпълнила с вледеняващ ужас. Колкото и странно да бе странно, но този прилив на сила, който в друг случаи би му помогнал да се възстанови поне донякъде, сега можеше да причини рухване на последните му съпротивителни сили – а можеше да стане и по-лошо!

Микон установи, че не може да пропъди натрапващите се мисли – мъченията и слепотата се оказваха само началото на дълга, мъчителна битка, на едно ужасно наказание. И за какво бе наказан така? Защото не се бе поддал на силите на злото.

Жрец или не, Микон бе още много млад, и не бе в състояние да пропъди горчивите мисли. „Последователността“, каза си той с внезапен прилив на гняв „е прекалено скъпо удоволствие!“ И веднага си налови да пропъди лепкавите пипала на тази мисъл – ясно му беше, че тя е пратена от Черните магове, които се опитваха да впиват нови светотатствени помисли през пролуките, който варварските изтезания бяха открили в неговата съпротива. Микон се бореше отчаяно срещу този внезапен пристъп на богохулни помисли, съзнавайки че ако не успее да се овладее, няма да може да възстанови и трудно постигнатия контрол върху измъченото си тяло.

„Една година! И аз си мислех, че ще мога да понасям всичко това в продължение на цяла година!“

Но каквото и да станеше, той бе длъжен да завърти това, заради което бе пратен на тази земя. Беше поел обещания и бе длъжен да ги изпълни. Бе приел Раджаста за свои ученик. А съществувате и Домарис. „Домарис“.

Пета глава НОЩТА НА ЗЕНИТА

1.

Безмълвният купол на нощното небе преливаше във всички възможни сенки на Сивия цвят – от мораво до индиго; тук-там по него проблясваха като току-що разцъфнали пъпки ранни звезди. Слабо, но упорито сияние – прекалено слабо, за да е звездна светлина, прекалено нежно, за да произхожда от какъвто и да било земен източник – трептете над пътеката през тази безлунна нощ. Благодарение на него Раджаста намираще пътя, а Микон вървеше до него уверено, без нито веднъж да обърка крачките си.

– Защо държиш точно днес да се допитаме до Звездното поле Раджаста?

– Мислех, че съм ти казал – тази нощ Каратра, Жената-звезда, докосва зенита. Дванадесетте посветени ще изучават небето и всеки ще обясни поличбите според своите виждания и познания: Това би трябвало да те интересува – Раджаста се усмихна. – Домарис ще бъде там, а предполагам, и сестра ѝ. Тя ме помоли да те взема със себе си.

И тъй като пътеката бе почнала да се вие нагоре по хълма, той внимателно хвана ръката на Микон, за да насочва стъпките му.

– Ще бъде хубаво – усмихна се Микон. Устните му бяха изгубили болезнената извивка, която толкова често помрачаваше лицето му. Домарис успяваше да му дари забрава; когато тя бе наблизо, Микон не бе постоянно нащрек. Тя съумяват по някакъв начин да му предаде сила, която не бе изцяло физическа – част от собствената ѝ преливаща жизненост. Микон се чудеше дали не го прави умишлено – защото бе убеден, че тя е способна на такава самоотвержена щедрост. Вродената ѝ кротост и доброта бяха божествени дарове, а че е красива, Микон отдавна бе разбрал – за това не му бе необходимо зрение.

Раджаста беше тъжен. Той обичаше Домарис, но може би едва сега съзнаваше колко силна е обичта му – сега, когато разбираше, че е застаряващият ѝ покой. Този мъж, когото Раджаста също обичаше, вървеше рамо до рамо със смъртта; чувството, което той бе доловил между Микон и Домарис, бе прекалено красиво и крехко, за да носи в себе си семето на толкова страшна скръб. Раджаста познаваше Домарис

достатъчно, за да знае, че тя ще дава винаги – дори ако се наложи да отнема от себе си. Той не можеше да се противопостави на любовта им и нямаше да го стори, но неминуемият край, го изпълваше с мъчителна тъга.

Когато проговори, Микон явно преодоляваше някаква вътрешна съпротива – и това придаваше още по-голяма сила на думите му.

– Не мисля единствено за себе си, братко. Аз също виждам страдание в бъдещето. Виждам, че предстои голяма битка. Сам знаеш, че родът ми трябва да бъде продължен, за да се осъществи Божествената цел – дори когато всичко е против нас. Това не е гордост – той потръпна, сякаш от студ, и Раджаста побърза да го подкрепи, колкото е възможно по-незабележимо.

– Зная – поде жрецът на Светлината, – често сме обсъждали всичко това. Причината вече съществува и събитията са задвижени – трябва да внимаваме да не се обърнат против нас. Разбирам всичко. Опитай се да не мислиш за това тази нощ. Хайде, остава ни още малко път – завърши той насърчително. Беше виждал Микон, когато се поддава на страданието, и дори споменът за това бе мъчителен.

За очи, привикнали да виждат на звездна светлина, Звездното поле разкриваше неземната си красота. Нощното небе, надвиснало като криле над земята, бе осеяно с безброй потрепващи светлинки; сладкото дишане на спящата земя, ромонът на тих говор и тежкото кадифе на черните сенки – всичко това създаваше фантастичен свят на сънища; дори само една рязка дума би разрушила сцената и оставила на нейно място глъх-неща празнота.

Раджаста каза полугласно:

– Прекалено красиво е, за да се опише с думи.

– Знам – неспокойните черти на Микон за миг трепнаха болезнено. – Чувствам, че е така.

Домарис сякаш се плъзна по тревата към тях. Дългите и бели одежди просветваха сребристо, като покрити със скреж.

– Елате и седнете при нас, пазителя на мъдростта – покани ги тя и притисна към себе си дотичалата Деорис.

– С радост – кимна Раджаста я поведе Микон по стъпките на красивата, стройна фигура.

Деорис рязко се освободи от ръката на сестра си, която я държеше за кръста, и дойде при Микон. Ефирният ѝ, незрял чар хармонираше с фантастичната картина и нощния час.

– Малката Деорис – усмихна се сърдечно атлантът.

Момичета го хвана под ръка – едновременно дръзко и плахо. Усмиваше се щастливо и някак покровителствено – напълната женственост на Деорис приемаше всичко откровено, докато по-мъдрата Домарис не си позволяваше да признае това, което бе пред очите ѝ.

Спряха край нисък храст с ароматни цветове – бели като звезди в мрака на нощта. Домарис седна на тревата – леката и сребриста наметка се хлъзна от раменете ѝ на земята. Деорис помогна внимателно на Микон да седне между нея и сестра ѝ, а Раджаста се разположи до ученичката си.

– Ти вече си огледала звездите, Домарис; кажи ни, какво видя?

– Господарю Раджаста – момичето говореше с равен, официален тон – тази нощ Каратра е в странна позиция. Пътят ѝ се пресича с пътищата на Арфиста и Косата. Ако трябва да я разтълкувам... – тя се поколеба, после отново вдигна лице към звездите – Каратра се противопоставя на Змията – допълни Домарис. – Бих казала... жена ще отвори вратата, през която ще влезе злото, и пак жена ще залости тази врата. Една и съща ще бъде тя, но за да се затвори отново вратата, ще бъде необходима силата на друга жена. – Домарис замълча, но преди някой от останалите да проговори, продължи: – Ще се роди дете; и хората от негова кръв ще възпират злото – докато го оковат завинаги.

С трескав жест – първото прибързано движение, което някой го бе видял да прави – Микон сграбчи несръчно рамото на Домарис и попита задъхано:

– Наистина ли звездите говорят така?

Домарис срещна притеснено незрящите му очи – за първи път изпита нещо като облекчение, че той не може да я види.

– Да – потвърди тя с овладян, но малко пресипнал глас. – Каратра приближава Зенита, а Адерес я съпровожда. Седмината Пазители са я заобиколили и я защитават не само от Змията, но и от Черния воин, Елхискан, който я заплашва откъм Скорпиона...

Микон се отпусна и от слабост се облегна на нея. Домарис го подкрепяше внимателно, докато той бе отпуснал глава на гърдите ѝ, и с напълно съзнателен порив вливаше в него собствената си сила. Правеше го нежно и ненаатрапчиво, в отговор на болезнената му слабост – и този естествен импулс отвори съзнанието ѝ за неговите мисли. Пътищата, които съзнанието на Посветения отваряха пред нея бяха зашеметяващи – много над и извън всичко, което дори тя, ученичката на Раджаста, знаеше и можеше да си представи; дълбочината и сигурността на неговите прозрения, увереността, с които осъзнаваше света около себе си, я

изпълни със страхопочитание, което щеше да остане в нея до края на дните ѝ; непреклонната смелост на целеустремения му дух я разтърси до дъно. Дори това, че той се жертва на ограниченията на човешкото тяло, свидетелстваше за човечност и безкрайно смирение, които се съчетаваха с особена гордост – далечна от обичайното значение на тази дума... Домарис види как обученото съзнание владее чувствата, които биха накарали другото да се разбунтува или озлоби – и внезапно трепна, осъзнала, че тя е на първо място в мислите му. Силна червенина, видима дори на звездната светлина, заля лицето ѝ.

Вълнението ѝ прекъсна връзката, която трептеше между двамата, но тя се отдръпна нежно, без да му причинява болка. Мислите му, които В прочела неволно, бяха толкова нежни, че спираха дъха ѝ, и толкова съкровени, че Домарис се почувства виновна, заедно ги бе разбрала.

Микон се отдръпна от нея, макар и с нежелание. Разбираше, че е объркана – Домарис не бе от жените, които се интересуват особено от въздействието си върху другия пол.

Деорис, която ги наблюдаваше – със смесица от удивление и неприязън, прекъсна тънките нишки на мисълта, която все още ги свързваше.

– Ти се преумори, господарю Микон – каза тя с упрек, и простря вълненото си наметало на тревата, като го подкани да легне на него.

Раджаста допълни:

– Трябва да си починеш, братко.

– Беше само моментна слабост – възрази Микон, но не се противопостави на наслояванията им. Стигаше му да лежи на тревата близо до Домарис. След миг топлат я ръка докосна неговата – пръстите ѝ, леки като перце, не му причиниха и най-малка болка.

Раджаста ги благослови с поглед. Забелязала изражението на лицето му, Деорис преглътна с усилие. Какво ставаше с Домарис? Сестра ѝ се променяше пред очите ѝ, и Деорис, вкопчена в това, което за нея бе единственото сигурно нещо в пулсиращия от постоянни промени свят на Храма, изпита ужас. За миг тя почти намрази Микон, а очевидното одобрение на Раджаста я вбеси до крайност. Тя вдигна лице към звездите и се взря в тях с поглед, замъглен от гневни сълзи.

2.

До тях някой поздрави любезно; когато гласът на новодошлия

наруши млччанието, Деорис се обърна стреснато, изтрърпнала от непознатото вълнение – нещо средно между възбуда и не съвсем неприятен страх. „Риведа!“ Нервите на Деорис вече бяха опънати до крайност и тя неволно се отдрърпна, когато тъмната му сянка падна върху тях и закри звездната светлина. Този човек наистина те караше да настърхнеш, но въпреки това Деорис не можеше да откъсне поглед от него.

Учтивият, почти ритуален поздрав на Риведа явно се отнасяше до всички тях. След като поздрави, той също се отпусна на тревата.

– И тъй, разучавате звездите, нали Раджаста? Кажи ми, Домарис, какво казват те за мен?

Макар да задаваше обикновен въпрос, любезният тон на учения като че ли криеше таен присмех над обичаите и традиционните ритуали.

Домарис се смърщи леко, изтръргвайки се с усилие от мислите си, и отвърна с ледена учтивост:

– Аз не предсказвам бъдещето, господарю Риведа. Мислиш ли, че звездите говорят за теб?

– Както и за всички останали – присмехът да Риведа беше вече появен – а може би просто по-лоши неща... Деорис, ела да седнеш при мен.

Малкото момиче погледна с копнеж към Домарис, но никой не проговори, нито пък възрази. Деорис стана, събирайки полите на късата си синя дреха, и отиде да седни до Риведа. Когато се нагласи на тревата до него, ученият й се усмихна.

– Разкажи ни някоя приказка, дете – каза той, полу на шега, полу сериозно. Деорис поклати смутено глава, но Риведа настоя. – Попей ни тогава. Чувал съм те да пееш. Гласът ти е чудесен.

Смущението на детето се усили; тя издърпа ръката си от ръката на Риведа; тъмните й къдрици напълно скриваха лицето й. Все още някой не се намесваше, докато накрая Микон проговори тихо в мрака:

– Наистина ли не искаш да попееш, малка Деорис? Раджаста също ми разказваше, че имаш чудесен глас.

Микон толкова рядко молеше някога за нещо, че трудно можете да му се откаже. Деорис каза плахо:

– Ще изпея песента за Седмината Пазители – ако господарят Раджаста се съгласи да изпее втората част...

Раджаста се разсмя на глас.

– Аз ли да пея? Гласът ми би накарал Пазителите да побягнат от местата си, дете!

– Аз ще я изпея – намеси се категорично Риведа. – Пей, Деорис –

този път гласът му звучеше толкова властно, че тя дори не се опита да възрази.

Момичето обви с ръце слабите си колене, вдигна лице към небето и започна да пее с тихо, но чисто сопрано, което се издигаше като сребриста нишка към звездите.

– В далечна, забравена нощ
Седмината бдели със страх –
от черно небе в черен ден
посипал се звездният прах.
Седмина видела – беда.
звездата на черна съдба!
Седмина Пазители в син небосвод –
седем звезди спрели свои ход
под покроба на нощно небе
на земята дошли Седемте.
В сенките Черна звезда
дебне да падне мощта –
над планините кръвта
багри на гарван крилати –
ето, Долита Съдбата?
Седем звезди се отронват –
сянка поглъща света:
във водопади от огън
Силата среща Смъртта!

Мнозина, които също бяха дошли да четат отворената книга на Звездното поде, и да се опитат да разтълкуват поличбата, приближиха тихо, привлечени от песента.

Звучният, дълбок баритон на Риведа се присъедини към сребристите сопрано на Деорис, изплитайки своя, покоряваща със силата си хармония:

– Треперят планините, тръпнат върховете.
небесен огън залеза разкъсва!
Порой звезди се рони от небето –
Пазителите, верни на завета.
със силата на огнени комети
поличбите на злото ще разпръснат.
Във гърчове се гъне океанът
на пепел стават планини вековни –

дълбоко под вълните ще останат
прокобата и силите длобни!

Деорис запя отново – ясният ѝ глас напомняше тих и скръбен камбанен звън.

– Не греят вече седемте звезди –
осиротя небесната корони –
и заедно със Черната звезда
погълнаха ги морските вълни!
Но Светлината, благият властител.
ги възроди от бездната на мрака.
а Черната звезди – на зло вестител.
във сенките часа си чака...
Те бдят на лунна светлини
в седмовърхата корона –
над земя и небеса.
доброто и закона!

Песента бавно заглъхна в нощта; тих ветрец зашепна в листата на дърветата, после замря и той. Насъбраните се слушателя – ученици и един-двама жреци изразяваха одобрението си мълком или едва чуто, после един по един започнаха да се разотиват, говорейки все така шепнешком.

Микон продължаваше да лежи неподвижно, стиснал пръстите на Домарис в ръката си. Раджаста бе потънал в дълбок размисъл. Наблюдаваше неотклонно двамата, които обичаше толкова много, и в този момент останалият свят не съществувате за него.

Риведа склони глава към Деорис. Грубите му, малко примитивни черти бяха омекотени от лунната светлина и сенките.

– Гласът ти е прекрасен; да можехме да имаме певица като теб в Сивия храм! Може би някой ден ще дойдеш да пееш при нас.

Деорис измънка някакъв учтив отговор, но се намръщи. Мъжете от сектата на Сивите магове бяха дълбоко уважавани в храма, но жените им бяха обвити в тайнственост. За тях се знаеше, че полагат странни, тайни обети – хората ги отбягваха и ги наричаха презрително „саджи“ – Деорис не знаеше точното значение на тази дума, но тя винаги ѝ бе звучала мрачно и ужасяващо. Много от жените, обитавали Сивия храм, бяха набирани от простолюдието, някои дори бяха дъщери на роби – може би това обясняваше донякъде защо бяха отбягвани от жените и

дъщерите на жреците. Дори намекът, че Деорис, дъщеря на Върховния управител Талканон, може да избере пътя на „саджи“ така ядоса момичето, че то дори не обърна внимание на похвалите за пеенето ѝ.

Но Сивият маг продължи да се усмихва. Чарът му преодоля лошото и настроение и той продължи тихо:

– Сестра ти е прекалено уморена, за да ми обърне внимание, Деорис. Не би ли мога ти да ми разтълкуват тазнощната поличба вместо нея?

Деорис пламна от вълнение и незабавно вдигна очи към небето. Взираше се съсредоточено в звездите, призовавайки ти помощ все още откъслечните си познания.

– Властен мъж – или някаква мъжка сила... застрашава жена... женското начало... обръща срещу него силата Пазителите... Някакво прастаро зло... което е било... ще дойде отново – Деорис внезапно млъкна, съзнавайки, че останалите също я слушат. Смутена от собствената си смелост, тя сведе очи и сплете пръсти в скута си. – Но това надали има някакво отношение към теб, господарю Риведа – смънка тя едва чуто.

Раджаста се позасмя.

– Добре се справи, момичето ми. Използвай познанието, което имаш. С времето ще научиш още много неща.

Незнайно защо, снизходителният тон на Раджаста подразни Риведа – той искрено се бе удивил на начина, по който неопитното дете тълкуваше благодарение на естествените си заложби поличбите, които биха затруднили дори опитен ясновидец. Постижението ѝ беше изключително, независимо това, че сигурно бе чувала възрастите да коментират позициите на Каратра. Риведа каза остро:

– Може би ти, Раджаста...

Но магът така и не довърши изречението си. Високата сянка на Арват падна върху него и събеседниците му.

3.

– Казват – отбеляза весело Арват, – че Пророкът от Звездната планина проповядвал в храма пред Пазителите, преди да навърши дванадесет години; Той че не с зле да се вслушате в най-малката между нас – младият мъж, все така усмихнат, се поклони тържествено пред Раджаста и Микон. – Чест е за мен да се намирам сред вас, Синове на Слънцето.

Както и да срещна теб, господарю Риведа – той се наведе и подръпна закачливо една от тъмните къдрици на Деорис. – Той значи, искаш да ставаш пророчица, котенце? – после се обърна към по-голямото момиче и попита: – Ти ли пееше, Домарис?

– Пееше Деорис – отвърна сухо Домарис. Внезапно настроението ѝ се развали. Нямаше ли никога да се отърве от постоянния надзор на Арват?

Арват също се намръщи, забелязал, че Микон почти е прегърнал Домарис. Но Домарис бе негова! Микон беше натрапник – никой не му даваше право да застане между един мъж и неговата годеница! Ревността замъгли мислите на Арват. Свил гневно юмруци, той едва потискаше страстта си към хубавото момиче. Изпълнен със съзнанието, че е жертва на несправедливост, той си повтаряше яростно: „Ще науча този надменен чужденец да се държи както подобава!“

Той седна рязко и незабавно обви с ръка кръста на Домарис. Крайно време бе натрапникът да разбере, че навлиза в забранени територии! Тихо, но достатъчно ясно, за да бъде чуто от всички, Арват попита нежно:

– Дълго ли те накарах да ме чакаш?

Стресната и възмутена, Домарис го изгледа неразбиращо. Беше прекалено добре възпитана, за да направи сцена – затова и не се подчини на първоначалното си импулсно желание да го отблъсне рязко. Остана неподвижна и мълчалива – беше привикнала на милувките му, но сега чувстваше нещо по-различно. Долавяше ревността му на собственик и това я плашеше.

Вбесен от явното ѝ безразличие, Арват хвана ръката ѝ и грубо я издърпа от ръката на Микон. Домарис рязко си пое дъх, стана и се отдалечи. Микон трепна и повдигна учудено глава.

Раджаста заговори, сякаш не бе забелязал нищо.

– Какво говорят звездите на теб, Арват?

Вкореняваната цял живот привычка да се подчинява на по-високостоящите надделя и Арват незабавно сведе почитателно глава и отговори.

– Още не съм направил заключението си, Сине на Слънцето. Господарката на небесата ще достигне зенита след цели шест часа – струва ми се, че преди това не е възможно движението ѝ да се тълкува правилно.

Раджаста кимна любезно.

– Предпазливостта е ценен добродетел – каза той спокойно. Въпреки това в тона му имаше нещо, което накара Арват да сведе очи.

Риведа се засмя тихичко; вниманието на останалите се отклони от

Арват и напрежението спадна. Домарис отново седла на тревата, но този път до Раджаста, и старият жрец я прегърна бащински през раменете. Той знаеше, че Домарис е объркана, но си казвате, че при все това можеше да се държи по-тактично с двамата мъже. „Но тя е още млада... толкова млада!, мислеше си той почти отчаяно. Прекалено млада е, за да се окаже изведнъж в центъра на такъв водовъртеж!“

Гневните пориви на Арват се поуталожиха и той видимо се успокои. В крайна сметка не бе видял нищо, което можете основателно да предизвика ревността му. Раджаста никога не би позволил на свой възпитаник да постъпи в разрез с нравилата, на които бяха обучавани Дванадесетте. Така се успокояваше, забравяйки, че има и други правила освен тези, които бяха изгодни на него и случая.

Гневът му се разсея най-вече поради това, че той искрено харесвате Микон. При това бяха и съотечественици. Скоро двамата се увлякоха в задушевен приятелски разговор – макар че Микон, доловил с присъщата си чувствителност настроенята на Арват, първоначално бе малко резервиран.

Домарис вече не слушаше разговорите около себе си. За да не мисли за вътрешната борба, която я разкъсваше, тя се съсредоточи върху задълженията си. Вперила очи в звездите, си налагаше да освободи и отвори съзнанието си, за да разчете правилно отворената книга на небето.

4.

На Звездното поле постепенно се възцари пълна тишина. Полека-лека затихваха разговорите на групичките, наблюдаващи звездите – само от време на време откъм неколцина млади жреци, струпали се в един ъгъл на поляната, долиташе по някоя дума. Случайните звуци добиваха странно, едва ли не неземно естество – тихият ветрец, който полюшваше тревога, шумоленето на развети одежди и дълги коси. След малко утихна и този повей. Облак премина през лицето на звездата, която трептете най-близо до Каратра. Някъде проплака дете, но бързо замлъкна отново.

Ниско долу от време на време проблясваха червени светлинки – жар от огньовете, които се на леха на вълнолома, за да предупреждават приближаващите кораби за опасните скали в плитчините. Деорис спеше дълбоко на тревата, отпуснала глава на коленете на Риведа. Магът беше я завил със сивото си наметало.

Арват бе изпаднал в дълбок размисъл, подобно на Домарис – двамата съсредоточено изучаваха звездите, зад спуснатите клепачи на слепите си очи Микон следеше някакви свои мисли. По никаква причина, необяснима и за него самия, Раджаста установи, че погледът му постоянно се връща към Риведа. Вече дълги часове магът стоеше, застинал неподвижно в странен унес – грубо изсеченият му профил и високата му фигура се изрязваха – черни на фона на черното небе – и хипнотично привличаха Раджаста. Зад мага звездите като че ли ту тъмнееха, ту заблестяваха с нова сила. За миг жрецът на Светлината изпита чувството, че минало... настояще и бъдеще се сливат, че потъва в безвремие. Лицето на Риведа му се стори състарено, изпито и с много повече бръчки – устните му бяха стиснати упорито и мрачно. Зверите бяха изчезвали и на тяхно място около главата на Риведа сияеха и трептяха безброй червеникавозлатисти пламъчета.

Изведнъж блесна светлина и лицето на Риведа му се стори увенчано с угасен, заслепяващ, огнен ореол. „Дорей!“ – Раджаста се стресна и трепването му незабавно го върна към действителността. „Спал съм! – мъчеше се да се убеди жрецът. – Не е възможно да съм видял бъдещето!“ Но колкото и да тръскане глава и да примигвате, ужасното видение не искаше да изчезне, докато накрая, с измъчен стон, Раджаста не отвърна поглед.

Над притихналото Звездно поле отново беше излязъл вятър. Ситните капчици пот, избили по лицето на жреца, се превръщаха в ледени пръски, докато умът му блуждаете между пристъпи на безумен ужас и проблясъци на разумно мислене. Докато успее да се овладее, Раджаста прекара може; би най-ужасните мигове в живота си – имаше чувството, че е попаднал във вечния затвор на времето.

Той продължаваше да седи, привел глава към коленете си, без да смее да погледне отново към Риведа. „Беше обикновен кошмар, спореше със себе си Раджаста, но без особено убеждение. Ами ако не е било сън?“ Раджаста потръпна отново при тази мисъл, успя най-сетне да си наложи поне Привидно спокойствие и заповяда на разума си да обмисли немислимото.

„Трябва да говоря с Риведа за това, реши Раджаста с нежелание. Ако това, което видях, не е било сън, тогава е предупреждение. Заплашва го голяма опасност.“ Раджаста не знаеше докъде с стигнал Риведа в търсенията си, но може би... може би магът бе стигнал толкова близо до Черното братство, че те сега се опитваха да поставят ужасния си знак върху него, за да предотвратят разкритията му.

„Това е единственото обяснение, продължи да се убеждава Риведа, като не спираше да трепери. О, богове и добри духове, закриляйте ни!“

5.

Домарис не мигна тази нощ. С уморена очи видя как слънцето се издига над хоризонта – като златна топка, потънала в розова пяна. Червеникавата утринна заря бавно плъзна над Звездното поде и бледата и светлина освети ясно чертите на хората, потънали в сън.

Деорис спеше толкова дълбоко, че дори не трепваше в съня си. Дишането ѝ бе спокойно и равномерно – беше увита в сивото наметало на Риведа, макар че магът отдавна си беше тръгнал. Сънят бе изненадал Арват и той се бе отпуснал по гръб, с разперени ръце и крака – сега, като го гледаше, Домарис си каза, че ѝ прилича по-скоро на едро момче – тъмната му коса бе залепнала за овлажнелото в съня чело, гладките му страни пламтяха – сънят му бе здрав и дълбок като на дете. Очите на Домарис потърсиха Микон – той също бе заспал, отпуснал глава на коленете ѝ, и все още държеше ръката ѝ в своята.

Раджаста също си беше тръгнал – беше последвал забързано Риведа, блед и видимо обезпокоен. Тогава Домарис отново отиде при Микон, без дори да се замисли какво би казал Арват. През цялата нощ тя усещаше неспокойното потрепваше на осакатените пръсти на принца – дори насън болката не го напускаше изцяло. Един-два пъти Домарис искрено се изплаши – толкова сиво и измъчено ѝ се стори лицето му на бледата утринна светлина, че тя се навеждаше над него, за да се убеди, че диша. Когато, затаила дъх, долавяше движението на гърдите му, се отпусна едновременно облекчена и измъчена. Знаеше, че пробуждането ще донесе на този мъж, които обожаваше безусловно, само нови страдания.

В най-тъмните часове на нощта Домарис се улови, че иска Микон безмълвно да отплава в онзи покой, за който така много копнееше... и тази мисъл така я ужаси, че тя една се въздържа да не го притисне с все сила към себе си, да се опита със силата на любовта си да го върне към живота. „Как е възможно аз да преливам от живот, а Микон да няма сили да диша? Защо, бунтуваше се младото момиче, той умира, а изчадията, които са причина за мъките му, могат да се наслаждават на безполезния си живот, необезпокоявани от никого?“ Микон се размърда, като че ли мислите ѝ бяха смутили съня му, и прошепна нещо на език, който

Домарис не разбираше. После въздъхна дълбоко и отвори слепите си очи. Изправи се бавно и, още полубуден, посегна напред, докосна древата на Домарис и отдръпна учудено ръка.

– Аз съм, Микон – Домарис – каза тя бързо, и едва после разбра, че за първи път се е обърнала към него по име.

– Домарис... да, сега си спомням, Бях заспал, нали?

– Да, заспа отдавна. Вече се зазорява.

Той се засмя малко притеснено, но с присъщото си чувство за хумор, което не го напуснало и в часовете на най-тежки страдания.

– Добър часови ще излезе от мен! И това ми било нощно бдение!

Тихият ѝ смях му поддържа успокояващо.

– Всички заспиват след полунощ. Сега с още много рано и като че ли само двамата сме будни.

Микон проговори отново, този път много тихо, като че ли се боеше да не разчупи спящите, за които бе споменала Домарис.

– Червено ли е небето?

Тя го изгледа учудено.

– Да. Яркочервено.

– Така си и мислех – кимна Микон. – Ние, синовете на Ахтарат, прекарваме живота си по моретата; ветровете и бурите са в кръвта ни. Поне тази си способност не съм загубил.

– Бури ли? – повтори Домарис и хвърли недоверчив поглед към няколкото далечни бели облачета на хоризонта.

Микон сви рамене.

– Може да имаме късмет и бурята да не се разрази точно над нас – отвърна той, – но буря ще има – чувствам го във въздуха.

Двамата отново замълчаха. Домарис изведнъж се смути, защото си спомни онази негова мисъл, която неволно бе разбрала през нощта. Микон мислеше: „Спал съм до нея през цялата нощ.“ По обичая на Ахтарат това е равносилно на обричане... Той се усмихна. „Може би това обяснява избухването на Арват... но нали накрая се помирихме. Тя излъчва покой, също както цветето издава аромат.“

Домарис се беше сетила за Деорис, която спеше до тях, увита в наметалото на Риведа.

– Сестричката ми спа цяла нощ на влажната трева – каза тя. – Трябва да я събудя и да я изпратя да спи у дома.

– Защо? – усмихна се Микон. – Остави я да си доспи. А ти не си спала изобщо.

Това не беше въпрос, и Домарис не се опита да отговори. Само

сведе глава пред озареното му от особена радост лице, забравила, че утринната светлина няма да издаде вълнението ѝ на слепия принц.

Измъкна много внимателно пръстите си от неговите и повтори:

– Трябва да събудя Деорис.

6.

В съня си Деорис бродеше из безкрайна плетеница от пещери. Пред нея крачеше тънката фигура на непознат със спусната пред лицето му качулка. Той държеше в ръка жезъл със странна форма – върхът му проблясваше смътно и Деорис следват тази светлина. Странно – не ѝ беше студено и не изпитваше страх, въпреки че в съня си съзнаваше, че стените на подземията са леденостудени и влажни...

Някъде отблизо познат глас викаше името ѝ. Деорис бавно изплува от дълбините на съня. Продължаваше да се гуши в топлите гънки на сивото наметало.

– Недей... – измърмори тя сънливо и скри лице в дланите си.

Домарис се засмя и поразтърси раменете на момичето.

– Ставай, сънливке!

Очите на Деорис, още потъмнели от съня, се разтвориха бавно като разцъфнали теменужки. Тънките ѝ пръстчета постиснаха прозявката.

– О, Домарис, наистина исках да остана будна – измънка тя и скочи на крака, вече напълно разбудена. Наметалото се свлече от раменете ѝ. Тя се наведе, взе го и го заразглежда учудено.

– Какво е това? Не е мое!

Домарис взе наметалото от ръцете ѝ.

– Наметалото с на Риведа. Ти заспа в скута му като бебе!

Деорис се нацупи.

Домарис продължи закачливо:

– Сигурно го е оставил, за да има повод да те види отново. Току-виж вече си си намерила обожател!

Деорис тропна намръщено с крак.

– Как можеш да ми говориш така?

– Мислех, че ще ти бъде приятно – отвърна Домарис и весело метна сивия плащ върху голите рамене на момичето.

Деорис го свлече рязко и изплака:

– Как можеш да си толкова... ужасна! – и хукна разплакала надолу по склона. Искаше ѝ се само да се хвърли на собственото си легло и да

се наплаче до насита.

Домарис понечи да затича след нея, но се спря. Тази сутрин бе прекалено изтощена, за да се бори с капризите на сестра си. Сивото наметало в ръцете ѝ събуждаше у нея необяснимо безпокойство. Беше се пошегувала със сестра си, но сега изведнъж се замисли сериозно върху думите си. Немислимо бе интересът на Сивия маг към Деорис да е личен – та тя беше едва на четиринадесет години!

Домарис потръпна отвратено, упрекна се, че изобщо допуска подобни мисли, и се обърна отново към Микон.

Наоколо хората се будеха, ставаха, протягаха се, събираха се на групички и се канеха да наблюдават това, което не бяха проснали от изгрева. Арват отиде при Домарис и обви с ръка кръста ѝ; тя прие прегръдката му с разсеяно безразличие. Спокойните ѝ сиви очи спряха безстрастно върху лицето на младия жрец. Арват беше видимо смутен и наскърбен. Домарис толкова се беше променила, откак... да, откакто се беше появил Микон! Въздъхна, изпитал внезапното желание да има правото да намрази Микон, и дръпна ръката си от кръста тя на Домарис, съзнавайки, че тя забеляза и отдръпването му също толкова малко, колкото прегръдката.

Раджаста идваше към тях по пътеката – бяла фигура, озарена от розовата светлина на зората. Като наближи съвсем, той се наведе и вдигна от земята безупречно бялата наметка на Микон. Беше обикновен жест на учтивост, но тези, които видяха почтителното му отношение и кроткия, почти нежен тон, с който строгият старец заговори младия принц, останаха учудени.

– Можа ли да поспиш?

Усмивката на Микон бе пълна с неземно блаженство.

– Спах така, както не ми се бе случвало през последните месеци, братко. Раджаста хвърли кратък поглед към Домарис и Арват, после им махна в знак, че са свободни.

– Вървете да си починете, деца мои... А ти Микон, трябва да дойдеш с мен.

Арват хвана Домарис за ръка и я поведе надолу по пътеката. Едва сега почувствала колко е уморена, тя се облегна тежко на ръката му, после спря, обърна се и положи за миг главата си на гърдите му.

– Преуморяваш се – каза с укор Арват; после, доволен, че може да проявя загрижеността си към нея, я поведе отново, притиснал я нежно към себе си – Златистата ѝ глава бе отпусната на рамото му.

Раджаста ги изпрати с поглед и въздъхна. После, едва докосвайки с

ръка лакътя на Микон, го насочи да тръгне в обратната посока, натам, където пътеката водеше към брега. Микон вървеше без всякакво колебание, сякаш изобщо нямаше нужда от помощта на Раджаста; изразът на лицето му беше замечтан – явно в мислите си беше някъде далеч отгук.

Повървяха мълчаливо няколко минути, преди Раджаста да проговори тихо, без да нарушава равномерния ритъм на стъпките им:

– Тя е рядка жена – каза той, – родена е да бъде не само любима, но и съпруга. Благословен си, Микон.

– А тя прокълната...! – пророни една чуто принцът. Странната, измъчена усмивка отново се появи на устните му. – Обичам я, Раджаста, обичам я толкова, че не мога да понеса мисълта, те ще й причиня страдание; при това не мога да й дам нищо! Никакви обети, никаква надежда за щастие, само болка и скръб, и може би дори позор...

– Не ставай глупак – отвърна рязко Раджаста. – Забравяш собствените си учения в любовта, дори да продължи само миг, е благословена, защото носи радост – както и където и да я срещнем! Затова нямаме право да я отблъснем. Има нещо по-важно и по-велико от вас двамата. Не заставай на пътя му – нито пък на своя собствен!

Бяха спрели на малка скалиста издатина, надвесена над морета. Отдолу вълните се разбиваха с безмилостно постоянство в брега. Микон като че ли виждаше жреца на Светлината със слепите си очи, а Раджаста помнели за миг, че пред него с застанал някакъв непознат – толкова се бе изменило лицето на атланта.

– Дано да си прав – каза най-сетне Микон, взирайки се в лицето, което никога нямаше да види.

КНИГА ВТОРА ДОМАРИС

„Ако едно писмо носи лоши новини, чия е вината – на писмото, или на обстоятелствата, станали причина за лошата вест? Ако писмото носи добра вест, по какво се различава то от онова, което носи лоша вест?

Животът ни започва като чиста плоча за писане – без никакви писмена по нея – и въпреки че това, което постепенно започва да я изпълва, не е писано от нас, нашата оценка и отношение към него определя това, което сме и това, в което ще се превърнем. По същия начин нашите дела ще бъдат оценявани в зависимост от това как другите ще използват плодовете им... Следователно възниква въпросът как можем да влияем върху начина, по който другите ще се възползват от плодовете на нашия труд, ако те са преминали в ръцете на хора, над които нямаме власт?

Древната мъдрост, предавана от поколения на поколения в кастата на жреците, ни учи, че ако работим с воля и желание делото ни да нахрани хората и света по-добри, слагаме в него благослов и добра сила, които намаляват опасността някой да злоупотреби с плодовете на труда ни и да ги постави в услуга на разрухата и злото. Несъмнено това е вярно – но намаляването на риска не е равностойно на предотвратяването му.“

Из увода към Законника на Риведа, магът

Първа глава СВЕЩЕНИ ОБЕТИ

1.

Проливен дъжд се лееше безспир върху покривите, дворовете и жилищата около Храма; проникваше навсякъде, жадно погълщан от пресъхналата земя, лееше се с мелодичен плисък в басейните и фонтаните, заливаше покритите с плочи пътеки и моравите. Може би дъждът бе и причината библиотеката на Храма да е така преглъпкана. Заети бяха всички ниши, столчета и пейки – над всяка маса се бе склонила нечия глава.

Домарис спря за миг на вратата и се огледа, за да открие Микон. Днес принцът не седеше в предпочитаната си ниша. Очите ѝ се плъзгаха но белите скуфи на жреците, тежките сиви качулки на магьосниците, златистите мрежи, вплетени в косите на жриците, и непокритите глава на учениците и писарите. Най-сетне забеляза Микон и изтръпна от радостно вълнение. Атлантът седеше край една маса в най-отдалечения ъгъл на залата, увлечен в разговор с Риведа. Едрата фигура на мага, потънала в сивите дипли на мантията му, и грубо изсечените черти на лицето му контрастираха странно с бледото, измъчено лице и болезнено слабата фигура на Микон. Въпреки това Домарис имаше чувството, че двамата мъже всъщност доста си приличат.

Тя се упъти към тях, опитвайки се да потисне отново надигналата се вълна от неприязън към Риведа. В тръпката, които мина този път по тялото ѝ, нямаше нищо приятно. „Откъде ми дойде на ума, че този човек може да прилича по нещо на Микон?“

Риведа се бе привел напред и слушаше съсредоточено; мургавото лице на Микон бе озарено от усмивка. Всеки страничен наблюдател би могъл да се закълне, че водят обикновен приятелски разговор. Но Домарис не можеше да пропъди усещането, че двамата са възплъщение на две сили – еднакви по мощ, но противоположни по посока, изправили една срещу друга.

Сивият маг първи забеляза появата ѝ; Риведа вдигна глава и каза, любезно усмихнат:

– Дъщерята на Талканон те търси, Микон.

Но не помръдна от мястото си, нито пък обърна повече внимание на момичето. В края на краищата, Домарис бе все още ученичка, докато Риведа се намираше на най-високото стъгало в йерархията на маговете.

Микон се изправи мъчително на крака и попита почтително:

– С какво мога да ти бъда от полза, господарке Домарис?

Домарис, притеснена от това публично нарушение на общоприетите норми на поведение, стоеше неподвижно, свела очи. Поначало не беше много плаха, но сега се смути от вниманието, което постъпката на Микон привлече върху нея. Чудеше се дали Риведа не се присмива в себе си на това явно неспазване на обичаите в Храма. Когато проговори, тя почти шепнеше:

– Дойдох, за да обясня отсъствието на ученичката, която е твой писар, господарю Микон. Деорис е болна и няма да може да ти помага днес.

– Съжалявам – усмивката на Микон бе пълна със съчувствие. –

Цвете на слънцето, трябва да и кажеш, че няма нужда да идва, докато не е оздравяла напълно.

– Надявам се да не с нещо сериозно – намеси се Риведа. Тонът му беше спокоен и любезен, но погледът изпод тежките клепачи бе студен и пронизващ. – Винаги съм смятал, че тези нощни бдения на студа и влагата са неразумни.

Домарис отново се подразни. Микон веднага долови студенината, с която тя отвърна на мага:

– Няма нищо особено. Ще се оправи за няколко часа.

Разбира се, Домарис нямаше намерение да описва действителното положение, но истината бе, че Деорис бе плакала дълго и упорито, докато накрая си докара силно главоболие. Домарис бе смутена и се чувстваше виновна, защото шеговитата ѝ забележка за Риведа бе довела до избухването на малката. При това бе осъзнала, че сестра ѝ болезнено я ревнува от Микон. Деорис бе молила отчаяно да не я оставя сама, да изпрати някой роб да уведоми Микон. Домарис трябваше да положи големи усилия, за да успее да се откъсне от разстроеното дете – най-сетне си наложи да го стори, напомняйки си, че Деорис всъщност изобщо не е болна; беше предизвикала това главоболие със собственото си упорство. Редно бе детето да разбере веднъж завинаги, че с капризи и истерии няма да може да постига всичко, което пожелае – тогава сигурно тези главоболия и нерви щяха да изчезнат.

Риведа бе станал на крака.

– Ще ни навестя, за да разбере какво ѝ е всъщност – каза той категорично. – Много сериозни заболявания започват с леки неразположения.

Думите му бяха учтиви, изречени с достоплеието на високопоставен лечител и маг, но Риведа тайно се забавляваше. Чувстваше неприязънта на Домарис, и въпреки че не изпитваше лоши чувства към нея, нямаше намерение да ѝ разреши да го изолира от сестра си. Малката Деорис го интересуваше и опитите на Домарис да го държи надалеч от нея нямаха никакво значение.

Разбира се, не бе възможно Домарис да възрази. Риведа бе маг и ако решише да прояви интерес към Деорис, една ученичка като Домарис нямаше право да му се противопостави. Тя си каза с укор, че Риведа може да бъде едва ли не дядо на малката, че е известен с лечителските си умения и със строгия си, почти отшелнически живот се отличаваше дори в ордена на Сивите, за които аскетизмът бе правило.

Двамата мъже се сбогуваха сърдечно. Когато бавните стъпки на

Риведа заглъхнаха, Домарис усети, че пръстите на Микон докосват леко китката ѝ.

– Седни до мен. Цвете на слънцето. Този дъжд ми пречи да се съредоточа, а и днес се чувствах много самотен.

– С такъв интересен събеседник? – Домарис не можа на овладее хапливия си тон.

Микон се усмихна.

– Интересен човек е Риведа, вярно. Но предпочитам да разговарям с теб. Но може би сега моментът не е подходящ? Или... не е прието да постъпвам така?

Домарис отвърна на усмивката му.

– И ти, и Риведа сте толкова високопоставени, че Наблюдателите не биха те упрекнали, ако проявиш незнание относно нравите в Храма – отвърна тя, но хвърли притеснен поглед към строгите лица на старшите писари, които бяха над ръкописите и следяха за реда и спокойствието в библиотеката. – Но едно е сигурно – на мен тук не ми е позволено да говоря – и пак не се въздържа да добави с остър шепот: – Риведа можеше да те предупреди!

Микон, видимо разкаян, едва потискаше смеха си.

– Може би и той е позабравил добрите нрави, след като работи отдавна в усамотение – отвърна той и попита, снижавайки гласа си също като Домарис: – Ти познаваш Храма по-добре от мен – няма ли тук мястото, където можем спокойно да разговаряме?

2.

Макар и слаб, Микон беше толкова висок, че в сравнение с него Домарис изглеждаше едва ли не дребничка; изпитите му, измъчени черти контрастираха с почти съвършената красота на нейното лице. Докато излизаха от библиотеката, немалко любопитни погледи ги сподиреха – макар че не можеше да ги види, Микон сякаш също се зарази от смущението на Домарис, и докато вървяха по дългите ходници, не произнесе нито дума.

Домарис незабележимо забавяше стъпките си, за да върни редом с него. Микон бе хванал ръката ѝ и пръстите му все по-здравно стискаха нейните. Момичето отметна една завеса, двамата преминаха през сводеца врата и се озоваха в една зала, която гледаше към вътрешен двор. Цялата стена срещу тях бе заета от огромен прозорец, който се

затваряше с големи дървени решетки; тихият, ароматен дъх на дъжда, който продължаваше да се лее по тревата и зажадените цветя, долитаха до тях откъм градината. Чуваше се тихото плискане на дъждовните капки, които падаха в близкия фонтан.

Това бе любимото кътче на Домарис – тя често се уединяваш; тук и не обичаше да го споделя с никого, дори и с Деорис. Тя се обърна към Микон и каза тихо:

– Често идвам тук да чета. От другата страна градината живее един стар, болнав жрец, който рядко напуска стаята си, а тази стая не се използва. Мисля, че тук можем да разговаряме несмушавани от никого.

Възцари се дълго мълчание. Отвън дъждът продължаваше да плющи – хладният му, влажен дъх милваше лицата им. Микон бе отпуснал спокойно ръце на коленете си. Слаба усмивка се плъзваше и изчезваше от лицето му като лятна светкавица. Стигаше му да се наслаждава на близостта на Домарис, но момичето беше неспокойно.

– Намерих място, където можем да разговаряме – и сега седим неми като риби!

Микон се обърна към нея.

– А наистина има неща, които трябва да бъдат казани. Домарис! – той поизнесе името ѝ с такъв болезнен копнеж, че дъхът ѝ спря. Микон повтори името ѝ, нежно като милувка:

– Домарис!

– Господарю Микон... принце...

Внезапен, неочакван гняв помрачи чертите му.

– Не ме наричай така! Всичко това съм оставил зад себе си! Знаеш името ми!

Младата жена пред него прошепна като насън:

– Микон...

– Домарис, аз... аз смирено моля за правото да ти поднеса любовта си. – Гласът му беше тъжен, сякаш се упрекваше за решението си. – Обичам те от мига, когато влезе в живота ми. Знаем, че това, което мога да ти дам, е много малко и за много кратко време. Вярвам ми – той помълча, сякаш да събере сили, и продължи, намирайки с мъка думите: – Иска ми се... да се бяхме срещнали в по-щастлив час, да можеше любовта ни да разцъфти спокойно, да достигне бавно до зрелост и съвършенство... – Микон пак замълча. Мургавото му, изразително лице така разголваше вълнението в душата му, че Домарис сведе очи – уплашена от силата на чувствата си, бе почти доволна, че той не може да я види.

– Не ми остава много време – поде отново Микон. – Знаем, че по

законите на Храма ти все още разполагаш със себе си. Твое право е да си избереш любим и дори да родиш дете от него. Обетът, който сте си дали с Арват, не представлява формална пречка. Би ли... можеш ли да ме приемеш за свой любим? – звучният му глас вибрираше под напора на чувствата. – Такава е съдбата ми – аз, който разполагах с всички земни блага, заповядвах на армии, радвах се на почитта на цялото благородническо съсловие, сега не мога да ти предложа нищо... нито брачен обет, нито обещание за щастие – нищо освен любовта си...

Невярваща, Домарис повтори бавно:

– Ти... ме обичаш?

Той протегна поривисто ръце към нея, срещна тънките ѝ пръсти и ги стисна в своите.

– Не съществуват думи, които да опишат любовта ми, Домарис. Мога само да кажа – когато не си до мен, животът ми е непоносим. Сърцето ме боли, когато не мога да чуя гласа ти, стъпките ти, да те докосна...

– Микон! – прошепна тя, псе още зашеметена. – Ти наистина ме обичаш! – вдигна глава и изпитателно се взря в лицето му.

– Щеше да ми бъде по-лесно, ако можех да видя лицето ти – прошепна той и внезапно се отпусна на колене пред уплашеното момиче, притиснал лице в дланите ѝ. Целуваше тънките пръсти, а дилпите на дрехата ѝ приглушаваха шепота му.

– Обичам те толкова много, че не мога да го понеса... любовта ми е прекалено силна... прекалено много за този живот. Ти си толкова кротка и мила, Домарис. Аз... ако трябва, мога да имам дете от друга жена. Можеш ли... имаш ли най-малка представа от това, което исках от теб?

Домарис се наведе и притисна лицето му към гърдите си.

– Знам само, че те обичам – каза тя, – и че мястото ти е тук, при мен. Дългата ѝ червеникава коса се спусна и покри и двамата. Устните им се срещнаха, докато шепнеха истинското име на любовта.

3.

Дъждът беше спрял, но небето бе още сиво, покрито с ниско надвиснали облаци. Деорис лежеше на дивана и стаята, която делеше със сестра си. Една прислужничка решише косите ѝ; над главата ѝ малката червена птичка, подаръкът от Домарис, чуруликаше весело в кафеза си, Деорис се заслуша в песента ѝ и започна тихичко да тананика, докато

четката се плъзгаше успокояващо по къдриците ѝ. Вятърът развяваше завесите на прозореца и широките листа на дърветата отпред. Приглушената светлина в стаята се отразяваше в тъмното полирано дърво на мебелите, плъзгаше се по копринените завеси и проблясваше по украшенията от сребро, тюркоаз и лунен камък. Сред уютата на красивата стая, с която Домарис разполагаше като дъщеря на Талканон и на Раджаста, Деорис се гушеше като котенце и се опитваше да загърби гложещото я чувство на вина: писарите и по-малките ученици по право бяха длъжни да привикват към дисциплина и скромен живот. Когато Домарис беше на нейните години, за нея бе немислимо да живее в такъв разкош. Красивите вещи радваха Деорис, пък и никой че ѝ бе забранил да живее при сестра си, но подсъзнателно нещо ѝ: подсказваше, че не би трябвало да бъде тук. Тя дръпна рязко главата си изпод грижливите ръце на робинята.

– Стига толкова, накрая пак ще ме заболи главата – каза тя капризно. – Освен това чувам, че сестра ми се връща.

Деорис скачи и изтича към вратата, но когато погледът ѝ падна върху лицето на Домарис, поздравът замря на устните ѝ.

Когато Домарис заговори, гласът ѝ беше напълно спокоен:

– Мина ли ти главоболието, Деорис? Мислех, че ще те намеря в леглото.

Деорис се взря тревожно в лицето на сестра си и си каза: „Сигурно нещо ми се е привидяло.“ На глас отвърна:

– Спах цял следобед и когато се събудих, се чувствах много по-добре – помълча, следейки с поглед сестра си, която разсеяно кръстосваше стаята, а добави: – Господарят Риведа...

Домарис я прекъсна с нетърпелив жест.

– Да, да, той ми каза, че ще дойде да се осведоми за здравето ти. Ще ми разкажеш после, може ли?

Деорис примигна.

– Защо? Бързаш ли за някъде? Да не би тази нощ да е твой ред да служиш в Храма?

Домарис поклати глава, протегна ръка и погали леко къдриците на сестра си.

– Радвам се, че си по-добре – каза тя по-меко. – Ще извикаш ли Елара да дойде при мен, скъпа?

Дребната женица влезе забързано и започна да съблича робата на Домарис. Останала по тънка долна риза, Домарис се просна по очи върху един куп възглавници, а Деорис незабавно дотича и коленичи пред

нея.

– Какво ти е, сестро? Домарис измънка разсеяно:

– Нищо после, сякаш в отговор на някаква своя мисъл, допълни – всичко е така, както трябва да бъде.

Обърна се по гръб и се взря усмихнато в очите на малкото момиче. После подзе импулсивно:

– Деорис... – но млъкна и се поколеба.

– Но какво става, Домарис? – настоя Деорис, усещайки, че у нея отново се налита необяснимата паника, която я обзе при вида на сестра ѝ, когато тя влезе и стаята.

– Деорис, сестричке, отивам да се поклоня на Добрата майка – Домарис стисна ръката на сестра си и продължи: – Ще дойдеш ли с мен?

Деорис я гледаше с полуотворена уста. В храма на Добрата майка, богинята Каратра, се отивайте само когато трябваше да бъдат изпълнени определени ритуали, или в случаи на тежки душевни изпитания.

– Не разбирам – каза момичето. – Защо... защо? – тя стисна здраво с две ръце ръката на сестра си. – Домарис, какво става с теб?

Развълнувана и смутена, Домарис не намираще сили да проговори. В себе нито за миг не се съмняваше какъв отговор ще даде на Микон – той ѝ бе забранил да решава прибързано, – но въпреки това и измъчваше безпокойство, чувстваше нужда да сподели вълненията си, да добие увереност в правотата на решението си – а не можете да говори за това с Деорис. Деорис бе още дете, Домарис бе единствената майка, която Деорис познаваше, затова и малкото момиче болезнено чувстваше присъствието на нещо ново, нещо, което ги разделяше. Тя изхлипа:

– Домарис!

– О, Деорис – Домарис издърпа припряно ръката си, – престани да ме разпитваш! – после, съзнавайки, че може да усилви страховете и отчуждаването на малката, добави: – Просто ела с мен. Искаш ли?

– Разбира се – кимна Деорис. Гърлото ѝ се бе свило и тя говореше с мъка. Домарис се усмихна, седна на възглавниците и прегърна Деорис. Целуна я леко и понечи да стане, но Деорис се вкопчи отчаяно в нея, притиснала глава в гърдите ѝ – сякаш знаеше, с болезнената интуиция на малките деца, че неотдавна тук бе почивала главата на Микон, сякаш искаше да изтрие спомена за него. Домарис погали копринената ѝ коса и отново понечи да се довери на сестра си – но така и не събра сили да започне.

4.

Светилището на Каратра, Добрата майка, се намираше далеч от Дома на Дванадесетте – почти на другия край на храмовите земи. Вървяха под разцъфнали дървета, още мокри от дъжда. В хладния здрач въздухът бе натегнал от уханието на рози и върбинка. Двете сестри млъчаха – едната потънала в размисъл за това, което ѝ предстоеше, другата просто защото рече не знаеше какво да каже.

Бялата сграда на светилището се издигаше окъпана в меко сияние, от другата страна на бистро езеро – водите блещукаха, чисти като кристал, и отразяваха кадифената синева на небето. Облаците вече се бяха разкъсали и се разсейваха. Когато приближиха, слънцето за миг огря покривите и озари алабастровите стени на светилището, преди да потъне зад западния хоризонт. Над водите се носеше тежък, упойващ аромат на тамян, зад прозорците на светилището приветливо заблещукаха светлинки.

Домарис забеляза, че Деорис започва да влачи крака и да изостава, се към нея, спря и седна на тревата. Деорис веднага седна до нея, и двете, хванати за ръце, продължиха да млъчат, загледани в нетрепващата повърхност на свещеното езеро.

Богинята – първоизточник на всичко живо, Майка и Жена, би възпеление на тайната и красотата на живота, на вечния му кръговрат, символ на кротката, но несломима сила на земята. За да достигнат до светилището на Каратра, двете сестри трябваше да прегаят водите на езерото, които стигаха почти до раменете им – всяка жена изпълняваше поне веднъж в живота си този свещен ритуал на пречистване, но само жените от кастата на жреците и тези, които учеха, за да бъдат посветени в мистериите, разбираха дълбоката значимост на този ритуал – символ на пътя на всяка жена към зрелостта – срещу съпротивляващия се поток на времето, по-дълбок от езерните води, по-тежък, по-труден за преодоляване. С гордост или примирение, в радост или в скръб, възторжено или против волята си, всяка жена идваше някой ден дотук до сърцевината на своята женственост.

Домарис плъзна поглед по светлата повърхност на водата и потръпна, уплашена от дълбокия смисъл на ритуала. Бе посветена в тази мистерия, разбираше я но въпреки това тръпнеше от страх. Мислеше за Микон, за любовта си, за да събере смелост и да нагази в чистите води; но не можете да пропъди почти пророческия си ужас, нахлул в съзнанието

й. За миг притисна Деорис към себе си в безмълвна молба да бъде разбрана.

Деорис я разбра, но отвърна нацупено лице. Имаше чувството, че светът ѝ е рухнал из основи. Не искаше да разбере пред какво изпитание е изправена Домарис. Тук, пред най-стария и свят храм на кастата, към която принадлежаха и двете, Деорис също се боеше – страхуваше се, че тези вода ще повлекат и нея в потока на живота, към женската ѝ съдба...

Тя каза мрачно:

– Жестоко е... животът е жесток! Искан ми се да не се бях раждала жена!

Сама съзнаваше, че говори и постъпва егоистично, че държи да се натрапи в мислите на Домарис, да намери успокоение за себе си – сега, когато сестра ѝ бе изправена пред най-голямото изпитание в живота си – пред избора, който бе все още далеч в бъдещето за Деорис. Въпреки това настоя:

– Защо, Домарис? Защо?

Домарис не отвърна нищо, само притисна здраво малкото момиче в прегръдките си. Изведнъж предишната ѝ увереност нахлу като топла вълна в душата ѝ. Тя беше жена, обичаше и сърцето ѝ ликуваше.

– Няма винаги да мислиш така, Деорис – каза тя усмихнато. Отпусна прегръдката си и каза: – Отивам в храма. Ще извървиш ли и останалата част от пътя с мен, сестро?

За миг Деорис бе почти готова да я последва; веднъж вече бе влизала в светилището от татък езерото – за свещения ритуал, който всяко момиче от Храма изпълняваше в чест на Великата майка, когато биваше благословено с първите признаци на своята женственост. Спомнете си само, че беше притеснена от строгия церемониал. Но сега, когато Домарис стана, за да тръгне към езерото, Деорис изведнъж бе обзета от паника. Страхът я стисна за гърлото. Ако тръгнеше по своя воля по стъпките на Домарис – щеше да попадне в клопката на женствеността си, да стане доброволна плячка на непреодолимата мощ на природата. Страх и отчаяна съпротива трепнаха в гласа ѝ, когато отвърна:

– Не! Не искам!

– Дори ако те помоля? – попита наскърбено Домарис – искаше и се Деорис най-сетне да я разбере, да сподели с нея този миг, който разсичаше на две живота ѝ.

Деорис упорито поклати глава, скрила лице в ръцете си. Обзе я неестествено желание да причини болка на сестра си – Домарис я беше

изоставила – сега бе неин ред да не я последва!

Учудена от собствената си настоятелност, Домарис помоли отново:

– Деорис... сестричке, моля те, искам да бъдеш с мен. Няма ли да дойдеш?

Деорис продължи да крие лицето си. Накрая измънка едва чуто от каза си. Ръката на Домарис падна рязко от рамото на сестра ѝ.

– Съжалявам, Деорис. Нямах право да настоявам.

Деорис би дала всичко, за да вземе думите си назад, но беше късно. Домарис тръгна напред, а Деорис остана да лежи неподвижно в тревата, притиснала трескаво пламтящото си лице към хладната трепа, задавена от горчиви сълзи.

Домарис не се обърна назад. С леки движения развърза връхната си дреха и я остави да се плъзне около краката ѝ. Разплете плитките си и косата покри цялото ѝ тяло като огнен водопад. Прекара пръсти през тежките ѝ вълни и изведнъж по цялото ѝ тяло премина тръпка на блаженство: „Микон ме обича!“ През този първи и единствен път в живота си Домарис изпита непоколебима увереност в красотата си, триумфираща гордост от съвършенството си – но и това щастие бе примесено с меланхолия – защото Микон никога нямаше да я види.

Този упойтелен унес продължи само миг; после Домарис раздели косата си на два дълги златисти потока и нагази в езерото. Вървеше, докато бистрата вода не достигна до гърдите ѝ – беше топла, от нея кожата ѝ пламтеше – не приличаше на обикновена вода, а по-скоро на пулсираща, жива светлина... Сини и виолетови струи трептяха и блещукаха, обгръщаха тялото ѝ, изправено сред тих като алабастрова колона, и тя изтръпна от наслада – и от страх – когато водите за миг се сключиха над главата ѝ. После отново се изправи и тръгна напред. Водата се стичаше в ароматни, бълбукащи струйки от раменете и сияйнозлатистата ѝ коса. Докато крачеше все напред, към приветливо разтворените двери на Храма, Домарис чувстваше как водите отмиват предишния ѝ живот дребните тревоги, егоистичните вълнения. Изпълнена със съзнанието за безкрайна сила, тя осъзна нещо, което не бе прозряла първия път, когато влезе в светилището – че е божествена – защото е човек.

Излезе от водата с нежелание и спря за миг, преди да престъпи прага. После влезе в преддверието и започна сериозно и съсредоточено да облича оставените там ритуални одежди – опитваше се да мисли само за предстоящата церемония и да пропъди от съзнанието си всякакви други мисля.

Влезе в голямата зала и остана за миг пред олтара, изпълнена със

страхопочитание. Сетне завърза пояса на женствеността около кръста си, коленичи и отметна глава в страстна молба и смирение. Отчаяло търсеше думи, за да изкаже молбата си.

– Майко, Богиньо... – зашепна тя накрая. – Помогни ми да изпълня това, за което съм дошла на този свят. Помогни ми да изпълня обещанието ся...

Стори й се, че я обгръща топлина – също като майчина прегръдка. Кроткият образ на богинята й се усмихваше – очите й приличаха на очите на майка й, която Домарис едва си спомняше. Остана коленичила дълго, мълчалива, заслушана в тишината, докато странни видения се плъзгаха в съзнанието й – неясни и неразбираеми. Постепенно я изпълваше спокойствие и душевен мир, каквито не бе познавала досега – и който нямаше да я напускат до края на живота й.

5.

Слънцето отдавна бе залязло и звездите бяха извървели немалко от небесния си път, когато Деорис се размърда и разбра, че е много късно. Домарис сигурно се бе прибрала отдавна – ако изобщо имаше намерение да се прибира у дома.

Страхът отново отстъпи място на гнева: Домарис пак я беше забравила! Нещастна и изплашена, Деорис се върна в Дома на Дванадесетте, но установи, че Елара не знае нищо повече от нея самата – или най-малкото не желае да обсъжда е Деорис господарката си. Това не подобри пи най-малко настроението й – резките й отговори и капризните й заповеди скоро докараха обикновено търпеливата Елара до плач.

Деорис бе успяла да изтормози прислужниците дотолкова, че да се чувстват не по-добре от нея, когато пристигна Елис и влоши още повече нещата, като попита къде е Домарис.

– Откъде да знам! – избухна Деорис – Тя вече нищо не ми казва!

Елис се опита да успокои гневното момиче, но Деорис дори не пожела да я изслуша. Накрая Елис, която също не се отличаваеше с особена кротост, не издържа:

– Тъй или иначе, не виждам защо Домарис трябва да е длъжна да сподели всичко с теб – нейните проблеми не са твоя работа, а освен това ти толкова си се разглезила, че си станала напълно непоносима! Ще ни се Домарис да се вразуми и да те постави най-сетне на място!

Деорис дори не се разплака, а само се сви на мястото си.

Елис беше вече на вратата, но се върна и се наведе над момичето.

– Деорис – каза ти разкаяно, – наистина съжалявам. Не исках да кажа... с жест, който бе извънредно необичайна за Елис проява на чувства, тя стисна здраво двете ръце на Деорис и продължи: – Знам, че си самотна. Нямах си никого освен Домарис. Но вината е донякъде и твоя – би могла да имаш много приятели – и допълни меко: – Не бива да стоиш тук и да се самосъжаляваш. Лиза тъгува за теб. Не искаш ли да дойдеш и да си поиграеш с нея?

Неуверена усмивка се плъзна по устните на Деорис.

– Може би утре – отвърна тя. – Сега бих предпочела да остана сама.

Интуицията на Елис понякога граничеше с ясновидство. Внезапно пред очите ѝ изплува картина, която я накара неволно да пусне ръката на братовчедка си и да се отдръпне.

– Няма да те разубеждавам – каза тя: после добави тихо, но настоятелно: – Помни едно – ако Домарис има право да решава съдбата си, ти също си самостоятелна личност. Лека нощ, котенце.

Когато Елис си тръгна, Деорис дълго се визира в затворилата се зад нея врата. Последните ѝ думи, макар и съвсем обикновени, имаха като че ли някакво друго, скрито значение, но Деорис така и не можеше да разбере какво. Накрая си каза, че това са приумиците на Елис, и се опита на забравя за целия разговор.

Втора глава ЛУДИЯТ

1.

Високо поставените неженени жреци обитаваш две малки сгради. Раджаста и Микон споделяха с още няколко жреци по-малката и по-удобната от двете. По право Риведа също трябваше да живее тук – по дали поради смирение или от някаква криворазбрана гордост магът бе предпочел да живее сред по-ниско поставените.

Раджата го откри в стаята му – скромно помещение, едновременно кабинет и спалня, което излизаше направо на двора. Магът пишеше задълбочено. Стаята бе оскъдно обзаведена, без следа от излишество или разкош. Отпред дворът бе настан с обикновени тухли, нямаше фонтани, езерца или цветни лехи. От двете страни на голямото помещение

имате две по-малки, където ношуваха помощниците на Сивия маг.

Беше топъл ден; вратите на повечето стаи бяха широко отворени, за да може застоялият въздух поне малко да се пораздвижи. Раджаста стоя известно време, взрян в пишещия Риведа, без той да го забележи.

Жрецът на Светлината никога не бе имал повод да се усъмни в Риведа – макар че споменът за знака „дорйе“, който бе видял на челото му, още го безпокоеше. Но той бе предупредил мага още в нощта на зенита – и елементарната учтивост изискваше да не упорства с предупреждението. Настояването би било обиден признак на недоверие.

Но Раджаста бе на първо място Пазител на Храма на Светлината – това бе най-важната му отговорност, а тя бе и огромна. Ако Риведа по една или друга причина не съумееше да прочисти ордена си, Раджаста носеше не по-малка от неговата вина – защото, ако се бе придържал стриктно към задълженията си, той трябваше да убеди, дори да принуди по някакъв начин Микон да свидетелства публично за мъченията, на които е бил подложен от Черното братство. Но закон случаят трябва да бъде изложен пред Върховния съвет на жреците.

Сега, когато за пореден път премисляше тези неща, Раджаста въздъхна дълбоко.

„Ето как става тъй, че най-благородните подбуди ни въвличат е мрежите на кармата, мислеше той уморено. Мога да пощадя Микон, но само за своя сметка – и по този начин го обременявам допълнително, защото ми е задължен – а това ни свързва все повече...“

Риведа седеше пред пулта за писане – често казваше, че не му трябва никакъв сополанко-писар, който да му се мотае в краката. Той драсна още няколко букви с тежкия си, остър почерк, който говореше така ясно за личността му, хвърля настрани четката и се обърна.

– Е, Раджаста? – магът се позасмя, като забеляза лекото трепване на жреца. – Приятелско посещение ли е това? Или изпълняваш поредното си задължение?

– Да кажем, и двете – отвърна Раджаста след моментно замисляне. Усмивката изчезна от лицето на Риведа, той стана на крака и каза:

– Казвай какво има тогава – после и аз ще ти кажа едно друго. Хората от ордена ми са неспокойни. Твърдят, че Пазителите се натрапват във вътрешните ни дела. Но, разбира се – и той хвърли пронизващ поглед към Раджаста, – тъкмо това е основното задължение Пазителите.

Раджаста склочи ръце зад гърба си. Отбеляза, че Риведа не бе го поканил да седне – нито дори да влезе. Това го подразни и когато заговори, го стори с малко по-остър тон, отколкото бе първоначалното му

намерение. Ако Риведа искаше да пренебрегва обичайната учтивост, той можеше да влезе в тона му.

– Броженито в земите на Храма е много по-важно, отколкото тревогите на твоите хора – каза той предупредително. – С всеки изминал ден жреците се настройват все по-зле към вас. Говори се открито, че си небрежен към подчинените си, че си допуснал отречени, забранени и злотворни ритуали във вашите свещенослужения. Жените във вашия орден...

– Чудех се кога ще стигнем и до тях – измърмори под нос Риведа, Раджаста се намръщи и продължи:

– ...биват принудени да вършат неща, които противоречат и на вашия законник. Вече всички казват, че черноризците се крият сред вас...

Риведа вдигна ръка, за да го прекъсне.

– Да не ме обвиняват, че практикувам черна магия?

Пазителят поклати глава.

– Никого че съм обвинил. Повтарям само това, което вече всички говорят.

– Откога Пазителят Раджаста се вслушва в сплетните на простолюдието? Не си представям така един приятелски разговор между равни – нито пък мисля, че това е начинът един жрец да изпълня дълга си! Раджаста мълчеше, а Риведа продължи – плътният му глас отекна като гръмотевица: – Хайде, продължавай! Сигурно не с само това! Нали ние, Сивите магове, научаваме силите на природата! Може би вече са ни обвинили, че умишлено проваляме реколтата! А какво ще кажеш за моите лечители, които единствени се осмеляват да преминат стените на поразените от чума градове? Може би се шушука, че са заразили водоизточниците?

Раджаста каза уморено:

– Няма дим без огън...

Риведа се засмя.

– И къде тогава е пожарът, господарю Раджаста?

– Ще ти кажа – отвърна остро Раджаста, – пожарът ще избухне поради това, че ти пренебрегват предупрежденията. Твоя с отговорността за всички тези хора Приеми я – или я прехвърли на някой друг, който ще следи по-отблизо делатана Ордена! Не я пренебрегвай, а бъди нащрек – думите на Раджаста зазвучаха като предсказание – защото тяхната вина може да се отрази на твоята съдба. Ужасяваща е отговорността на тези, които са призвани да водят другите. Внимавай и носи мъдро хората си.

Риведа понечи да възрази, но замълча, взрян в тухления под. Въпреки всичко изразът на предизвикателство не напускаше лицето му. Накрая каза:

– Необходимото ще бъде сторено, не се безпокой.

В настъпилото мълчание се чуваше как някои подсвирква фалшиво и другия край на дългия ходник. Риведа хвърли поглед към отворената врата, но не помръдна, нито даде израз на раздражението си.

Раджаста реши да опита друг начин.

– Какво става с твоите разследвания?

Риведа сви рамене.

– Понастоящем няма непознати в ордена ни – с изключване на един човек.

Раджаста трепна.

– Така ли? И този човек...

Риведа разпери ръце.

– Този човек е загадка в много отношения. Облечен е като „хела“ – както се наричат нашите ученици, но нито един от членовете на ордена не го познава и никой не признава да го е вземал за ученик. Самият той не нарича никого свой господар. Когато събрах хората за последните ритуали, го видях за първи път – даваше верните отговори, сякаш бе обучен маг. Но след като ритуалът приключи и се опитах да разговарям с него, ми се стори слабоумен.

– Възможно ли е той да е изчезналият брат на Микон? – попита жрецът.

Риведа изпръхтя презрително.

– Този луд? Изключено! По-скоро е избягал роб.

Раджаста се възползва от привилегията си Пазител на храма и продължи да разпитва.

– Какво направи с него?

– Нищо засега – отвърна бавно Риведа. – След като може да преминава дверите и познава ритуалите ни, има право да живее сред членовете на ордена, макар и никой от нас да не знае кой го е въвел в учението. На първо време го приех за свой ученик. Въпреки че явно не помни нищо за миналото си и надали знае истинското си име, има моменти, когато е напълно с ума си. Струва ми се, че мога да направя много за него – и от него.

Отново се възцари мълчание. Раджаста не казваше нищо, докато най-сетне Риведа избухна:

– Какво друго бих могъл да направя? Дори ако оставим настрана

обета ми, които ме задължава да помагам на всеки, който знае тайните знаци на ордена ни, нима трябваше да оставя това момче да бъде тормозено от тълпата и кой знае – може би дори пребито с камъни, или поставено като животно в клетка, за забавление на глупците – или отново да попадне в ръцете на злонамерени хора?

Спокойният поглед на Раджаста не трепна.

– Не съм те обвинил в нищо – напомни той. – Имаш право да решаващ сам. Но ако черноризците са изродили душата му.

– Тогава ще се постарая да не ги допускам отново до него – обеща мрачно Риведа. После напрегнатите чу черти малко се отпуснаха. – Тъй или иначе, той няма достатъчно разум, за да носи зло в себе си.

– Понякога неведението е по-вредно от злонамереността – напомни Раджаста, а Риведа въздържа.

– Убеди се сам, щом искаш – каза той, прекрачи през прага, излезе на двора и заговори тихо с някого. След минута едни млад мъж влезе безшумно в стаята.

2.

Той беше слаб и изглеждаше съвсем млад, още момче. Едва след като се взрете по-внимателно в гладкото му, детинско лице, човек забелязваше, че няма нито мигли, нито брада. Дори веждите му бяха едва забележими, затова пък косата му – дълга, гъста и черна, падаше в равно подрязани къдрили чак до раменете. Раджаста срещна погледа на светлосивите му очи – блуждаещ като на спял човек. Имаше мургава кожа, но тя бе пропита с някаква болезнена бледност. Раджаста внимателно се зае да изучава слабото му лице. Забеляза, че момчето стои изправено като стрела, но държи ръцете си далеч от тялото, с пръсти, свити в юмруци, като новородено бебе. Беше влязло така тихо, толкова безшумно, че Раджаста не на шега се замисли дали няма възглавнички на краката като котките.

Той кимна на момчето да приближи и попита любезно:

– Как се казваш, синко?

Нездрав блясък оживи внезапно мътната сивота на очите, вперени неговите. Момчето се огледа, отстъпи назад, после отвори веднъж-дваж уста, но от нея не излезе никакъв звук. Най-сетне, с пресипнал глас, сякаш отвикнал да говори, той каза:

– Името ми ли? Аз съм просто... луд.

– Но кой си ти все пак? – настояваше жрецьт. – Откъде си?

Момчето отстъпи още една крачка назад и мътните му очи продължиха да се стрелкат насам-натам.

– Нали си жрец? – отвърна то лукаво. – Нима мъдростта не ти стига да разбереш сам? Защо ми е да мъча горкия си мозък да си спомня, след като Боговете там горе знаят всичко и ми заповядват да мълча, да мълча, да пазя тишина, звездите ми го казват, луната ми го казва, да пей с тях без глас... – думите му преминаха в тихо тананикане.

Раджаста го гледате стъписан.

Риведа нареди с жест на момчето да излезе.

– Стига толкова – каза той и момчето се плъзна навън като призрак. Магът се обърна към Риведа, пояснявайки: – Въпросите винаги го възбуждат – като че ли е бил разпитван дълго време, докато е решил... да избяга навътре в себе си.

Раджаста, възвърнал си дар слово, възкликна:

– Но той е луд за връзване!

Риведа се позасмя.

– Съжалявам за сцената. На моменти се държи съвсем естествено и говори като нормален човек. Но започнеш ли да го разпитваш, сякаш намира убежище в лудостта си. Ако намериш намерим начин да разговаряш с него, без да го питаш за нищо...

– Ще ми се да ме беше предупредил – Раджаста бе искрено разстроен. – Нали каза, че дава правилните отговори...

Риведа сви рамене.

– Нашите знаци нямат формата на въпроси и отговори – отговори той. – Поне е в състояние да издаде никому тайните ни. Вие от Храма на светлината нямате ли тайни, Раджаста?

– Нашите тайни могат да бъдат разкрити от всеки, който търси отговора с чисто сърце.

Студените сиви очи на Риведа блеснаха оскърбено.

– Затова пък нашите тайни са много по-опасни ш ни се налага да ги пазим внимателно. Безобидните мистерии на Храма на Светлината, безконечните ви церемонии и ритуали – действително, дори ако незнаещ се забърка в тях, не би навредил никому! Но ние работим с могъщи сили и ако ги опознае слаб човек, неспособен да ги опази в тайна, стават такива неща, каквито са се случили с приятел Микон от Ахтарат! – и той ожесточено добави: – Тъкмо ти би трябвало да знаеш най-добре защо така ревниво пазим тайните си и допускаме до тях само хора, които имат сила да ги понесат!

Устните на Раджаста трепнаха в усмивка.

– Такива като твоя луд хела ли?

– Той вече ги познава; това, което ние сме длъжни да сторим, е да го държим при нас, за да не му позволим да злоупотреби с тях в лудостта си. – Гласът на Риведа беше сух и категоричен. – Не сме деца, за да си бърборим за идеали. Виж Микон... ти го почиташ, аз също дълбоко го уважавам, ученичката тя – как ѝ беше името? – Домарис – направо го обожава, но какво е той всъщност? Бледа сянка на самия себе си.

– Такава е цената на съвършенството – каза много тихо Раджаста.

– Той ли? В такъв случаи лудият ми хела е по-щастлив. Микон, за съжаление – Риведа се усмихна, – е все още в състояние да мисли и да си спомня...

Внезапен гняв обзе стария жрец.

– Достатъчно! Микон е мой гост и ще те помоля да намериш друг прицел за езика си! Обърни внимание на пороците в ордена си, вместо да се надсмиваш над по-добрите от теб!

Той обърна гръб на Риведа и излезе от стаята. Твърдите му крачки бавно заглъхнаха по каменния коридор; той така и не чу сподирилия го смях на Сивия маг.

Трета глава ЗАВИНАГИ

1.

Стаята на свещения съюз имаше големи прозорци на всяка стена. Таванът бе висок и сводест, украсен със сложни мозаични плетеници. Мебелите бяха малко и прост Пробягващите по тях сенки и бледата лунна светлина придаваха на цялата сцена неуловим, въздушен чар. Високо в стената имаше малък овален прозорец, който насочваше лунните лъчи право към олтара – там пламтеше и пулсираше блед пламък.

Домарис влезе през сводестата врата. От едната ѝ страна вървеше Микон, от другата – Раджаста. Двамата мъже поеха мълчаливо ръцете ѝ и я поведоха към три ниски столчета, поставени пред олтара.

– Коленичи – прошепна Раджаста и копринените одежди на Домарис прошумоляха меко, докато тя се отпусна на колене. Микон пусна ръката ѝ и постави своята върху сведената ѝ глава.

– Велики, неznайни Създателю, дари мъдрост и смелост на тази жена! – започна да се моли Микон. Макар и тия, звучният му глас отекна във всички кътчета на стаята. – Дари й покой и прозрение, Непознаваеми първоизточнико!

Микон отстъпи една крачка и Раджаста зае мястото му.

– Допусни я до истинното познание, дай й ясен взор, за да върви докрай към целта – поде жрецът на Светлината. – Нека израсне духом, нека има сили да напълни дълга си. Ти, който си неясен, приеми я до себе си, озари духа й!

Раджаста свали ръка от главата на Домарис и също отстъпи назад.

Нищо не нарушаваше мълчание, Домарис се почувства съвсем сама на издигнатата платформа пред олтара, макар че не бе чула нито стъпки, нито шумолене на роби, които биха съпровождали излизането на Микон и Раджаста. Чуваше само глухото пулсиране на кръвта си, равномерните удари на сърцето си, които постепенно сляха ритъма си с равномерното потрепване на пламъка върху олтара. Тогава двамата мъже отново застанаха до нея, помогнаха й да стане и я сложиха да седне между тях.

Положила отново ръце в ръцете им, с лице, озарено от неземна хубост, Домарис имаше чувството, че лети към небето, че всеки момент ще докосне надвисналите ниско звезди. Равномерният, пулсиращ ритъм, едновременно звук и светлина, я изпълваше и поглъщаше. Всяко нейно усещане, всяко познание от натрупани досега опит, изчезват, стават ненужно и безполезно. Новото й съзнание бе в нея и около нея, хранеше се от същността й и бавно, много бавно, сякаш около нея течаха векове, пулсиращата светлина на звездите се сля с ударите на сърцето на земята. Домарис бе част от този ритъм; това бе тя; тя съществуваше.

Осъзнала това, тя се издигаше все нагоре и нагоре, понесена от топлината приливна вълна на живота, и отново изплава на повърхността на сегашното си съществуване. Стаята около нея тънеше в пълна тишина; лицата на двамата мъже до нея бяха озарени от прозрение също като нейното. Тримата дишаха спокойно и ритмично като един човек – станаха и излязоха мълчаливо от тази стая – новопосветени да служат живот след живот на една висша цел, която за миг почти бяха започнали да разбират.

Четвърта глава НАДВИСВА БУРЯ

1.

Прохладен ветрец шумолеше в листата на дърветата. Туптяща, зеленозлатиста светлина проникваше през кланите и танцуваше по тревата. Раджаста вървеше по оградената с храсти алея и си мислеше каква красива картина представляват тримата, седнали под високото дърво – Деорис, седнала на малко столче, четеше на глас от някакъв свитък – дребничка, с тъмни къдрици, тя почти се губеше в сенките; лицето на Микон бе станало толкова бледо, че бе почти прозрачно и излъчваше особено сияние; седнала между двамата, Домарис приличаше на укротен пламък – лицето ѝ излъчваше покой като планинска езеро.

Обутите в сандали крака на Раджаста се движеха напълно безшумно по тревата и той можа да постои известно време, загледал в тримата от време на време се заслушваше в глас на четящата Деорис, но вниманието и мислите му кръжаха най-вече около Микон и Домарис.

Деорис спря да чете. Микон вдигна глава и се обърна към Раджаста – приветлива усмивка огря изпитото му лице.

Раджаста се засмя.

– Братко, би трябвало ти да заемеш поста Пазител! Никой освен теб не ме забеляза! Насядалите под голямото дърво се разсмяха. Жрецът на Светлината пристъпи напред и направи знак на двете момичета да не стават. Той спря за момент, за да погали с обич къдравата глава на Деорис, и каза:

– Какъв освежаващ бриз!

– Освежава, но и предупреждава за приближаваща буря – отвърна Микон. Всички замълчаха, а Раджаста спря замисления си поглед върху лицето на атланта. „За каква ли буря говори? Предстоят ни много по-големи неприятности от лошото време“.

Домарис се размърда обезпокоено. Природната ѝ свръхчувствителност, съчетана с промяната на отношенията им с Микон, бе довела до почти пълно, едва ли не плашещо сливане на мислите им. Тя долавяше – мислите и настроенията му понякога по-бързо от него самия. Безпогрешно чувстваше всяко трепване на душата му. Любовта, която ги свързваше, омаловажаваше всякаква друга привързаност. Разбира се, тя

продължаваше да обича все така Деорис, а и почитта ѝ към Раджаста не бе намалела – по отчаяната нужда на Микон от нея бе винаги на първо място, защото будеше инстинктивното я желание да го закрили. Тази любов я поглъщаше всецяло, защото единствено Домарис бе способна на такава, почти катастрофално себеотрицание.

Разбира се, Раджаста отдавна познаваше тази черта на ученичката си, но едва на сега осъзна, че тъкмо той, който я бе посветил в Мистериите, бе длъжен да ѝ посочи този своеобразен недостатък в характера ѝ. А как можеше да го стори, като знаеше каква е любовта, която го предизвиква?

„Въпреки всичко“, упрекна се той, за Домарис бе вредно да съсредоточава до такава степен цялата си същност върху едно-единствено човешко същество, колкото и голяма нужда да има то от нея. Но същевременно осъзна, че не е зле и той самият да научи най-сетне този урок.

Раджаста седна на тревата до Микон, постави ръка върху отпуснатите пръсти на принца, и ги обгърна леко и успокояващо. След миг опитното му докосване улови издайническо потрепване и Раджаста поклати тъжно глава. Макар че Микон външно даваше вид на почти напълно здрав, истината бе много по-различна.

В същия миг треперенето намалea, после спря, сякаш някой бе затръснал гневно врати пред болката. Този път Микон не се противопостави на силата на Раджаста, позволи ѝ да успокои измъчените му нерви, отпусна се и се почувства укрепнал. Усмихна се на жреца с благодарност, но лицето му веднага възвърна сериозното си изражение.

– Раджаста... трябва да те помоля за нещо. Не прави повече опити да раздаваш правосъдие заради това, което ме сполетя. Вярвай ми, усилията ти няма да имат плод, а ако имат, той ще бъде горчив.

Раджаста въздъхна.

– Толкова често сме говорили за това – отвърна той търпеливо. – вече би трябвало да ти е ясно – нямам право да оставя нещата така. Престъплението е прекалено сериозно, за да го оставя ненаказано.

– Възездие ще има, в това можеш да бъдеш сигурен – отвърна Микон. Слепите му очи почти сияеха от притока на новопридобитата жизненост. – Но внимавай, защото после възмездието може да сполети отмъстителите!

– Риведа е длъжен да прочисти ордена на Сивите! – гласът на Домарис беше остър и студен като лед. – Раджаста е прав...

– Прекрасна моя – упрекна я меко Микон, – когато мечът на правосъдието се вдигне в служба на отмъщението, стоманеното му острие

става по-меко от трева. Вярно е, че Раджаста е длъжен да закриля всички, и тези, които ще дойдат след нас – но не забравяй, че този, който става инструмент на отмъщението, също се осъжда на страдания! Законите на Кармата вземат предвид първо действието, а едва след това, и то невинаги – подбудата! – той помълча, после добави натъртено: – А и не би трябвало да въвличане Риведа. Той и без това е на опасен кръстопът.

Раджаста, който тъкмо бе отворил уста да отговори, ахна. Нима Микон също бе спокоден от видение, подобно на това, което се изправи пред неговите очи а Нощта на Зенита?

Стъписването му остана незабелязано, защото тъкмо в този миг Деорис вдигна глава – нещо я подтикваше да говори в защита на Риведа. Но едва бе отворила уста, когато съзна, че никой не бе отправил никакви обвинения към мага, затова – замълча.

Лицето на Домарис помръкна; строгото изражение отстъпи място на обичайната ѝ кротост.

– Постъпвам егоистично – упрекна се тя. – Няма да настоявам, докато не се убедя, че търся справедливост, а не отмъщение.

– Цвете на слънцето – прошепна ѝ нежно Микон, – ти си преди всичко жена. Ако не беше импулсивна, нямаше да бъдеш ти.

Очите на Деорис потъмняха като буреносни облаци – тя не пропусна да отбележи подчертаната интимност в топа на Микон. При това Домарис, вместо да се възмути, явно и се наслаждаваше! Надигналата се ярост я душеше.

Раджаста, забравил спора, се усмихваше щастливо на Микон и Домарис! Колко много обичаше и двамата! Разбира се, обичта му към Деорис не бе по-малка и той никога не и изпускате от поглед. Изчакваше я да съзрее достатъчно, защото искаше да и предложи да тръгне по стъпките на сестра ѝ. Отдавна бе доловил изключителните заложби на младото момиче и искрено се надяваше да има щастието да я поведе по пътя на познанието; но беше още рано. Деорис бе прекалено млада.

Домарис, доловила мислите му, стана и отиде да седне до сестра си.

– Остави за малко четенето, сестричке – каза тя меко, – слушай и се учи. Така правех и аз, когато, бях малка като теб. И не забравяй, котенце – обичам те много.

Деорис се гушна успокоена в прегръдките на сестра си; Домарис рядко даваше толкова явен израз на чувствата си. Неочакваната милувка я изпълни с щастие. Домарис се упрекуваше мислено: „Горкото дете, толкова с самотно! Съвсем съм я изоставила! Но сега Микон има най-голяма нужда от мен! Сигурна съм, че по-късно ще мога да отдели повече

време за нея.“

– ... и още нищо не сте разбрали за съдбата на брат ми? – питаше натъжено Микон. – Мисълта за него тежи на сърцето ми, Раджаста; чувствам, че с още жив, но знам, знам, че нещо не е наред с него, където и да се намира сега.

– Ще продължа да го търся – обеща Раджаста и най-сетне пусна притихналите ръце на Микон. Пусна ги най-вече за да не може атлантът да долови половинчатата истина в думите му. Той действително смяташе да продължи търсенето, но беше убеден, че надали ще открие изчезналия Рейота.

– Дори да ти с само полубрат, Микон – намеси се Домарис, а гласът и бе още по-меки нежен от обикновено, – той би трябвало да намери пътя към теб, заради обичта, която ви свързва.

– Пътят на обичта не е лесен – възрази спокойно Микон – Помисли си колко тежка задача е всъщност да се стараяш мислите ти винаги да са изпълнени само със съчувствие и разбиране!

Раджаста каза:

– Но ти си Син на Светлината и си постигнал...

– Малко! – гласът на атланта беше горчив, изпълнен с упрек към съдбата. – Трябваше да бъда лечител, да служа на ближните си. Сега съм... никой, а нали ще съумея да изпълня дълга си към хората все още не е ясно.

Всички замълчаха, осъзнали трагедията в младия живот на принца. В мислите си Домарис му обричаше всичко, което бе в състояние да даде от себе си, цялата си любов, цялата сила на душата и тялото си – без значение какво би струвало това на нея самата.

Деорис проговори за първи път, тихо, но нападателно:

– Господарю Микон – каза тя, – ти показваш на всички как човек може да понася страданията и да не загуби човешкото в себе си, дори да се издигне над повечето хора. Нима това е малко?

Дързостта ѝ накара Раджаста да се намръщи; но в себе си той приветстваше думите ѝ, защото съвпаднаха със собствените му мисли.

Микон внимателно взе тънките пръстчета на момичето в своите.

– Малка Деорис – каза той сериозно, – на хората не е дадено да преценяват такива стойности като щастие и нещастие, нужно и ненужно – нашият разум не е в състояние да ги разбере правилно. Знаем само, че станал причина да се задвижат определени процеси, и че всеки жъне това, което е носил. Дали човек ще срещне добро или зло по пътя си – това е в ръцете на боговете, които направляват съдбата ни, но всеки човек

с свободен да икове добро или зло от това, което му е дала съдбата.

Чистата, сияйна усмивка на атланта отново изгря на лицето му, и той обърна глава към Домарис и Раджаста. Те отново изпитаха чувството, че той ги вижда.

– Вие бихте могли да кажете дали от моето нещастие са произлезли само злини!

– Идването ти тук ми донесе само щастие, Сине на Светлината – кимна Раджаста.

– На мен също – каза тихо Микон.

Деорис ги наблюдавате учудено. Смъртно недоволство и още по-неясна ревност гризяха душата ѝ. Тя измъкна пръсти от ръката на Микон и каза:

– Ще ти бъде ли необходима още днес, господарю Микон?

Домарис незабавно се намеси:

– Тръгвай спокойно, Деорис, аз ще чета на Микон, ако се наложи – ревността ѝ бе безкрайно чужда, тя просто не допускаше до Микон нищо, което го отнемаше от нея дори за миг.

– Налага се да поговоря с теб, Домарис – възрази твърдо Раджаста, – Остави Микон и сестра си да си вършат работата и ела с мен.

2.

Младата жена стана, смутена от упрека, стаен в гласа на жреца, и тръгни равно редом с него по пътеката. За миг хвърли поглед назад, за да види любимия си, Микон не бе помръднал от мястото си, но сега бе свел глава към Деорис и ѝ се усмихваше; смехът на сестра ѝ долетя до тях като кристален звън.

Раджаста погледна сведената глава на Домарис, увенчана с корона от златисти плитки, и въздъхна. Докато той още се чудеше как да започне, Домарис, доловила сериозния му, загрижен поглед, насочен към нея, вдигна глава и каза простичко:

– Обичам го, Раджаста.

Спокойните ѝ думи и силата на скритото зад тях чувство почти напълно обезоръжиха жреца. Той постави ръце на раменете ѝ и се взря в очите ѝ – не строго, както искаше първоначално, а с бащинска загриженост.

– Знам, дъще – отвърна той тихо, – и това ме радва. Но съществува опасност да забравиш дълга си.

– Моя дълг? – повтори учудено Домарис. Засега никакви задължения не я обвързваха с кастата на жреците – единственият ѝ дълг бе учението.

Раджаста разбра объркването ѝ, но осъзна също, че тя съзнателно избягва да застане очи в очи със себе си.

– Не бива да забравяш Деорис – подсказа той. – Тя също има нужда от теб.

– Но Деорис знае много добре, че я обичам! – възрази Домарис.

– Сигурна ли си, моя възпитаничке? – той употреби думата умишлено, за да ѝ припомни дълга ѝ да му се подчинява. – А може би момичето се има за пренебрегнато, може би мисли, че си допуснала Микон да погълне цялото ти внимание?

– Не... не е възможно.. о, никога не съм искала да стане така! – прехвърляйки наум събитията от последните няколко седмици, Домарис си призна, че упрекът е справедлив. Какъвто бе обичая, тя премисли сериозно думите на наставника си и те се врязаха дълбоко в ума и сърцето ѝ. След време младата жена вдигна очи. Този път чистият ѝ поглед бе помрачен от искрено разкаяние, – Повярвай ми поне, че себичността ми не е била умишлена – помоли тя. – Тя ми е толкова скъпа и близка, че и имам за част от себе си, и понякога забравям, че има свои грижи и проблеми, по-различни от моите... наистина съм я пренебрегнала. Ще се опитам да поправа грешката си...

– Дано вече не е късно – дълбоко безпокойство помрачи челото на жреца. – Убеден съм, че Деорис те обича както преди, но дали е все така склонна да ти се доверява безрезервно?

Красивите очи на Домарис помръкнаха.

– Ако Деорис вече не ми вярва, вината ще бъде изцяло моя – каза тя. – Дано боговете бъдат милостиви, та да не е прекалено късно. Пренебрегнах най-важното си задължение.

Но още докато говореше, осъзна, че не би могла да постъпи другояче, нито пък можеше искрено да съжали, че е посветила себе си на Микон. Раджаста въздъхна отново, разбрал мислите ѝ. Не бе редно да я упреква за вина, който бе колкото нейна, толкова и на принца на Ахтарат.

Пета глава ТАЙНАТА КОРОНА

1.

Наближаваше сезонът на дъждовете. Пред един от последните слънчеви дни Домарис и Елис взеха Деорис и приятелката ѝ Иста и тръгнаха да берат късни цветя. На днешния ден се отбелязваше един по-малък празник, та бе редно Домът на Дванадесетте да бъде подобаващо украсен.

На върха на един хълм, надвиснал над морето, откриха малка поляна, цялата осеяна с цветя. Отдалеч се косеше миризмата на гниещи тръстики и водорасли, останали по брега след отлива. Въздухът бе натъжал от сладкия мирис на трева и есенни цветя.

Елис водеше със себе си Лиза. Момиченцето вече бе навършило годинка, тичаше навсякъде, късаше цветя и после ги тъпчеше, обръщаше кошници, дърпаше поли, докато Елис се изтощи да тича подир нея.

Деорис, която имаше слабост към малката, я взе на ръце и се усмихна на Елис.

– Аз ще я пазя, Елис. Набрала съм вече достатъчно цветя.

– Аз също – добави Домарис и остави на земята ароматния си товар. Прекара длан по запотеното си чело. Слънцето блестеше ослепително, дори когато човек не гледаше право в него, а смесеният аромат на гниещи морски растения и цветя я беше замаял. Тя събра пълните с цветя кошници и се отпусна на тревата до Деорис, която държеше Лиза на колене, гъделичкаше я и тананикаше някаква безсмислена детска песничка.

– Приличаш ми на малко момиченце, което си играе с кукла, Деорис.

Тънките черти на сестра ѝ се извиха в хладна усмивка.

– Никога не съм обичала особено кукли.

– Не – Домарис се усмихна замислено. Гледаше не толкова Деорис, колкото Лиза. – Винаги си предпочитала да си играещ с истински бебета.

Слабичката чернокоса Иста седна с кръстосали крака до тях на тревата, подръпна късата си рокличка и започна да сплита цветята, които вадеше от кошницата си. Елис я погледа, после взе шепи бели и червени

цветове и ги хвърли в кошницата на Иста.

– Моите гирлянди винаги се разплитат – поясни тя и допълни: – Моля те, Иста, изплети и моите и ще направя за теб, каквото пожелаеш.

Ловките пръсти на Иста не спряха нито за миг да връзват стъбълцата.

– Ще го сторя с радост и Деорис ще ми помогне, нали, Деорис? Само че ние, писарите, правим услуги не срещу обезщетение, а от чисто приятелство.

Деорис притисна още веднъж Лиза към себе си и я подаде на Домарис. После придърпа една от кошниците и се зае да сплита гирлянди. Елис се наведе и загледа двете момичета.

– Срамота – каза тя усмихната, – писарите да ме учат на законите на Храма! После легна по гръб в тревата до Домарис. Откъсна шепа златисти плодове от надвисналите клони на един близък храст, постави един в устата си и започна да храни Лиза. Момиченцето възторжено подскочаше върху коленете на Домарис, обсипваше и двете млади жени с лепкави целувки и непоправимо оцапа тънката дреха на Домарис с петна от сок. Домарис и притискаше към себе си с особена, гладна нежност. „Но моето бебе ще с момче, мислеше тя гордо, прекрасен малък син с тъмносини очи...“

Елис се взря внимателно в братовчедка си.

– Зле ли ти е, Домарис, или ти се спи?

Домарис измъкна едната си меднозлатиста плитка от пухкавите, настоятелни пръстчета на Лиза, и отвърна:

– Малко съм замаяна от силното слънце.

После подаде Лиза на майка ѝ.

Опита се да пропъди натрапващите си мисли – не искаше да мечтае от страх, че мечтите ѝ няма да се сбъднат. „Но може би този път не съм сбъркала...“ От седмици хранеше надеждата, че носи под сърцето си сина на Микон. Но вече веднъж се бе случило поради прекалено силното си желание да сподели надеждите си, които се оказаха безпочвени. Този път беше решила да не казва никому, дори на Микон, докато не се убеди напълно в състоянието си.

Деорис вдигна глава от гирляндите, които плетеше, наведе се към Домарис, и я загледа с широко отворени, тревожни очи. Откак Домарис се промени, тя имаше чувството, че някой я е лишил от единствената опора в живота ѝ, от земята под краката ѝ. Решила, че сестра ѝ е загубена за нея, тя бе готова да вини всекиго: ревнуваше я от Арват, от Елис, от Микон, на всичкото отгоре и от Раджаста. Домарис, потънала в

блаженството на любовта си, бе като упоена и продължаваше да не забелязва мъката на детето; единственото нещо, което ѝ правеше впечатление, бе, че Деорис е станала непоносимо зависима от нея. Безсмислено, детинско вкопчване на сестра ѝ едва не я вадеше от равновесие. Не можеше ли Деорис да се държи нормално и да я оставя поне за миг на спокойствие? Понякога, без дори да го съзнава – защото действително бе под постоянно нервно напрежение, а и не умееше да крие чувствата си – наскърбяваше малката до дъното на душата ѝ с някоя случайна, неволно изпусната дума. Понякога разбираше, че с сбъркала, но в повечето случаи дори не забелязваше какво е казала.

Напрежението внезапно спадна: Елис бе взела Лиза в скута си и момиченцето настоятелно дърпаше ризата на майка си. Елис сбърча нос в престорено раздражение:

– Лакомо прасенце такова! Знам много добре какво искаш! Добре, че ти остават само няколко месеца. После, уважаем принцесо, ще ти се наложи да се храниш като дама! – докато говорете, Елис развързваше връзките на роклята си отпред. Лиза лакомо захапа гърдата ѝ, а Елис шеговито я тупна отзад.

Деорис отвърна очи с нещо близко до отвращение и попита:

– Как издържаш на това?

Елис се разсмя весело, но не си даде труд да отговори. Оплакванията ѝ бяха само на шега, и тя предположи, че въпросът на Деорис също не е сериозен. Обичайно беше бебетата да се кърмят в продължение на две години и само някоя преуморена робиня или проститутка би отбила по-рано детето си.

Елис се облегна назад, залюля Лиза в ръцете си и откъсна със свободната си ръка още плодове.

– Говориш като Хедан, Деорис! Понякога ми се струва, че той искрено мрази горкото ми момиченце! Макар че понякога, когато ме хапе... – тя направи гримаса и сви рамене.

– И тъкмо когато я отбиеш, млечните ѝ зъби ще почнат да падат – отбеляза доволно Иста.

Домарис се намръщи; единствено тя бе разбрала, че Деорис съвсем не се шегува. Очите на Лиза бяха затворени, лицето ѝ грееше от здраве като розов лист сред златните ѝ къдрици, главичката ѝ беше отпусната на гърдите на майка ѝ. Внезапно Домарис изпита почти болезнен копнеж. Елис вдигна очи и срещна погледа ѝ; интуицията, присъща на кастата им, бе особено силна у нея – а и не беше трудно да прозре една история, толкова подобна на нейната собствена. Елис протегна ръка и

стисна тънките пръсти на братовчедка си; Домарис отвърна на стискането, благодарна, че поне някой я разбира.

– Малко досадниче – продължаваше да гука Елис, докато люлееше спящото дете. – Малка, дебеличка феичка...

Слънцето потъна зад един облак. Деорис и Иста клюмаха над цветята, но продължаваха сънливо да връзват стъблата им. Домарис потръпна, после изведнъж цялото ѝ тяло замръзна и тя притихна, напрегната заслушана в себе си. И отново го усети – едва забележимо потръпване, като пърхането на птиче крило. Никога досега не бе го изпитвала, но не бе възможно да се заблуждава. То продължи само миг, но сега вече Домарис не можеше да се съмнява.

– Какво става? – попита Елис и Домарис едва сега осъзна, че не е пуснала ръката на братовчедка си, а продължава да стиска пръстите ѝ с все сила. Тя веднага дръпна ръка и се усмихна с молба да бъде извинена, но не проговори. Другата си ръка държеше незабележимо притисната към тялото си – там, където едва забележимото потръпване отново се яви за миг и изчезна. Домарис едва се осмеляваше да диша; продължи да седи неподвижно – не искаше да мисли за нищо друго освен за внезапната, пълна увереност, че в утробата ѝ синът на Микон – нито за миг не можеше да предположи, че не с син – за първи път даде признак на живот.

Широко отворените, уплашени очи на Деорис неотклонно следяха младата жена. Изразът им обтегна допълнително и без това опънатите нерви на Домарис, и тя внезапно започна да се смее – първоначално тихо, сетне все по-силно – защото си беше обещала, че няма да плаче... не биваше да плаче... смехът ѝ звучеше истерично. Домарис скочи на крака и хукна надолу по хълма към морския бряг. Зад нея трите момичета се спогледаха недоумяващо.

Деорис стана и понечи да я последва, но Елис я задържа.

– Сигурна съм, че Домарис би искала да остане за малко сама. Хайде, подръж малко Лиза, докато оправя дрехата си!

Тя постави детето в скута на Деорис, в се зае да завързва бавно връзките на дрехата, съзнавайки, че с предотвратила по-сериозна криза.

2.

Когато стигна почти до солените тресавища, Домарис се просна по лице във високата трева и дълго лежа скрита, опряла лице и ароматната

пръст, прегърнала с ръце тялото си – удивена и малко уплашена. Лежеше неподвижно и долавяше нежния шепот на тревата, полюлявана от вятъра. Дълбоко в съзнанието ѝ потрепваха и се гонеха мисли, но така и не достигаха до повърхността. Боеше се да мисли ясно.

Мина пладне, слънцето вече клонеше на запад, когато Домарис най-сетне се надигна и в същия миг види Микон, който крачеше бързо към нея по пясъка. Тя скочи на крака, косите ѝ се разпиляха по раменете, а светлата ѝ дреха се развя на вятъра, когато нетърпеливо затича към него. Дочул бързите ѝ, неравни стъпки, той спря.

– Микон!

– Домарис, къде си? – той обърна лице в посоката, откъдето долигаше гласът ѝ, тя дотича до него и спря – вече не съжаляваше, че не може да се хвърли в прегръдките му. Внимателно докосна ръката му и вдигна лице, за да потърси устните му.

Целувката продължи безкрайно – накрая Микон повдигна глава и промълви:

– Развълнувана си, Цвете на огъня. Носиш ми вест.

– Нося вест – ликуване трепна в гласа ѝ, но думите ѝ изневериха. Тя взе измъчените му ръце и ги притисна към тялото си – молеше го да разбере, без да има нужда да говорят. Може би той прочете мислите ѝ; може би жестът ѝ му подсказа това, което трябваше да узнае. Изведнъж лицето му засия с нова, вътрешна светлина, той протегна ръце и притисна Домарис към себе си.

– Носиш светлина – прошепна Микон и отново я целуна.

Тя скри лице на гърдите му.

– Вече съм съвсем сигурна, скъпи. Този път е сигурно! Знам го от седмици, но не исках да го кажа, за да не се окаже, че пак съм се заблудила! Но вече кима никакво съмнение! Той... нашият син... се раздвижи днес – за първи път!

– Домарис... любима – принцът на Ахтарат замълча и тя усети, как горещи сълзи капят от слепите му очи по лицето ѝ. Ръцете, обикновено овладени от силата на волята му, сега трепераха така, че той не бе в състояние да вземе нейните. Притисната към него, тя се губеше цялата в непреодолимата сила на тази любов, и чувстваше, че той започва да трепери целият – както и най-силното дърво потрепва леко под напора на урагана.

– Любима моя, благословена моя... – със страхопочитание, което едновременно уплаши и натъжи момичето, Микон се отпусна на колене пред нея в пясъка успя най-сетне да хване здраво двете ѝ ръце и ги

притисна към устните си. – Ти носиш светлина, държиш в ръцете си живота ми... и свободата ми – зашепна той.

– Обичам те, Микон, обичам те – повтаряше Домарис. Какво друго би могла да каже?

Атлантът стана, успял донякъде ля се овладее, и нежно избърса сълзите ѝ.

– Домарис – започна той кратко и сериозно, – аз... ще ми се да имайте някакъв друг начин, по който да ти го кажа... аз ще се опитам, ще сторя всичко, което е по силите ми, но... – лицето му потъмня, на него отново се изписаха болка, тъга и несигурност, които се забиваха като кинжали в сърцето на Домарис.

– Домарис – сега гласът му бе напълно овладян, силен и звучен, и тя осъзна, че това, което ще ѝ каже, е равностойно на клетва. – Аз... ще се опитам – обеща той спокойно, – ще се опитам да остана с теб, докато се роди синът ни.

Домарис разбра, че тези думи отбелязваха началото на края.

Шеста глава ПРИ ДОБРИТЕ СЕСТРИ

1.

Храмът на Каратра, който се издигаше над Священото езеро, бе една от най-красивите сгради по тези земи. Беше иззидан изцяло от млечнобял камък, прорязан тук – там от разноцветни жилки с опалов блясък. Езерото и храмът бяха заобиколени от просторни градини и изящни колони с надвиснали по тях лозници; хладни фонтани бълбукаха из дворовете, които преливаха през цялата година от цвят.

Тук, зад тези сияйно бели стени, се раждаха всички деца от храмовите земи – независимо от това дали майката бе робиня или самата Велика жрица. Всяко млада момиче идваше тук, за да служи на великата майка Каратра за определен период от време – момичетата помагаша на жриците, грижеха се за родилките и новородените, а ако бяха от добро коляно, ги обучаваха и да помагат при раждане. След това всяка година жените идваха, за да изпълнят дълга си пред Каратра – робините и жените от простолюдието служеха само по един ден годишно, а жриците и тези, които се учеха за жрици – по цял месец. За никоя жена – от най-

незначителната робиня до най-високопоставената жрица – не се правеше изключение.

Още преди година беше решено, че Деорис е достатъчно голяма, за да бъде приета в светилището, но точно тогава тя се бе разлюляла от тежка, макар и краткотрайна треска, и оттогава все ставаше така, че никой не споменаваше името ѝ, когато се предлагаха новите ученички. Едва сега я бяха повикали отново – и въпреки че повечето момичета очакваха времето, което щяха да прекарат в Храма на Каратра, с нетърпение, защото то съвпаднаше с женското им съзряване, Деорис започна пригответленията за пренасянето си с подчертано нежелание.

Още преди цели две години, когато за първи път влезе в храма, я бяха допуснали за първи път да присъства на раждане. Преживяното я смути и уплаши. Беше избягвала упорито въпросите, които се бяха породили в съзнанието ѝ. Бе присъствала на мъката, на ужасите болки, кръвта и страданието, но после видя и ликуването на щастливата майка, когато видя за първи път онова малко същество, на което бе дарила живот. Освен че не можеше да си обясни това противоречие, Деорис се плашеше и от собствените си чувства – ужасният страх, че един ден и тя ще стане голяма жена и ще трябва да преживява такива мъки, за да даде живот. „Защо?“ – питаше се тя постоянно и не можеше да си отговори. И сега, тъкмо когато бе започнала да забравя видяното, всичко започваше отново.

– Не мога, не искам! – избухна тя пред Микон. – Това е жестоко... ужасно...

– Тихо Деорис – въпреки слепотата си атлантът хвана уверено двете ѝ ръце и ги задържа в своите. – Нима не знаеш, че животът е страдание, затова и идването на този свят е свързано с болка? – той въздъхна едва чуто. – Струва ми се, че болката е единственият неотменен закон на живота... и ако можеш да се научиш да я облекчаваш, как би ти дало сърце да откажеш?

– Не смея да окажа но ако имах смелост, щях да го сторя! Ти не знаеш какво е, господарю Микон!

Потискайки първоначалния си импулс да се изсмее на наивността ѝ, Микон започна да я успокоява нежно:

– Разбира се, че знам. Ще ми се да можеш да ти помогна, Деорис; но има неща, пред които всеки трябва да се направи сам...

Пламнала и притеснена, Деорис измънка едва чуто:

– Как е възможното да знаеш... това?

В света на храма раждането бе изцяло женска работа и на Деорис,

която никога през живота си не бе живяла другаде, ѝ се струваше невероятно, че един мъж може да има и най-далечна представа от начина, по който децата идваха на бял свят. Нима категоричната забрана мъжете да не пристъпват в стая, където ражда жена, не важеше навсякъде? Не бе възможно някъде да се допуска такова недостойно поведение! Как би могъл Микон, които бе имал щастието да се роди мъж, да знае нещо за това?

Микон вече не можете да се овладее; смехът му, разбира се, само влоши положението.

– Виж, Деорис – започна той след малко, – мъжете не са чак толкова несведущи, колкото си представяш!

Тъй като момичето продължаваше да мълчи оскърбено, той се опита да поясни:

– Не забравяй, че обичаите при нас, в Атлантида, не са съвсем като вашите! – и добави закачливо: – Нали знаеш, ние от морските кралства сме си варвари! Но можеш да ми вярваш, дори тук мъжете знаят доста неща. Освен това... помисли си, детето ми, нима аз не знам какво е болка? – той се поколеба за миг – може би тона бе моментът да каже на Деорис, че сестра ѝ чака дете от него? Инстинктивно долавяше, че Деорис, на границата между пълното отрицание и разбирането, може би щеше да приеме по-лесно нещата, ако узнаеше за състоянието на сестра си. Отказа се, защото реши, че е право на Домарис да реши дали да сподели със сестра си или да мълчи. Внезапно го обзе умора и той продължи потихо: – Така ми се иска да можех да ти помогна, мила. Опитай се да запомниш едно – за да живееш истински, трябва да опиташ от всичко – от красотата и славата, но също и мъката, и грозните страни на живота. Те съществуват и ти не можеш да ги отречеш. Животът е равновесие между две противоположности.

Деорис въздъхна отегчено – тези неща бе чувала и вреди. Домарис също не бе оправдала очакванията ѝ. Тя се бе опитала, искрено се бе опитала – да обясни на сестра си страховете, които я измъчваха. А Домарис само я бе изгледала неразбиращо и бе отвърнала:

– Но нали това е дълг на всяка жена?

– Отвратително е! – изхлипа Деорис.

Тогава Домарис я смърри и строга ѝ каза да не се държи като бебе и да не забравя, че това е законът на природата, който никой на този свят не може да промени. Деорис бе продължила да хленчи, да плаче, да настоява, убедена, че Домарис би могла да помогне, стига да иска.

Накрая Домарис се беше ядосала сериозно:

– Как можеш да се държиш така глупаво! Наистина съм те разглезила в стремежа си да те защитавам и от най-дребната неприятност! Сега знам, че съм постъпила грешно, разбери, че вече не си дете. Длъжна си да поемеш отговорностите на жена!

2.

Деорис беше на петнадесет години. Жриците бяха убедени, че както всички момичета на нейната възраст и тя е премилала предварителната подготовка, за да може да поеме задълженията си в храма. Прекалено притеснена и нещастна, за да им обясни, че се лъжат, Деорис установи, че трябва да помага на една от жриците при ражданията – това бе голяма чест, предвидена за по-напреднали ученички или за дъщери на високоставени жреци. Жрицата, на която трябваше да помага, беше и лечител от ордена на Гинела – казваше се Карахама.

Карахама не произхождаше от род на жреци. Беше дъщеря на една прислужница в храма, която още преди дъщеря ѝ да се роди, бе заявила, че е бременна от самия Талканон. Талканон току-що бе взел за съпруга благородната жрица, която по-късно стана майка на Домарис и Деорис, и категорично отказа да признае бащинството си. Не отрече, че жената му е била любовница, но настоя, че няма никакви доказателства той на е бащата на детето – и дори изреди немалко имена на други мъже, които според него имат повече основания да бъдат считани за възможни бащи.

При такива категорични доказателства за неморално поведение на жената, съветът на жреците реши, че никой не може да бъде принуден да признае детето. Отнеха на жената правото да прислужва в храма. Позволиха ѝ да остане там само докато се роди детето и веднага след това я пропъдиха завинаги от Храма. Според закона и мъжете, и жените бяха свободни да избират любимите си преди брака – но такова поведение бе прекалено и напълно неприемливо.

Малката Карахама, без каста, без име, бе взета за саджи в ордена на Сивите – и израсна като абсолютно копие на Талканон. Разбира се, Върховният управител дочуваше подигравките на храмовите робини прикритата насмешка и клюките на подчинените си. Несъмнено това, че едно умалено издание на Върховния управител живее сред отхвърлените, бе благодатна почва за сплетни – и за да се защити, Талканон най-сетне се предаде, покая се официално за грешката си и осинови Карахама.

Тъй като при Сивите нямаше кастови ограничения, Карахама бе

приета от Риведа да учи за лечителка. Когато Талканон я върна в кастата, към която законно принадлежеше, и ѝ даде име, Карахама избра да стане служителка на Каратра – и сега бе достигнала най-високите стъпала в храмовата йерархия и никой вече не се присмиваше на „безименната“, но Карахама не бе забравила несигурното си детство и нравът и бе останал странен и непредсказуем.

Съзнавайки, че момичето, което ще обучава, е нейна полусестра, Карахама изпитваше смесени чувства, които обаче скоро преминаха в искрена привързаност към Деорис. Децата на Карахама, родени преди Талканон да признае истинския ѝ произход, си останаха отхвърлени и безименни – за тях не можеше да се направи нищо. Може би затова Карахама се стареше да бъде колкото е възможно по-мила и търпелива с тази млада и почти напълно непозната родственица. Независимо от това съзнаваше, че рано или късно ще има проблеми с нея – виждаше скрития бунт в уплашените виолетови очи, разбираше умишлено забавените ѝ движения, когато вършеше каквото и да било – сякаш правеше всичко против волята си. Карахама съжаляваше искрено, защото вече бе разбрала, че от момичето може да излезе забележителна лечителка – беше спокойна, наблюдателна, чувстваше инстинктивно болката у другите, ръцете ѝ пипаха леко и уверено. Липсваше ѝ единствено доброто желание – и Карахама си постави за цел да преодолее скритата съпротива на Деорис, за да я направи достойна служителка на Великата майка.

Стори ѝ се, че с намерила разковничето, когато в храма дойде Аркати.

Макар и още съвсем дете, Аркати бе вече съпруга на един от жреците. Беше очарователно момиче, още съвсем незряло – всъщност помалка и от Деорис. Мъничка, бледа и русокоса, с големи, уплашени очи, Аркати бе дошла в храма няколко седмици преди раждането, защото не се чувстваше добре сърцето ѝ бе увредено от тежка болест, прекарам в детството. Жриците искаха да се опитат да укрепят тялото ѝ преди изпитанието. Всички, дори строгата Карахама, се отнасяха мило с Аркати, но тя страдеше за дома си, отпаднаше бързо и плачеше по повод и без повод.

Оказа се, че двете с Деорис се познават от детинство и Аркати се вкопчи в Деорис като изгубело котенце.

Благодарение на настояванията на Карахама Деорис получи позволение да прекарва с Аркати толкова време, колкото пожелае, Карахама отново забеляза, че инстинктът насочва правилно Деорис в грижите ѝ за момичето. Тя спазваше стриктно напътствията на жрицата, но явно

умееше да преценява и решава сама, ако се наложеше. Бунтарският дух на Деорис като че ли даваше малко сила на малката бъдеща майка. Но приятелството им се помрачаваше от спотаения дълбоко в Деорис страх.

То бе повече от страх – беше същински ужас. Как бе възможно Аркати да не се бои? Тя постоянно мечтаеше за бебето, ковеше планове, разказваше й как ще се грижи за него; приемаше всички неприятности, свързани с бременността, без да се замисля, дори със смях. Как бе възможно? Деорис не можеше да разбере, а не смееше да разпитва.

Веднъж Аркати взе ръката й и я притисна здраво към издутия си корем – и Деорис усети под пръстите си движения, което я изпълни със странно усещане – чувство, което и тя не можеше да назове точно. Тъй като й бе трудно да разбере дали изпитва удоволствие или неприязън, тя дръпна рязко ръката си.

– Какао има? – засмя се Аркати. – Не ти ли харесва моето бебе?

Деорис винаги се притесняваше от този навик да се говори за неродено дете като за жив човек.

– Не ставай глупава – сопна се тя, но установи, че за първи път в живота си мисли съзнателно за собствената си майка, майката, за която всички казваха, че била мила, нежна и красива, че Домарис много приличала на нея – майката, която бе умряла при раждането на Деорис. Обзе я чувство за вина – нали тя бе станала причина за смъртта на майка си! Дали Домарис не я ненавиждаше заради това?

Деорис не каза нито дума за тези свои мисли, но започна да учи всичко, което й обясняваха, със старание, граничещо с ожесточение – само за няколко дни Карахама установи с учудване, че Деорис проявява наченки на опитност, сръчност и интуитивно познание, сякаш имаше години натрупан опит зад гърба си. Когато времето, което бе дължна да прекара в храма, изтече, Карахама и предложи – без да бъде уверена в резултата – да остане поне още месец, за да работи лично с нея.

Деорис се съгласи – за свое най-голямо учудване. Обясни си незапния порив да остане в светилището с желанието да бъде до Аркати в най-тежките мигове. Дори пред себе си не искаше да признае, че работата започва да й доставя удоволствие.

3.

Детето на Арката се роди през една дъждовна нощ, когато по брега мъждукаха блуждаещи огньове, а вятърът виеше прокоба като

оплаквачка. Карахама нямаше причини да се оплаче от работата на Деорис, но въпреки всичките усилия и най-тъмните часове на нощта болното сърце на момичето спря да бие – и мъчителната ѝ, кратка борба за живот завърши с поражение. По изгрев новороденото плачеше, без да съзнава колко сериозен повод има за плач, в една от горните стаи на храма, а Деорис, напълно съсипана, ридаше горчиво в собствената си спалня, заровила глава във възглавницата сякаш в опит да се скрие от спомена за мъките и болката, които щяха да останат в кошмарите ѝ до сетния час.

– Не може цял ден да лежиш тук и да плачеш! – Карахама се наведе над нея и хвана здраво ръцете ѝ. В стаята влезе още едно момиче, но Карахама безмълвно му направи знак да излезе и продължи: – Деорис, слушай, дете мое. Нищо повече не можехме да направим...

Хлиповете на Деорис се смесиха с несвързани думи.

Карахама се намръщи.

– Ама че глупости! Детето не я е убило! Просто сърцето ѝ отказа да работи – сама знаеш, че винаги е била болнава. Освен това... – Карахама се наведе още по-ниско над леглото и каза с мек, но категоричен тон – така, както понякога говореше Домарис и все пак по-различно: – Ти си дъщеря на Храма. Познаваш истинското лице на Смъртта и знаеш, че тя е само врата към следващия живот, а не нещо, от което трябва да се страхуваме...

– Остави ме сама! – изхлипа измъчено Деорис.

– И през ум не ми минава – каза твърдо Карахама. Самосъжалението не спаднаше в категорията на позволените чувства, а и тя в никакъв случай не можеше да приеме изкривените разсъждения, когато измъчвах отчаяната Деорис. – Няма никакви причини да съжаляваш Аркати! Престани да плачеш – защото всъщност съжаляваш себе си! Стани, изкъпи се и се преоблечи, а после се качи горе и се позанимавай с новороденото. Оттук насетне ти ще се грижиш за нея, докато баща ѝ не пожелае да я прибере у дома. Време е да произнесеш и заклинанията, които ще я опазят от духовете, които крадат бебетата, останали без майки...

Деорис се подчини, но само външно. Зае се да изпълнява безкрайните задачи, свързани с отглеждането на малката: намери дойка, огради детето със защитни знаци, и – защото истинското име на всяко дете бе тайна, записваше се в свитъците на Храма, ни рядко се произнасяше на глас – тя бе тази, която даде на бебето така нареченото „малко име“ – Миритас – с него щяха да а наричат, докато порасне. Загледана в бебето, което се гърчеше в ръцете ѝ, Деорис си мислеше презрително: „Защитни

заклинания, как ле не! Кое беше защитно заклинание, с което можеше да опазим живота на Аркати?“.

Карахама я наблюдаваше и мълчеше стоически. Беше дълбоко на-тъжена, но не възнамеряваше да го признава пред Деорис. Опитните жрици бяха наясно от самото начало, че Аркати няма да оживее; още когато се омъжи, я бяха предупредили, че не бива изобщо да забременява – бяха и дали дори билки и я бяха научили на заклинания против нежелана бременност, Аркати съзнателно бе пренебрегнала съветите им и плати за неподчинението с живота си. Сега на света бе дошло още едно дете, което никога нямаше да познае майчина ласка.

Карахама съзнаваше и още нещо, защото разбираше Деорис по-добре от родната ѝ сестра. Колкото и да не си приличаха, Карахама и Деорис бяха наследил и от Талканон мрачното му, несломимо упорство. Поражението щеше да предизвика борбения дух на Деорис много по-сигурно, отколкото ако бе успяла – като мразеше болката и смъртта, тя постоянно щеше да търси начин да ги победи. Докато гледката на разигралата се трагедия бе променила не една от останалите ученички, Карахама бе убедена, че преживяното ще повлияе по друг начин на избора на Деорис.

Тя не каза нищо повече; бе достатъчно мъдра, за да остави Деорис сама, постепенно да достигне до поуката. Когато всичко необходимо за новороденото бе сторено, Карахама освободи Деорис от другите ѝ задължения за деня.

– Изобщо не си спала – допълни тя сухо, когато Деорис понечи да ѝ благодари. – В това състояние не можеш да ни бъдеш от полза. Гледай добре да се напиш!

Деорис обеща с половин уста; но вместо да се качи на горния етаж, където бяха спалните, се измъкна тихомълком през един страничен изход и хукна с все сили към Дома на Дванадесетте. В главата ѝ имате само една мисъл – откак се помнеше, Домарис винаги я бе изслушвала, когато ѝ бе тъжно. Не бе възможно сестра ѝ да не разбере мъката ѝ – длъжна бе да и помогне!

Духаше влажен летен вятър, който носеше мириса на дъжд. Деорис уви по-плътно с шала си около раменете си и продължи да тича през моравата. Изкачвайки иззад един ъгъл, тя едва не връхлетя върху достолепната фигура на Раджаста, който тъкмо излизаше от дома. Спря за секунда, само колкото да измърмори някакво извинение и щеше да продължи да тича, но Раджаста я спря.

– Внимавай къде тичаш, дете, ще се нараниш – каза той със

снизходителна усмивка. – Разбрах от Домарис, че служиш в Храма на Каратра. Изтече ли срокът ти?

– Не, само ме освободиха за днес – Деорис отговаряше учтиво, но вътрешно тръпнеше от нетърпение. Раджаста явно нищо не забелязваше.

– Тази работа ще те надари с мъдрост и доброта, детето ме – каза той замислено – Тя ще те направя жена. – Той постави за миг ръка върху разпилените; объркани къдрици и я благослови – Нека покоят и просветлението винаги те съпровождат, Деорис.

4.

В Дома на Дванадесетте мъже и жени общуваха без никакви ограничения – като братя и сестри – нещо, което се улесняваше от факта, че наистина бяха израснали заедно. Деорис, която бе прекарала по-впечатлителните си години в училището на писарите, още не можеше да приеме изцяло тази свобода, и когато види че няколко от учениците се къпят заедно във фонтана във вътрешния двор, се смути – и в светлината на новото ѝ познание дори се раздражни. Не ѝ се искаше да открие сестра си сред тях. Но Домарис често ѝ бе казвала, че докато живее и дома на Дванадесетте, трябва да приеме а техните обичаи и на забрави абсурдните забрани, който постоянно тегнела над писарите.

Хедан я видя първи и я подкани да се съблече и да са присъедини към ти. Хедан беше с весел нрав – най-младият сред учениците. Той винаги се бе отнасял приятелски снизходително към Деорис. Момичето завъртя отрицателно глава, но Хедан започна да я пляска с вода от фонтана. Докато се изплъзне, Деорис бе вече мокра до кости. Домарис стоеше права под струите, забеляза сестра си и ѝ извика да я почака; изстиска набързо мократа си коса и тръгна да излива от басейна. Когато мина покрай Хедан, не устоя, загреба шепа вода и я плисна в очите му; момчето отвърна, Домарис изписка и побягна навън; след миг се сети, че рискува да се подхлъзне и веднага забави крачките си.

Водата се стичаше по тялото ѝ. Облечено само в една тънка риза. Очите на Деорис, която бе спряла да изчака сестра си изведнъж се разшириха от удивление. Не можеше да повярва – не беше възможно това, което виждаше, да е истина. Тя се обърна рязко и побягна обратно навън. Така и не чу вика на Домарис, Хедан и Елис, които продължаваха да се плискат, сграбчиха Домарис и се канеха да я хвърлят в средата на

басейна. Не разбираха, че сега тя вече сериозно се бореше да се измъкне от ръцете им. Към тях се присъединиха още две момичета и веселите им гласове заглушиха виковете на Домарис – не забелязваха дори, че Домарис, вече сериозно уплашена, беше започнала да плаче. Тъкмо я бяха вдигнали високо над водата, когато Елис изведнъж сграбчи едно от момчетата за ръката и извика остро:

– Спрете! Стига, казвам ви! Хедан, Рива! Пуснете я! Пуснете я внимателно! Веднага!

Тонът ѝ ги стресна и те се подчиниха незабавно – пуснаха Домарис да стъпи и се отдръпнаха от нея, но все още бяха прекалено развеселени, за да забележат тя продължава да хлипа.

– Тя започна – поде Хедан и загледа учудено Елис, която бе прегънала разплаканата Домарис през кръста и ѝ помагаше да излезе от басейна. Винаги досега Домарис бе участвала и в най-буйните им веселия и дори ги беше подстрекавала. Но сега, все още похлипваща, Домарис се беше вкопчила в братовчедка си. Елис взе една роба, хвърлена до басейна, и бързо я наметна.

– Облечи се, докато не си настинала – кача тя загрижено. – Боли ли те някъде? Трябваше да ни кажеш... престани да трепериш, Домарис, всичко с наред!

Домарис покорно се уви в бялата вълнена роба и хвърли смутено поглед към издутия си корем, ясно очертан от грубата тъкан.

– Исках да запазя тайната за себе си... поне още мъничко. Сега вече всички ще разберат.

Елис нахлузи сандали на мокрите си крака и завърза колана на робата си.

– Не си ли казала на Деорис?

Домарис мълчаливо поклати глава. Двете момичета станаха и тръгнаха по колонадата, която водеше към жилищата. Едва сега Домарис си припомни изражението на лицето на Деорис, преди да побегне – уплашено и невярващо.

– Исках да ѝ кажа – промърмори тя, – но...

– Трябва веднага да поговориш с нея – посъветва я Елис. – Най-лошо би било, ако го чуе като клюка от някой друг. Но внимавай, като ѝ го казваш, Домарис, Снощи умра Аркати.

Двете спряха пред вратата на Домарис, която шепнеште разстроено:

– О, колко ужасно!

Тя почти не познаваше Аркати, но знаеше, че Деорис се бе привързала силно към нея и сега, в скръбта си, тя сигурно бе приела

състоянието на сестра си като нещо ужасно... Елис се обърна да си ходи, но подхвърли през рамо:

– Наистина, трябва на внимаваш повече! Можеше да пострадаш... а освен това, представи си, че Арват беше там!

5.

Домарис седеше, потънала в размисъл, загледана някъде в пространството, докато Елара я преобличаше в сухи дрехи, сушеше и сплиташе наново косите ѝ. Тя и сама знаеше, че може да има неприятности с Арват – но тъкмо сега не можеше да мисли за това. Засега нищо не ѝ обвързваше с него; бе се възползвала от правото, което законът ѝ даваше. Деорис я безпокоеше много повече, и Домарис горчиво се упрекваше, че я е пренебрегнала. Трябваше да намери начин да ѝ обясни всичко. Затоплена и успокоена от грижите на Елара, тя се сви на един диван и зачака сестра си.

Не мина много време и Деорис наистина се появи. Бузите ѝ пламтяха трескаво, нацупеното ѝ лице вещаеше буря, Домарис и се усмихна радостно.

– Ела при мен, мила – тя протегна ръце към сестра си. – Имам чудесни новини.

Деорис коленичи без думи и се вкопча така ожесточено в Домарис, че тя се стресна, почувствала как слабите раменна треперят от напрежение.

– Деорис, Деорис – продължи тя объркано, и въпреки че и бе неприятно да го казва, предупреди: – Не бива да не притискаш така силно, сестричке – можеш да ми навредиш... искам да кажа, на нас двамата! – завърши та усмихнато, но Деорис се дръпна рязко, сякаш ѝ бе ударила плесница.

– Значи е истина!

– Разбира се! Мила, нали ти самата ме видя, като изливах от басейна. Вече си голямо момиче в аз бях убедена, че ще разбереш, че дори да ти го казвам.

Деорис стисна до болка китката на сестра си. Този път Домарис не възрази.

– Но Домарис! Не е възможно! Моля те, кажи ми, че е шега! – Деорис така копнееше сестра ѝ да отрече очевидното, че бе готова да не вярва на собствените си очи.

– Човек не се шегува със свети неща, Деорис – каза младата жена. В сериозния ѝ, искрен глас трептеше упрек – и разочарование.

Деорис отново коленичи, като че ли новината и смазваше, и се възря в Домарис. Трепереше цялата, сякаш я тресеше от студ.

– Свято? – прошепна тя задавено. – Ти посветената, ученичката на Раджаста, която така добре познава храмовите закони – ти си способна да се откажеш от всичко – заради това?

Домарис посегна със свободната си ръка и освободи китката си от болезнено стегнатите пръсти на Деорис. Синкави петна вече се бяха появили по бялата кожа – там, където пръстите бяха пристискаха плътта.

Деорис погледна ръката на сестра си неразбиращо, после вдигна китката ѝ към устните си и я целуна.

– Не исках да ти причиня болка, просто не знаех какво правя – измънка тя разкаяно. – Но аз... аз... не мога да го понеса, Домарис!

По-голямото момиче погали нежно бузата ѝ.

– Не те разбирам, Деорис. От какво съм се отказала? Аз все още съм ученичка на Раджаста и спазвам храмовите закони. Раджаста знае и ми е дал благословията си.

– Но... заради това няма да те посветят в мистериите...

Домарис я изгледа удивено. Тя взе здраво съпротивляващите се ръце на Деорис в своите и насила – я изтегли до себе си на дивана, после каза:

– Кой ти е внушил такива глупости, детето ми? Аз все още съм жрица и се готвя за посвещаване – въпреки че... не, тъкмо защото съм жена! Служиш в храма на Каратра повече от месец и би трябвало да си научила много! Не може да не са ти обяснили как циклите на женската природа хармонират с цикличното развитие на вселената, че... – Домарис се прекъсна и поклати усмихната глава. – Както виждат, дори съм започнала да говоря като Раджаста! Деорис, скъпа – всяка жена, и най-вече ние, посветените, – трябва да познае пълноценната зрелост. Редно ли с да предлагаме празен съяд на боговете?

Деорис се сепна истерична:

– По-добре ли е да бъде осквернен?

– Но това е абсурдно! – Домарис продължаваше да се усмихва, но очите и бяха сериозни, – Аз търся своето място, следвам закона на живота и... – тя притисна тънките си пръсти към заобления си корем. – Деорис потръпна, докато я гледаше – и ще приема съдбата си.

Деорис рязко ѝ обърна гръб.

– Съдба! Сигурно и кравите приемат съдбата си!

Домарис се опита да се изсмее, но от устните ѝ се изтръгна сухо хлипане.

Деорис отново седна до нея и я прегърна.

– О, Домарис, държа се отвратително, и сама го съзнавам! Непрекъснато те наскърбявам, а не искам да ти причинявам болка, обичам те, но това... имам чувството, че си омърсена. Ужасно е!

– Ужасно ли? Защо? – Усмивката на Домарис беше малко тъжна. – На мен не ми се струва ужасно. Не бива да се безпокоиш за мен, мила – никога не съм се чувствала по-здрава или по-щастлива, що се отнася до оскверняване... – усмивката ѝ вече не беше тъжна, тя взе ръката на Деорис и я притисна към себе си – Като че ли то би могло да ме оскверни – детето на Микон!

– Микон? – ръката на Деорис падна като отсечена и тя се взра невярващо в сестра си. После повтори безсмислено: – Детето на Микон?

– Разбира се, Деорис... нима не знаете? Какво си мислеше?

Деорис не отговаряше. Продължаваше да гледа Домарис като вцепенена. Домарис едва се удържаше да не заплаче, когато попита:

– Какво ти е Деорис? Защо не се радваш на бебето?

– О! – проплака Деорис. В мислите и проблесна ужасен спомен. – О, не! – изхлипа тя отново и избяга, потънала в сълзи. Сподири я тъжният вик на сестра ѝ.

Седма глава ПРЕДСКАЗАНИЕТО НА ЗВЕЗДИТЕ

1.

Домарис лежеше на дивана в стаята си и следете пътя на дъждовните облаци, надвиснали над долината. Дълги, сиви валма се стелеха по небето, поръбени с бяло, досущ като разяснени морски вълни. Дивите ветрове си играеха с тях и понякога случаен слънчев лъч си пробиваше път през сивотата и се плъзваше по лицето на Микон, който се беше отпуснал върху куп възглавници в краката ѝ. Слабото му мургаво лице беше спокойно, в покой бяха и изкривените пръсти, отпуснати в скута му. Мълчанието на двамата лъхаше на щастие; далечният тътен на гръмотевиците и грохотът на прибоя само подчертаваха уюта и спокойствието на сенчестата, прохладна стая.

Почукването на вратата стресна и двамата и те се откъснаха с въздишка от мислите си. Но когато на прага застана високата фигура на Раджаста, Домарис забрави раздразнението си. Тя стана бързо, все още гъвкава като танцуваща на вятъра палма, но жрецът забеляза нещо ново, някаква особена гордост в походката ѝ, докато прекосявате стаята.

– Господарю Раджаста, какво казват звездите за детето ни?

Раджаста се усмихна, докато се настаняваше на стола, предложен му от Домарис.

– Искаш ли да говоря пред Микон, дъще?

– Разбира се, че искам!

Микон повдигна въпросително глава.

– Какво означава това, Цвете на огъня? Не разбирам. Какво ще ни кажеш за детето ни, братко?

– Виждам, че все пак някои от обичаите ни не са познати в Атлантида – Раджаста продължи да се усмихва и добави весело: – Прости ми за задоволството, че поне веднъж аз мога да те науча на нещо.

– Ти ме учиш на много неща, Раджаста – каза сериозно Микон.

– Не заслужавам такава чест, Сине на Слънцето – Раджаста помълча за миг после поде: – Накратко казано, сред нас, жреците, е прието, още преди да е обявено предстоящото раждане на сина ти, да се определи часа на зачеването ме – в зависимост от това показват твоите звезди и звездите на майка му. Това трябва да стане колкото е възможно по-скоро, за да можем за изчислим деня и часа на раждането и да дадем подходящо име на детето, което иде.

– Още преди да се роди? – попита удивено Микон.

– Да не би да искаш да дойде на този свят безименно? – Раджаста беше направо скандализиран. – Тъй като аз съм посветил Домарис в мистериите, това е мое задължение – така разчетох и звездите за майката на Домарис, преди тя да се роди. Тя също беше моя ученичка и аз знаех, че дъщеря ѝ, макар че Талканон ѝ е кръвен баща, ще бъде дете на моята душа. Аз ѝ дадох името Изарма.

– Изарма? – Микон се намръщи, съвсем объркан. – Не разбирам...

Домарис се засмя доволно.

– Домарис е просто името, с което ме нарекоха като малка – обясни тя. – Когато се омъжа... – лицето ѝ рязко се помрачи, но тя продължи с равен тон: – Ще използвам истинското си име, което ми е дадено в Храма – Изарма. На нашият език това ще рече „Път към светлината“.

– За мен ти си точно това, любима – прошепна Микон. – А Деорис?

– Деорис означава „малко котенце“... Когато се роди, ми се стори

мъничка като котенце, затова я нарекох така. – Домарис хвърли поглед към Раджаста – допустимо бе да разкрива тайната на своето име, но да се говори за истинското име на друг човек не бе прието. Но жрецът на Светлината само кимна и Домарис продължи: – Истинското ѝ име, записано в анализите на храма, е Адсарта, което ще рече „Дъщеря на звездата-воин“

Микон потръпна конвулсивно и тръпката сякаш премина по цялото му тяло.

– Защо, в името на всички богове, е трябвало да дадат име, което съдържа такава страшна прокоба, на сладката ти малка сестричка?

Лицето на Раджаста беше мрачно.

– Не знам, защото не на мен бе възложено да разчета звездите преди нейното раждане; по това време живеех като отшелник. Все се канех да поговоря за това с Махалиел, но... – той млъкна и продължи след миг: – Едно знам със сигурност. Тя е била зачената в нощта на Надира и майка ѝ, който почина само няколко часа след раждането ѝ, ми каза на смъртното си легло, че звездите са предсказали на Деорис много страдания. – Раджаста отново замълча – искрено съжаляваше, че в объркването, което бе настигало след раждането на Деорис и смъртта на майка ѝ, така и не бе намерил време да поговори със стария Махалиел, който бе опитен звездоброец; старият жрец отдавна не беше между живите и сега вече нищо не можеше да се направи, Раджаста си пое дълбоко дъх и продължи: – Затова и пазим толкова бдително малката ни Деорис, с надеждата, че предсказаните ѝ скърби могат да бъдат облекчени донякъде от нашата обич, че с нашата сила можем да я подкрепям в моменти на слабост... но понякога си мисля, че прекалените грижи не са лек срещу слабостите.

Домарис възкликна нетърпеливо:

– Стига сме говорили за предсказания и прокоби! Кажи ми най-сетне, Раджаста, ще родя ли син на Микон?

Раджаста се усмихна и не я упрекна за невъздържаността ѝ, защото и той бе доволен, че ще смени темата на разговора. Измъкна от дуплите на робата си един свитък, покрит със знаци, непознати за Домарис, въпреки че Раджаста я бе научил да разпознава и изписва свещените цифри. В ежедневието всички, с изключение на Посветените във висшите Мистерии, смятаха на пръсти; цифрите бяха ревниво пазено тайнство и не се ползваха за незначителни цели, защото с помощта на тях жреците разчитаха движението на звездите и изчисляваха дните и годините с помощта на големите календарни камъни – по същия начин маговете си

служеха с природните сили, източник на огромната им власт, също с помощта на свещените цифри. Освен неразбираемите знаци и различните им пермутации Раджаста бе обозначил на пергаментата и по-простичките символи на Небесните домове – с тях Домарис бе запозната, като една от дванадесетте избраници; затова и Раджаста говореше предимно за тях.

– Ето, по това време, под знака на Везните, бе родена ти, Домарис. Тук, този дом, е било Слънцето в деня, когато се е родил Микон. Няма да чета всичко в подробности – каза той на атланта, който се раздвижи заинтригуван, – но ако действително представлява интерес за теб, ще ти обясня знаците по-късно. А сега, мисля, най-важното е да узнаете деня, когато ще си роди детето ви.

Той продължи бавно и педантично, като умишлено не обръщаше внимание на щастливия им шепот, когато единият или другият не издържаше само да мълчи и да елитна:

– Вашите звезди ми казват, че в този час, под знака на Луната, която управлява женското тяло, твоят утроба, Домарис, е приела семето на живота – и че в ден, намиращ се под знака на Скорпиона – той потупа съответното място на пергаментата – ще родиш син – ако изчисленията ми са верни.

– Син! – извика възторжено Домарис.

Но Микон изглеждаше обезпокоен.

– Искаш да кажеш... в Нощта на Надира?

– Надявам се, не – опита се да го успокои Раджаста, – по-скоро малко след това. И не забравяй – нощта на Надира не носи само зло. Казах ти вече, в такава нощ е била заченати Деорис, а никой не би могъл да си представи по-мило и умно дете. Това, че датата на раждане на детето ви се пада между рождения ден на Домарис и твоя, донякъде уравновесява опасността...

Раджаста продължи да говори тихо и успокояващо, докато на лицето на Микон се изписа видимо облекчение – което Раджаста дълбоко в себе си не сподели. В продължение на много часове Жрецът на Светлината се беше взирал в множество свитъци, обезпокоен от съзнанието, че синът на Микон можеше наистина да се роди под зла прокоба. Колкото в да се бе опитвал, така и не съумя да изключи напълно тази опасност от предсказанията си – беше невъзможно да добие точна представа за часа на зачеването. „Само ако бях обучил Домарис по-подробно, каза си той за стотен път, тогава тя самата щеше да може да ми каже часа!“

– Всъщност – приключи той на глас, привидно развеселен от

безпокойствата на бъдещите родители, – бик казал, че най-лошото, от което можете да се опасяват за сина си, е, че ще има прекалено голяма слабост към спорове и състезания, а може да има и остър език като повечето родени под този знак – той остави решително пергаментна настрана – Нищо, което подходящото възпитание да не може да поправи. Имам и други новини, дъще – усмихна се той на Домарис. Помисли си, че тя е по-красива от всякога. Лицето ѝ вече излъчват светлото сияние на майчинството – дълбоко щастие, незасегнато от сянката на скръбта. Но Раджаста вече бе доловил мрачното присъствие на тази сянката една все още неопределима заплаха, която при все това разстройваше дори стария жрец, който не се отличаваше с особена впечатлителност. Обзе го силното желание да защити по някакъв начин бъдещата майка.

– Дойде време да поемеш вече някои от задълженията си в Храма – каза той. – вече си жена, свършена във всяко отношение – и като долови лекото безпокойство, което се изписа по лицето на Микон, – допълни: – не се безпокой, братко, няма да ѝ позволя да се преуморява. При мен ще бъде на сигурно място.

– Не се съмнявам – каза тихо Микон.

Раджаста отново се обърна към Домарис, която явно се измъчваше от любопитство:

– Каж ми, Домарис, какво знаеш за пазителите?

Тя се поколеба, преди да отговори. Раджаста, Пазителят на Първите дври, бе единственият от Пазителите, чието име можеше да бъде споменавано. Имаше, разбира се, и други, но никой в храма не знаеше имената им. Никой не беше сигурен дори в малкото, което се знаеше – че са седмина, и че се събират само по изключителни поводи на Съвет, където седят забулени, за да не се разкриват пред непосветените. Внезапно подозрение я накара да отвора широко очи.

Раджаста продължи, без да изчака отговора ѝ.

– Те, дъще, си избрана да станеш Пазител на Втория кръг, наследница на стария Рагамон, който ще продължи да заема поста си, докато те обучи достатъчно и прецени, че познанията ти са достигнали нужното равнище. Ще бъдеш посветена веднага след като синът ти бъде публично признат, макар че – той хвърли усмихнат поглед към Микон, – няма да ти възлагаме тежки задачи, докато не изпълниш всички свои задължения към детето, което идва. И доколкото познавам жените – той кимна развеселено към младата си ученичка – признаването на сина ти ще бъде много по-важно за теб от церемонията по посвещаването!

Домарис свде очи. Бузите и платяха. Знаеше, че ако бе удостоена

с тази чест по друго време, щеше да загуби ума и дума от радост – но сега новината не я засегна особено – стори ѝ се нещо далечно и второстепенно в сравнение с церемонията, която щеше да въведе сина ѝ в живота на Храма.

– Така е – призна тя.

Усмивката на Раджаста бе като благословия.

– Нямахте да си истинска жена, ако бе иначе.

Осма глава ИМЕТО

1.

Петимата мъдrecи съхраняваха анализите на жреческата каста, и като Старейшини на Храма, проучват и потвърждаваха всички подробности, които определяха мястото на всяко дете, родено в земите на Храма. Петимата носеха огромни, надиплени роби, извезани с толкова странни и древни символи, че малцина от най-образованите жреци имаха смътна представа от значението ни.

Домарис и Микон се бяха изправили, мълчаливи и замислени, пред Мъдреците. В старинен сребърен съд с филигранна украса тлееше ароматен тамян и изпълваше въздуха с упойващо ухание. Най-сетне, когато и последните тънки струйки дим изчезнаха, един ученик пристъпи напред и постави капака обратно върху съда.

За първи път Домарис беше облечена в синьо – цвят, посветен на Майката; разкошната и меднозлатиста коса беше прибрана в сини мрежа. Сърцето ѝ биеше от радост и гордост, когато Микон, чул звука от затварянето на съда с тамяна, пристъпи напред, за да се обърне към Петимата мъдrecи. Облечен в проста бяла туника, атлантът излезе напред с толкова уверени стъпки, че страничен наблюдател никога не би повярвал и слепотата му. На челото му имаше тънък златен обръч.

Мелодичният му, школуван глас изпълни залата, макар че принцът говореше тихо.

– Почтени отци, заставам пред нас с тази жена, за да кажа пред всички, че тя е моя любима и избраница, че носи под сърцето си дете и това дете ще бъде мой първороден син – наследник на името ми, титлата и богатството на рода ми. Тук, пред вас, тържествено се кълна в

чистотата на тази жена, и нека обетът ми приет в името на Огъня, Слънцето и на Трите крила в Кръга. Да бъде спазен законът!

Атлантът отстъпи крачка назад, обърна се и коленичи пред Домарис.

– Нека майката и детето – продължи той – бъдат признати пред закона нека вие бъдете свидетеля на моята почит и благодарност пред тази жена, защото тя носи благословията на живота ми, плода на любовта ми, а благодарение на нея аз ще изпълня дълга си към хората. Затова се прекланям пред нея.

Домарис постави леко ръце върху косите на Микон.

– Дойдох тук – започна тя и ясният и глас звънна предизвикателно под вековните сводове на залата, – за да оповестя идването на моя син, за да чуят всички, че детето, което ще родя, е плод на любовта ми към този мъж. Кълна се във верността на думите си, аз, Домар... – Изарма, дъщеря на Талканон. – Тя млъкна за миг и се изчерви смутено, защото по навик бе казала детското си име; но Мъдреците дори не трепнаха, и тя продължи: – Кълна се, пред вас, почитени отци, че това е детето на моята девственост и моята любов. – Тя коленичи редом с Микон. – Постъпих в съгласие с правото, което ми дава законът.

Старейшината, който седеше по средата, проговори:

– Какво име ще носи детето?

Наред излезе Раджаста и му поднесе с поклон свитъка със звездната карта.

– Този свитък ще постъпи в архивите на Храма; аз, Раджаста, прочетох звездите за дъщерята на Талканон и нарекох сина ѝ така: 0-зи-нар-мен.

– Какво означава това? – прошепна Микон на Домарис и тя отвърна също така тихо:

– Син на милостта.

В жест, стар като човечеството, старейшините протегнаха ръце за благослов, и проговориха хорovo:

– Нека бъде благословен идващият живот! Бъди добре дошъл, сине на Микон и Изарма. Благословен да си, 0-зи-нар-мен!

Микон се направи бавно и подаде ръка на Домарис, която застана до него. Приемаха благословията с наведени глава, а петимата старейшини продължаваха с напевни гласове:

– Бъдете благословени – ти, който даде живот, и ти, която го носиш в утробата си. Бъдете благословени сега и завинаги. Вървете си с мир.

Домарис вдигна ръка, поздрави почтително старейшините, и се

обърна да си върви. Припомнил си напътствията, получени от Раджаста, Микон също тръгна, воден от нея, заслушан и шумоленето на дрехите ѝ. Двата напуснаха залата, смирено свели глави, но Раджаста не ги последва. Петимата мъдреци щяха да го разпитват подробно за хороскопа на нероденото дете.

В преддверието Домарис се облегна за миг на рамото на Микон.

– Сторено е – прошепна тя, – и знаеш ли, докато говорех, детето ни се раздвижи в мен! Сега... сега искам да съм непрекъснато до теб!

– Няма да се отделя от теб нито за миг, любима – отвърна Микон и продължи натъжено: – Така ми се иска да можех да те видя в сиянието на майчинството!

Наведе се и я целуна.

Девета глава ВЪПРОС НА ЧУВСТВА

1.

Карахама, жрица на Каратра, бе преценила правилно Деорис. В дните след смъртта на Аркати Деорис действително съсредоточи всичките си усилия върху работата, които преди ненавиждаше. Интуицията ѝ постепенно прерасна в опит и увереност, и когато и вторият месец прекарал в храма, изтече, тя започна да се готви да си върви с нежелание.

Като приключи с ритуалното пречистване, тя се отправи към покоите на Карахама, за да се сбогува с нея. През последните седмици се бе сближила с по-възрастната жена – дотолкова, доколкото затворената по природа жрица я допускаше до себе си. Сега, въпреки привидната строгост на Карахама, Деорис установи с учудване, че тя много ще ѝ липсва.

След размяната на обичайните думи, които се разменяха на сбогуване, жрицата задържа още малко Деорис в стаята си.

– Ще ми липсваш – каза тя неочаквано. – Ти си вече много умела лечителка, детето ми. И докато Деорис стоеше, онемяла от удивление, защото Карахама бе пословично пестелива с похвалите – жрицата взе от масата малък сребърен диск, окачен на верижка. Дискът, гравирани със знака на Каратра, се даваше на всяка жена в знак, че е служила вярно на Каратра – но почти никога на толкова младо момиче като Деорис.

– Носи го с мъдрост – каза Карахама и внимателно го окачи на китката на Деорис. После се взря в момичето пред себе си, като че ли искате да каже още нещо.

Карахама беше висока и внушителна жена, с жълти котешки очи и тъмнокестенява коса. От нея, също като от Талканон, се излъчваше усещането за почти животинска сила, овладяна с железен контрол; носеше гордо, с вродено достойнство сините одежди, признак за високия си ранг.

– Сега си в училището на писарите, нали? – попита тя накрая.

– Напуснах го преди няколко месеца. Сега съм писар на господаря Микон от Ахтарат.

Презрителният тон на Карахама охлади гордостта на момичето.

– Всяко момиче може да върши тази работа! Четене и писане! Нима си избрала това за дело на живота си? Или може би... имат намерение да последваш господарката Домарис като жрица а Храма на Светлината?

До този момент Деорис нито за миг не се бе съмнявала, че рано или късно ще приеме мъдростта в Храма на Светлината и ще тръгне по стъпките на сестра си. Сега внезапно това ѝ се стори невъзможно, съзна, че никога не би го приела за свое призвание, и когато проговори, произнасяше първото истинско решение през живота си:

– Не. Нямам желание да върша нито едното, нито другото.

– Тогава – каза тихо Карахама, – може би моето предположение е вярно. Считам, че истинското ти място е тук, в храма на Каратра – освен ако не предпочетеш да се присъединиш към сектата на Риведа.

– Към Сивите? – ужасено възкликна Деорис. – Аз да стана саджи?

– Каратра да те пази! – Карахама бързо описа защитен рунически знак на челото ѝ. – Боговете са ми свидетели, по-скоро бих умряла, отколкото да осъдя някое дете на такава съдба! Не, детето ми – исках да кажа, като лечителка!

Деорис замълча, потънала в размисъл. Досега не бе се замисляла върху това, че Сивите приемаха и жени за лечителки. После каза колебливо:

– Може... да помоля Риведа.

Карахама се засмя:

– Риведа е почти недостъпен, детето ме. Твоят родственик Кадамири също с жрец-лечител и ти би могла да се обърнеш към него. Риведа някога не се занимава с новоприетите.

По някаква причина усмивката ѝ раздразни Деорис, която заяви

предизвикателно:

– Самият Риведа не попита веднъж не искам ли да бъда приета в ордена на Сивите!

Думите ѝ имаха желания ефект. Карахама трепна изненадано, после дълго и замислено се визира у Деорис, преди да отвърне:

– Добре тогава. Щом искаш, кажи на Риведа, че според мен си подходяща за лечителка. Думите ми може би нямат кой знае какво значение, но все пак той знае добре, че имам трезва преценка за хората.

Заговориха за други неща; но разговорът им бързо замря и двете се разделиха. Но докато наблюдаваше отиващата си Деорис, някаква мисъл започна да гризе Карахама, „Правилно ли е“, питаше се тя, „да пращам това дете по стъпките на Риведа?“ Жрицата на Каратра познаваше Риведа по-добре от собствените му ученици и знаеше мотивите на неговите търсения. След миг Карахама пропъди смутилата я мисъл. Деорис бе почти зряла жена и не би приела намесата ѝ, независимо от добрите ѝ намерения. Личността на Риведа будеше у всекиго силни чувства.

2.

Когато пристигна в Дома на Дванадесетте, Деорис прибра гривната и започна да кръстосва замислено стаите си. Чувстваше се самотна и пренебрегната. Искаше да се сдобри с Домарис, да заживее отново предишния си живот, да забрави поне за малко всичко, което се бе случило през последните няколко месеца.

Безлюдните стан и градини я изпълваха с неясно безпокойство. Внезапно тя спря и се загледа в кафеза, където обикновено чуруликаше червената ѝ птичка. Птичето лежеше на пода на кафеза – малка, неподвижна купчинка пера омачкани, слепнали пера. Деорис ахна, отвори вратичката на кафеза и взе а длани трупа на птичето. Гърлото ѝ бе свито болезнено.

С премрежени от сълзи очи момичето гледаше безжизнената пухкава купчинка, беше обичала птичката, тя бе последния подарък, които ѝ направи Домарис, преди да се промени толкова рязко. Какво се беше случило? Тук нямаше котка, а и по птичката нямаше следи от нокти или зъби. Когато отново погледна празния кафез, Деорис видя, че в малката глинена чашка няма капка вода, а по мръсния под имаше само няколко люспи от семена.

Вратата се отвори и влезе Елара. Стресната от внезапната ѝ поява,

Деорис се нахвърли върху дребната женица.

– Забравила си да храниш птичката ми и сега тя е мъртва! – извика тя през сълзи.

Елара отстъпи уплашено назад.

– Каква птичка? Аз... нищо не знаех...

– Да не си посмяла да ме лъжеш, повлекана такава! – Деорис трепереше цялата от гняв. Неспособна да се овладее, тя вдигна ръка и удари Елара праз лицето.

– Деорис! – гласът на Домарис, гневен и ужасен, изплющя като камшик. Деорис се обърна рязко и видя сестра си, застанала на прага, бледа като платно. – Деорис, какво... какво означава това поведение?

Никога досега Домарис не бе говорила на сестра си с такъв тон. Момичето притисна устата си с ръка, виновно и уплашено. Стоеше, пламнало от срам, но не казваше нито дума. Домарис продължи рязко:

– Какво става тук? Елара ли да питам?

Деорис избута в порой от гневни сълзи:

– Забранила с да храни птичката ми и сега тя е мъртва! – изхлипа тя задавено.

– Това не може да бъде нито причина, нито извинение – каза Домарис с трептящ от гняв глас. – Съжалявам, Елара, Сестра ми ще ти се извини.

– Да се извиня на нея? – Деорис не вярваше на ушите си. – Никога! Домарис си наложи да говори спокойно.

– Ако ми беше дъщеря, а не сестра, щях да заповядам да те набият! Никога през живота си не съм с срамувала така! – Деорис понечи да побегне от стаята, но преди да бе изминала няколко стъпки, Домарис я стисна здраво за ръката. – Ще стоиш тук! – нареди тя твърдо. – Да не мислиш, че ще допусна такова неподчинение?

Деорис издърпа ръката си, пребледняла от ярост; но се подчини и измънка желаното извинение.

Елара повдигна спокойно лице. Отпечатъците от пръстите на Деорис се червенееха отчетливо на загорялата ѝ буза. Говореше смирено, но достойно – с особената гордост на нисшите.

– Много съжалявам за птичето, малка господарке, но никой не ми е казал, че трябва да се грижа за него – през ум не ми е минавало, че няма кой да го храни. Каж ми, забравяла ли съм някога нещо, което си искала на направя?

Когато Елара си тръгна, Домарис погледна отчаяно сестра си.

– Какво става с теб, Деорис? – каза тя най-сетне. – Вече изобщо не

мога да те позная.

Деорис упорито бе приковала очи в каменните плочи на пода; откак бе смотолевила „извинението“ пред Елара, не бе помръднала.

– Дете, дете – въздъхна Домарис, – на мен също ни е мъчно за птичката, но нали можеш да имаш дузина такива, стига да пожелаеш. А Елара никога не ти е казала пряка дума. Щеше да е достатъчно лошо, ако ти беше равна, но да удариш прислужничка! – Тя поклати глава. – Наистина, какво да правя с теб?

Деорис продължаваше да мълчи, а Домарис хвърли поглед към отворения кафез и поклати глава.

– Не знам кой с виновен за смъртта на птичето – каза тя тихо, – но ако става дума за немарливост, можеш да виниш единствено себе си.

Деорис измънка:

– Нали не бях тук!

– Това не намалява вината ти. – Гласът на сестра й режеше безмилостно. – Защо не възложи на някоя от прислужничките да се грижи за него? Не можеш да ги виниш, че не са вършили нещо, което не им е било изрично наредено. Птичето е платило с живота си за твоята разсеяност! Нямах ли никакво чувство за отговорност?

– Помисли си само колко неща ми се събраха напоследък! – сълзи на самосъжаление се търкаляха по бузите на момичето, – Ако те беше грижа за мен поне малко, ти щеше да се сетиш!

– Цял живот ли ще поемам твоите отговорности? – избухна Домарис толкова ожесточено, че стреснатата Деорис спри да плаче. Като видя уплашеното лице на сестра си, Домарис пооемкна, взе мъртвото птиче от ръцете й, остави го настрана и каза: – Ако искаш, можеш да имаш колкото искаш птички, както ти обещах.

– О, не ме интересува птичката! Искам да бъда с теб! – изплака Деорис, обви сестра си с ръце у се обля в сълзи. Домарис я държеше търпеливо в прегръдките си, съзнавайки, че момичето изплаква натрупалата се болка, за която преди не можете да говори, че може би сега най-сетне ще разрушат преградата, която се бе издигнала между тях още от попита, прекарана на Звездното поле... но след малко се почувства принудена да напомни:

– Полека, Деорис. Нали знаеш, че не бива да ме притискаш така... Бебето може да пострада...

Деорис рязко отпусна ръцете си и се обърна, без да каже дума. Домарис протегна умолително ръка към нея.

– Деорис, не си тръгвай така. Искам да кажа... о, Деорис, как е

възможно всичко, което казвам, да те наскърбява?

– Ти нямаш нужда от мен! – обвини я унило Деорис. – Няма защо да се преструваш!

– О, Деорис! – сивите очи на сестра ѝ се замъглиха от сълзи. – Как можеш да бъдеш толкова ревнива? Как ти дава сърце? Не знаеш ли, че Микон умира? Умира! И само аз мога да застана между него и смъртта! – ръцете и отново се сключила около тялото ѝ, сякаш да запазят на всяка ценз скрития в него живот. – Докато синът ни се роди...

Деорис посегна сляпо към сестра си, притисна се към нея, изпълнена с отчаяното желание да направи нещо, каквото и да е, само да изтрие тази ужасна, неудържима скръб. Забравила собствената си мъка, за първи път в живота си тя разбра какво е да чувстваш чуждото страдание да се опитваш да утетиш неутешимия, да говориш неща, в които сам не вярваш... за първи път забрави детинския си бунт, изправена пред ужасната трагедии в живота на Домарис.

Десета глава МЪЖЕ НА ДЕЛОТО

1.

Категорично, с тон, който не допускаше възражения, Риведа найсетне уведоми Раджаста, че в ръководения от него орден всичко е наред. Раджаста го похвали за добра свършената работа, а магът се поклони и се оттегли, скрил под тежките си клепащи пека присмехулна усмивка.

Търсенето на кора от ордена, отдали се на забранени магьоснически занимания, бе продължило половин година. В резултат дузина от Сивите бяха подложени на бичуване за разкрити дребни нарушения и богохулни постъпки: злоупотреба с осветени за свещеноедействие. Предмети, носене и употреба на забранени от закона символни и други подобни. Имате и два по-сериозни случая – очевидно свързани – отнасящи се до двама от по-нисшите магове. Те също бяха бичувани и имената им бяха заличени от свитците на Ордена. Единият се бе възползвал от свойствата на определени алхимични отвара, за да подчини на волята си напълно невинни ученици и саджи, подлагайки ги на нечувано брутален разврат – впоследствие жертвите не можеха да си спомнят нищо. Другият случай бе доста по-различен. Виновникът бе проникнал в забранената

част на библиотеката на Ордена и бе откраднал няколко свитъка. Само по себе си това бе достатъчно тежко провинеше, но се оказа, че човекът освен това се бе опитал да намери начин, по който изкуствено да предизвиква тежки епидемии. Обитаваните от него помещения бяха пречистени внимателно и многократно, и сега всички се надяваха, че опасността от разпространение на заразите е отминала.

Това поне сигурно бе послужило за предупреждение на неразкритите мъчители на Микон, че Риведа знае за съществуването им, а те сигурно щяха доста да си помислят преди да подновят отново престъпната си дейност.

Най-доброто, което донесе на Риведа цялото разследване, бе откриването на ново поле за опити с изключително големи възможности, които магът нямаше да пропусне да изследва. Ключът към новите му занимания бе безименното слабоумно момче, което бе приел за свой хела. Под хипноза момчето разкриваше изключителни, направо невероятни познания, а се чувстваше, че разполага и със странна, неовладяла мощ – но това ставаше наистина само под хипноза. В обичайното си състояние непознатият съществуваше – не можеше да се каже, че живее, – като че ли обвит в раковина от тъмно стъкло, по която външните събития се плъзгаха незабелязано. Без да задържат вниманието му в продължение на повече от секунда. Разумът му се бе скрил някъде, смразен от някакъв преживян ужас и позор; но в редките си пристъпи на буйство момчето започваше да говори свързано и думите му възбуждаха страстния копнеж на Риведа за нови и нови познания, който граничеше с алчност – това бяха проблясъци, които разкриваха пред него напълно неизследваните тайнства, скрити дълбоко в това привидно увредено съзнание.

Риведа не можеше да разбере дали момчето е братът на Микон, но това всъщност не го интересуваше. Беше искрено убеден, че всеки опит да бъдат изправени един срещу друг ще се отрази пагубно и на двамата. Той внимателно избягваше да разпитва своя кела за произхода му, както и за странния начин, по който се бе появил в храма на Сивите.

Но Риведа нито за миг не изпускаше от очи Микон – следеше го отдалеч, доколкото бе допустимо за един маг да се движи сред жреците на Светлината. От време на време се явяваше в кръга от хора, сред който се движеше атлантът, но го следете неотлъчно. Риведа много бързо бе установил, че за Домарис не съществуваше никой друг освен Микон, бе забелязал и дълбоката загриженост на Раджаста за слепия принц – връзката им не приличаше на обичайното приятелство между жреци с еднакво призвание, а по-скоро напомняше на отношенията между баща и син.

Затова пък Риведа си позволяваше да наблюдава малко по-отблизо Деорис.

Риведа рядко се съгласяваше изцяло с Раджаста, но в този случай и двамата бяха доловили особената сила на това незряло момиче. Когато съзрееше и станеше жена, Деорис можеше да развие изключителните си способности за добро, стига да бъде правилно обучена. Но колкото и да бе размишлявал по въпроса, самият Риведа не бе съвсем на ясно какви са точно възможностите, които вижда в нея – може би защото бяха прекалено много и разнообразни.

Магът бе забелязал, че Микон се отнася с нея по-скоро като със своя ученичка, отколкото като с писар. Незнайно защо, това въбесяваше Риведа, като че ли принцът на Ахтарат му бе отнел някаква привилегия, като му принадлежеше по право. Умерения и спокоен начин, по който атлантът насочват мисленето на момичето, Риведа определяше като прекалено колеблив и предпазлив, и дори неумел. Беше убеден, че задържат умишлено развитието на Деорис, докато според него трябваше да ѝ се позволи – и дори да бъде подтикната – да се развива и усъвършенства.

С безразлична насмешка той бе забелязал нарастващия ѝ интерес към него самия; по същия начин наблюдаваше и доста по-бурното развитие на отношенията ѝ с Хедан – един от Дванадесетте, обречен да стане съпруг на Елис, ключките в Храма, на които Риведа обръщаше доста повече внимание, отколкото признаваше често се занимаваха с отбегнатите отношения между Елис и Хедан...

Може би лудото влюбване на Хедан в Деорис бе започнало като обикновен опит да подразни Елис. Но сега нещата бяха много по-сериозни. Независимо дали Деорис истински харесваше Хедан или не – а дори Домарис нямаше никаква представа от истинското положение – тя приемаше ухажванията му сериозно, но и с малко злорадо задоволство. Микон и Домарис дори се радваха на това ухажване, защото се надяваха, че една любов би помогнала на Деорис да ги разбере и би променила враждебното ѝ отношение към връзката им.

Една сутрин Риведа ги срещна, докато се разхождаше из градината. Деорис тъкмо подреждаше пособията си за писане, седнала в краката на Микон; Хедан, стройно тъмноокомото момче, се беше надвесил усмихнато над нея. Риведа беше още много далеч, за да може да чуе какво си говорят, но двете деца – защото Деорис и Хедан си бяха още такива, особени в очите на мага – явно спореха. Изведнъж Деорис възмутено скочи на крака и подгони Хедан, който хукна да бяга в престорен ужас. Деорис

тичаше след него и се смееше на глас.

Микон вдигна глава, доловил приближаващите стъпки на Риведа, и протегна ръка за поздрав, но не стана, а Риведа отново се стресна, забелязал новите следи, които страданието бе оставило по лицето му. Както винаги, за да прикрие обзелата го жалост, той намери убежище с присмехулната почитателност, с която винаги прикриваше дълбоките си чувства.

– Поздрав, Господарю на Ахтарат! Защо побягнаха учениците ти, да не би да си прекалил с изискванията? А може би вече си убеден, че си заслужават брезовата пръчка?

Микон, доловил сарказма, повдигна вежди в уморено учудване. Искрено се бе опитал да преодолее първоначалните резерви на Риведа и неуспехът го натъжаваше. Така или иначе не бе лесно да харесваш Риведа, но Микон имаше чувството, че лесно може да го намрази, ако си позволише да изпита такова чувство.

Сега той си наложи да не обръща внимание на киселия сарказъм на Риведа и вместо това подхвана разговори за тежките епидемии от треска, които често опустошавана крайбрежието и за глада, който застрашаваше хората, ако болестта им попречеше да приберат навреме реколтата.

– Единствено твоите лечители мога да сторят нещо, за да предотвратят глада – каза той с искреното желание да покаже уважението си пред Риведа, – Знам колко добра работа си вършил в твоя орден, господарю Риведа. Знам, че само преди десетина години, преди ти да застанеш начело, Сивите бяха просто сбирщина от подкупни шарлатани...

– Силно казано – прекъсна го Риведа, но не можа да потисне доволната си усмивка. – Но донякъде е вярно. Голям упадък беше настанал в Сивия храм, когато пристигнах тук. Аз не съм от кастата на жреците – сигурно Раджаста вече да го е казал. Роден съм на север, в Зайадан; роднините ми бяха прости рибари, и също кръстосвах моретата като хората от твоя народ. В моята страна знаем, че подходящо избраното лекарство е по-добро от най-искрената молитва, освен ако, разбира се, болестта не се крие в разума. Още като момче се научих да лекувам рани, защото куцах с единия крак и семейството ми бе убедено, че не ставам за друга работа.

Микон трепна учудено, а Риведа се позасмя.

– О, отдавна се излекувах – сега няма да разказвам по какъв начин; но междувременно бях узнал, че тялото има много по-голямо значение, отколкото повечето жреци биха признали – освен ако не са обърнали

някоя и друга чашка в повече. – Той отново се засмя, после, станал отново сериозен, продължи: – Бях научил и друго – колко по-силен може да стане разумът, ако тялото е здраво и научено да се подчинява на волята. Отдавна бях изгубил желание да живея в родното си село, затова взех една тояга и тръгнах да броя по широкия свят. Така научих за сектата на магьосниците, които тук наричат Сивите магове. – Той сви рамене, забравил за миг, че Микон не може да види жеста му. – Накрая, вече като маг, пристигнах тук и открия, че местният орден се с превърнал в свърталище на лениви мистици, които се преструваха на лечители. Пак казвам, не бяха истински шарлатани, защото разполагаха с повечето познания, които прилагаме сега, просто бяха станали лениви и отпуснати, и предпочитаха песнопенията и заклинанията пред сериозната работа. Затова ги изхвърлих от Ордена.

– Постъпил си, подтикван от гнева... – в думите на Микон се криеше лек упрек.

– И то какъв гняв! – усмихна се доволно Риведа, – Да не споменаваме, че се наложи да използвам и ритници. Наистина ми се наложи да изхвърля някои от тях в буквалния смисъл на думата, и едва след това седнах да обмислям последствията... – той помълча, потънал в спомени. – После събрах около себе си малцината, които споделяха убежденията ми – сред тях имаше и служители на Светлината, и хора от Сините – хора, които също като мен вярваха, че духът действително може да лекува, но че трябва да се грижим и за тялото. Тогава най-много ми помогнаха жриците на Каратра, защото те работят с живи жени, а не с души и идеи, покрай които да забравят простата истина, че за страдащото тяло трябва да се грижим като за страдащо тяло. Те лекуват разумно и правилно от векове; а сега аз успях да ги върна към света, където са търсени също колкото нас, ако не и повече.

Микон се усмихна тъжно. Знаеше, че Риведа е ненадминат лечител, а и не можеше да не приветства смелостта на духа му. „Колко жалко, мислеше си той, че Риведа не прилага невероятния си интелект и здравия си разум към личния си живот... колко жалко, че такъв дух трябва да бъде похабен в празното преследване на Магията!“

– Господарю Риведа – каза той внезапно, – твоите лечители са безукорни, но знам, че някои от Сивите още се подлагат на самоизтезания. Как е възможно човек с твоя ум да допуска това?

Риведа възрази:

– Ти си родом от Ахтарат; не може да не знаеш стойността на... себеотричането в някои случаи?

В отговор Микон изписа във въздуха някакъв знак с дясната си ръка. Риведа се почуди има ли смисъл да отвърне на жеста, при положение, че събеседникът му няма да го види, но продължи по-предпазливо:

– Не може да не знаеш колко важно е понякога да се изострят сетивата, да се издигнат определени душевни и физически способности до по-висше ниво – без да се постигне осъществяване и освобождаване на напрежението. Разбира се, има и не толкова крайни средства, но знаеш, че всеки е господар на себе си, и това, което не причинява вреда другиму – трудно може да бъде забранено.

Лицето на Микон издаваше несъгласието му. Тънките му устни се свиха в непривично строго изражение.

– Знаем, че такива занимания имат... определени резултати – поде той, – но тях аз считам за лишени от стойност. А има и друго – въпросът за жените във вашия орден и за... начина, по който се държите с тях. – Той помълча, опитвайки се да говори така, че да не засегне събеседника си. – Може би това, което правите, води до някакво развитие – но то може само да наруши равновесието, да доведе до насилие над природата. Затова и вашите хора винаги са застрашени от избухването на лудост и заслепление.

– Лудостта има различни причини – отбеляза Риведа. – Но поне ние, от ордена на Сивите, спестяваме на нашите жени бруталното изискване да ни раждат деца, само и само да задоволим гордостта си!

Атлантът не обърна внимание на оскърблението, а само попита тихо:

– Имаш ли деца, Риведа?

Настъпи дълго мълчание, Риведа наклони глава, неспособен да пропъди усещането, че слепите очи на мъжа срещу него проникват до дъното на душата му.

– Ние вярваме – поде тихо Микон, – че човек, който не оставя след себе си синове, които да наследят името му, не изпълнява своя дълг. Що се отнася до твоите магьосници, може би доброто, което правят на хората, е по-важно от вредата, които причиняват на себе си. Но някой ден ще дадат тласък на събития, които няма да могат да овладеят, нито пък ще могат да спрат хода им. – Измъчена усмивка плъзна по лицето на Микон. – Но това с само една от възможностите. Не желая да се карам с теб, господарю Риведа.

– Нито пък аз с теб – отвърна магът и по това му личеше, че това не е обикновена учтивост. Той знаеше много добре, че Микон не му се доверява изцяло и съвсем не искаше да си спечели толкова

високопоставена личност за враг. Само една дума на Микон бе достатъчна, за да насочи Пазителите към Сивия храм, а никой не знаеше по-добре от Риведа, че някои занимания на подчинените му не биха изглеждали добре в очите на безпристрастния наблюдател. Може би не ставаше дума точно за забранени ритуали и черна магия – но строгите Пазители никога не биха ги одобрили. Не, Риведа никак не искаше да разваля отношенията си с Микон.

Деорис и Хедан се връщаха – вървяха по-бавно и този път един до друг. Риведа поздрави Деорис така почтително, че Хедан го зяпна сликано и едва не забрави да затвори устата си.

– Господарю Микон – каза магът, – смятам да ти отнема Деорис.

Мургавото лице на Микон се изопна от раздразнение. Когато се обърна към Риведа, атлантът долови някакво мрачно предчувствие в душата си. Той каза тихо:

– Защо казваш това, Риведа?

Риведа се засмя на глас. Знаеше много добре какво има предвид Микон, но нарочно се направи, че не го разбира.

– Ти какво мислеше, че имам предвид? – отвърна той. – Трябва да поговоря за няколко минути с момичето, защото Карахама ми предлага да я приема да се учи за лечителка. – Риведа отново се засмя, – Ако имаш толкова лошо мнение за мен, нямам нищо против да разговаряме в твое присъствие!

Смъртна умора обзе изведнъж Микон и гневът му се изпари. Той отпусна рамене.

– Аз... сам не знам какво съм имал предвид. Аз... – той се прекъсна. Нервите му все още бяха обтегнати и сам не можеше да си обясни внезапно налетелите го лоши предчувствия. – Аз също чух, че Деорис иска да бъде посветена за лечителка – и това ме радва. Върни, Деорис...

2.

Риведа вървеше замислено по пътеката пред момичето. Деорис бе свръхчувствителна, с фина психика, понякога се превръщаше в кълбо от нерви; магът инстинктивно бе убеден, че тя по право принадлежи не на Лечителите, а тъкмо на сектата на маговете. Много от жените в светилището на Сивите бяха просто саджи, презирали и пренебрегвани – но понякога, много рядко, се случваше жена да бъде посветена и да тръгне по пътя на маговете. Извънредно рядко се срещаха жени, които достигаха

до същите нива на познанието като мъжете, и не би било лесно на Деорис да си извоюва такова място.

– Каж ми, Деорис – попита внезапно Риведа, – дълго ли служи в Храма на Майката.

Тя сви рамене.

– Обичайните месеци, които са задължителни за всяка жена – тя срещна за миг очите на Риведа, но бързо отклони погледа си и допълни. – Работих и още един месец с Карахама.

– Тя спомена пред мен за уменията ти – Риведа помълча. – Може би не чуваш тези неща за първи път, а просто възстановяваш познанията си от предишен живот.

Деорис вдигна отново очи и срещна удивено неговите.

– Какво искаш да кажеш?

– Нямам право да говоря за тези неща пред една Дъщеря на Светлината – каза усмихнато Риведа, – но ако дойдеш при нас в Храма, ще ги разбереш. А сега нека поговорим за това, което е важно в настоящия момент. – Съзнавайки, че Деорис не може да мери крачките си с разкрача на дългите му крака, Риведа се отби към една малка полянка – разположена високо над един от потоците, напояваща земите на Храма. – Карахама ми казва – продължи магът, – че искаш да се учиш за лечителка, но съществуват много причини, поради които не искам да избързвам с приемането ти – той я наблюдаваше с ъгъла на очите си и изпита смъртно задоволство от видимото ѝ притеснение. – Станеш ли лечителка – продължи той, – ще си останеш просто дете на Храма, но никога няма да можеш да станеш жрица... кажи ми, обвързана ли си вече с Пътя на Светлината?

Чувствата на Деорис толкова бързо се смениха през последните няколко минути, че тя едва събра сили да поклати глава. После, възвърнала си донякъде спокойствието, тя поясни:

– Раджаста мисли, че съм още много млада. Домарис положи обет едва след като бе навършила седемнадесет.

– Аз не бих те оставил да чакаш толкова дълго – каза Риведа, – но от друга страна... действително няма защо да се бърза... – и той отново замълча, загледан в долината, ширнала се пред очите му. Най-сетне се обърна отново към Деорис и каза: – Ето какво мога да те посъветвам; постарай се първо да бъдеш посветена за жрица на Каратра от най-ниската степен. Като пораснеш още малко, може сама да решиш, че мястото ти е в орденa на Сивите... – Риведа пресече със заповеднически жест опита ѝ да зададе някакъв въпрос. – Знаем, че не искаш да станеш саджи

и не ти предлагам нищо подобно. Но като посветена жрица на Каратра ти имаш две възможности – да се издигаш все по-високо и йерархията в нейния храм – или да влезеш в светилището на Сивите. Повечето жени нямат призвание за магове, но за теб съм убеден, че имаш природни дарби. – Той се усмихна на момичето и допълни: – Дано само успееш да ги използваш, както трябва.

Тя отвърна сериозно на погледа му:

– Но аз не знам как...

– Ще се научиш – той постави ръка на рамото ѝ. – Вярвай ми.

– Вярвам ти – каза тя и изведнъж осъзна, че действително е способна да се довери напълно.

Все така сериозен, Риведа я предупреди:

– Затова пък Микон никак не ми се доверява, Деорис. Може би наистина не съм човек, достоен за доверие.

Деорис сведе измъчен поглед към земята.

– Микон... господарят Микон... е претърпял ужасни страдания – може би затова не се доверява вече никому – предположи тя. Не искаше да приеме мисълта, че Микон може да е прав. Не желала да приеме, че нещо лошо може да бъде свързано с Риведа.

Ръката на сивия маг падна от рамото ѝ.

– Тогава ще помоля Карахама лично да се заеме с обучението ти по-нататък – каза той с тон, който означаваше, че разговорът е приключен. Деорис благодари плахо и незабавно си тръгна, Риведа стоеше и я изпращаше с поглед, скръстил ръце на гърдите си, и въпреки леката иронична усмивка, която играеше на устните му, очите му бяха замислени. Възможно ли бе Деорис да жената, която си бе представял? Никой не знаеше по-добре от него, че откъслечни спомени от предишни животи, често оживяваха и биваха приемани като предчувствие за бъдещето... Ако бе вярно това, което бе прочел в душата това момиче, тя имаше воля и желание – може би прекалено силни, може примесени с прекалено нетърпение. Нима бе лишена от всякаква предпазливост?

За да не отклонява прекалено много мислите си от действителността, Риведа се обърна и отново забърза по пътеката. Деорис бе още малка и на него се налагаше да почака, за да се убеди, че не е сбъркал – но началото бе поставено.

Магът Риведа не бе свикнал да чака, за да получи това, което желаше – този път чакането щеше да си струва!

Единадесета глава БЛАГОСЛОВИИ И ПРОКЛЯТИЯ

1.

Деорис се бе изправила пред жриците на Каратра – със смирено скръстени отпред ръце и простичко сплетени коси. За последен път в живота си носеше дреха на писар и тя вече и се струваше чужда.

Още докато се вслушваше внимателно в сериозните напътствия на Карахама, Деорис изпита страх, граничещ с паника. Мислите ѝ се въртяха в кръг, подгонени от строгия глас на жрицата. От днес нататък тя вече нямаше да бъде „малката Деорис“, а жена, избрала пътя в живота си – и макар че в продължение на години щеше да продължава да бъде ученичка, все пак щеше да носи отговорностите на възрастен човек.

Карахама я подкани с жест да пристъпи напред. Както ѝ беше наредено, Деорис протегна напред двете си ръце.

– Адсарта, дъще на Талканон, наричана още и Деорис, приеми от моите ръце знаците, които вече имаш право да носиш. Използвай ги мъдро и никога не ги опетнявай – казваше Карахама. – Ти си дъщеря на Великата майка – дъщеря, майка и сестра за всяка друга жена. – И Карахама постави в протегнатите ръце на Деорис свещените накити – знак за принадлежността и към храма, който щеше да носи до края на живота си – Нека тези ръце бъдат благословени, защото са призвани да служат на Великата майка – заключи Карахама и затвори тънките пръстчета на момичето около накитите, поддържа ръцете на Деорис за миг, после ги пусна и описа над тях някакъв знак.

Деорис никога не бе ставала жертва на суеверия, но сега очакваше донякъде да се почувства изпълнена с топла, жива, мистична сяла – или че в противен случай самите стени на храма ще се обърнат срещу нея и ще я провъзгласят за недостойна. Но не почувства нищо, освен едно постоянно нервно напрежение и леко потрепване в прасците поради дългото принудително стоене неподвижна през цялата нескончаема церемония, която очевидно още не бе свършила.

Карахама отново издигна ръце в ритуален жест и каза звънко:

– Настанете жрицата Деорис в жилище, достойно за ранга ѝ.

Майка Изоуда – старата жрица, която бе помагала при раждането и на Деорис, и на Домарис, и след смъртта на майка им се бе грижила и за

двете, я поведе във от залата; съпровождаше ги Домарис, която заемаше мястото на починалата й майка.

Първо свалиха ленената й рокля, която носеше в училището на писарите, и я хвърлиха в огъня; Деорис остана гола, трепереща от студ, стъпила боса върху плочите. Съгласно изискванията на ритуала цареше пълно мълчание. Лицето на майка Изоуда беше толкова строго, че не успокояваше нито една от двете сестри. Домарис разплете тежките коси на сестра си, а старата жрица ги отрязва и хвърли и тежките тъмни къдрици а пламъците. Деорис се почувства унижена и едва преглътна сълзите си, докато ги гледаше как горят, но не пророни нито дума – беше недопустимо да се плаче по време на такава церемония. Докато майка Изоуда изпълняваше протяжния ритуал на пречиштането и обличаше ниско подстриганата и премръзнала Деорис в одеждите на жрица от най-нисък ранг, Домарис ги наблюдаваше със светнали от радост очи. Тя не съжаляваше ни най-малко, че Деорис си е избрала път, по-различен от нейния – всички тези пътища бяха част от света, в който бяха родени двете сестри, и й се струваше дори редно това, че Деорис предпочете пряката служба на хората пред нейните езотерични търсения на нейната светлина. Очите й преливаха от радостни сълзи, докато гледаше как обличат сестра й в простите дрехи на ученичка в храма; беше горда като майка с порасналото си дете, но й бе спестена майчината скръб, че детето се откъсва от нея.

Когато най-сетне Деорис облече правата дреха без ръкави от синьо платно с въткани бели нишки, я препасаха с прост син колан и го закопчаха с тока, украсена с една единствена перла – камъкът на Вечните дълбини, изваден от утробата на земята под знака на опасността и смъртта, и затова символично свързан с раждането. На шията й окачиха амулет от гравирани кристал, който по-късно щеше да се научи да използва като махало за хипноза, а и за да фокусира в него психическите сили, които щяха да са й необходими в работата.

Така облечена, я отведеха обратно пред съвета на жриците, които бяха разчупили церемониалния кръг и сега наобиколиха момичето, за да я приветстват с „добра дошла“ в ордена, целуваха я, прегръща я, чести-тяха й, и дори я закачаха добросърдечно за отрязаната коса. Дори строгата майка Изоуда се поотпусна и се отдаде на спомени, застанала малко встрани до щастливата Домарис.

– Не ни се вярва, че минаха цели петнадесет години, откак я поставих за първи път в ръцете ти.

– Как изглеждах? – попита любопитно Деорис.

Майка Изоуда се изправи достолепно и отвърна:

– Като малка маймунка – и се усмихна с обич на двете момичета. – Вече нямаш малка сестричка, за която да се грижиш, Домарис... но бебето няма да ни накара да го чакаме дълго, нали?

– Само още няколко месеца – отвърна смутено Домарис и старата жрица стисна усмихнатото ръката ѝ.

2.

Тъй като Деорис поемаше официално задълженията си едва на другия ден, сестрите си тръгнаха заедно към Дома на Дванадесетте. Домарис колебливо протегна ръка към ниско остриганата глава на сестра си, изпълнена със съжаление.

– Хубавата ти коса! – въздъхна тя тъжно.

Деорис тръсна късите си къдрици.

– Харесва ми – излъга тя смело. – Сега поне няма да губя толкова време да я реша и сплитам... Домарис, кажи ми честно, много ли съм грозна?

Домарис забеляза издайническото потрепване на устните ѝ, засмя се и побърза да я успокои:

– Не, разбира се, че не, Деорис. Ти се превръщаш в голяма хубавица, знаеш ли? А късата коса дори ти отива – но така изглеждат по-зряла – и тя не може да се въздържи да не подразни сестра си: – Нищо чудно Хедан да откаже да те приема като малко момиченце!

– Хедан може да прави каквото си ще – отвърна небрежно Деорис. – Нямам намерение да развалям приятелството си с Елис заради някакво си недорасло хлапе!

Домарис се засмя.

– Елис ще ти бъде благодарна, ако успееш да я отгървеш окончателно от него! – веселостта ѝ изведнъж се изпари, защото думите ѝ припомниха постоянно гризящото я напоследък съмнение – все още не бе наясно как ще се отнесе Арват към решението ѝ да се възползва от законното си право. Вече имаше няколко неприятни момента и Домарис предчувстваше, че те няма да са последните: Знаеше и как се бе държал Хедан, когато Елис бе постъпила по същия начин. Надяваше се Арват да се прояви като по-добросърдечен и достоен човек, но подозираше, че това са празни надежди.

Тя се понамръщи и сви нетърпеливо рамене. Беше направила

избора си, и ако с това си спечелеше неприятности, щеше да се изправи срещу тях, когато му дойде времето. И тя решително върна мислите си към настоящето:

– Микон искаше да те поздравя след церемонията, Деорис. Отивам да смъкна тези килими – тя посочи шеговито тежките церемониални одежди – и веднага след това ще дойда при вас.

Деорис трепна. По някаква неразбираема причина се притесни от това, че ще бъде сама с Микон, без Домарис.

– Мога да те почакам – предложи тя.

– Не – каза весело Домарис, – мисля, че той искаше да те види насаме.

3.

Прислужниците на Микон я въведоха в просторна стая, чиито прозорци гледаха към големи, терасовидно разположени градини, преливащи от зеленина, от блъбукането на многобройни фонтани и чуруликането на безброй птици. Стаите бяха големи и прохладни, както се полагаше за жилище, където настаняваха високопоставени посетители; Раджаста бе се постарал да осигури всички удобства на чужденеца.

Високата, слаба фигура на Микон се очертаваше почти прозрачна, потънала в диплите на безукорно бели одежди, пред обляната от лъчите на следобедното слънце градина. Когато обърна глава към нея и лицето му светна в усмивка, Деорис имаше чувството, че за миг около главата му проблесна ярък, сияен венец от светлина – но сиянието изчезна толкова бързо, че не можеше да бъде сигурна. Внезапното видение ѝ причини кратко замайване и тя остана за миг на прага; веднага съжали, защото той се видя принуден да се откъсне от прозореца и тръгна бавно към нея.

– Ти ли си, малка Деорис?

Гласът му пропъди странната ѝ нервност; тя затича и коленичи пред него Микон се усмихна.

– При това ме предопределиха, че вече не бива да ти казвам „малка Деорис“ – и той постави леко слабите си ръце с изпъкнали сини вени върху главата ѝ, но веднага ги отдръпна изненадано. – Отрязали са хубавата тя коса! Защо?

– Не знам – отвърна тя смутено и се изправи – Такъв е обичаят.

Микон продължи да се усмихва учудено.

– Странно – каза той замислено. – Знаеш ли, досега не съм те питал – приличаш ли на Домарис? Косата ти като нейната ли е, с цвета на тецен огън?

– Не, черна е като нощта – Домарис е красива, а аз не мога да се нарека дори хубавичка – каза Деорис без никакви превземки.

Микон се разсмя:

– Бих ти повярвал, ако Домарис не беше казала същото за теб – че си очарователна, а тя – доста обикновена! – той сви рамене. – Сигурно всички сестри говорят така една за друга, ако се обичат. Но все пък ми е трудно да си представя как изглеждаш. Знам едно – че съм загубил малката си помощничка, вече ще си прекалено заета, за да се занимаваш с мен!

– О, Микон, наистина съжалявам!

– Не се безпокой, котенце. Радвам се – не че ще те загубя, а защото си избрала своя път към Светлината.

Тя го поправи смутено.

– Аз няма да бъда жрица на Светлината, а на Великата майка.

– Но самата ти си дъщеря на Светлината, малка Деорис. В теб има светлина – повече, отколкото можеш да си представяш, и аз ясно виждам сиянието ѝ въпреки слепите си очи. – Той отново се усмихна. – Но стига за това; убеден съм, че си се наслушала на отвлечени разсъждения за днес! Знам, че докато се учиш, нямаш право да носиш накити, но въпреки това съм ти приготвил един подарък – Микон се обърна и взе от една масичка близо до себе си малка статуетка – украсението представляваше котка, изрязана от един-единствен къс нефрит. Котката беше седнала и златистите ѝ топазени примигвала смешно към Деорис. Около шията ѝ имаше огърлица от зелени скъпоценни камъни, великолепно шлифовани и подредени. – Котката ще ти носи късмет – каза той, – и когато станеш посветената жрица Адсарта, която ще има право да носи украшения – виж – Микон ловко откопча огърлицата на котката – ще можеш да носиш тази гривна, ако китката ти е все още толкова тъничка, – Той взе изящната ѝ ръка в своята и постави за миг гривната на китката ѝ; после я свали и се засмя: – Наистина не бива да те изкушавам да нарушаващ обета си! – и постави обратно огърлицата на котката.

– Микон, прекрасна е! – възкликна очарована Деорис.

– Затова може да принадлежи единствено на теб – на очарователната ми малка сестричка – каза той малко по-сериозно и после добави: – Хайде да се поразходим из градината, докато дойде Домарис.

Моравата беше сенчеста и прохладна, въпреки че прясната

зеленина тук-там бе пожълтяла и обгоряла от лятното слънце. Листата на голямото дърво, под което бяха седели толкова често, бяха изсъхнали, а между клоните се провиждаха твърдите му, ярки плодове – но стелещият се навсякъде фин прашец, който се дигаше от пресъхналата земя, не достигаше дотук, а и дърветата смекчаваха донякъде безмилостните слънчеви лъчи. Откриха старото си място и Деорис веднага се отпусна на прегарялата трева. Когато седна и Микон, тя постави леко главата си на коленете му и се взря нагоре. Загорялото му лице ѝ се стори още по-слабо и още по-измъчено.

– Деорис – каза той, а усмивката ту се появяваше, ту изчезваше от лицето му като лятна светкавица – сестра ти тъгува за теб.

В тона му нямаше упрек, но Деорис веднага усети, че бузите ѝ пламват виновно.

– Домарис няма вече нужда от мен – измърмори тя.

Микон погали много нежно късите ѝ къдрици.

– Грешеш, Деорис, сега тя се нуждае от теб повече от всякога. Има нужда от твоето разбиране – и от твоята обич. Не бих се осмелил да обсъждам отношенията ви... – той забеляза как момичето ревниво се размърда под ръцете му, – Не, чакай, Деорис. Нека ти кажа нещо – той също се раздвижи неспокойно, като че ли би предпочел да стане, но подвижните му черти изведнъж добиха странно изражение и той остана, където си беше. – Слушай, Деорис. Не ми остава да живея много.

– Не говори така!

– Налага се, сестричке – тъгата отново бе помрачила лицето на атланта, – Ще доживея може би – раждането на сина си. Но искам да знам, че... после... Домарис няма да бъде сама на света – изкривените му ръце, покрити с белези. Но въпреки това нежни, докоснаха овлажнелите ѝ очи. – Не плачи, Деорис, мила – обичам те много и знам, че мога да ти поверя Домарис...

Деорис не намираще сили да говори или да се движи – само се взираше като хипнотизирана в слепите очи на Микон.

С ужасяваща твърдост атлантът продължи:

– Не съм чак толкова влюбен в живота, та да не мога да понеса мисълта, че ще го напусна! – после, съзнавайки, че може да я е уплашил, пропъди ужасната насмешка от лицето си. – Трябва да ми обещаеш, Деорис – каза той и докосна устните и гърдите ѝ в особен, символичен жест, чието значение тя щеше да разбере едва след години.

– Обещавам – прошепна тя през сълзи.

Мъжът затвори очи и се облегна на ствола на голямото дърво.

Разговорът с Домарис бе отслабил железния самоконтрол, благодарение на който още беше жив, но като всеки човек. Микон изпита страх. Деорис видя, че странна сянка прекоси лицето му, ахна и скочи.

– Микон! – извика тя и се наведе уплашено над принца. Той вдигна лице към нея и тя видя, че по челото му е избила пот; после произнесе с последни сили няколко думи на непознат на момичето език.

– Микон – каза тя плахо – не разбирам...

– Ето, идва отново! – прошепна той задъхано. – Почувствах то в Нощта на Надира – усетих как ме търси опипом... някакво убийствено зло! – и се отпусна тежко на рамото ѝ, като се опитваше да диша дълбоко и равномерно. – Не! – изкрещя той изведнъж, сякаш говореше с някакво невидимо присъствие – а тонът му, остър и рязък, само далечно напомняше естествения му глас.

Деорис го притисна в прегръдките си, защото не знаеше какво друго да стори и изведнъж установи, че той се е отпуснал с цялата си тежест на ръцете ѝ. После се свлече на земята, почти в безсъзнание, но все още вкопчен в действителността с последните остатъци от силата си.

– Микон! Какво да правя?

Той се опита да каже нещо, но като че ли бе забравил местния език, и успя мъчително да произнесе само няколко откъслечни думи на родния си език. Деорис се почувства като уплашено дете; имаше, разбира се, някаква подготовка, – но съвсем не знаеше как да постъпи сега. Липсваше ѝ естественото разбиране на влюбена жена и сякаш дори прегръдката ѝ причиняваше страдание на разтърсваното му от болка тяло. Микон простена и се опита да се освободи от ръцете ѝ. Тя се опитваше да го държи колкото е възможно по-внимателно, но ледените пръсти на страха се бяха заключили около гърлото ѝ. Струваше ѝ се, че Микон умира, а не смееше да го остави, за да потърси помощ. Чувството на безпомощност само усилваше страха ѝ.

Някаква сянка падна върху двамата и стреснатата Деорис изпищя уплашено. Две здрави ръце поеха отпуснатото тяло на Микон от неопитната ѝ прегръдка.

– С какво мога да ти помогна, господарю Микон? – прозвуча твърдият глас на Риведа.

Микон само въздъхна и припадна в ръцете на Сивия маг. Риведа хвърли поглед към Деорис. Строгите му, проникателни очи я огледаха внимателно – искаше да се убеди, че няма опасност да припадне и та.

– Богове – промърмори после магът, – откога е в такова състояние?

Но не изчака отговора ѝ, а се направи леко на крака – слабо тяло

на припадналия очевидно не го затрудняваше ни най-малкото.

– Най-добре ще е да го отнеса в жилището му. Милостиви богове, този човек не тежи повече от теб! Тръгвай с мен, Деорис, може да ми потрябват!

– Да – кимна Деорис пламнала от смущение, което ѝ помогна да забрави преживения ужас. – Ще ти покажа пътя.

После тръгна бързо пред Риведа.

Сподири ги странният ученик на Риведа, който вървеше като сянка след него. Искрица съзнание проблесна в блуждаещия му поглед, когато очите му паднаха върху Микон. Докато вървеше след Риведа, смътно безпокойство се изписа по обикновено безизразното му лице – като следи от думи върху недобре изтрита плоча.

Когато влязоха в жилището на Микон, прислужникът, който им отвори, извика уплашено и веднага се зае да помага на Риведа да положат припадналия на леглото. Сивият маг даваше полугласно нареждания, после опита да върне Микон в съзнание.

Той се поразмърда, простена като в треска и измърмори няколко думи на езика на Атлантида. Сетне, за всеобщо учудване, произнесе ясно на местния език:

– Не се страхувай. Най-много да ни убият, а поддадем ли се, ще бъде по-лошо от смърт... – и той отново простена болезнено. Деорис чувстваше, че ѝ призлява и се беше вкопчила в рамката на леглото.

Безумните очи на момчето се бяха спрели върху Микон, разширени от нещо подобно на учудване. То издаде някакъв странен звук – нещо средно между плач и скимтене.

– Мълчи или излез от стаята! – сопна се Риведа.

Микон отново се размърда. Сивият маг го придържаше много леко и внимателно, за да не падне от леглото. Принцът потръпна леко, въздъхна, сякаш идваше на себе си, после, изведнъж се сгърчи и протегна ръце напред, отметна глава и цялото му тяло се разтърси от ужасна тръпка; изкривените му ръце продължиха да опипват около него; и той изскрепя – ужасен, протяжен, в на отчаяние и смъртна божа.

– Рейота! Рейота! Къде си? Ослепиха ме!

Момчето се тресеше от глава до пети – но не помръдваше, като ударено гръм.

– Микон! – изпищя то внезапно, протегна ръце, направи крачка напред – моментното просветление го напусна, ръцете му се отпуснаха до тялото като отсечени и лицето му доби обичайното си празно изражение.

Риведа вдигна рязко глава и го изгледа въпросително, видя, че ученикът му отново е потънал в безумния си транс, сан рамене и продължи да се занимава с Микон.

Микон отново потръпна, но този път изглеждаше по-спокоен.

– Раджаста... – прошепна той.

– Ще дойде – каза Риведа с непривична нежност в гласа и се обърна към прислужника, който стоеше, зяпнал и вцепенен, и не можеше да откъсне поглед от момчето пред себе си.

– Намери Пазителя, глупаво! Не ме интересува как и къде ще го откриеш, но трябва да го доведеш тук!

Тонът му налагаше абсолютно подчинение; прислужникът се обърна и излезе тичешком от стаята, но преди това хвърли още един плах поглед към ученика на Риведа.

Деорис, която дотогава бе стояла напълно неподвижна, като вкаменена, внезапно залитна, опита се да се задържи, но щеше да падне, ако не беше момчето – то пристъпи към нея, хвана я през кръста и я задържа – първата му смислена постъпка, откак Риведа го бе приютил.

Риведа прикри изненадата си, като попита с рязък тон, граничещ с грубост:

– Добре ли си, Деорис? Ако чувстваш слабост, седни. Нямам време да се занимавам и с теб.

– Разбира се, че съм добре – отвърна тя и се отдръпна със зле прикритата погнуса от облечения в сиво хела. Как се бе осмелил малоумният да я докосне!

Микон прошепна:

– Малката ни Деорис...

– Тук съм – отвърна тя също така тихо. – Да изпратя ли да повикат Домарис?

Той кимна едва забележимо и Деорис тръгна бързо, преди Риведа да успее да я спре; трябваше да предупреди Домарис, за да не види Микон в това състояние, без да е била подготвена.

Микон въздъхна неспокойно.

– Риведа... ти ли си? Кой още е тук?

– Никой, господарю на Ахтарат – излъга Риведа, изпълнен със съчувствие. – Опитай се да си починеш.

– Никой ли? – атлантът говореше с много слаб глас, но изненадата му бе очевидна. – Не, не вярвам. Почувствах...

– Тук беше и Деорис, както и твоят прислужник. И двамата излязоха – каза тихо, но твърдо Риведа. – Опасявам се, че умът ти блуждаеше,

принце.

Микон измърмори нещо неразбрано и умореният му глас затихна. Около устата му се бяха вдълбали нови болезнени бръчки – сякаш думите, които не можеше да произнесе, ги бяха изрязали там. Риведа, съзнавайки, че не може да стори нищо повече, седна близо до леглото, за да го наблюдава – и от време на време хвърляше по един поглед върху безразличния, неподвижен хела.

Скоро тишината бе нарушена от шумоленето на твърдата, плътна тъкан, от която се шиеха робите на жреците. Раджаста влезе бързо и почти избуха встрани Риведа, навеждайки се над леглото на Микон. Никой досега не бе го виждал така разстроен. В гласа, с който се обърна към Риведа, се преплитаха тревога и учудване.

– Ще ми се да можех да направя нещо повече – отвърна сериозно магът, – но никой на този свят не би могъл, – Сивият маг стана на крака и добави тихо: – Струва ми се, че в сегашното си състояние той изобщо не ми се доверява. – Хвърли към Микон поглед, изпълнен със съжаление, и продължи: – Но знай, че по всяко време на деня и нощта съм на разположение, ако той – или ти – имате нужда от помощта ми.

Раджаста вдигна учудено очи, само за да установи, че са сами с Микон. Пропъди всички останали грижи от съзнанието си и коленичи до леглото на болния; взе полека слабите китки на Микон в ръцете си и се зае бавно да насочва собствената си енергия, за да се съживи слабото, едва-едва мъждукащо пламъче, което поддържаше живота на принца... Дочул стъпки, Раджаста се изтръгна от дълбокия си унес, вдигна глава и направи знак на Домарис да вземе неговото място.

Но още щом Раджаста вдигна ръка, Микон се размърда и промълви:

– Не беше ли тук... още някой?

– Само Риведа – отвърна учудено Раджаста, – и едно полуумно момче, което той нарича свой хела. Почивай си, братко – ето, и Домарис дойде.

Когато чу отговора на Раджаста, Микон се намръщи, но мисълта за Домарис прогони всичко останало от съзнанието му.

– Домарис! – въздъхна той и когато ръката му намери нейната, обтегнатото му от болка лице се отпусна и успокои.

Но Раджаста беше забелязал смръщването му и предположи какъв би могъл да е поводът. Обзе го неясно съмнение. Имаше нещо много нередно около ученика на Риведа и Жрецьт на Светлината твърдо реши да разбере какво е то.

4.

Най-сетне Микон заспа. Домарис се отпусна на пода до петото, готова да бди над съня му, но Раджаста и наведе над нея, повдигна я и я отведе малко встрани, така че полугласният им разговор да не смущава спящия.

– Трябва да са вървиш, Домарис. Той никога няма да ми прости, ако разбере, че съм позволил да се изтощаваш така.

– Нали... нали ще пратиш да ме повикат, ако се събуди?

– Дори това не мога да ти обещая – той се взри в очите ѝ и забеляза колко е уморена. – Стори го в името на детето му, Домарис, Върви!

Домарис разбра упрека и си тръгна послушно. Беше вече късно, луната се беше издигнала високо в небето, посребряваше изсъхналите от горещината листа и обвиваше струите на фонтаните в светла мъгла, Домарис вървете бавно и внимателно, защото тялото ѝ бе вече доста натезало, а се случваше да има и болки.

Внезапно на пътя ѝ застана висока, бледа сянка. Домарис ахна уплашено и видя, че пред нея стои Риведа. Въздъхна облекчено, а магът направи крачка встрани, за да ѝ даде път. Тя му кимна любезно, но той не отвърна на поздрава ѝ; студен северен огън гореше в мрачните му очи, които я гледаха остро и изпитателно. Сетне, като че ли воден от нечия чужда воля, той свали качулката от главата си и отмери дълбок церемониален поклон – древен израз на най-дълбока почит.

Домарис почувства как кръвта се отдръпва от бузите ѝ. Чувате как сърцето ѝ се блъска силно в ребрата. Сивият маг повторно сведе глава – този път в учтив поздрав, и дръпна встрани влаещите се поли на робата си, за да не се препъне Домарис в тях. Тъй като тя продължаваше да стои неподвижно, бледа и разтреперан, той се усмихна едва забележимо, мина покрай нея и изчезна.

Домарис разбра съвсем точно към кого бе насочен дълбокия, почтителен поклон на Риведа – не към нея самата, нито дори към ранга ѝ на Посветена, а към предстоящото ѝ майчинство. Но обяснението повдигаше много повече въпроси – какво бе подтикнало гордия Риведа към този жест на преклонение, запазен само за много редки случаи? Домарис си каза, че щеше да е по-малко уплашена, ако магът я бе ударил.

Тя продължи бавно по пъти си, потънала в размисъл. За Сивия храм и ордена на маговете знаеше много малко; но все пак бе чудела, че магьосниците се прекланят пред всички видими прояви на жизнената сила.

Може би, застанала така на лунната светлина, бе му напомнила на някои от техните противни идола на плодородието! Уф, че неприятна мисъл! Домарис се засмя високо и сама усетя в гласа си зараждаща се истерия. Деорис, която тъкмо бе излязла под колоната, обграждаща Дома на Дванадесетте, чу странния, неестествен смях и забърза уплашено да я посрещне.

– Домарис! Какво става, защо се смееш така?

Домарис примигна, смехът и секна незабавно.

– Не знам – каза тя объркано. Деорис продължи да я гледа обезпокоено.

– Микон...

– Микон се чувства по-добре. Спи. Раджаста не ми позволи да остана при него – поясни Домарис. Внезапно се почувства уморена и подтисната, и изпита нужда от съчувствие, но Деорис вече ѝ бе обърнала гръб. Домарис поде плахо:

– Котенце...

Момичето се обърна и поглед на сестра си.

– Какво има? – попита то нетърпеливо. – Имаш ли нужда от нещо?

Домарис поклати глава.

– Не, всичко е наред, котенце. Лека нощ.

Тя се наведе напред и целуна сестра си по бузата, после остана заледана след Деорис, която хукна като стрела, излетяла от лък, и изчезна. Деорис растеше и се бе променила много през последните седмици... Домарис си каза, че е напълно естествено да започне да се отчуждава от нея. Но продължи да се мръщи озадачено дълго след като сенките погълнаха фигурката на Деорис.

Веднага след като Деорис обяви решението си да служи в Храма на Каратра, я бяха преместили – както се полагаше на зряла жена – в отделно жилище. Тъй като Домарис продължаваше да бъде нейна настойница, това жилище бе също тук, в Дома на Дванадесетте, близо до стайте на Домарис, но не точно до тях. Домарис отдавна бе приела пълната свобода в отношенията на Дванадесетте – при тях не важаха повечето от ограниченията на външния свят. Допускането на тази свобода си имаше основания, а всъщност тя и не означаваше кой знае какво. Учениците знаеха всичко един за друг – за никого например не беше тайна, че Хедан често нощуваше в стайте на Деорис. Но Домарис знаеше най-добре колко малко би могло да означава това, защото и тя бе прекарвала много нощи в най-невинни разговори с някое от момчетата – най-често, разбира се, с Арват. Това бе напълно допустимо и Домарис се ядосваше на

съмненията, които от време на време нахлуваха в мислите ѝ. Каквато и да бе истината, Деорис вече бе навършила петнадесет години... Дори двамата да бяха любовници, това не нарушаваше храмовите закони. Елис бе по-млада от Деорис, когато роди дъщеря си.

Като че ли мислите им се движеха по едни и същи пътеки – в коридора се появи Елис и като видя Домарис, веднага попита:

– Да не би Деорис да ми е сърдита? Току-що ме подмина и не каза нито дума.

Домарис се засмя, сякаш не придаваше никаква значение на думите ѝ.

– Не ти е сърдита – просто приема прекалено на сериозно това, че е пораснала! Днес сигурно се чувства по-възрастна и от майка Лидара!

Елис се усмихна.

– Бях забравила, че днес беше церемонията по посрещането ѝ. Така, значи и тя вече е жена, и е жрица в храма на Карагра. Тогава може би Хедан... – като видя израза на лицето на братовчедка си, Елис добави сериозно: – Не ме гледай така, Домарис, Хедан няма да ѝ причини неприятности, дори ако... е, тъкмо аз и ти нямаме никакво право да ги критикуваме.

Лицето на Домарис, заобиколено от ореол меднозлатиста коса, беше бледо и измъчено.

– Но тя с още таткова млада, Елис!

Елис сви рамене.

– Ти винаги си се държала с нея като с бебе. Разбери, че Деорис е вече голяма! Ние с теб направихме своя избор. Нима ще ѝ откажеш това право?

Домарис се усмихна измъчело.

– Ти ме разбираш, нали – думите ѝ не бяха въпрос, а просто потвърждение.

Рязко, за да прикрие вълнението си /Елис не обичаше да дава израз на чувствата си/, братовчедка ѝ я взе за ръката и почти я избута в стаята, накара я да седне на дивана и седна до нея.

– Не е необходимо да ми казваш нищо – каза тя. – Не забравяй, че аз съм го преживяла – по кроткото ѝ лице се изписа споменът за нежност, болка и унижения. – Знам всичко, Домарис. Голяма смелост е необходима, за да станеш пълноценен човек.

Домарис кимна. Елис наистина я разбираше.

Те наистина се бяха възползвали от законното си право – и всички знаеха, че в старите времена жените рядко са се омъжвали, преди вече

да са доказали плодовитостта си, раждайки дете на своя избраник. Но този обичай вече потъваше в забвение – малко жени се възползваха от тази стара привилегия, защото се бояха от неминуемите слухове и клюки.

Елис попита:

– Арват знае ли?

Неочаквано Домарис потръпна.

– Не знам... нищо не ми е казал... но би трябвало да знае – каза тя с нервна усмивка. – Не е толкова глупав.

През последните няколко седмици Арват мълчеше мрачно всеки път, когато се срещнеше с бъдещата си съпруга. Двамата се явяваха тук и там заедно, когато това се налагаше от обичая. Понякога се срещаха и при изпълнението на обичайните си задължения; но иначе той нито веднъж не я потърси.

– Всъщност не съм му казвала нищо...о, Елис!

Тъмнокосото момиче постави нежно ръка върху ръката на Домарис в необичаен изблик на нежност.

– Съжалявам – каза тя плахо. – Знам, че той може да бъде жесток. Домарис... не се сърди, че ще те попитам... детето от Арват ли е?

Домарис поклати мълчаливи, но възмутено глава. Това вече наистина бе забранено. Една жена имаше правото да си избере любим, но ако се свържеше преди брака с мъжа, който ѝ се определен за съпруг, тази връзка се считаше за позорна. Такава недопустима прибързаност би била достатъчна, за да бъдат пропъдени и двамата от Дома на Дванадесетте.

По хубавото лице на Елис се изписа облекчение, но и някакво скрито безпокойство.

– Не бих и предположила, че ще сториш такова нещо – каза тя меко, после добави: – Знам, че не е вярно, но няколко пъти дочух шушукалия... прости ми, Домарис, знам колко мразиш клюките, но наистина говорят, че детето е от Раджаста!

Домарис не каза нито дума, само лицето ѝ се изкриви измъчено, тя го покри с ръце и проплака ужасено:

– О, Елис! Как могат да говорят такива неща!

Значи това бе причината за хладните погледи, които срещаше напоследък, и за шушукането зад гърба ѝ. Разбира се! Такава връзка би била напълно недопустима, скандална и богохулна – от всички забранени връзки според морала на Храма връзката с духовния баща, този, който я бе посветил в тайните на Висшето познание, бе най-възмутително.

Връзката между жрец и ученик можеше да бъде само една – и това бе установено също толкова твърдо, както и пътят на звездите по небесния купол.

– Как са могли да допуснат такова нещо? – хлипаше отчаяно Домарис. – Името на моя син и името на баща му бяха представени и признати от Петимата мъдреца!

Елис беше пламнала до ушите. Обратът на разговора им притесняваше и нея.

– Знам – прошепна ти, – но... често този, който признава официално детето, не е истинският му баща – и това го знаят всички. Хедан призна моята Лиза, а не ни се бе случвало дори да ношуваме в една стая! Чувах още... че само санът на Раджаста го с предпазил да бъде прогонен от Храма, че те бил прелъстил...

Домарис вече плачеше истерично. Елис я погледна уплашено.

– Не бива да плачеш така, Домарис! Ще навредиш на детето!

Домарис направи опит да се овладее и каза безпомощно:

– Как е възможно хората да са толкова жестоки?

– Аз... аз... – Елис закръши нервно пръсти. – Не трябваше да ти го казвам, знам, че това са само мръсни клюки, но...

– Не! Каж ми всичко, докрай! Ако има още, не ми го спестявай! По-добре е да го чуя от теб – Домарис изтри очите си. – Знам, че ме обичаш, Елис. Наистина предпочитам ти да ми кажеш всичко.

След кратко мълчание Елис се осмели да продължи:

– Арват каза първи, че... тъй като Микон с приятел на Раджаста, е приел да го защити от позора... че измамата била срамно плитка. Каза, че Микон бил само сянка, че изобщо не бил мъж и че... не било възможно да си забременяла от него... – тя спря, отвратена от това, което бе принудена да каже. Дори устните на Домарис бяха побелели. Само на бузите ѝ имаше две трескави, алени петна, които изглеждаха като нарисувани.

– Нека дойде и каже това на мен – проговори изведнъж тя с нисък, вдъхващ страх глас. – Нека дойде честно тук, пред мен, и да повтори тези думи, вместо да говори зад гърба ни като мръсен страхливец – не може да бъде друг, след като е способен да съчини такава долна измислица! От всички мръсни, гнусни, отблъскващи...

– Домарис, Домарис, сигурна съм, че не го е казал сериозно – намерсе Елис, вече съвсем уплашена.

Домарис наведе глава. Гневът ѝ замря и отстъпи място на други чувства. Тя познаваше добре Арват, пристъпите му на безумна ревност,

а и... ревността му действително имаше основание. Тя скри лице и ръце. Чувстваше се непоправимо омърсена от злословията, сякаш я биха съблекли гола и замеряли с нечистотии. Срамът и възмущението я задушаваша. Чувството, което свързваше нея и Микон, беше свещено! И сега всичко бе опетнено, стъпкало в калта!

Елис я погледна тъжно, изпълнена със съчувствие.

– Постъпих зле, като ти казах – знаех си, че трябваше да мълча.

– Не, постъпи съвсем правилни – каза по-спокойно Домарис. Тя постепенно си възвръщаше хладнокръвието. – Виждаш ли? Няма да допусна такива неща да ме тревожат. – Разбира се, щеше да разкаже всичко на Раджаста; той щеше да ѝ помогне да го понесе, да свикне с мисълта за злословията – но Микон не биваше да чуе нито дума. Със сухи очи та погледна Елис и каза рязко: – Добре ще е да предупредиш Арват да внимава какво говори – наказанието за клеветата не е леко!

– Вече го сторих – Елис прехапа устни и отвърна поглед. – Но ако... въпреки това продължи с жестоките си клевети или ако се опита да направи сцена... задай му един въпрос. – Тя помълча, уплашена от това, което се канеше да каже, после си нос дъх и продължи: – Попитай Арват защо ме подхвърли на милостта на Хедан, защо ме остави да се изправя сама пред Петимата мъдрци и да рискувам Лиза да се роди като една от несъществуващите.

Домарис не можеше да намери думи, само стискаше съчувствено ръката на братовчедка си. Значи Арват беше истинският баща на Лиза! Това обясняваше много неща – яростната му ревност се коренеше в чувството за вина. Само случайните обстоятелства, благодарение на които всички знаеха, че няма възможност Хедан да е баща на Лиза, му позволиха да я приеме за своя дъщеря, без да опетни собствената си чест – и въпреки това надали бе взел лесно такова решение. Арват бе седял настрани и бе допуснал всичко това да се случи, без да се намеси!

– Елис, и през ум не ми е минавало!

Елис се усмихна слабо.

– Постарях се да не се досетиш – каза тя сухо.

– Трябваше да ми кажеш – прошепна объркано Домарис. – Ако знаех, може би...

Елис стана и закричи неспокойно из стаята.

– Не, не би могла да направиш нищо. Нямайте нужда да вълвичам и теб. Всъщност вече почти съжалявам, че ти казах. В крайна сметка някой ден ще ти се наложи да вземеш този жалък страхливец за съпруг! – очите на Елис потъмняха от гняв и разкаяние, а Домарис замълча. Елис

й се бе доверила, беше поставила в ръцете ѝ силно оръжие, което може би някой ден щеше да ѝ потрябва, за да защити детето си от ревността на Арват – но Домарис не се чувстваше в правото си да любопитства.

И все пак не можеше да ме съжалява, че не бе узнала истината порано. На времето имаше достатъчно влияние над Арват и може би щеше да го убеди да приеме отговорността на бащинството си. Елис се бе унизила до крайна степен, за да осигури на детето си принадлежност към свята каста – а Хедан не беше никак доволен, защото и двамата рискуваха много.

Домарис се познаваше достатъчно, за да знае, че само крайна опасност би я принудила да се възползва от оръжието, с което разполагаше. Но дори само съзнанието, че дълбоко в себе си той е обикновен страхливец, и помогна да приеме по-трезво това, което ѝ бе казала Елис.

Заговориха за друга неща. След малко Елис плесна с ръце и бавачката Симила доведе Лиза. Детето вече бе навършило две годинки и започваше да говори; бърбореше непрекъснато, докато накрая Елис нетърпеливо я плесна.

– Тихо, бърборано! – топна се тя и каза раздражено на Домарис. – Ужасно досадна е понякога.

Но Домарис не се заблуждаваше – отдавна бе забелязала дълбоката нежност, която се появяваше в очите на Елис, когато говореше за момиченцето или го гледаше. Внезапно една мисъл прекоси съзнанието ѝ – възможно ли бе Елис още да обича Арват? След всичко, което се бе случило, тона бе малко вероятно, и все пак... между двамата съществуваше връзка, която не можеше да бъде изличена.

Домарис усмихнато протегна ръце към Лиза.

– С всеки ден заприличва все повече на теб, Елис – каза тя, взе детето и притисна към гърдите си пълничкото телце, което бе в постоянно движение.

– Дано стане по-смела жена – каза Елис по-скоро на себе си.

– Не би могла да бъде по-добра и сърдечна – отвърна Домарис и пусна детето. Уморена усмивка трепна по лицето ѝ. Отпусна се назад и с привичен жест притисна ръка към тялото си.

– Ах, Домарис! – с преливаща нежност Елис притисна малката в прегръдките си. – Сега поне знаеш как се чувствам!

Домарис сведе глава. Напоследък бе започнала да разбира много неща.

5.

В тихите нощни часове Раджаста беше неотлъчно до леглото на Микон. Атлантът спеше неспокойно, потръпваше и мърморели нещо на родния си език – като че ли болките, които сънят можеше да облекчи, бяха отстъпили място на други, по-дълбоки, по-неподатливи на лечение, някакво дълбоко скрито страдание, което с всеки изминал миг отваряше все по-дълбоки рани в измъчения му дух. Бледа предутринна светлина пълзеше из стаята, когато Микон отново се раздвижи леко и произнесе с пресипнал тая.

– Раджаста...

Жрецът на Светлината се наведе ниско над него.

– Тук съм, братко.

Микон се опита да се изправи, но не успя да събере сили.

– Кое време е?

– Има още час до зазоряване. Лежи спокойна и си почивай.

– Трябва да говоря... – пресипналият, отслабнал глас на Микон изразяваше решителност, с който Раджаста не се и опита да се бори. – Ако че обичаш, братко, не се опитвай да ме спреш. Повикай Деорис.

– Деорис! – за нито Раджаста се усъмни, че разумът на приятеля му все пак не е издържал на страданията. – По това време? Защо?

– Защото го настоявам! – Микон беше непреклонен. Раджаста забеляза упоритата извивка на устните му и не направи опит да спори. Излезе незабавно, но преди това подкани принца да си легне отново и да пести силите си.

След малко жрецът се върна с Деорис. Момичето, учудено в объркано, се беше облякло набързо; но още първите думи на Микон я изтръгнаха от сънени унес, защото той ѝ направи знак да седне до него и каза без каквито и да било предисловия:

– Имам нужда от помощта ти, сестричке. Ще направиш ли нещо за мен?

Деорис не се поколеба:

– Всичко, каквото поискаш.

Микон се поизправи на лакът и обърна лице към нея. Ти едва можеше да се противопостави на усещането, че той я гледа, и то проникателно. Спокойно и строго принцът на Ахтарат попита:

– Девствена ли си?

Раджаста трепна.

– Микон! – започна той умопително.

– Тук става дума за нещо много по-важно! – каза необичайно рязко Микон. – Прости ми, ако съм те смутил, но трябва да знаеш истината – имам основателни причини, можеш да ми вярваш!

Раджаста се отказа да възразява на странно развълнувания Микон. От своя страна Деорис надали щеше да бъде толкова изненадана, ако изведнъж всички в стаята се бяха превърнали в мраморни статуи, или си бяха свалили главите и бяха започнали да играят с тях на топка.

– Девица съм, господарю – отвърна тя смутено, но с едва потискано любопитство.

– Слава на боговете – отвърна Микон и се изправи още повече в леглото, – Раджаста, отвори пътния ми сандък; вътре ще намериш кесия от алена коприна и едно сребърно блюдо. Напълни блюдото с чиста вода от някой извор. Внимавай да не разлещ от нея и капка и да се върнеш тук, преди да са те докоснали първите слънчеви лъчи.

Раджаста остана за миг като вкаменен – беше неприятно изненадан, защото вече предполагаше накъде бие Микон; но въпреки това отвори сандъка, намери блюдото и излезе с неодобрителни свити устни. „За който друг на света не бих сторил това!“ – мислеше жрецът.

Зачакаха завръщането на Раджаста в почти пълно мълчание – защото въпреки че първоначално Деорис се опита да разбере какви са намеренията му, Микон ѝ отговаряше само, че скоро ще узнае, и че ако не му вярва, не е длъжна да му се подчинява.

Най-сетне жрецът се върна и Микон започна да дава нареждания с тих глас:

– Постави го тук на малката масичка... добре. Сега вземи онази тока от плетена кожа и я дай на Деорис... Деорис, вземи я от ръката му, но внимавай да не докоснеш пръстите му! – след като това бе сторено и Микон вече държеше в ръцете си кесията от яркочервена коприна, той продължи: – Сега, Деорис, коленичи до мен. Ти, Раджаста, върви колкото се може по-встрани – дори сянката ти не бива да докосва Деорис!

Изкривените пръсти на Микон мъчително се бореха с възела на копринения шнур, с който бе завързана кесията. След кратко колебание принцът издигна ръце нагоре така, че Раджаста да не може да вижда какво държи в тях, и каза тихо:

– Погледни, Деорис – виж какво държа в ръцете си.

Раджаста, все така изпълнен с неодобрение, забеляза само кратък отблясък от някакво почти ослепително, многоцветно сияние. Деорис стоеше напълно неподвижно. Ръцете ѝ държаха спокойно ръчно

изплатената кожена тока – грубовата изработена, очевидно токата не беше дело на майстор в занаята. После Микон каза много тихо и нежно:

– Погледни във водата, Деорис...

В стаята цареше пълна тишина. Бледосинята роба на Деорис леко се издуваше от утринния ветрец. Раджаста продължаваше да потиска с усилие надигания се гняв; ненавиждаше магията и изпитваше искрено недоверие към подобни занимания – такива игрички бяха трудно допустими дори за Сивите магове, но за един Жрец на Светлината бе напълно немислимо да се занимава с тях! Знаете, че няма право да се противопостави, че няма власт да предотврати това, което ставаше, но колкото и да обичаше Микон, ако атлантът бе здрав и невредим, Раджаста не би се поколебал да го удари и да си тръгне, вземайки Деорис със себе си. Но строгият устав Пазителите не му позволяваше такава намеса; той само изпрани рамене и доби възможно най-мрачен израз – което разбира се, нямаше никакво въздействие върху принца от Атлантида.

– Деорис – каза тихо Микон, – Кажи ми какво виждаш.

Тя проговори неуверено. Гласът ѝ беше тъничък като на малко момиченце.

– Виждам едно момче – тъмнокосо, жизнерадостно, бързо като стрела – с мургава кожа, с тъмна коса... облечено в червена туника... момчето е босо... очите му са сиви... не, сини. Плете нещо с ръцете си... плете токата, която сега държа и ръцете си.

– Добре – кимна Микон. – Имаш Дарбата. Познах момчето, което виждаш. Сега остави токата и пак погледни във водата... къде е това момче сега, Деорис?

Настана продължително мълчание, през което Раджаста стискаше зъби и броеше минутите. Успявате да не проговори с огромно усилие на волята.

Деорис не помръдваше, взряна в сребристая вода. Беше учудена и малко уплашена. Бе очаквала някакво вълшебно пренасяне извън действителността – вместо това Микон говореше тихо, с обичайния си глас, а тя... тя просто виждате някакви картини. Приличаха ѝ на образите, които всеки вижда в мечтите си – нима това му беше необходимо? Тя се колеба, но Микон настоя нетърпеливо:

– Кажи ми какво виждаш!

Деорис поде:

– Виждам малка стая с каменни стени... килия? Не, обикновена, малко мрачна стая с каменни плочи по пода. Той... той лежи на пода... спи...

– Къде е? Окован ли е?

Деорис трепна учудено. Образите се разпиляха пред очите ѝ. Сега виждаше само леко развълнуваната повърхност на водата в блюдото. Микон задиша дълбоко и си наложи да потисне нетърпението си.

– Моля те, погледни внимателно и ми кажи къде е той сега! – каза той нежно.

– Не е окован. Спи, Той е в... ето, сега се обръща. Лицето му... ах! – Деорис възкликна приглушено – Ученикът на Риведа! Лудият, отстъпникът... о, отпратете го, махнете го оттук... – тя рязко замълча и застина на мястото си. Лицето ѝ бе застинало в маска на неизразим ужас. Микон се отпусна безпомощно на леглото и се опита да се изправи отново.

Раджаста не издържа. Набраните чувства разкъсала бента и той пристъпи рязко напред, издърпа блюдото от ръцете на Деорис, изля съдържанието му през прозореца, хвърли самото блюдо в един ъгъл, то се претърколи и падна на каменния под с мелодичен звън. Деорис се свлече на пода, хлипайки конвулсивно; силни спазми разтърсваха цялото ѝ тяло, а Раджаста, надвесен над нея, нареди рязко:

– Незабавно престанете с това!

– Внимателно, Раджаста... – измърмори Микон. – Тя ще има нужда от...

– Знам от какво има нужда! – Раджаста се изпрани, хвърли поглед към Микон и реши, че в момента Деорис има по-голяма нужда от грижите му. Повдигна момичето, но то се отпусна безсилно в ръцете му. Раджаста, все така гневен, извика роба си и нареди:

– Повикай веднага жреца Кадамири!

Само след минута-две в стаята се появи облечената в бяло фигура на Жрец на Светлината – слаб и висок, той влезе с равномерна, спокойна крачка – тъкмо бе започнал да се подготвя за утринния ритуал. Кадамири бе още млад, но бръчките по изпитото му лице говореха за краен аскетизъм. Един поглед му бе, достатъчен да обхване положението: припадналото момиче, търкулналото се в ъгъла сребърно блюдо, мрачното лице на Раджаста.

Раджаста каза толкова тихо, че дори острият слух на Микон не можеше да долови думите му:

– Отведи Деорис в стаята ѝ и се погрижи да дойде на себе си.

Кадамири повдигна въпросително вежди, докато поемаше безжизненото тяло на момичето от ръцете на Раджаста.

– Позволено ли е да попитам...

Раджаста хвърли поглед към Микон, сетне каза бавно:

– Поради крайна нужда духът ѝ бе изпратен в Забранените места. Ти знаеш как да я върнеш.

Кадамири метна отпуснатото тяло на рамото си и се обърна, за да я изнесе от стаята, но Раджаста го спря:

– Не казвай никому и дума за това! То се случи с мое позволение. И най-вече – нито дума на жрицата Домарис! Не е необходимо да я лъжеш, просто внимавай да не дочуе отнякъде истината. Ако започне да те разпитва, пратя я при мен.

Кадамири кимна а излезе. Носеше Деорис като малко дете ѝ прегърдките си – но преди вратата да се затвори след него, Раджаста го чу да мърмори под носа си:

– Каква е тази толкова голяма нужда, поради която е било позволено това?!

Раджаста прошепна да себе си:

– Ще ми се и аз да знаех!

Обърна се към сгърчената фигура на атлантът постоя, замислено вгледан в него. Желанието на Микон да узнае съдбата на своя полубрат Рейота бе разбираемо – но да изложи Деорис на такава опасност за това!

– Знаем какво си мислиш – поде уморено Микон. – Питаш се защо, след като съм имал на разположение такава възможност, не съм се възползвал по-рано от нея – или по-предпазливо.

– Този път не си прочел правилно мислите ми – каза Раджаста все така рязко, с едва прикрит гняв. – В действителност се чудя как можеш изобщо да се занимаваш с такива неща!

Микон въздъхна и се отпусна на възглавниците.

– Не правя опит да се извинявам, Раджаста. Налагаше се да узная. А... вашите методи не доведоха до нищо. Не се страхувай за Деорис. Знаем, знаем... – той отпаднало махна с ръка, когато Раджаста понечи да го прекъсне, – Знаем, че има известна опасност; но опасността не е по-голяма от тази, в която самата Деорис се намираще и преди това – опасността, в която се намират и Домарис, и нашето неродено дете, и всички, които са ми близки. Вярвай ми, Раджаста. Отлично съзнавам какво направих – много по-ясно от теб, защото ако ти съзнавате значението на това, което стана, нямаше да говориш така.

– Да ти вярвам? – повтори бавно Раджаста. – Да, вярвам ти; в противен случай и през ум не би ми минало да допусна това. Но не за това станах твой ученик! Зачитам обета си пред теб – но ти също трябва да се съгласиш, че аз, пазителят, не мога повече да търпя това... това магьосничество! Да, ти си прав, всички ние сме изложени на опасност, дори

само заради това, че ти си тук, при нас... но сега ти успя да придаден по-ясна цел на злото, което те заплашва! Вече разбра това, което искаше да разбереш, затова този път ще ти простя; на ако знаех отпреди какви са намеренията ти...

Най-неочаквано Микон се засмя на глас.

– Раджаста, Раджаста – каза той весело, – казваш, че ми вярват, а с очевидно, че ни най-малко не ми вярващ! Странно защо не споменаващ нищо за Риведа!

Десета глава ЗАЛОЖНИКЪТ НА СВЕТЛИНАТА

1.

Само малцината на брой жреци от Храма на Светлината, посветени в най-висшата степен на Познанието, бяха допуснати до церемонията. Белите им одежди излъчваха меко сияние в сумрака на Залата.

Седмината Пазители се бяха събрали, но свещените знаци, които носеха на гърдите си, бяха покрити с прозрачни наметала. Всички Пазители с изключение на Раджаста бяха смъкнали качулките ниско над лицата си, така че не можеше да се разбере дори кой е мъж и кой – жена. Като Пазител на Външните двери, единствено Раджаста носете открито знака-символ на поста си на гърдите – подобен знак просветваше и на челото му.

Раджаста постави внимателно ръка върху ръката на Микон и прошепна:

– Тя идва.

Изпитото лице на Микон просия, и Раджаста почувства – не за първи път – пристъп на почти болезнена надежда, когато Микон прошепна трескаво:

– Опиши ми как изглежда!

– Прекрасна е – отвърна зададено Раджаста, вперил очи в ученичката си. – Цялата в бяло, увенчана със златната си коса... прилича на пламък!

Наистина Домарис никога не бе изглеждала толкова красива. Белите церемониални одежди ѝ придаваха не само прелест, но и гордо достойнство. Видимите белези на предстоящото майчинство само

увеличаваха чара ѝ. Беше толкова неземно хубава, че Раджаста неволно промълви:

– Да, Микон – наистина е увенчана със светлина.

Атлантът въздъхна.

– Да можех да я видя... поне веднъж – прошепна той и жрецът потупа съчувствено ръката му. Нямахме време за повече разговори, защото Домарис вече бе коленичила пред издигнатата платформа, на която седяха Пазителите. Пред олтара стоеше най-старият сред от тях, Рагамон, посивял от годините, но все още гордо изправен. Той протегна тържествено напред ръце, за да благослови коленичилата пред него жена.

– Изарма, жрица на Светлината, посветена в Светената мъдрост на Храма, обречена да служи на Живота и на Светлината, които с Живот, кълнеш ли се да служиш на Силата, която е и Живот, и Светлина?

Изгънелият от годините глас на стария жрец все още вибрираше от съдържана мощ и отекваше в грубо изсечените каменни стени на залата. Очите му, впити в облечената в бяло жена, бяха ясни и проникателни.

– Кълнеш ли се, Изарма, че няма да се уплашиш от нищо, че ще бдиш над Светлината, над Живота на Храма, и над Храма на Живота?

– Кълна се – каза тя и на свой ред протегна ръце към олтара – и в същия миг един-единствен лъч светлина прониза мрака и запали трептящия златен пламък на олтара. Дори Раджаста все още се впечатляваше от тази част на ритуала – въпреки че знаеше отлично как един обикновен лост, задвижен от Кадамири, пускайте водата да тече по една тръба, която на свой ред задвижваше цяла система от макари, които отваряха малкия процеп над главите им. Беше обикновена илюзия, но тя си имаше своето основание – тези, които полагаха клетвата си с открито сърце, добиваха допълнителна увереност от внезапно появилия се лъч светлина, докато готовите да положат лъжлива клетва се изпълваха със страх; неведнъж тази малка измама бе спасявала Пазителите от проникването на нечисти хора в храма.

Домарис, с осияно от вдъхновение лице, положи ръце на сърцето си.

– Кълна се в името на Светлината и в името на Живота – повтори тя.

– Бъди бдителна, строга и справедлива – Рагамон занарежда прастарите церемониални слова. – Закълни се не само пред себе си, но я пред светлината, която е в теб и над теб, в светлината, която носиш в утробата си; обречи плода на утробата си на светлината, и той ще бъде заложник за твоята вярна служба – та никога да не пренебрегваш тежката

задача, която ти възлага съдбата.

Домарис се изправи. Лицето ѝ беше бледо и сериозно, но гласът ѝ не трепваше.

– Обричам детето в утробата си за заложник на Светлината – произнесе тя и инстинктивно обвя с ръце издутия си корем, после ги издигна покорно към олтара – сякаш поднасяше нещо на горящата там светлина.

Микон се размърда неспокойно.

– Това не ни харесва – прошепна той.

– Такъв обет е нещо обичайно – успокои го тихо Раджаста.

– Знаем, но... – Микон трепна, сякаш го бе пронизала внезапна болка, и замълча.

Старият Пазител заговори отново:

– Тогава поеми почетните знаци на службата си, дъще – той направи знак и двама прислужници поставиха тежка бяла мантия на раменете на Домарис; в скръстените ѝ ръце сложиха златен жезъл и златен кинжал. – Използвай ги справедливо. Моята мантия, моят жезъл, моят кинжал принадлежат вече на теб – наказвай, прощавай, присъждай и възнаграждавай, но преди всичко бди: защото Мракът не почива нито миг. – Рагамон пристъпи и докосна леко двете ѝ ръце. – Поема бремето на отговорността от мен. – Докосна и приведените ѝ рамене, после се изправи. – Нека печатът на Мълчанието склучи устните ти. – Той спусна качулката пред лицето ѝ. – Ти си Пазител – каза той и с последен жест на благослов слезе от мястото, на което стоеше, оставяйки Домарис сама пред олтара. – Сбогом.

Тринадесета глава УЧЕНИКЪТ

1.

В градината всичко бе вече повехнало; сухи листа шептяха под стъпките на хората и се въртяха безцелно на нощния негър. Микон вървеше бавно и мълчаливо по покритата с каменни плочи пътека. Спря до фонтана, и една фигура, която досега се бе крила в сенките, незабавно изскочи пред него.

– Микон! – чу се мъчителен шепот; човекът приближи и принцът

чу ясно тежкото му дишане.

– Рейота... ти ли си?

Сянката склоня глава и се отпусна смирено на колене.

– Микон... принце!

– Братко... – прошепна Микон и замълча.

Гладкото лице на попуумния хела изглеждаше старо на лунната светлина; никой не би могъл да предположи, че той е доста по-млад от Микон.

– Измамиха ме! – прошепна той хрипливо. – Заклеха се, че така ще откупя свободата ти... че ще те пуснат – свободен... и здрав! Микон... – гласът му се прекърши от страшна болка, – не се отричай от мен! Не се поддадох от страх!

Когато Микон проговори, гласът му тегнеше от вековна умора.

– Не е мое право да те съдя. Ще те съдят други, и то сурово.

– Аз... не мога да го понеса... не го сторих заради себе си! Отрекох се само, за да не те измъчват повече, за да те снася.

За първи път в спокойния глас на Микон се прокрадна гняв.

– Нима съм те молил да спасиш живота ми? Можеш ли да предположиш, че бих откупил свободата си – на такава цена? Как бих допуснал някой, който знае... който знае това, което знаеш ти... да се отдаде на духовно блудство?! И ти смееш да твърдиш, че си постъпил така заради мен! – гласът му затрепери. – Бих ти простил, ако не беше издържал на мъченията!

Момчето отстъпи назад и проплака умолителна:

– Принце... братко... прости ми!

Устните на Микон бяха строго свити. На бледата светлина лицето му беше мрачно, когато проговори:

– Моятя прошка няма да облекчи съдбата ти. Ако пък те прокълна, от това няма да ти стане по-тежко. Не тая омраза в сърцето си към теб, Рейота. Никой не би могъл да ти пожелае по-зла съдба от този, която си изкова сам. Дано не пожънеш по-лошо от това, което пося...

– Аз... – ученикът на Риведа се осмели отново да пристъпи напред и почти се свлече на земята пред Микон. – Така бих искал да я защити – нашата сила...

Микон стоеше неподвижен, с каменно лице.

– Това не може да бъде твое задължение – не и сега. – Той помълча, все така неподвижен. В тишината се чуваше само плисъкът на струите във фонтана. – Не се тревожи, братко; няма да предадеш два пъти рода ни!

Сгърчената в нозете му фигура простена и скри лице в ръцете си.

Микон продължи непоколебимо:

– Това поне мога да предотвратя! Не... не казвай нито дума повече! Знаеш много добре, че не си в състояние да ползваш Силата – за зло или добро – докато аз съм жив. И аз ще накарам смъртта да ме почака, докато се убедя, че няма да опетниш кръвта ни! Освен ако не предпочетеш да ме убиеш тук и сега, моят син ще наследи силата, която е мое родово право!

Изгърбената фигура на Рейота направо запълзя в прахта, докато неестествено състареното му лице не опря в сандалите на Микон.

– Не знаех нищо за това... господарю...

Микон се усмихна едва забележимо.

– Това? – повтори той, – Прощавам ти „това“, прощавам ти и слепотата си. Но не мога да ти простя отстъпничеството – това, което си сторил, е причина, на която сам си дал ход, и последиците рано или късно ще те достигнат; ти никога няма да достигнеш съвършенство. Никога няма да можеш да продължиш по нашия път. Братко... – гласът му омекна. – Върни сега – преди да си отнел малкото сили, които са ми останали. Върви, или ми отнеми живота още сега, вземи в ръцете си Силата и виж дали ще съумееш да я задържиш. Никога няма да успееш! Ти нямаш необходимите познания, за да държиш в ръцете си мощта на бурята, силата на земните недра и морските дълбини – и никога вече няма да ги имаш! Върви!

Рейота отново застана мъчително и се вкопчи в коленете на Микон.

– Няма да го понеса...

– Върви! – повтори по-спокойно, но все така строго Микон. – Върви, докато все още мога да задържам хода на съдбата ти, както задържам и своята собствена. Опитай се да изкупиш греха си, доколкото можеш.

– Не мога да понеса мисълта за вината си – гласът на момчето бе по-скръбен, отколкото ако плачеше. – Каж ми една добра дума... та да мога цял живот да си припомням, че някога бяхме братя...

– Ти си мой брат – каза кротко Микон. – Казах ти, не съм престанал да те обичам. Не те изоставям напълно. Но това трябва да бъде последната ни среща.

Той се приведе и постави ръка върху главата на коленичилият кела. Рейота извика и се дръпна.

– Микон! Страданието ти... то ме изгаря!

Бавно и мъчително Микон се изправи и се обърна да си върви.

– Тръгвай веднага! – нареди той я добави, сякаш против волята си, с безкрайно измъчен глас. – Няма да издържа много повече! Момчето скочи на крака я за момент се поколеба. Взираше се отчаяно в лицето на мъжа пред себе си, сякаш искаше да запечата чертите на Микон завинаги в паметта си; сетне си обърна и побягна, препъвайки се.

Слепият принц остана неподвижен. Надигаше се вятър; сухите листа образуваха малки вихрушки по пътеката и около краката му; той сякаш нищо не усещаше. Най-сетне тръгна бавно, сякаш стъпваше по плаващи пясъци, упъти се към фонтана и се отпусна на каменния парапет, борейки се с болката, която се опитвате да се изтръгне от властта на съзнанието му. Най-сетне се отпусна полужив на камъните сред понесените от вятъра листа – бе победил и този път, но усилието така бе го изтощило, че не можеше да помръдне.

Появи се Раджаста – някакво вътрешно безпокойство го бе накарало да тръгне да търси Микон. Лицето му бе изкривено от ярост и скръб, когато взе на рамене безжизненото тяло на Микон в го понесе, сякаш бе малко дете.

На следващия ден всички обитатели на Храма – жреци, прислуга и роби – претърсваха земите наоколо. Не оставиха камък преобърнат. Риведа, заподозрян в съучастие, беше затворен насила в стаите си, докато претърсваха Светилището на Сивите. Търсиха и в града, който се ширеше под храма – като игра в купа сено търсеха момчето, което някога бе Рейота от Ахтарат.

Но той беше безследно изчезнал – а нощта на Надира приближаваше.

Четиринадесета глава БЕЗИМЕННИЯТ БОГ

1.

Около три месеца след като Деорис бе приета в храма на Каратра, Риведа я срещна в градините на храма. Последните лъчи на залязващото слънце превръщаха младата жрица в тайнствено, ефирно същество. Риведа се вгледа и стройното ѝ тяло, облечено в синя роба, и в деликатните черти на младото ѝ лице с по-особен интерес, докато се чудеше как да представи поканата си.

– Искам да те покания да дойдеш с мен в Светилището на Сивите

тази вечер – нали няма да ти забранят?

Деорис почувства, че пулсът ѝ се ускори. Да отиде в Светилището на Сивите – и то със самия Повелител на Ордена! Риведа наистина и оказваше голяма чест. Но въпреки това попита предпазливо:

– Защо?

Едрият мъж се засмя.

– Защо не? Тази вечер ще изпълним един от обичайните си ритуали. Много е красиво, ще има и песнопения. Някои от ритуалите ни се пазят в тайна, но на този мога да те покана.

– Ще дойда – каза привидно спокойно Деорис. Всъщност едва се удържаше да не затанцува от вълнение – предпазливите намеци на Карахама само бяха възбудили до крайност любопитството и – толкова много неща искаше да узнае и за Сивите, и за самия Риведа!

Тръгнаха мълчаливо под изгряващите звезди. Небето беше осеяно с тях кота морава с нападал цвят. Риведа бе поставил леко ръка на рамото ѝ, но колкото и леко да бе докосването му, Деорис го чувстваше с цялото си тяло и смущението ѝ попречи да пророни и дума, докато не приближиха сивата грамада на светилището – мрачна и сляла, без прозорци по нея.

Риведа разтвори широко тежките бронзови древи, за да влезе Деорис, но в същия миг тя трепна и отстъпи, учудена и уплашена – покрай нея премина тичешком някаква приведена сянка – изчезналото момче!

Риведа стисна рамото ѝ така силно, че тя едва не извика от болка.

– Не казвай нищо на Микон, дете – предупреди я той строго. – Уведомих вече Раджаста, че момчето е живо, но ако Микон застане отново лице в лице с него, това ще го убие!

Деорис наведе глава и обеща. От онази нощ, когато Кадамири я отнесе полумъртва от покоите на принца, тя чувстваше Микон също тъй близък, както Домарис; сетивата ѝ долавяха ясно чувствата и мислите на атланта – освен в случаите, когато те бяха свързани по някакъв начин с нея самата. Внезапното развитие на възприятията ѝ мина почти незабелязано – като изключим удивителния ѝ напредък и това, че поемаше задължения, които бяха предвидени за далеч по-напреднали в обучението жрици. Дори Домарис не беше забелязала промяната в Деорис – тя бе погълната изцяло от Микон и от мисълта за идващото дете. Очакването, макар и радостно, се превръщаше в непоносимо мъчение и за двамата – Деорис знаеше това много добре. Оставаше още цял месец!

Бронзовите двери се затвориха с трясък зад тях. Стояха в тесен, мрачен коридор, който водеше между редици плътно затворени врати.

Слабата, измъчена фигура на момчето не се виждаше никъде.

Тихите им стъпки заглъхваха в мъртвия, неподвижен въздух; Деорис чувстваше някакво нарастващо напрежение у мъжа до себе си; изопнатите ѝ нерви долавяха силата, скрита в него като свита на кълбо змия. В края на коридора имаше сводеста врата, обкована с железни гвоздеи. Риведа почука по особен начин и незабавно отнякъде се разнесе пронизителен глас, който питаше нещо на непознат език. Риведа отговори с няколко непонятни думи; отекна звън на камбана и вратата се отвори сама.

Двамата влязоха – и потънаха в сивота.

Сивотата не се дължеше на липса на светлина – но никъде не се виждаха топли цветове; осветлението беше равномерно и студено – блед, мрачен светлик, по-скоро отсъствие на мрак, отколкото истинска светлина. Залата беше огромна – таванът се губеше над главите им в плътна сива мъгла, прилична на втвърден дим. Подът под краката им бе от сив камък, студен, пронизан от студено проблясващи кристални жилки. Прозрачни отблясъци пробягваха и по стените, подобно на лунна светлина през зимата. Наоколо се движеха плавно някакви фигури – те се открояваха като сиви стълбове от дим на бледата светлина – неясни сенки, плътно увити в мантии с ниско спусната качулки, всички в сиво – цвета на магьосниците. Сред тях имаше и жени – жени, които се движеха неспокойно като оковани пламъци, потънали в прозрачните дипли на шафраненожълти воали – но и цвета на воалите беше притъпен, сякаш мъртъв. Деорис хвърли предпазлив поглед към тях, но в същия миг силните ръце на Риведа я накараха да се отвърне и тя се озова лице в лице с...

Един човек.

Можеше да е човек, можеше да е изсечен от камък идол, статуя или труп. Той беше – това бе всичко. Съществуваше – студен, странен и неоспорим. Седеше на голям, подобен на трон, стол върху една издигната платформа В дъното на залата – птица, изсечена от син камък, бе разтворила криле над главата му. Ръцете му бяха скръстени на гърдите. Деорис установи, че не разбира тук ли е тази фигура или тя просто сънува. Момичето прошепна неволно:

– Там, където седи Човекът със Скръстени ръце...

Риведа се наведе над нея и прошепна.

– Почакай ме тук. Не разговаряй с никого.

После се изправи и тръгна нанякъде. Деорис, която го проследи с поглед, си каза, че единствено неговата фигура е ясно очертана –

останалите бяха с размити форми, подобни на сенки, видени насън. Изведнъж очите ѝ срещнаха познато лице.

Полускрито зад една от кристалните колони, неподвижно, но видимо напрегнато, едно младо момиче плахо следеше с поглед Деорис. Беше още дете – високо, но много слабо. Стройното му тяло се очертаваше ясно под шафраненожълтите воали. Слабичкото му лице изглеждаше прозрачно, сякаш светлината преминаваше през него. Бялоруса коса падаше като скреж по раменете му – в почти безцветните, сериозни очи се преливаха сиянията на Севера. Воалите около тялото ѝ трептяха леко, като че ли движени от полъха на вятър; тя изглеждаше безтегловна – фигурка от скреж, шепа снежинки, понесени от леден вятър.

Но Деорис знаеше коя е тя – беше я виждала извън това мрачно място и знаеше, че не е привидение; това сребристорусо дете често се промъкваше като сянка в покоите на Карахама. Карахама никога не говореше за нея, но Деорис знаеше, че това е безименното дете – една от несъществуващите, родено още когато Карахама е била отхвърлена от кастата си. Казваха, че майка ѝ я нарича Демара, но тя нямаше истинско име. По закон малката изобщо не съществувате.

Никой мъж нямаше правото да признае Демара за своя дъщеря – колкото и да искаше; никой не можеше да я осинови или приеме в дома си. Дори съществуването на Карахама бе спорно на времето – но все пак, като дъщеря на свободна жена, тя имаше някакво, макар и не много официално положение. По строгите закони на кастата Демара не беше дори незаконна. Тя беше нищо. Никакъв закон не се отнасяше до нея, никакъв устав не я закриляше, тя не се споменаваше в архивите на Храма; не беше дори робиня. Просто я нямаше. Единствено тук, сред отхвърлените от закона саджи, такова момиче можеше да намери подслон.

Строгийт храмов закон забраняваше ни Деорис – жрица и дъщеря на жреци – да забелязва Демара, но макар че двете не бяха разменили нито дума. Деорис знаеше, че детето ѝ е близка роднина. Странната, неземна красота на малката будеше у нея интерес и жалост. Тя вдигна очи и се усмихна плахо на отхвърленото от света дете. Демара ѝ отвърна със слаба, едва видима усмивка. Риведа се върна дълбоко замислен, с разсеян поглед. Демара потъна между колоните и изчезна.

2.

Голямата зала на Храма беше вече претъпкана е мъже в сиви роби и

обвити в жълтеникави воали саджи. Някои държаха странни инструменти, прилични на кречетала и гонгове. Имаше и много ученици, препасани с безлични сиви парчета плат – горната част на тялото им опиваше гола, окачена с амулети. Нито един от тях не беше възрастен – повечето бяха на годините на Деорис. Някои дори бяха малки деца по на пет-шест години. Като се огледа, Деорис преброи само петима души в пълните церемониални одежди и е отличителните знаци на магове – и установи стреснато, че има една жена сред петимата – единствената в залата, като изключим Деорис, която не носете жълтите воали на саджи.

Постепенно маговете и второстепенните служители на храма бяха застанали в кръг – явно бе, че е изключително важно да заемат точно определени места. Жените – саджи с музикалните инструменти и малките ученици се бяха отдръпнали към излъчващите особено сияние стени. От редовете им се чуваха тихи проплаквания на флейти, понякога и прозвънтяването на неволно докоснат с пръсти гонг.

Пред всеки магьосник стоеше по една саджи или неговият ученик – пред някои от по-възрастните магьосници и пред висшите магове учениците бяха по четирима-петима. Имаше доста повече ученици от саджи – жените във вътрешния кръг не биха повече от пет. Една от тях беше Демара. Воалите бяха отменати от главата ѝ, така че сребристорусата коса проблясваше като лунна светлина по морската повърхност.

Риведа направи знак на Рейота да заеме мястото си в кръга, после спря за миг и каза:

– Деорис, имаш ли смелост да застанел в кръга на учениците – заради мен – тази вечер?

– Но аз... – измънка учудената Деорис, – аз не разбирам нищо... как бих могла?

Усмивка прибяга по строгата уста на Риведа.

– За това не са необходими никакви познания. Всъщност, колкото по-малко знаещ, толкова по-добре. Опитай се да не мислиш за нищо – и остави мислите сами да влизат в теб. – Той направи отново знак на Рейота да я хване за ръка и отправяйки към него последен умолителен поглед, обърканата Деорис застана в кръга.

Изведнъж флейти и гонгове зазвучаха в болезнено остър дисонанс – като че се настройваха, подготвяха се за същинската мелодия. Ученици и магьосници обръщаха глави, заслушани, сякаш преценяваха нещо невидимо, необяснимо. Деорис стоеше в кръга между Демара и Рейота – дисхармонията пулсираше в черепа ѝ. Внезапна паника я стисна за гърлото; тънките пръстчета на Демара стискаха нейните като е железни

клещи. Деорис искаше да изпищя от ужас...

Ръката на Риведа се стовари с все сила върху сгърчените ѝ пръсти, Демара я пуска и Деорис си отдъхна свободно. Риведа поклати глава и ѝ показа безмълвно, че трябва да излезе от кръга. Не го стори с упрек, като че ли Деорис се бе провалила – очевидно му беше безразлично кой ще заеме мястото ѝ; щом тя излезе, той се обърна към една саджи и ѝ нареди с жест да застане пред него.

Двама-трима от учениците също напуснаха кръга; други ги заместиха, някой бяха подменени повторно. Двукратно прозвъняха тихите дисхармонични звуци и всеки път всички променяха местата, на който стояха. Третият път Риведа вдигна ръка, огледа се ядосано и напусна мястото си. Мрачният му поглед обходи кръга на учениците. Очите му паднаха върху Демара, той произнесе някаква неясна, едносрична дума, хвана момичето за рамото и го изгласка навън, то залитна и едва не падна. Жената-маг също напусна мястото си и подхвана малката, за да не падне. Тя поддържа за миг Демара в прегръдките си; после взе тънката и ръчичка в сбръчканата си ръка и я върна на мястото ѝ в кръга, като отпрати предизвикателен поглед към Риведа.

Риведа се намръщи още повече. Жената-маг сви рамене, полека премести Демара още малко по-нататък, докато внезапно Риведа кимна, отклони поглед от Демара и явно веднага забрави за съществуването ѝ.

Отново зазвучаха флейтите и гонговете. Този път нямате прекъсвания. Деорис наблюдаваше отстрани, доста объркана. Учениците изпяха няколко фрази и отговор на музиката – гласовете им бяха добре школовани, но мелодията бе толкова чужда на Деорис, че нищо не ѝ говореше. Привикнала към приповдигнатия мистицизъм на свещенослуженията в Храма на Светлината и простотата на ритналите в него, тя въобще не модните да се настрои към тези нескончаеми песнопения, към смесицата от мимика, музика, пеене и говор, и продължаваше да не разбира нищо.

„Що за глупост!, реши тя най-сетне. Това просто нищо не означава!“ А може би грешеше? Лицето на жената-маг беше слабо, уморено, прорязано от бръчки, а при това иначе тя явно бе доста млада. Безмилостната светлина изписваше върху лицето на Риведа неподозирана жестокост, а фантастичната скрежна хубост на Демара изглеждаше недействителна – но Деорис долавяше нещо зло и грубо, което накръняваше почти съвършената прелест на детското лице. Струваше ѝ се защо за мнозина всички церемонии в светилището на Сивите граничеха с вреда и зло.

Леенето се усили, запулсира в странни, откъслечни фрази. След това започна да се повтаря една единствена фраза, която звучеше като плач. Отзад приглушените звуци на флейтата напомняха на задъхани хлипове; тежкият ритъм на барабан подчертаваше мъчително натрапчивия ритъм.

Мъжът със скръстени на гърдите ръце я гледаше.

Деорис никога не узна дали това бе идол, мумия или жив човек – демон, божество или тяхно изображение. Нито пък успя да си изясни колко от това, което видя тогава, е било плод на внушение...

Очите на мъжа бяха сиви – сини като морето; сиви като студената светлина наоколо. Деорис потъваше в настоящия му поглед, изпълнен със странно разбиране – чувстваше, че очите му я поглъщат и че ще се удави в тях.

Птицата над трона плесна с каменните си криле и отлетя с остър крясък към голяма пустинна местност, цялата покрита със сив пясък. Деорис затича след нея, през камъни с изострени като игли върхове, под сенките на надвиснали скали, под небе, разкъсвано от плачевните писъци на чайките.

Ветровете донасяха далечния шум на прибой; Деорис вече беше близо до морето – беше настанал часът между зазоряването и изгрева. Всичко бе обляно от студена сивкава светлина, която сякаш беше изпила цветовете на морето, небето и пясъка. Малки мидени черупки хрущяха под сандалите ѝ, тя долови острата миризма на солена вода, гниещи водни растения и на мочурище, Отляво забеляза малко селище от сгущени една в друга конусовидни колиби и я заля вълна от такъв ужас, че почти спря да диша.

„Селото на лудите!“ Беше толкова сигурна в предположението си, че веднага пропъди проблясъка на убеждението, че никога преди не е виждала това място.

Над странното село беше надвиснала мъртва тишина, нарушавана само от писъците на чайките. Две-три деца с несъразмерно големи глави и странни, почти бели коси и зачервени очи се търкаляха между колибите, лигавеха се и издаваха несвързани звуци. Писък напираше на напуканите от ужас устни на Деорис, но гърлото ѝ бе така стегнато, че не можеше да издаде звук. Обърна се и понечи да побегне, но глезенът ѝ се подгъна, тя се спъна и падна. Докато се опитваше да се изправи, забеляза, че от колибите излязоха двама мъже и една жена – с плътни устни, червени очи и голи като децата. Единият мъж едва ходеше от старост, другият намираще пътя си опипом, защото очите му бяха покрити от

опечена кръв и мръсотия, а жената креташе тежко, с издут от напредналата бременност корем – първично, уродливо отблъскваща.

Деорис запълзя по пясъка в безумен ужас. Жалките човешки подобия заскимтяха по-силно, започнаха да гримасничат и да си я сочат един на друг. Краката им дращеха из безцветния пясък. Деорис успя да се изправи на крака и се огледа диво, за да види накъде би могла да избяга. От едната ѝ страна се издигаше, висока стена от остри скали; от другата се ширеха подвижните пясъци и тресавища, обрасли с тръстики. Лудите се събираха около нея, бърбореха несвързано и я зяпаха. Тя беше в канап.

„Но как съм се озовала тук? На лодка ли?“

Тя се обърна рязко, но видя само безкрайната шир на морето. Много, много далеч над водата се издигаха високи планини, над нея се стелеха на ленти дълги червеникави облаци, като окървавени пръсти, които дращеха по небесния купол.

„И когато слънцето изгрее... когато слънцето изгрее...“ – обърканата мисъл ѝ се изплъзваше. Сега вече почти всички уродливи, едроглави обитатели на селото бяха наизлезли пред колибите. Деорис хукна, без да мисли накъде. Пред нея, през сивотата на утрото и дългите кървави ивици по утринното небе, блесна една-единствена искра, която бързо се превърна в топло златно сияние, „Слънцето!“ Тя затича още по-бързо, стъпките ѝ отекваха глухо а сърцето ѝ; зад нея се чуваше шляпането на преследвачите ѝ, които безмилостно приближаваха.

Покрай ушите ѝ прелетя камък. Тя нагази в прибойа и се обърна като подгонено животно, заобиколено от ловците. Някаква фигура се изправи пред нея, отвратителните зачервени очи я гледаха безизразно, устните оголваха почернели, изгнили зъби в животинска гримаса. Тя отблъсна ръката на съществото, започна да се гърчи, да блъска и да рита напосоки – чу как лудият нададе безсмислен вой, хукна отново, препъна се. И падна.

Светлината в небето избухна в цветна феерия и тя протегна с риданние ръце към нея, като плачеше и викаше също тъй несвързано, както и преследвачите ѝ. Удари я втори камък, друг одраска слепоочието ѝ; тя се мъчеше да стане, пръстите ѝ драскаха в мокрия пясък, ноктите и се забиваха, където и паднеше в последно отчаяно усилие да се освободи. Някой крещеше неистово. Друг камък я удари по лицето. В главата ѝ избухна пламък и тя започна да потъва... надолу, надолу, надолу... после слънцето плисна лъчите си право в лицето ѝ и тя умря.

3.

Някои плачеше.

Светлината бодете очите ѝ. Сладникав, остър и упоиваш, мирис подражни ноздрите ѝ.

От мрака изплува лицето на Елис, Деорис се закашля слабо и отблъсна ръката, която поднасяше към носа ѝ кърпа, напоена с ароматно вещество.

– Недей... не мога да дишам... Елис! – задави се тя. Ръцете, хванали здраво раменете ѝ, отпуснаха малко хватката си и я положиха върху купа възглавници. Тя лежеше на дивана в стаята на Елис в Дома на дванадесетте, и самата Елис се беше надвесила над нея. Зад Елис се беше изправила Елара и бършеше очите си. Лицето ѝ беше посивяло от умора?

– Сега трябва да отида при господарката Домарис – каза неуверено Елара.

– Добре, върви – отвърна Елис, без да вдигне поглед.

Деорис се насили да седне в леглото, до в главата ѝ избухна страховотна, заслепяваща болка и тя легна обратно върху възглавниците.

– Какво се е случило? – прошепна та безсилно. – Как се озовах тук? Елис, няма ли да ми кажеш какво е станало?

За неин ужас Елис, вместо да отговори, избухна в ридания, и започна да бърше очи с воала си.

– Елис... – треперливият глас на Деорис се извиси като на малко момиченце. – Моля те, кажи ми... помня... знам, че бях в селото на лудите, и че те хвърляха камъни по мен... – Деорис опипа бузата, после главата си. Стори ѝ се, че малко я заболя, но не напипа нито рана, нито дори драскотина.

– Ох, главата ни!

– Отново започна да бълнуваш! – Елис я сграбчи за раменете и я разтърси. Внезапен ужас проряза Деорис като светкавица; смътният спомен ставаше все по-ясен и я задущаваше, докато Елис викаше:

– Не помниш ли какво направи?

– О, Елис, спри! Ужасно ме боли главата! – простена Деорис. – Не можеш ли да ма кажеш чело за какво става дума? Как се озовах тук?

– Ти наистина не помпиш! – прошепна удивено Елис, все още невярваща. Деорис отново се опита да се изправи и Елис обви раменете ѝ с ръка, за да ѝ помогне. С ръка на челото Деорис погледна през

прозореца. Беше късен следобед, слънцето едва-що бе започнало да удължава сенките. „А аз тръгнах с Риведа много преди да изгрее луната...“

– Нищо не помня – каза тя с разтреперан глас. – Къде е Домарис?

Поуспокоеното лице на Елис отново стана гневно и зло.

– В Дома на идващия живот.

– Вече?

– Лечителите се опасяват... – гласът на Елис глъхнеше от потиска-на ярост, тя преглътна и каза: – Деорис, кълна се, че ако Домарис загуби детето заради това, което се случи, ще...

– Елис, отвори ми! – каза някой пред вратата; но още преди Елис да каже каквото и да било, вратата се отвори и в стаята влезе Микон, който се подпираше тежко на ръката на Риведа. С несигурни стъпки атлантът доближи до леглото.

– Деорис... – започна той, – можеш ли да ма кажеш...

Истеричен смях се смеси с хълцанията, които напиреха в гърлото на Деорис.

– Какво бих могла да ти кажа аз? – извика тя. – Няма ли някой най-сетне да каже какво е станало с мен?

Микон въздъхна дълбоко и видимо се приведе.

– От това се боях – каза той с горчивина. – Тя не знае нищо, не помни нищо. Дете... милото ми дете, слушай ме добре – никога повече не бива да допускат да те използват така!

Риведа беше уморен и видимо напрегнат. Сивата му роба бе омачкана и покрита с петна.

– Микон от Ахтарат, кълна ти се... Микон рязко се откъсна от подкрепящата го ръка на Риведа.

– Още не съм готов да приема твоите клетви и уверения!

Като чу думите му, Деорис по някакъв начин успя да се изправи на крака, и застана пред тях, залитайки, хлипаща от болка, объркване и страх. С непогрешимия си усет, който така добре заместваше зрението му, Микон протегна ръка към нея, но в същия миг Риведа притисна момичето в своите ръце, изпълнен с диво желание да я закриля от всекиго. Постепенно тръпките изчезнаха и тя се облегна малко по-спокойно на гърдите му. Грубият плат на робата му дращеше нежната кожа на лицето ѝ.

– Не смей да обвиняваш нея! – каза сурово Риведа. – Домарис не пострада...

– Не – каза Микон помирително, – никога не исках да обвинявам,

само...

– Знам добре, че ме мразиш, господарю на Ахтарат – прекъсна го Риведа, – въпреки че тъкмо аз...

– Аз не мразя никого! – избухна гневно Микон. – Нима се осмеляваш да твърдиш...

– Веднъж завинаги запомни, господарю Микон – сопна се Риведа, – аз не се „осмелявам“! – Много нежно, в пълно противоречие с острите си думи, Риведа помогна на Деорис да си легне отново. – Мрази ме, колкото искаш, принце – продължи Сивият маг, – но и ти и твоята любима жрица, и това неродено...

– Внимавай! – екна заплашително гласът на Микон.

Риведа презрително се засмя, но смехът заседна в гърлото му, защото по чистото синьо небе навън изведнъж затътна напълно невъзможна в това време гръмотевица. Микон беше свил юмруци. Елис, напълно забравена от всички, се беше свила в ъгъла, а Деорис отново започна да трепери неудържимо. Микон и Риведа се бяха изправили един срещу друг – първожреци в служба на коренно различни сили. Напрежението между тях се превръщаше в осезаем, едва ли не видима мощ, от която въздухът в стаята трептеше.

Всичко продължи само един миг. Риведа преглътна и каза:

– Признавам, прекалях в гнева си. Но какво все пак съм сторил, за да заслужи оскърбленията ти, Микон от Ахтарат? Моята вяра не е твоя вяра – но ти знаеш в какво вярвам аз не по-зле, отколкото аз знам в какво вярваш ти! В името на Безименния бог, нима искрено вярваш, че бил навредил по какъвто и било начин на бременна жена?

– Тогава остава да повярва? – отвърна Микон необичайно ожесточено, – че една жрица на Каратра по собствена воля би навредила на сестра си, която обожаваш?

Ръцете на Деорис се сключиха пред устата ѝ, за да заглушат писъка, надигащ се в гърлото ѝ, и тя изтича при Елис, която хлипаше в ъгъла. Молеше се това да е кошмарен сън.

– Аз действително поканих детето – каза хладно Риведа, – за да присъства на една от нашите церемонии. Вярвай, ако искаш, че е имало зла умисъл, че съм призовал Силите на мрака. Но аз ти давам думата си на заклет маг, че това беше обичаен жест на учтивост! Имам пълното право да отпратя покани към заклетите жреци и жрици.

В стаята цареше тишина, прекъсвана от глухите хлипове на Деорис, която все така бе притиснала глава в рамото на братовчедка си. Късната следобедна светлина бе потънала във внезапно появилите се тежки

облаци – сякаш изведнъж бе паднала нощ. Двете жени не смееха дори да вдигнат поглед към застаналите един срещу друг мъже.

Най-сетни непоносимото напрежение като че ли намалая; самите каменни стени сякаш въздъхнаха от облекчение, когато Микон отклони погледа си от Риведа. Ако някой ги беше наблюдавал, щеше да види, че Сивият маг примигна няколко пъти и крадешком избърса студената пот, която бе избила по челото му.

– По време на церемонията – поде Риведа с малко по-спокоен тон, – на Деорис ѝ призля и тя падна на пода; една от момичетата ѝ помогна да излезе на чист въздух. Изглеждаше, че няма нищо сериозно. Тя разговаря с мен съвсем нормално след това, и аз я изпратих до Дома на Дванадесетте. Това е всичко, което знам. Всичко. – Риведа разпери ръце, обърна се, погледна към Деорис ш попята нежно: – Наистина ли не помниш нищо?

Деорис потръпна. Преживеният ужас отново падна като сянка върху ѝ и се вкопчи с железни нокти в сърцето ѝ.

– Гледах... гледах в очите на Човека със скръстените ръце – прошепна тя. – Птицата...птицата над трона му полетя! И после се озовах в селото на лудите...

– Деорис! – викът на Микон, пресипнал и измъчен, стресна всички. Атлантът си пое дълбоко дъх с нещо подобно на хлипане. – Какво искаш да кажеш с тези думи – „селото на лудите“?

– Ами аз... – очите на Деорис се разширила и с нарастващ ужас тя прошепна: – Не знам. Никога не съм чувала за такова село.

– Богове! Богове! – изпитото лице на Микон внезапно доби вид на старческо, той залитна; изчезнала бе властната енергия, с която призова Силата на Ахтарат; той тръгна, препъвайки се, към най-близкия стол и се отпусна на него.

– От това се страхувах! И то се случи! – и той сведе глава и скри лице в измъчените си, изкривени ръце с неестествено дълги пръсти.

Като забеляза внезапния пристъп на слабост, обзел Микон, остави Елис и изтича при атланта. Коленичи пред него и каза умолително:

– Микон, кажи ми! Какво направих?

– Моли се никога да не си спомниш! – каза Микон с глух глас. – Единствено благодарение на безкрайната милост на боговете Домарис не пострада!

– Но... – Деорис установи, че няма сили да произнесе името, което така разтрои Микон, и вместо това каза: – Онова място... какво... как бих могла? – гласът ѝ изневери.

Микон се овладя отново, протегна треперещата си ръка и я постави върху главата ѝ, после привлече разплакалото момиче към себе си.

– Стар грях – прошепна той със старчески глас, – позорът на Ахтарат, който всички се опитвахме да забравим... стига! Тази страшна омраза не с била насочена към теб, Деорис, а... към неродения наследник на Ахтарат. Не се измъчвай ненужно, дете.

Риведа продължаваше да стои неподвижно, като изсечен от камък, със здраво скръстени на гърдите ръце със стиснати устни и полупритворени сини очи. Елис седеше трепереща на една лежанка, и се взираше в пода, останала насаме с мислите си.

– Върви при Домарис, скъпа – каза тихо Микон; след миг Деорис избърса сълзите си, целуна с дълбоко смирение ръката на принца и излезе. Елис също стана и излезе на пръсти от стаята. Зад тях отново надвисна мълчание.

Наруши го Риведа, като проговори сурово:

– Няма да намеря покои, докато не открия виновника за това!

Микон тежко се изправи на крака.

– Това, което казах, е самата истина – нападението е било насочено срещу мен, но най-вече към детето, което ще ме наследи. Самият аз вече не съм кой знае какъв прицел за омразата.

Риведа се позасмя иронично.

– Де да знаех, че е тъй преди малко – когато самите небесни сили ти се притекоха на помощ! – Сивият маг добави: – Защо продължаваш да не ми вярваш?

Ми кон отвърна остро:

– Отчасти и ти имаш вина. Вярно, изложил си Деорис на опасност, без да го съзнаваш, но все лак...

Риведа избухна. Дълго потисканата ярост преля и той извика:

– Аз ли съм виновен? Ако ти бе преглътнал навреме проклетата си гордост и бе свидетелствал против тези изчадия, отдавна щяха да бъдат бичувани до смърт, и това нещастие нямаше да се случва! Аз наистина ще прочистя злото в моя орден от корен, господарю на Ахтарат! И то вече не заради теб, дори не и за да запазя собственото си име неопетнено и без това не се радвам на кой знае каква слава! Ще го сторя за доброто на ордена... – той внезапно осъзна, че вика, и снижи гласа си – Този, който позволява съществуването на черна магия е по-виновен от човека, който я практикува. Хората могат да грешат от незнание и лудост – но какво да кажем за мъдреца, посветения, обрекъл живота си на пътя към Светлината, който е толкова милостив към грешните, че отказва да

защити невинните – от страх да не навреди на тези, които са продали душите си на Мрака! Ако такъв е пътят на Светлината, нека тогава ни обвие Мрак! – Риведа погледна към полуприпадналия Микон и гневът му стихна. Той постави ръка върху слабото рамо на принца и продължи сериозно: – Господари на Ахтарат, кълна се, ще разбере кой е виновникът, дори това да ми струва живота.

Микон проговори с внезапно изтънял от крайно изтощение глас:

– Не търси много надалеч, Риведа! И без това си прекалено дълбоко ввлечен... грижи се за себе си, защото рискуваш повече от живота си!

Смехът на Риведа прозвуча грозно и невесело:

– Запази за себе си своите пророчества и прокоби, принце! Аз обичам живота не по-малко от всеки друг, но съм длъжен на намеря виновниците а да предприема необходимото, за да предотвратя друг такъв... случай. Деорис също трябва да бъде защитавана – и считам за мое право да я закрилям, също така както ти закрилят Домарис.

Деорис попита бързо и тихо:

– Какво искаш да кажеш?

Риведа сви рамене.

– Нищо особено. Но може би пророческите ти способности са заразни, защото виждам, че моята карма е отражение на твоята – той се вгледа в Микон с широко отворени, мрачни очи. – Сам не зная защо казах това. Но имай предвид едно – няма да ми попречиш да накажа престъпниците!

Микон въздъхна, слабите му ръце потрепнаха леко.

– Не, няма да ти попреча – прошепна той. – Това също е карма.

Петнадесета глава СЕМЕНАТА НА ГРЕХА

1.

Само при много особени обстоятелства или в случай на смърт допускаха мъже в храма на Каратра: но обстоятелствата този път бяха достатъчно особени, така че след кратък размисъл майка Изоуда се съгласи да отведе Микон до терасата на покрива – там Домарис си почиваше на хлад, след като всички се бяха успокоили, че няма опасност детето да се роди преждевременно.

– Не бива да оставаш при нея дълго – предупреди старата жрица и ги остави сами.

Микон почака, докато стъпките ѝ заглъхнаха надолу по стъпалата, после се обърна към Домарис с шеговита строгост, за да прикрие тревогата ей:

– Добре ни изплаши за нищо!

Бледа усмивка се плъзна по устните на Домарис.

– Сърди се на сина си, Микон, не на майка му! Вече се държи като господар на всички около себе си!

– То си с така – отбеляза Микон и седна до нея, после попита: – Де-орис идвала ли с при теб?

Домарис отвърна поглед.

– Да...

Микон хвана ръката ѝ и прошепна нежно:

– Не бъди злопаметна, Цвете на огъня. Детето ни не пострада, а Де-орис е също толкова невинна, колкото си и ти самата!

– Знам, но... нашият син ни е толкова скъп! – прошепна Домарис и изведнъж избухна неудържимо: – Този проклет Риведа!

– Домарис! – учудено я упрекна Микон и покри с ръка устните ѝ. Тя целуна дланта му и той се усмихна, но продължи – Риведа не е знаел нищо. Единствената му вина е, че не е подозирал близостта на злото. – Той докосна нежно очите и със слабите си пръсти, – Не бива да плачеш, скъпа, – ръката му се поколеба и той попита несигурно: – Мога ли...

– Разбира се – досетила се за желанието му, Домарис взе ръката му и полека я постави върху корема си. В същия миг Микон изпита невероятно изостряне на всички свои сетива; минало и бъдеще се сляха в този единствен миг на невероятно силно чувство – усещаше всичко толкова болезнено остро, сякаш бе прогледнал – вкус, мирис и звук се събираха в едно, за да му помогнат да осъзнае смисъла на живота. Никога не се беше чувствал по жив, отколкото в този момент, когато около него острият мирис на лекарства се смесваше с едва доловимото ухание от косите на Домарис и чистият мирис на ленени чаршафи; въздухът бе просмукал от солена морска влага – в далечината се чуваше грохотът на приборя, нежното бълбукане на фонтан и приглушени женски гласове. Микон чувстваше под пръстите си нежната ласка на лен и коприна, пулсиращата топлина на женското тяло, и после – чувствителните му пръсти доловиха бързо, рязко побутване, малка издатинка, която се появи и изчезна, неуловима като пеперуда.

Домарис бързо седна на дивана, протегна ръце към Микон и го

прегърна – толкова леко и внимателно, че едва го докосваше. Бе се научила на предпазливост, знаеше, че понякога дори една по-бурна милувка може да причини нетърпима болка на мъжа, когото обичаше – и за Домарис, млада и страстно влюбена, не бе никак лесно да бъде постоянно нащрек. Но този път Микон забрави за всякаква предпазливост и притисна бурно към себе си младата жена. Да можеше веднъж, само веднъж да я види – жената, която обичаше с всяка клетка, всеки нерв на тялото си...

След миг той се отдръпна и каза кратко:

– Трябва да лежиш спокойно, любов моя. Обещах да не те смущавам – той ѝ помогна да се отпусне отново, назад, Домарис легна послушно и го загледа с примирена усмивка. Сама не съзнаваше каква тъга излъчва лицето ѝ.

– Въпреки всичко – продължи замислено Микон, – досега се държахме като страхливци и отбягвахме да говорим за много неща... като например задълженията ти към Арват. Какви са те всъщност? Ти си обвързана по закон...

– Преди брака – каза тихо Домарис – имаме пълна свобода. Такъв е законът. Но след брака трябва да сме безусловно верни. Освен това, ако откажа, или бъда неспособна да родя дете на Арват...

– Не бива да го правиш – каза много нежно Микон.

– Не, няма да откажа – успокои го Домарис. – Но ако все пак не успея да му родя дете, ще бъда опозорена...

– Такава е кармата ми – каза скръбно Микон – никога да не видя сина си, да не бъда до него, когато расте, за да му помагам и да го напътствам. Защото аз наруших същия твой закон, Домарис...

– Ти си прегрешил? – попита невярващо Домарис. – Ти?

Микон смирено сведе глава.

– Интересувах се само духовните дела, затова и бях посветен за жрец. Но в гордостта си забравих, че съм и човек, и че съм длъжен да спазвам древния закон – слепите очи се вираха в миналото. – Без да се съобразявам с нищо и никой, избрах живота на аскет и се отрекох от тялото си – прикрих егоизма си благовидния предлог, че е достойно да се лишавам от земните блага...

Домарис прошепна:

– Но това наистина е необходимо, ако се стремиш към съвършенство...

– Още не си чула всичко, любима... – Микон си пое мъчително дъх.

– Баща ми, Микантор, настоя преди да бъда посветел за жрец, да си

взема жена и да отгледам син, който да наследи рода и името ни. – Строго стиснатата уста потрепери, железният самоконтрол заплашваше да му изневери. – Подчиних се привидно на повелята на баща си и встъпих в брак. Тя беше също принцеса – много млада, чиста и красива, но аз, аз бях сляп за добродетелите ѝ – така, както съм сляп сега... – гласът му изневери и той скри лице в ръцете си. След продължи едва чуто: – Затова и съдбата ме наказва никога да не мога да видя лицето ти – да не мога да видя теб, която обичам повече от живота и смъртта! Застанах пред нея като слепец и ѝ казах – казах и го студено и жестоко, Домарис – че вече съм дал обет за целомъдрие, и тя напусна брачното ни легло девица, както дойде при мен. Унижих я и прегреших спрямо баща си, спрямо самия себе си и спрямо древния ни род. Каж ми Домарис, сега, след като ти разказах всичко, можеш ли още да ме обичаш?

Домарис беше много бледа; това, което ѝ призна Микон, навсякъде се считаше за престъпление. Но въпреки това прошепна:

– Ти си платил двойно и тронно за греха ѝ, Микон. И... ние двамата се срещнахме пак заради този твой стар грях. Обичам те!

– Нито за миг не мога да съжаля за това, че съдбата ме срещна с теб – Микон нежно притисна устни към ръката ѝ, – Но... не разбираш ли? Ако имах син. Щях да имам и правото да умра, а на брат ми щяха да му бъдат спестени позорът и отстъпничеството! – Мургавото лице се сви болезнено под напора на разкаянието – Така понасям наказанието за своя грях и винаги ще го нося със себе си; злото ще породи ново зло – защото семената на греха раждат буйни и жилави пленели, и те се умножават стократно и хилядократно... – той помълча и внезапно каза: – Деворис трябва да бъде пазена много внимателно. Черната зараза пълзи към Риведа.

Като чу ужасеното ахване, той допълни бързо:

– Не, не е това, което си мислиш. Той не е стъпил в Черното братство и дори искрено ги ненавижда; но той е надарен с остър разум и постоянно търси да научи нещо ново. Толкова е вострастен в диренията си, че не придиря много на източниците, от които може да черпи знания. Никога не подценявай силата на стремежа към познание, Домарис! Той е довел до повече нещастия, от която и да било друга човешка подбуда! Ако Риведа беше зъл по душа или съзнателно жесток, той далеч нямаше да е толкова опасен! Но той служи на един-единствен бог – мощта на своя разум, който досега не е срещнал равен на себе си. Риведа е лишен от страст към лично облагодетелстване. Той търси и служи на познанието заради самото познание; дори не, за да усъвършенства самия себе си.

Ако у него имаше повече егоизъм, щях да съм много по-спокоен за съдбата му. Освен това... Деорис го обича.

– Деорис да обича този противен, стар...?!

Микон въздъхна.

– Риведа съвсем не е толкова стар. Освен това Деорис все още не го обича така, както аз и ти разбираме любовта. Но ако беше само това, не бих се тревожил. На любовта не може да се заповядва. Може Риведа да не е тъкмо мъжът, който бих избрал за нея, но аз дори не съм неин настояник – Микон разбираше дълбокото безпокойство на Домарис, затова допълни: – Не е това. Има нещо друго, много по-обезпокоителна Деорис още не е съзряла достатъчно, за любов като нашата. Тя дори не подозира, че такова нещо съществува тя няма да опознае лесно страстта. Трябва да бъде оставена да съзрее бавно. Ако истинската страст бъде събудена прекалено рано у нея, тя ще бъде изложена на голяма опасност. Тя наистина обича Риведа – по-скоро го обожава, без дори да съзнава преклонението си пред него. Ако трябва да бъден честни към Риведа, не мисля, че той умишлено поддържа това чувство. По разбери ме правилно – отношенията им са такива, че той може да я доведе до най-долното стъпало на блудството, дори да я остави недокосната девици – от друга страна, е в състояние да съхрани чистотата ѝ, пък ако ще тя да му е родила дузина деца!

Обезпокоена и объркана от необичайната възбуда на Микон, Домарис прехапа устни и прошепна:

– Въпреки всичко че разбирам.

Сякаш против волята си Микон каза:

– Нали знаеш какво означава за една жена да бъде саджи...

– О, не! – извика ужасено Домарис. – Риведа не би посмял...

– Надявам се, че е така. Но Деорис няма да бъде мъдра в любовта – той се усмихна измъчено. – Ти също предпочете чувството пред разума! Но... – той отново въздъхна. – Деорис ще трябва да се подчини на своята карма, както и всички ние. – Дочул въздишката на Домарис, която долетя като ехо на неговата, той възкликна изведнъж: – Ето че те преуморих!

– Не, не... синът ти вече с доста тежък и... понякога ми причинява болка.

– Толкова искам да не страдаш... ако можеш да го нося вместо теб!

Домарис искрено се разсмя и плъзна нежно ръце в неговите.

– Ти си Господарят на Ахтарат – каза тя весело, – а аз – твоя покорна робиня. Но това е единствената привилегия, която не можеш да ми

отнемеш. Зная правата си, принце!

Сериозното му лице се отпусна във весела усмивка, докато се навеждаше, за да я целуне.

– Такава магия наистина не съществува – Каза Микон. – Вярно е, че ние от Ахтарат имаме известна власт на природата, но цялата моя сила не е в състояние да осъществи това малко чудо!

Домарис също се успокои – опасността беше преминала. Микон нямаше да се поддаде на отчаянието.

А Нощта на Надира неумолимо приближаваше.

Шестнадесета глава НОЩТА НА НАДИРА

1.

„Изминалите месеци не бяха леки за Микон“, мислеше Раджаста, едновременно тъжен и озадачен от загадъчната неспособност на атланта да изпита поне малко облекчение от страданията си.

Микон стоеше при прозореца – светлината на залеза като че ли минаваше през слабото му тяло. С несигурни пръсти принцът на Ахтарат опипваше малката статуетка на Мар-Инаби, Създателят на Звездите.

– Откъде имаш това, Раджаста?

– Разбра ли какво представлява?

Слепият кимна и отново се обърна към прозореца.

– Не съм съвсем сигурен, но мисля, че познавам изработката. Статуетката е правена в Ахтарат и... може да е принадлежала на мен... или на брат ми – той помълча. – Такива статуетки са много скъпи, защото камъка, от който ги извайват, е много рядък – и допълни с усмивка; – Предполагам все пак, че не съм единственият принц на Ахтарат, който някога е тръгвал на пътешествие или е ставал жертва на покушение и обир. Къде намери това?

Раджаста не отговори. Беее намерил статуетката в същата тази сграда, в помещенията за прислугата. Каза си, че това не означава задължително, че някой от обитателите на дома е замесен, но ужасните подозрения не можеха да го напуснат – по същата причина не можеше да каже със сигурност за никого, че е невинен! Възможно бе Риведа да не е подозирал нищо, както твърдеше – но тогава къде беше истинският

виновник? Къде да го търси? Може би сред самите Пазители? Никой не можеше да бъде свободен от подозрение – Кадамири, старият Рагамон и дори самият Талканон! Съмнението бе разтърсило света на Раджаста из основи.

– Горкият ми брат... – прошепна тъй като на себе си, но Раджата го чу и не бе убеден, че принцът на Ахтарат имаше предвид Рейота.

Съзнавайки, че трябва да промени насоката на разговора, Жрецът на Светлината намери спасение в обикновени приказка.

– Ето, настана Нощта на Издира, Микон, и ти можеш да въздъхнеш облекчено; сигурно е, че синът ти няма да се роди до утре. Току-що бях при Домарис и тя, и жените, които се грижат за нея, го потвърдиха. Домарис ще прекара спокойно нощта в собствената си стая – продължаваше настоятелно Раджаста, – ще спи спокойно и никакви поличби и прокоби няма да смущават съня й. Помолих Кадамири да й приготви приспивателна настойка...

Езикът му неволно се запъна, докато произнасяте името на Кадамири – като че ли постоянните съмнения пречеха на желанието му да успокои Микон. Атлантът, без да знае точната причина за безпокойството на Раджаста, го доловя веднага и на свой ред се разтревожи.

– Нима вече е Нощта на Надира? – прошепна той. – Бях загубил представа за времето!

Случаен порив на вятъра нахлу в стаята и донесе ехото на далечни гласове, които пееха – странна, плачевна мелодия, мрачна и протяжна. Раджаста повдигна учудено вежди и се заслуша, но Микон се обърна и тръгна, съсредоточен и напрегнат, обратно към прозореца. Израз на дълбока тревога измени чертите му и разтревожи Раджаста, който незабавно застана редом с него.

– Микон? – попита той, изтръпнал от страх.

– Познавам този начин на пеене! – изохка атлантът. – А това, което вешае... – той повдигна слабите си ръце и опипом намери раменете на Раджаста. – Остани при мен, Раджаста!... Аз... аз се боя...

По-възрастният мъж го гледаше със зле прикрит ужас, доволен, че Микон не може да го види. През изминалите месеци бе споделял с Микон часовете на най-страшните му страдания, но никой досега на беше виждал принца на Ахтарат уплашен!

– Ще бъда до теб, братко – обеща той и в същия миг пеенето долети отново до тях – откъслечни фрази, понесени от пристъпите на вятъра. Мракът все по-бързо поглъщаше останките от слънчевата светлина Раджаста усети нарастващото напрежение у Микон, усети как отчаяно се

вкопчват измъчените ръце в раменете му, видя как посивя от ужас благородното му лице, видя и тръпката, която неволно разтърси тялото му... После, въпреки явния ужас, който се бе просмукал в цялото му същество, атлантът отдръпна ръце от раменете на Раджаста, отново се обърна към прозореца и впери слените си очи в падащия мрак, заслушан внимателно в далечните гласове.

– Моят брат е жив – каза най-сетне Микон. Думите му прозвучаха като присъда и проклетие, и прорязаха нахлуващата нощ. – Защо не умря тогава?! Никой от рода на Ахтарат не пее така, освен ако... освен... – гласът му отново заглъхна и отстъпи място на задъханата, заслушана тишина.

Внезапно Микон се обърна и с отчаян стон се отпусна чело на рамото на по-стария мъж. Вкопчи се в него, разтърсван от толкова силни чувства, че те се отразиха като в огледало в мислите на Раджаста, докато безумният страх не овладя и двамата. Безименни творения на нощта пълзяха из тъмните кътчета на съзнанието им.

Вятърът сега вееше по-равномерно и откъслечните звуци – долитаха по-ярко до тях – гласовете набираха мощ, издигаха се и пак заглъхваха с кошмарна, монотонна, болезнена настоятелност, която по някакъв начин бе влязла и ритъм с шума из кръвта, пулсираща в ушите им.

– Те призовават моята сила! – простена измъчено Микон. – Това е черно предателство! Раджаста! – Той вдигна глава и на лицето му се изписа такова отчаяние, че ужасът на жреца нарасна стократно – Как ще преживея тази нощ? А трябва... трябва! Ако успеят... ако това, което призовават, се надигне – тогава само моят живот ще стои между него и цялото човечество! – той помълча, пое си с мъка дъх, не можа да овладее разтърсващите го трънки, и продължи: – Ако те успеят да направят връзката, дори аз не мога да съм сигурен, че ще устои на злото! – Принцът се олюляваше; измъченото му тяло ту се изправните, ту търсете опората на стария жрец; думите му падаха тежко като камъни. – Само три пъти досега Силата на Ахтарат е била призовавана по този начин! И три пъти е била обуздавана с нечовешки усилия, преди да рухне творението на боговете!

Раджаста бавно повдигна ръка – жестът му бе огледално повторение на жеста на Микон. Сега двамата стояха един срещу друг, поставили ръце на раменете си.

– Микон! – каза той рязко. – Какво можем да направим?

Сгърчените ръце на атланта леко се отпуснаха и паднаха от

раменете на Раджаста.

– Ти искаш да ми помогнеш? – попита той с кратък, почти детски глас. – Но това означава...

– Не ми обяснявай какво означава – каза Раджаста. Гласът му трепереше едва забележимо, – Решил съм да ти помогна.

Микон си пое дълбоко дъх; слаба розовина отново плъзна по мъртешки бледото му лице.

– Да – каза той с по-уверен тон, – да, нямаме много време...

2.

Микон стигна опипом до сандъка, където пазеше личните си вещи, отвори го, извади наметало от странна, подобна на метал, но много гъвкава материя и незабавно го сложи на раменете си. Следващият предмет, който извади, беше меч, увити много фина, почти прозрачна тъкан. Постава го до себе си и продължи да рови из сандъка, като мърмореше нещо на родния си език. Най-сетне извади малък бронзов гонг и веднага го подаде на Раджаста, но го предупреди изрично, че гонгът не бива да докосва нито пода, нито стените.

Междувременно ужасното песнопение набираше сили и се носеше на вълни – ту високо, ту по-тихо, с все същите плачевни извивки и груби, дивашки хрипове – болезнено натрапчиво повторение на звуци, което се блъскаше в мозъка и ги разтърсваща до кости. Раджаста стоеше неподвижно и държеше гонга. Опитваше се да затвори слуха и съзнанието си за външни звуци, съсредоточил цялото си внимание върху Микон, който отново се бе навел над сандъка.

Най-сетне принцът престана да мърмори гневно – вместо това извади с въздишка на облекчение последния предмет, който му беше необходим – малък бронзов мангал, украсен с фигурки, който бяха изковани и преплетени така фино, че създаваха илюзията, че се движат. След миг Раджаста разбра, че символизируют духовете на огъня.

Микон се изправи внимателно, пестейки движенията си. В ръката си държеше меча, все така увит в тънкия плат.

– Раджаста – каза гой, – подай ми гонга.

Жрецът се подчини и Микон продължи:

– Постава мангала в самия център на стаята и наклада в него огън – с клонки от бор, кипарис и тис!

Говореше точно и кратко, като че ли повтаряйте добре заучен урок.

Раджаста пропъди обзелите го колебания и се зае да изпълнява това, което му бе възложено. Микон отново отиде при прозореца и постави меча върху малката масичка, до статуетката на Мар-Инаби. Когато разви фината тъкан, Раджаста видя пишно гравираното острие и обсипаната със скъпоценности дръжка на церемониалното оръжие. Микон стисна здраво дръжката, застана с лице към прозореца и отново се заслуша напрегнато. Виждаше се ясно, че отчаяно събира сили; в пристъп на съчувствие жрецът постави внимателно ръка върху склучените му ръце.

Микон трепна нетърпеливо.

– Готов ли е мангалът?

Жрецът преглътна укора и се наведе над мангала; скоро клонките пламнаха и Раджаста хвърли няколко зрънца ароматен тамян върху слабите пламъчета. Облаци от бял дим се понесоха към тавана; тлеещата жаравя, приличаше на множество малки, червеникави очи, които ги наблюдаваха мрачно През белия дим.

– Готово – каза Раджаста и в същия миг гласовете са надигнаха като вълна, която заплашваше да ги залее – като изключим ужасната песен, дареше абсолютна тишиша – като че ли живият пулс на земята бе притихнал и сега биеше бавно и тежко.

Неочаквано принцът на Атлантида се обърна и закрачи към средата на стаята. Цялата му фигура излъчваше величие, което Раджаста не бе забелязвал досега. Микон постави върха на церемониалния меч върху металния обръч около мангала и отново се обърна встрани, така че да вижда прозореца. Без да отделя острието на меча от ръба на мангала, Микон издигна високо гонга с другата си ръка и ароматният дим веднага се насочи към него, както метални стружки политат към магнит.

– Раджаста! – каза повелително Микон. – Стой до мен Е ме дръж с ръка през раменете – жрецът на Светлината се подчини незабавно, но Микон трепна неволно от болка. – По-полека, братко! Добре. А сега... – той бавно си пое дъх, – ще чакаме.

Плачевният вой ставаше все по-висок, докато се издигна в трептения, недостъпни за човешкото ухо. После изведнъж настана мълчание.

Микон и Раджаста чакаха. Тишината нарастваше, просмукваше се, пълзеше в сенките и набъбваше – изравняваше се с беззвездната неизмеримост на вселената, и всички звуци се давеха в мъртвата ѝ тежест, която ги поглъщаше като дигалите на погребална роба.

Раджаста чувстваше близостта на изопнатото като струна тяло на Микон под странното металическо наметало и то му се струваше

единствената следа от живот в празната, мъртва тишина. През прозореца нахлу с хрипкав шепот вятърът и светлините в стаята примигнаха и започнаха да гаснат; самият въздух около тях трептеше и Раджаста почувства, че по кожата му лазят тръпки. И тогава по-скоро почувства, отколкото видя мъглявината, която трептеше в мрака, стори му се, че познатите очертания на всичко в стаят трептят и се изкривяват.

Звучният, школуван глас на принца разкъса надвисналата тишина.

– Не съм призовавал! В името на Гонга – Микон внезапно удари рязко гонга с дръжката на меча и бронзовият диск зазвъни оглушително в мрака. – В името на Меча – Микон издигна отново меча, но този път го насочи с острието към прозореца – и с думите на Меча; със силата на желязото, бронза и огъня... – той заби острието в жаравата и в мрака избухна фонтан от искри.

Тогава Словото из силата се изтръгва от гърлото на принца – отекна почти видимо и дълги, тръпнещи звуци, октава след октава, запулсира звънко и продължи да трепти... да трепти... да трепти – в непонятна безкрайност на време и пространство, пронизвайки вселена след вселена, за да събуди Силата, за която няма нито време, нито пространство, която с едновременно начало и край.

Пулсиращата мъглявина блещукаше и хвърляше искри – все по-бързо и по-бързо, докато двамата посветени имаха чувството, че стените се въртят и се събират, заплашвайки да ги смажат. Още веднъж Микон издигна гонга и го удари с острието на меча; още веднъж заби острието в тлеещата жарава; разнесе се глух, далечен рев, докато от жаравата се надигаше пламък и ближеше все по-нагоре забитото в нея острие. Въздухът продължаваше да пулсира и трепери, но вече не толкова замайващо бързо сега вече стаята не даваше вид, че ще рухне всеки момент.

Пламъкът осветяват в кървавочервена и яркооранжева светлина мургавото лице на Микон. Бавно, много бавно пулсиращата мъглявина започна да се увива около меча – спря за миг и запулсира около него като синьобял ореол, но после се стече надолу по острието и трептящият пламък го погълна... и в същия миг трепна, изсъска и загасна. Подът под краката им трепереше и се клатеше. После всичко утихна.

Микон се облегна с последни сили на рамото на Раджаста. Трепереше целият – властното величие го беше напуснало. Останал бе само мечът, все така забит в мъртвите въглени на мангала. Раджаста понечи да проговори, но изведнъж отдалеч се разнесе ужасен, гръмовен грохот.

– Не се страхувай! – прошепна хрипкаво Микон. – Силата си отмъщава на тези, които се Опитаха да я призоват, без да имат това право.

Нашата работа е свършена. Аз... – принцът внезапно залитна и се отпусна като мъртъв в ръцете на жреца.

Раджаста вдигна Микон на ръце и то положи на леглото. Внимателно развърза кожените върви, с които гонгът бе прикрепен към китката на принца. Остави металния диск настрана, намокри първото попаднало му парче плат и избърса избилата по челото на припадналия пот. Микон простена и се размърда.

Раджаста се намръщи мрачно и сви тревожно устни. Атлантът беше бял като платно, с восъчната бледност на мъртвец, която не вещаеше нищо добро.

„Ето това ненавиждам в магията!, каза си жрецът на Светлината. Тя изтощава силните и съсипва нервите на слабите. Няма що, хубаво ще бъде, ако Микон, след като прогони едното зло, стане жертва на друго!“

Атлантът простена отново. Раджаста стана и, обзет от внезапна решителност, тръгна към вратата. Повика един роб и каза:

– Изпратете за господаря Риведа.

3.

За Домарис, упоена, но полубудна, преследвана от безформени, не-реални сенки и страхове, Нощта на Надира приличаше на неясен кошмар. Почти изпита облекчение, когато остри болки а изтръгнаха от ужасните сънища и изведнъж съзна, че раждането започва.

От страх да не предизвика съдбата не прати да уведомят нито Микон, нито Раджаста. Не можаха да открият никъде Деорис, затова единствено Елара видя как Домарис тръгна – боса и пеш, както изискваше обичаят, към Дома на Идващия Живот.

После започна дългото чакане – първоначално по-скоро досадно, отколкото болезнено. Домарис бе прекалено дисциплинирана, за да си позволи да хаби силите си, като се съпротивлява на болката, затова отначало приемате търпеливо дребните неприятности, свързани с раждането: това, че посочило и разпитваха, опипваха, че трябваше да отговаря на всевъзможни въпроси за най-интимната част от живота си, че я преглеждаха по повод и без повод като животно /„Като че ли съм котка“, помисли си ти, като се стараяше да вижда смешната страна на събитията/.

Не можеше да се каже, че е уплашена – като всички жени и тя бе служила нееднократно и Храма на Каратра и процесът на раждането не криеше за нея никакви тайни. Но откак се бе родила, досега се бе

радвала на съвършено здраве и преливаща жизненост, и това бе първият и сблъсък с болката. На всичкото отгоре искрено съжаляваше малкото момиче, което бяха оставили да седи при нея през първите часове на раждането – а това влоши още нещата. Детето очевидно присъстваше за първи път на раждане и умираше от страх. Това никак не допринесе за увереността на Домарис, защото ненавиждате несръчността и ако се боеше от нещо, то бе да не се озове в неопитни ръце, когато е напълно безпомощна и не може да си помогне сама. Но когато малката ѝ каза с видимо облекчение, че жрицата Карахама е приела да помага при раждането ѝ, Домарис се раздразни още повече, в разрез о всякаква логика.

„Карахама!, помисли си тя вбесено. Тази... дъщеря на вятъра!“

Струваше ѝ се, че е минало много време, а всъщност бе едва пладне, когато момичето тръгна да доведе Карахама. За най-голямо удивление на Домарис, заедно с Карахама в стаята влезе Деорис. За първи път от церемонията по посвещаването виждаше сестра си, облечена в церемониални одежди на жрица, и за миг не позна тясното бледо лице под Сивия воал. После ѝ се стори, че никога не се е радвала на нечие присъствие така, както на неочакваната поява на сестра си.

Обърна се към Деорис – бяха ѝ казали да се опита да не ляга още – и протегна към нея ръце. Но Деорис стоеше стъписана и не правеше никакъв опит да прекрачи прага.

Домарис стисна ръце, докато кокалчетата на пръстите ѝ побелиха.

– Деорис! – проплака тя.

С бавни, неуверени крачки Деорис най-сетне отиде при сестра си, докато Карахама заведе малкото момиче в един ъгъл и започна тихо да я разпитва.

Деорис почувства, че ѝ призлява, като види как сестра ѝ се гърчи под пристъпа на добре познатата болка. Домарис! Голямата ѝ сестра, която в очите и винаги бе едва ли не свръхчовек! Едва сега Деорис разбра, че е таила о сърцето си безсмислената надежда, че Домарис няма да се мъчи като другите жени. Тя не беше като другите! Не беше възможно всичко това – болката, кръвта и опасността – да се случи със сестра ѝ.

Оказваше се, че е възможно. Ставаше сега, пред очите ѝ.

Карахама прати малката да си върви – малките момичета по на дванайсет-тринайсет години изпълняваха само дребни странични задачи около ражданията – внасяха и изнасяха необходимите неща – после пристъпи по-близо до Домарис и ѝ се усмихна успокояваща.

– Сега е най-добре да си починеш – каза тя добросърдечно и Домарис, изпълнена с благодарност, незабавно се отпусна на леглото.

Деорис, която веднага дотича да я подкрепи със сръчните си, умели ръце, усети, че сестра ѝ трепери и прецени колко голямо усилие полага Домарис, за да не вика и да не плаче.

Домарис си наложи да ѝ се усмихне и прошепна:

– Не гледай така уплашено, глупчо!

В себе си беше много учудена. Какво ставате с Деорис? Беше виждала как работи сестра ѝ, винаги внимателно се бе интересувала от напредъка ѝ в храма. Знаеше, че вече ѝ е позволено да работи самостоятелно, че дори ходеше съвсем сама в града, за да помага при раждане на жените на търговци и други заможни хора от простолюдието, които по една или друга причина настояваха при идването на детето им на бял свят да присъства жрица – дори Елис все още нямаше такова разрешение.

Като забеляза усмивката ѝ, и едва забележимото треперене, Карахама кимна с доволна усмивка. Добре! Смело момиче беше тази Домарис! Не изпитваше никаква омраза към тази полусестра, която животът бе облагодетелствал много повече от нея. Наведе се над леглото и каза кротко:

– Мисли, че сега чакането няма да ти тежи толкова. Деорис, все още не сме нарушили правилата – само малко ги позаобиколихме. Време е да си вървиш.

Когато чу думите ѝ, Домарис усети как сърцето ѝ се свива от страх и проплака:

– Моля те, разреши ѝ да остане при мен!

Деорис добави:

– Обещавам да не преча!

Карахама се усмихна търпеливо и им припомни строгото правило, съгласно което сестра не можеше да помага на сестра си при раждане.

– Освен това – Карахама почтително наведе глава – като Посветена от Храма на Светлината Домарис може да бъде обслужвана само от свои равни.

– Много интересно – измърмори Домарис, – оказва се, че родната ми сестра не ми е равна.

Карахама каза малко по-строго.

– Правилото не се отнася до равнопоставеност по рождение. Вярно е, че и двете сте дъщери на Върховния управител, но ти си ученичка на самия Пазител на Дверите, и жрица, достигнала най-високото ниво на посвещаване. За теб могат да се грижат само жени със същия ранг.

– Нима самият Риведа, водачът на ордена на лечителите, не

провъзгласи Деорис за изключителна способна? – Домарис продължава-
те да спори въпреки вътрешното си убеждение, че няма да постигне
нищо.

Карахама почтително, но упорито повтаряше, че законът си е закон,
и че ако днес направи изключение, изключенията ще почнат да се тру-
пат, докато самият закон не се срине под тяхната тежест. Деорис се бое-
ше да възразява и натъжено се наведе, за да целуна сестра си, преди да
си тръгне. Устните на Домарис внезапно се свиха гневно; тази незаконо-
родена полусестра се осмеляваше да им говори за закони и да преценява
кой кому е равен! Само внезапният пристъп на болката спря думите, на-
пиращи на устните ѝ; тя изгърпя още малко, но после започна да крещи
и да се гърчи, вкопчена с все сила в ръцете на Деорис. Деорис не би мог-
ла да се освободи, дори да искаше, а Карахама, която гледате с дълбоко
съчувствие, прикрито под леденото и безразличие, не се нанесе.

Най-сетне болката премина и Домарис повдигна лицето си, обляно
в пот. Гласът ѝ режеше като нож:

– Като Жрица от Храма на Светлината, посветена във Висшите
мистерии – каза тя, връщайки на Карахама собствените ѝ думи – аз
имам право да тълкувам закона по свое усмотрение! Деорис остава! За-
щото аз го искам – и завърши с обичайната фраза: – Да стане това, което
казах.

За първи път Домарис се възползваше от новопридобития си сан.
Странно задоволство я изпълни за миг, но изчезна в следващия пристъп
на болката. Мина ѝ случайна иронична мисъл – тя, която можеше да ов-
ладее чуждата болка, не можеше да облекчи своята. Можеше да тълкува
човешките закони, но нито за миг не можеше да противопостави на неу-
молимия закон на природата – колкото и власт, сила и опит да имаше на
своя страна. Длъжна беше да търпи – защото това бе още едно стъпало
по пътя към съвършенството.

Когато Домарис пусна ръцете на сестра си, по тях имаше червени
белези. По-голямата сестра ги вдигна към устните си и ги целуна:

– Прекалено много ли искам от теб, котенце?

Деорис поклати безмълвно глава. Не можеше да откаже на Домарис
нищо – но в сърцето си би предпочела Домарис да не бе поискала от нея
тъкмо това, щеше ѝ се Домарис да нямаше властта да избегне закона.
Чувстваше се неопитни, прекалено млада, напълно негодна да време та-
кава отговорност.

Карахама, възмутена от явното пренебрежение към авторитета ѝ си
тръгна. Задоволството на Домарис беше обаче краткотрайно, защото

Карахама се върна скоро с две ученички.

Домарис се изправи в леглото с побеляло от гняв лице.

– Това е непоносимо! – извика тя възмутено. Беше толкова ядосана, че за миг забрани дори болките си. Стигаше се, че при раждащи жрици не е редно да се допускат ученички на обучение; Домарис, като Жрица на Светлината, имаше право сама да избира кой да е край нея при раждането и в никакъв случай нямаше да приеме такава... такава унижение!

Карахама не ѝ обърна и най-малко внимание, а продължи спокойно да разговаря с ученичките, намеквайки между другото, че докато раждат, жените често се държат странно... Домарис, изгаряща от гняв, се примири. Все още изпитваше гняв, но болките идваха толкова начесто, че почти не можеше да говори. Беше напълно безсмислено да се опитва да спори, след като не бе в състояние да произнесе две свързани думи. При всеки пристъп почти губеше съзнание и изобщо не помнеше какво е говорила миг преди това.

Карахама реши да не проявява прекалена отмъстителност и се обърна към ученичките си, за да им каже да си вървят.

Тогава Домарис, събрала остатъците от силата си, за да противостои поне за няколко последователни мига на болката, изкрещя:

– Ти също можеш да си вървиш! Сама каза, че за мен могат да се грижат само мои равни – затова ще е най-добре да си вървиш.

Обидата беше жестока; Домарис си беше платила с лихвите. Да говори така с високопоставена жрица дори насаме би било достатъчно жестоко и обидно – но да каже такава неща на Карахама пред ученичките ѝ бе много по-лошо, отколкото ако ѝ бе ударила плесница.

Карахама се изправи и понечи да протестира. После изведнъж се усмихна и сви рамене. В края на краищата Деорис наистина бе достатъчно опитна и Домарис не беше в опасност. Нямаше нужда да се унижава с по-нататъшни спорове.

– Така да бъде – каза сухо тя и си тръгна.

Домарис съзнаваше, че е нарушила не толкова буквата, колкото духа на закона, и понечи да я извика обратно – но се сети, че това би означавало да се лиши от присъствието на Деорис. Беше човек като всички останали – не беше свършена, а тъкмо сега, разкъсвана от нетърпима болка, беше и много ядосана, И тя бързо забрави за Карахама.

– Микон! – стенеше Домарис и се гърчеше, – Микон!

Деорис се наведе бързо над нея и започна да ѝ шепне успокоително. Прегръщате я, усмиряваше с умела ръка опитите ѝ да се

съпротивлява на болката.

– Микон ще дойде, ако искаш, Домарис – каза тя, когато сестра ѝ се бе поуспокоила за малко. – Да пратя ли да го повикат?

Домарис се вкопчи отчаяно в рамката на леглото – едва сега разбра старият обичай жената да ражда сама, в отсъствие на бащата, а често дори и без негово знание.

– Не – прошепна тя. – Не, обещавам да се държа по-спокойно.

Микон за нищо ма света не бивайте да узнае цената, която жена му заплащаше, за да дойде синът му на белия свят. Може би, ако беше здрав – но майко Каратра. Всички жени ли страдаха така?

Опитваше да се вслушва е подробните и добросъвестни напътствия на Деорис, но мислите ѝ отново и отново се изплъзваха и блуждаеха хаотично.

„Микон, мислеше тя, Микон! Той е понесъл по-страшни страдания – и не с викал едва сега наистина го разбирам!“ И изведнъж – започна да се смее истерично, защото си припомни как веднъж се бе молила да може да поеме част от болката му. „Нека никой не смес да твърди, че боговете не отговарят на молитвите ни! Но въпреки всичко с радост ще понасям мъките, ако с това облекчавам неговите!“ Мислите ѝ отново изгубиха всякаква последователност. „Сигурно така се чувства човек, измъчван на колелото – цялото му тяло е една голяма болка... искам да споделя всичките му страдания, за да го освободя от тях! Какво правя аз? Живот ли давам, или смърт! И двете!“

От време на време я разтърсваше ужасен, истеричен смях, докато и най-малкото движение започна да ѝ причинява адска болка. Чу, че Деорис и говори нещо сърдито, някакви ръце я спираха и държаха, но нищо не можеше да успокой истерията ѝ. Продължи да се смее като в припадък на лудост, докато изгуби сили дори за това и продължи да хлипа, неспособна да осъзнае нещо друго освен болката – и това че тя изведнъж престана като отрязана с нож. Домарис лежете и ридаше, изтощена, избила всякакъв интерес към това, което ставаше около нея.

– Домарис – напрегнатият, измъчен глас на по-малката ѝ сестра най-сетне проникна до съзнанието ѝ – Домарис, мила, спри да плачеш. Не искаш ли да види ли бебето?

Изтощена от болките и истеричния пристъп, Домарис първоначално не повярва на ушите си, но бавно отвори очи. Деорис ѝ се усмихваше уморено, после се обърна и се наведе, за да вземе бебето – беше малко, свършено оформено момченце, с червеникав пух по малката, кръгла главичка. Смръщило червеното си сбръчкано личице, бебето реवेशе –

възмутено, че изведнъж му се налага да живее и диша отделно от майка си.

Клепачите на Домарис уморено се отпуснаха и тя отново затвори очи. Деорис въздъхна и се зае да повива бебето в пригответените чисти ленени пелени. „Защо бе наредено така, че една такава нищожна частица живот трябва да причинява такава неизмерима болка?“ питаше се тя не за първи път. Нещо в чувството към сестра и се бе променило окончателно. Домарис така и не узна, че Деорис едва не я намрази, защото тя с принудила да изтърпи всичко това...

Когато Домарис отвори отново очи, те вече гледаха смислено, макар и все още да бяха помътнели к измъчени. Тя протегна несръчно ръка и прошепна плахо:

– Бебето ми...

Деорис, уплашена, че сестра ѝ отново ще започне да ридеа, незабавно ѝ показва повитото бебе.

– Чуваш ли как реве? – попита тя нежно. – Вдига достатъчно шум за близнаци!

Домарис се опита да се изправи, но падна обратно върху възглавниците и помоли задъхано:

– Моля те, Деорис, дай ми го!

Деорис се усмихна на това обичайно малко чудо и постави – бебето в ръцете на майка му. Лицето на Домарис светеше от щастие, когато притисна гърчещото се вързопче към гърдите си – после, в пристъп на внезапен страх, започна да развързва и развила пелените. Деорис отново се наведе усмихнато, за да и попречи – да, Домарис по нищо не се различаваше от останалите жени.

– Съвършен е – успокои я тя. – Държиш ли още веднъж да преброя пръстите на ръцете и краката му?

Домарис докосна със свободната си ръка лицето на сестра си.

– Малката Деорис – каза тя тихо и млъкна. Не можеше да си представи как би понесла раждането, ако сестра и не беше до нея, но не намери начин да ѝ го каже. Само прошепна, толкова тихо, че Деорис можеше да се престори, че не е чула нищо:

– Благодаря ти, Деорис! – после отпусна глава на възглавницата до бебето и прошепна: – Горкото! Чудя се дали и то е толкова уморено като мен? – Клепачите ѝ отново трепнаха и тя се обърна към сестра си: – Деорис! Не казвай нищо на Микон! Аз сама трябва да положа сина ни в ръцете му. Това с мой дълг... – устните ѝ изведнъж се стърчиха, но тя продължи смело: – и мое право.

– От мен няма да научи нищо – обеща Деорис и взе бебето от съпротивляващите се ръце на майката.

Домарис дремеше, но и полусън усещаше как мият лицето ѝ с хладна вода, как измиха и нараненото ѝ тяло. Изяде и изпи безропотно всичко, което и донесоха, и усети, че Деорис – или друг някой – реши разбърканата ѝ коса и я облича с нови дрехи, които ухаеха на ароматни треви, В стаята цареше приятен, прохладен полумрак; от време на време чуваше тихи стъпки и приглушени разговори. Будеше се и отново заспиваше.

След време усети, че някои отново е поставил бебето в ръцете ѝ, и тя го притисна до себе си, напълно щастлива поне за момента.

– Моят малък син – прошепна тя нежно и доволно; после, усмихната, Домарис се обърна към него с името, което щеше да носи, докато станеше мъж: – Малкият ми Микаел!

4.

Вратата се отвори безшумно. Високата, вдъхваща страхопочитание фигура на майка Изоуда застана на прага. Тя кимна на Деорис, която ѝ направи знак да не говори високо; после двете излязоха на пръсти в коридора.

– Пак ли спи? – протеина майка Изоуда. – Жрецът Раджаста прати да известят, че те очаква в Дома на мъжете, Деорис. Бързо върви да се преоблечеш, а аз ще се погрижа за Домарис – тя понечи да влезе обратно в стаята, но спря, вгледа се в момичето, което и беше като дъщеря и попита: – Ще му кажеш ли какво се е случило тук? Как е възможно Домарис да с разгневил така ужасно Карахама? Какво са си казали?

Плахо и против волята си Деорис разказа какво се беше, случило.

Майка Изоуда поклати посивялата си глава.

– Не мога да повярвам, че Домарис се е държала така! – старческото ѝ лице се сбръчка още повече.

– Какво ли ще стори Карахама? – попита тревожно Деорис.

Майка Изоуда изправи гръб, осъзнала, че е говорила прекалено свободно с момичето, което в крайна сметка бе само млада жрица.

– Надали ще бъдеш наказана, задето не си се подчинила на нареждането на толкова високопоставена жрица – каза тя строго, – но не ти се полага да обсъждаш постъпките на Карахама. Тя е от върховните жрици на Майката и би било крайно неприлично за жена с такъв сан да прояви

отмъстителност. Ако Домарис е говорила, заслепена от болката си, Карахама несъмнено съзнава, че тя не е била на себе си и ще ѝ прости. Сега върви, Деорис. Пазителят те очаква.

Думите ѝ – едновременно упрек и успокоение – не уталожиха особено тревогата на Деорис. Дълбоко умислена, тя отиде да смени дрехите си – одеждите, които носете в храма, не биваше да бъдат осквернявани от мъжки поглед. Деорис можеше да предположи това, което се криеше зад думите на майка Изоуда, но не можеше да бъде казано: Карахама все пак не бе от кастата на жреците, и затова постъпките ѝ оставаха донякъде непредсказуеми.

Няколко минути по-късно, в Дома на мъжете, Раджаста, който крачеше неспокойно напред-назад, спря и забърза към Деорис.

– Добре ли е Домарис? – попита той тревожно. – Научих, че е родила син.

– Чудесно здраво момченце – отвърна Деорис, учудена от видимата тревога на иначе невъзмутимия жрец – Домарис също е добре.

Раджаста се усмихна, щастлив и доволен. Деорис вече не беше глезено, капризно момиченце, а жена – уверена и опитна в работата си. Той винаги се бе считал за наставник не само на Домарис, но и на Деорис, и остана малко разочарован, когато тя избра да отиде в Храма на Каратра – така не би могла да стане по-нататък негова ученичка, но все пак одобри избора ѝ. Често разпитваше за нея и винаги оставаше много доволен, когато по-възрастните жрици хвалеха уменията ѝ.

С искрена бащинска обич той каза:

– Вървиш бързо по пътя на мъдростта, дъще. Казаха ми, че ти си помагала при раждането. Бях чувал, че законът не го допуска...

Деорис скри очите си с длан.

– Рангът на Домарис я постави над тези ограничения.

Очите на Раджаста потъмняха и той каза:

– Това е вярно, по... как постъпи тя – молеше или заповядваше?

– Тя... заповядваше.

Раджаста бе видимо обезпокоен. Една толкова високопоставена Жрица на Светлината действително имаше правото да избира кой да ѝ помага при раждането, но това право ѝ бе дадено, за да облекчава непредвидени усложнения. А тя бе злоупотребила с него, за да угоди на собствения си каприз. Домарис не беше постъпила правилно.

Деорис долови настроението му и започна да защитава сестра си.

– Други нарушиха закона! Не е редно да се водят ученици в стаята, където ражда дъщеря на жрец! Кара... – Тя спря и се изчерви във

вълнението си бе забравила, че разговаря с мъж, при това бе немислимо да спори с Раджаста; но въпреки това добави: – Ако някой не е постъпил добре, това е Карахама!

Раджаста я спра с жест.

– Аз съм Пазител на Първите Двери – припомни ѝ той, – а не на Вътрешните! – и добави по-меко: – Ти си прекалено млада, за да ти се възлагат такива задачи, дете. Не знам кой какво е заповядвал, но никой не би се помелил да повери дъщерята на Върховния управител на неопитните ти ръце.

Деорис каза плахо:

– Риведа ми беше казал... – и спри, защото си спомни, че Раджаста не обича много Сивия маг.

Но жрецът само каза:

– Господарят Риведа е мъдър човек; какво ти с казал?

– Че... когато съм живяла преди... – тя пламна цялата, но продължи: – Че съм била веща в лечителското изкуство, но съм използвала познанията си, за да причинявам вреда. Той каза... че и сегашния си живот трябвало да изкупя вината от предишния...

Раджаста помълча с натежало сърце. Той също си спомняше каква съдба предсказаха звездите на това дете.

– Може и така да е, Деорис – отвърна той с нежелание. – Ти трябва да се пазиш само от едно – от гордостта; това, което е представлявало опасност за теб в предишния живот, може да те застрашава и сега. Сега ми кажи много тежко ли мина раждането?

– Не беше леко – каза колебливо Деорис. – Но тя е здрава и силна, и мисля, че бързо ще се съвземе. Това, което ме разтревожи, бяха прекалено силните и продължителни болки, които не бях в състояние да облекча. Опасявам се... – тя сведе за миг очи, после отново ги вдигна, срещна смело погледа на Раджаста и продължи: – В този живот не съм Върховна жрица и мнението ми няма голяма тежест, но мисля, че второ раждане би било опасно за живота ѝ.

Раджаста стисна неодобрително устни. Домарис действително беше постъпила зле и вече понасяше последиците от постъпката си. Той беше наясно, че Деорис е умела и опитна, но по закона тя нямаше право да дава препоръки. Ако по време на раждането бе присъствала високопоставена жрица, заклета и посветена във висшите мистерии, със сигурност никога нямаше да позволи на Домарис да рискува живота си втори път; по разбиранията в храма живата майка на живо дете имаше много по-голямо значение от надеждата за второ дете. А сега Домарис щеше да

понесе последиците от неразумната си гордост.

– Ти нямаш право да даваш препоръки – каза той, колкото бе възможно по-внимателно. – Засега няма защо да говорим за това. Микон...

– О, една не забравих! – възкликна Деорис. – Не бива да му казваме, Домарис иска тя... – момичето млъкна, забелязало безкрайната мъка, която се изписа по лицето на жреца.

– Трябва да решиш какво да му кажем, дъще. Той е много зле и не бива да го оставяме да се безпокои за нея.

Деорис установи, че не може да каже нито дума само очите и се разширявал все повече.

Раджаста каза скръбно:

– Да, това е краят. Най-сетне – мисля, че е краят.

Седемнадесета глава СЪДБА И ГИБЕЛ

1.

Микаел беше само на три дни, когато Домарис стана от леглото и започна да се облича с напълно неприсъщо за нея кокетство. Сложи си парфюма подарен ѝ от Микон – ароматът на родната му земя, и макар че не заплака, докато Елара се суетеше около нея, за да я направи колкото е възможно по-красива за предстоящото изпитание, дребничката прислужница избухна в сълзи, когато постави чистичкото, постоянно шаващо вързопче в ръцете ѝ.

– Недей! – помоли Домарис и жената избяга от стаята. Домарис притисна детето към гърдите си, мислейки: „Дете мое, родих те, за да дара на баща ти смърт!“

Тя наведе натъженото си лице над мъничкото бебешко личице. Скръбта бе неделима съставка от обичта ѝ към това дете, дълбока, постоянна, горчива, болка, вметена в майчинското и щастие. Беше чакала три дни и дори сега не беше убедена, че ще ѝ стигнат силите, за да изпълни своя последен дълг към мъжа, когото обичаше. Като се бавеше несъзнателно, тя съзерцаваше с обич мъничките, още неоформени черти на сина си, търсеше прилика е баща му, докато в гърлото ѝ се надигна стенание, тя се наведе и притисна устни до златисточервения пух по главичката

му.

Сетне вдигна гордо глава и излезе с бебето на ръце. Стъпките ѝ бяха твърди; уверената ѝ походка не издаваше скръбта и ужаса, които я изпълваха.

Измъчваше я ужасно чувство за вина. Знаеше, че през тези последни три дни бе проявила себичност, принуждавайки измъчения си любим все още да задържа живота в себе си. Дори сега се движете, гласкана от чувство за дълг, и не преставаше да се самообвинява, изпълнена с отвращение към страхливостта си. Микаел изскимтя възмутено и тя се стресна – беше го притиснала прекалено силно.

Домарис не спираше да върви. Забелязваше само с крайчеца на очите си ярките цветове на есенните градини. Механично придърпваше края на пелената над главичката на новороденото, но пред себе си виждаше сама мургавото, белязано от неизмеримо страдание лице на Микон, чувстваше единствено ужасната си мъка.

Пътят не беше дълъг, но Домарис имаше чувството, че е вървяла до края на света. С всяка стъпка младостта ѝ се отдалечаваше все повече и оставаше безвъзвратно зад гърба ѝ. След време, което ѝ се стори безкрайно, мислите ѝ донякъде се проясниха и тя видя, че е застанала на прага пред стаята на Микон. Залитна леко, защото мисълта: „Няма връщане назад“, я удари като юмрук в гърдите. В себе си знаеше, че път надзад за нея никога не е имало.

Очите ѝ несъзнателно обиколиха стаята; отчаянието, изписано на младото ѝ лице, накара Деорис да се задави от мъчително преглъщани създи. Дълбоко съчувствие бе изписано на лицето на Раджаста и дори строго стиснатата уста на Риведа се отпусна при вида на толкова много мъка, Домарис забеляза единствено неговото съжаление, и това ѝ даде нови сила, родени от гнева.

Тя се изправи гордо, прегърнала детето. Очите ѝ вече не можеха да се откъснат от лицето на Микон – останалите хора в стаята нямаха никакво значение. Това бе мигът на нейната жертва; сега можеше да пожертва повече, отколкото ако губеше себе си – сега щеше да се сбогува навеки с единствената любов в живота си – и със собственото си бъдеще. Тя пристъпи по-близо до него и едва не припадна, като видя как се бе променил през последните няколко дни.

До този миг Домарис хранеше някаква бледа надеждица, че Микон може да остане с нея – поне още малко... Сега види истината в очите.

Тя го гледа дълго и мрачните, благородни черги на лицето му се връзваха окончателно, болезнено и завинаги в мислите и живота ѝ.

Най-сетне Микон отвори очи и като че ли най-сетне прогледна – осенило го бе нещо по-висше от обикновеното зрение, защото въпреки че Домарис не бе проронила и дума, нито някой от останалите бе нарушил мълчанието, той се обърна направо към нея.

– Господарке на Светлината! – прошепна той и чувството в гласа му нито можеше да се назове, нито да се опише. – Дай ми да прегърна... нашия син!

Домарис коленичи, а Раджаста незабележимо се измести по-близо, за да помогне на Микон да се изправи в леглото. Домарис постави бебето в протегнатите му ръце и зашепна обикновени, нищо не значещи думи – но за умиращия тези думи означаваха покой и свобода.

– Синът ни, любими – прекрасният ни малък син.

Чувствителните пръсти на Микон нежно се плъзнаха по малкото лице. Собственото му лице, прилично на восъчна посмъртна маска, се сведе ниско над детето; сълзи се отрониха от слепите му очи и той промълви с копнеж:

– Да можех да го видя!

Звук, подобен на хрипливо ридание, наруши тишината и Домарис вдигна учудено очи. Раджаста бе неподвижен като статуя, а Деорис никога не би могла да издаде такъв звук.

– Любов моя – гласът на Микон укрепна донякъде. – Само един дълг остава неизпълнен. Раджаста... – изпитото лице на атланта се обърна към стария жрец. – На тебверявам грижата и защитата на моя син – и той позволи на Раджаста да поеме детето от него. Домарис поривисто притисна главата на Микон към гърдите си. Той се усмихна нежно и се отдръпна.

– Не – прошепна той с мъчителна нежност. – Безкрайно съм уморен, любов моя. Остави ме да си отида. Не съжалявай за най-голямата жертва, която ще направя заради мен.

Той се изправи бавно и мъчително на крака. Риведа, бърз и незабележим като сянка, го подкрепи, за да не падне. С лека усмивка Микон прие помощта на Сивия маг, Деорис протегна малката си топла ръчица и стисна леденостудените пръсти на сестра си, но Домарис дори не забележа докосването.

Микон сведе лице над бебето, което спеше спокойно в ръцете на Раджаста, и с изкривените си пръсти докосна притворените клепахи.

– Виж това, което ти е дадено да виждаш – дарявам ти го аз, сине на Ахтарат!

Дългите пръсти докоснаха мъничките уши на бебето и Микон

продължи:

– Чуй това, което ти е дадено да чуваш – дарявам ти го аз, сине на Ахтарат! Той плъзна леко ръце по покритите с бебешки пух слепоочия.

– Познай силата, която е твоя по наследство – дарявам ти я аз, сине на Ахтарат!

Докосна розовата устица, която веднага се опита да засуче пръста му.

– Говори с властта на ветровете и бурята, на слънцето и дъжда, на водата и въздуха, земята и огъня! Нека думите ти бъдат думи на справедливост и любов.

Ръката на умирация сега лежеше върху сърцето на бебето.

– Вслушвай се само в гласа на дълга и в зова на любовта. Така, по правото на силата, която е в мен, те обричам завинаги... на тази сила...

По лицето на Микон нямаше вече и капчица кръв. Дума по дума, жест след жест, той бе освободил неznайните сили, които досега го придържаха към живота. С последно, неопикуемо усилие той успя да опише някакъв знак над челото на бебето, после се облегна тежко на Риведа.

Домарис изтича към него с гладна нежност, но Микон за миг не я забеляза. Обърнат към Риведа, той каза задъхано:

– Знаех, че това... че това ще... господарю Риведа, ти трябва... на довършиш клетвата! Аз вече... – дъхът скриптеше в гърдите му, но той събра още веднъж последните си сили. – Не смей да ме мамиш! – и в същия миг далечна гръмотевица подчерта думите му.

Мрачен и мълчалив, Риведа остави Домарис да поеме отпуснатото тяло на Микон, за да го освободя да изпълни това, което му бе възложено. Риведа знаеше много добре защо тъкмо на него, а не на Раджаста или на някой от другите, бе паднал изборът на Микон. Явният знак за доверието на атланта означаваше всъщност тъкмо обратното: създавайки керамична връзка между Риведа и детето, Микон се подсигуриуваше, че каквото и да върши занаяпред, Риведа никога нима да се обърне срещу момчето и срещу Силата, която бе негова по права...

Студените сиви очи на Риведа горяла с леден пламък, когато подхвана отново с резкия си глас прекъснатите ритуални слова:

– На теб, Сине ни Ахтарат, Повелителю на ловните поля. Наследнико на Гръмотевиците, предавам Силата. И нека Светлината е свидетел из клетвата ни – магът разви със силните си, сръчни ръце пелените на бебето и го издигна в потока слънчева светлина, която струеше през прозореца. Микаел доволно измърка и протегна ръчичките и крачетата си.

Лицето на Сивия маг бе все така мрачно и тържествено, но очите му се усмихваха, когато подаде детето обратно на Раджаста, и вдигна ръце, за да произнесе заклинанието:

– От баща на син, от век на век – поде Риведа – минава Силата – позната на посветените в Истината. Той е било, е и ще бъде. Привет и сбогом, Ахтарат!

Микаел гледаше спокойно с мътносивите си очи на новородено лицата, които го биха наобиколили, но това не продължи дълго. Раджаста припряно върна бебето и ръцете на Домарис поемайки Микон от нея и отново го положи на леглото му. Ръцете на слепия принц потърсиха за последен път Домарис; тя дойде и се надвеси над него; страшно бе да се види мъката ѝ.

Притиснала детето и прегръдките си, младата жена ридаете беззвучно, скрила лице в гънките на мантията на Раджаста, Жрецът бе обгърнал раменете ѝ с ръка, но очите му не се откъснаха от лицето на Микон Риведа, скръстил мрачно ръце на гърдите си, наблюдаваше неподвижно сцената. Едрата му фигура стоеше точно на пътя на потока от слънчеви лъчи, които вливаха през прозореца.

Принцът не помръдващо. Останалите също бяха затаили дъх... Най-сетне той трепна почти незабележимо и прошепна:

– Господарке... на Светлината. Прости ми – и замълча за миг. Ситни капчици пот бяха избили по челото му. После каза:

– Домарис... – името прозвуча като молитва.

Изглеждаше, че Домарис няма да проговори никога, като че ли бе онемяла, като че ли целият свят бе осъден на вечно мълчание. Най-сетне побелелите ѝ устни се разтвориха. Гласът ѝ отекна ясно и гордо в тишината.

– Прощавам ти, любов моя. Върви си с мир.

Восъчнобледото лице остана неподвижно, но по устните трепна бледа сянка от старата усмивка на Микон.

– Единствена моя... – промълви той и после, съвсем тихо: – Цвете... на огъня...

Лека въздишка трепна и отлетя в тишината.

Домарис се приведе напред... но протегнатите ѝ ръце се отпуснаха обратно като отсечени.

Риведа отиде тихо до леглото, погледна спокойното лице на принца и склони мъртвите очи.

– Свърши се – каза магът – почти нежно и с нещо близко до съжаление. – Каква смелост, каква сила... и какво разхищение!

Домарис се изправи – очите ѝ бяха сухи – и се обърна към Риведа.

– Това, господарю Риведа, е въпрос на възгледи – каза тя бавно. – За нас това беше часът на най-голямата ни победа! Деорис... – подай ми моя син – тя все Микаел и тъжното лице просия в неземан блясък. – Виж детето ни – то е нашето бъдеще. Можеш ли да намериш нещо по-велико, господарю Риведа?

– Победата е наистина твоя, господарке – и Риведа се поклони дълбоко и почтително.

Деорис понечи да вземе бебето, но Домарис се вкопчи здраво в него и започна да го гали с треперещи ръце. После отпрати последен прощален поглед към мургавото, безжизнено лице, което преди бе озарявано от духа на Микон, се и всички чуха тихата ѝ, безпомощна молитва.

– Помогни ми – Ти, който Си и ще Бъдеш.

Деорис отведе сестра си, която я последва безропотно.

2.

Нощта беше студена. Пълната луна се беше издигнала рано и бледо мъждукащите звезди бяха се изгубили на небето от ярката ѝ светлина. Ниско до хоризонта, по вълнолома, трептяха и играех бледи пламъци, а на север по небето танцуваха призрачни сини светлини.

Риведа, облечен за първи и последен път в живота си в белите одежди на жрец, крачеше тежко напред-назад пред стаите, в крито доскоро бе живял Микон. Нямаше никаква представа защо тъкмо той, а не Раджаста или някой друг от Пазителите, бе избран за това бдение – а вече не беше и толкова сигурен, че знае причините за честта, която Микон му бе оказал с последния си дъх. Какво ли го бе подтикнало да помоли Риведа да завърши клетвата – доверие или недоверие?

Беше ясно, че атлантът донякъде се беше страхувал от него. Но защо? Той не бе от Черното братство! Въпросите се раждаха един от друг и се въртяха в омагьосан кръг – Риведа, който мразеше да се чувства объркан, не можеше и не искаше да ги прогони от мислите си. Все пак тази вечер бе свалил без изражения и без излишни прояви на дързост сивата роба, която бе носил толкова дълги години, и вместо това бе надянал ритуалните одежди на служител на Светлината. Чувстваше се странно променен, сякаш надявайки белите роби, бе приел и част от възгледите на тези строги, безкомпромисни хора.

Освен всичко останало, чувстваше се подтиснат от дълбоко лична

скръб, от усещането, че е претърпял поражение. Слабостта и страданието на Микон в последния му часове на тази земя бяха разтърсили Риведа така, както силата му никога не би ги сторила. Дължимото уважение, което Риведа му бе отдавал никак против волята си, бе отстъпило място на дълбока и искрена привързаност.

Риведа извънредно рядко допускаше външните събития да го смущават. Той не вярваше в съдбата – и въпреки това съзнаваше, че има тънки, но здрави нишки, които минават през времето и свързват хората живот след живот, и че всекиму можеше да се случи да се заплете неволно в тях. Карма. Също като лавините в родните му северни планини, мислеше мрачно Риведа. Едно малко камъче се търкулваше, бутнато от невнимателна стъпка, и всички земни и небесни сила не можеха да спрат хода му – и хода на последниците. Риведа потръпна. В себе си беше убеден, че смъртта на Микон бе предопределила съдбата на всички тях. Тази мисъл не му харесваше – Риведа предпочиташе да вярна, че сам с господар на съдбата си, че може да намери сигурна пътечка между ямите и клопките, заложили от кармата – единствено с помощта на собствената си сила и воля.

Той продължаваше да крачи с наведена глава. Орденът на магьосниците, познат тук като Орден на сивите жреци, бе много древен и на други места се радваше на дълбока почит. В Атлантида имаше много магове, магьосници и ученици, сред които Риведа бе заемал високо, почетно място. А сега Риведа се бе добрал до тайна, която никой освен него не знаеше, и бе твърдо убеден, че има законното право да я запази за себе си.

Веднъж, по време на налудничавите му буйства, неговият хела Рейота бе изтървал неволно една дума – и един жест. Риведа ги запомни, колкото и безсмислени да му се бяха видели тогава. По-късно веднъж – забеляза, че Раджаста и Кадамири си разменяха същия жест, когато мислеха, че никой не ги наблюдава; а Микон, в мъчителните бълнувания, които едва в последния му час бяха заменени от неземеен покой – бе казал няколко думи на родния си език – и някои от тях бяха същите като казаните някога от Рейота. Риведа бе съхранил всичко това в съзнанието си с убеждението, че някога може да му потрябва. За него единственото ценно притежание бе познанието – и колкото по-скрито бе то, толкова по-силно възбуждаше естественото любопитство на острия му ум.

Утре тялото на Микон щеше да бъде изгорено на погребалната клуда, а урната с пепелта щеше да бъде изпратена в родната му Атлантида. Това бе негова задача – пък и кой би бил по-подходящ да я изпълни от

жреца, посветил сина на Микон в Силата на Ахтарат?

3.

На зазоряване Риведа тържествено дръпна тежките завеси и слънчевата светлина нахлу на широки струи в стаята, където лежеше тялото на Микон. Зората пламтеше по вълните и ги превръщаше в море от рози, рубини и жив огън, танцуваше в трептящи пламъци по безжизненото лице на Сина на Светлината. Риведа, на мръщен, изпита твърдото убеждение, че тази смърт бе всичко друго, само не г край.

„Всичко започна с огън... мислеше Сивият маг, и в огън ще свърши. Но дали това ще е само огънят от погребалната клада на Микон? Истина ли са тези много по-високи пламъци, които виждам в бъдещето, или само така ми се струва?“ Той се смръщи още по-силно и поклати глава. „Какви глупости ми идват на ума! Днес огънят ще погълне това, което служителите на Мрака са оставили от Микон, принц на Ахтарат – и все пак със смъртта си той победи по своему и тях, и силите, които движат света.“

Докато слънцето се издигаше все по-високо на хоризонта, облечени в бяло жреци поставила на носилка тялото на Микон и го понесоха бавно надолу, по виещата се пътечка – към усмихнатия нов ден. Зад носилката вървеше Раджаста, смазан от скръб; малко по-назад Риведа крачеше тихо, с наведена глава. Зад тях се точеше дълга процесия от облечени в бяло жреци и жрици със сини наметала и сребърни мрежи в косите – за да отдадат последна почит на чужденеца, на Сина на Светлината, който бе издъхнал тук сред тях... а много по-назад, далеч зад тях, се прокрадваше сива сянка на човек, прегърбен като старец, разтърсвал от ридания, спуснал пред лицето си сивата качулка на дрипава роба, в чиито дупли криеше и ръцете си. И никой не видя как Рейота Лантор от Ахтарат изпрати своя принц и брат в последния му път.

Невидима за никого, високо на върха на сивия хълм, стоеше една жена – висока и величествена, а лъчите на изгрева играеха по тежките й златисточирвеникави коси и я увенчаваха с корона от огън. В ръцете си държеше новородено дете. Когато траурната процесия се отдалечи и всички заприличаха на черни сенки, плъзгащи се по яркото слънце на Изтока, Домарис вдигна високо сина си, за да го докоснат лъчите на изгряващото слънце, и запя химна на утрото:

Прекрасен светлик се ражда на Изток.
изгрява отново денят...
Приветстваме тебе, сияйна и чиста.
неземна и нейна зора!

Далеч под нея пламъците плъзнаха по кладата и затанцувай към небето – и целият свят бе погълнат от огъня на слънчевата светлина.

КНИГА ТРЕТА ДЕОРИС

Първа глава ОБЕЩАНИЕТО

1.

– Господарю Раджаста – Деорис посрещна стария жрец с видима тревога, – толкова се радвам, че дойде! Домарис се държи... странно!

По сбръчканото лице му Раджаста се изписа въпрос. Деорис продължи припряно:

– Нищо не разбирам – тя прави всичко, което трябва да бъде направено, престана да плаче по цял ден, но... – младото момиче проплака безпомощно: – Нея просто я няма!

Раджаста кимна бавно и докосна успокоително рамото ѝ.

– Страхувах се, че ще стане така. Отивам да я видя. Сама ли е?

– Да. Отказа дори ду ги погледни, когато дойдоха, не отговаряше на въпросите им, само седеше и гледаше стената... – Деорис се разплака.

Раджаста се зае да я успокоява и след известно време успя да разбере, че „те“ са Елис и майка Изоуда. Мъдрите му старчески очи гледаха угрижено тясното, бледо лице на Деорис и това, което видя, го накара да погали нежно тъмната ѝ коса. После каза кротко, но настоятелно:

– Запомни, сега ти си по-силната от двете, макар и да не ти се струва възможно. Трябва да бъдеш мила с нея. Ти има нужда от цялата ти любов – и от цялата ти сила.

Жрецът отведе подсмърчащата Деорис до един диван и каза:

– Отивам при нея.

Вън вътрешната стая Домарис седеше, напълно неподвижна – очите ѝ се рееха в невъобразими далечини, ръцете бяха отпуснати в скута ѝ. Лицето ѝ напомняше на лице на статуя – спокойно и безизразно.

– Домарис – каза тихо Раджаста – Дъще...

Много бавно жената излезе от унеса си – като че ли духът ѝ се върна от далечно, тайно място; в очите ѝ просветна съзнание.

– Господарю Раджаста – тя прие поздравя, но гласът ѝ бе толкова

далечен, те едва раздвижи тежкото мълчание в стаята.

– Домарис – продължи жрецът, потискайки жалостта в гласа си, – ти са моя ученичка и трябва да те упрекна, че пренебрегваш задълженията си. Това – не е достойно за теб.

– Сторих всичко, което съм длъжна да сторя – отвърна беззвучно Домарис, но явно не възнамеряваше дори да се противи на упрека му.

– Искаш да кажеш, изпълняваш необходимите движения – поправи я Раджаста – Нима мислиш, че не разбием какво правиш?! Налагаш си да умреш! И ще успееш, ако си достатъчно страхлива! Забрави ли, че твоят син... синът на Микон има нужда от теб? – нещо в очите ѝ трепна, и забелязал първия признак на някакво душевно вълнение, Раджаста повтори настоятелно: – Синът на Микон има нужда от теб!

Лицето на Домарис оживя от болка.

– Не – простена тя, – дори в това се провалих! Дали са детето ни на дойка!

– Това можеше и да не се случи, ако не бе позволила на скръбта да те победи! – продължи все така укорно Раджаста. – Глупаво, заслепено момиче! Микон те обичаше, почитате и ти се доверяваше повече, отколкото на всеки друг – а ти искаш да измамиш доверието му! Искаш да посрамяш паметта му, да докажеш, че сгрешил, като те е обикнал и ти се е доверял, да предадеш и себе си, и мен – защото излиза, че съм бил лош учител!

Домарис скочи от мястото си и протегна към него ръце, за да го накара да спре, но един повелителен жест на жреца пресече напирашите на устните ѝ думи и я накара да сведе покорно глава.

– Нима мислиш, че тази скръб е само твоя, Домарис? Не знаеш ли, те за мен Микон бе повече от приятел, повече дори от брат? Откак той си отиде, ме измъчва страшна самота! Но нямам право да престана да живея само защото този, който бе толкова близък на сърцето ми, се пресели там, където не мога да го последвам! – той добави малко по-мекко: – Деорис също тъгува за Микон – а за разлика от теб тя не може да се утешава със спомена за любовта му.

Младата жена отпусна още по-ниско глава и заплака – бурно и отчаяно. Раджаста я привлече кротко в прегръдките си и я държа, докато отчаяните ридания заглъхнаха и тя замлъкна – изтощена, но жива.

– Благодаря ти, Раджаста – прошепна Домарис с усмивка, която едва не разплака него. – Обещавам... обещавам да бъда добра.

2.

Домарис неспокойно бродеше из жилището си. Изминалите мъчително бавно дни и часове я бяха довели до неизбежното, и сега тя беше длъжна да вземе решение. Но за какво решение ставаше дума всъщност? Решението бе взето отдавна, а сега бе дошло време да постъпи съобразно него и да изпълни обета си. Нямайте никакво значение, че когато се бе обрела на Арват изобщо не знаеше на какво се обрича. Спомни си с горчива усмивка думите, изречени преди много години пред Съвета; „Да, знам, те трябва да се омъжат. Нямам нищо против Арват – дори го харесвам малко“ Това бе толкова отдавна – когато не бе и подозирала, че любовта между мъж и жена е много повече от романтика и красиви думи, преди душата ѝ да опознае тайнството на раждането и смъртта – и самотата. Тогава беше само на тринадесет години.

Лицето ѝ, много по-слабо, отколкото преди месец, изведнъж стана напълно безизразно, защото позна стъпките, които спряха пред вратата ѝ. Обърна се и поздрави Арват. Влезият мъж остана като закован на вратата и можа само да измънка името ѝ.

Арват не я беше виждал от деня, когато издъхна Микон, и сега стоеше, слисан от промяната ѝ кея. Домарис беше все така красива – дори по-хубава отпреди – но лицето ѝ беше смъртно бледо, а очите – далечни и мъдри, сякаш посветени в неznайно тайнство. От весело, жизнерадостно момиче, тя се бе превърнала в жена – или по-скоро в скулптура от мрамор – или от лед. Стори му се, че долавя далечен пламък ѝ безмезното спокойствие на погледа ѝ.

– Надявам се, те си добре – каза той безпомощно накрая.

– О, да, за мен се грижеха добре – отвърна Домарис и в погледа ѝ се появи раздражение. Знаеше много добре какво иска Арват – защо не започне направо, а заобикаля основното с излишни учтивости?

Арват вече бе установил, че настроението ѝ не е кой знае колко хрисимо – и това го притесни още повече.

– Дойдох да попитам... да те помоля... да изпълниш обета, който ми даде...

– Това е твое право – кимна Домарис, но едва не се задуши от опитите си да диша спокойно и равномерно.

Арват бурно протегна ръце и я притисна към себе си.

– Любов моя! Разрешаваш ли ми още тази вечер да те поискам за съпруга от Петимата мъдrecи?

– Щом искаш – отвърна тя безразлично Днес или утре – беше все едно. Само за миг някогашната Домарис се върна, и тя избухна във внезапен порив:

– О, Арват, прости ми... прости ми, че не мога да ти дам повече – помоли тя и се притисна за миг в него.

– Това, че ми даваш себе си, е достатъчно – отвърна той нежно.

Погледът ѝ беше тъжен и знаещ, но тя не каза нищо повече.

Ръцете му я притиснаха по-здраво.

– Ще те направи щастлива? – настоя тон. – Кълна се!

Тя понасяше безропотно прегръдката му, но Арват съзнаваше, че бурните му чувства не я засягат ни най-малко, осъзна и собствената си безпомощност. Затова допълни предизвикателно:

– Кълна се, че ще те накарам да забравиш!

След малко Домарис вдигна ръце и се освободи от прегръдката му – не с неприязън, а с пълно безразличие, което изпълни мъжа срещу нея с тревога... Но той бързо пропъди смутилата го мисъл. Щете да я научи какво с любов, каза си той самоуверено, и нито за миг не помисли, че тя знае много повече за любовта, отколкото той някога би могъл да узнае.

Поне бе видял моментен проблясък на съжаление а очите ѝ, а бе достатъчно опитен, за да не я подплаши с настоятелност. Той прошепна в косите ѝ:

– Бъди красива заради мен тази вечер, съпруго моя!

Целуна я леко по слепоочието и излезе.

Домарис остана неподвижна пред затворената врата и дълбокото съчувствие в очите и постепенно бе изместено от стаен ужас.

– Той... той е алчен – прошепна тя задъхано и затрепери неволно с цялото си тяло. – Как бих могла... не мога... не мога! О, Микон... Микон...

Втора глава ЧУМАТА

1.

През лятото в Града на Змията връхлетя чумата. Ти не стигна до храмовите земи, където лечителите налагаха строги хигиенни закони, но градът бе направо опустошен, защото много от жителите му бяха

прекалено глупави или лениви, за да се вслушат в заповедите на жреците.

Риведа и неговите лечители нахлуха в Града на Змията като атакуваща армия – не ги спряха нито болестта, нито хората. Изгориха вонящите купчини боклук и мизерните, полуизгнени бараки, вмирисаните колиби, в които жестоки и глупави собственици държаха робите си при условия; които не биха понесли и животни. Влизаха във всеки дом и чистиха, горяха, лекуваха, изолираха болните, караха се на неподатливите, съдеха и погребваха – не пропускаха дори домове, където трудовете отдавна се бяха разложили. Изгаряха всички трупове – понякога им се налагаше да упражняват насилие, ако обичаите на кастата изискваха мъртъвците да бъдат погребвани. Запечатваха кладенци, за които подозираха, че сеят зараза – без оглед на заплахи, подкупи, а понякога и на открита съпротива. Накратко, съумяха да се превърнат в същинско наказание за богатите и властимащите, чиито небрежност и злочинство бяха истинските причини за разпространението на болестта.

Риведа работеше до пълно изтощение, занимаваше се с болни, до които никой друг, бил той и лечител, не смеете да припари; надвикваше тлъсти градски старейшини, които си позволяваха да се усъмнят и стойността на разрушителната му благотворителност спеше за час-два никъде из белязаните от смъртта къщи. Оставаше незасегнат от заразата сякаш по силата не на едно, а на десетки чудеса.

Деорис, която беше преминала първоначалната подготовка за лечител при своя родственик Кадамири, срещна Риведа една вечер, когато заедно с още една жрица излизаше от дома, в който се грижеше за две болни семейства. Майката бе вече извън опасност, но четири деца бяха умрели, още три бяха тежко болни, а още едно явно се разболяваше.

Когато я видя, Риведа прекоси улицата, за да я поздрави. Лицето му беше прорязано от нови бръчки и много уморено, но той изглеждаше почти щастлив и Деорис веднага го попита за причината.

– Защото мисля, че най-лошото мина. Днес вече няма нови случаи в Северния квартал, и дори тук е по-спокойно – ако продължава да вали още три дни, ще се справим с болестта. – Магът сведе поглед към дребничката Деорис; изтощителните усилия през последните дни я бяха състарили, а умората разяждаше красотата ѝ. Коровото сърце на Риведа трепна и той каза почти нежно:

– Мисля, но те е най-добре да се върнеш в храма, дете; този труд ще те убие.

Тя поклати глава, борейки се с изкушението. Какво небесно

блаженство би било да оставя зад себе си този ужас! Вместо това каза упорито:

– Ще остана тук, докато има нужда от мен.

Риведа взе двете ѝ ръце и ги задържа в своите.

– Бих те отвел сам, но няма да ме пуснат да премина Дверите, защото ходя там, където заразата е най-силна. Аз няма да си тръгна, докато не бъде излекуван и последният болен, но ти... – изведнъж привлече слабичката ѝ фигура в груба, невъздържана прегръдка. – Трябва да се махнеш оттук, Деорис! Няма да допусна да се разболееш, не искам да те загубя!

Стресната и замаяна, Деорис първоначално се вдърви в ръцете му, но бързо се отпусна. Небръснатата му буза дращеше лицето ѝ, но това ѝ достави неочаквана наслада. Без да я пуска от прегръдките си, той се позиправи. Строгото му лице бе смекчено от неподозирана нежност.

– Дори това, че те прегръщам, е много опасно. Трябва веднага да се изкъпеш и да се преоблечеш... Деорис! Какво ти става? Цялата трепериш! Не може да ти е студено в тази адска горещина!

Тя трепна в ръцете му и измънка:

– Причиняваш ми болка... – и залитна.

– Деорис! – повтори Риведа уплашено и я подхвана.

Ледени тръпки разтърсвала слабото и тяло.

– Нищо... нищо ми няма – опита се да възрази тя, но после прошепна: – Искам да си отида у дома... – и се сгърчи в ръцете му под първия пристъп на треската.

2.

Оказа се, че не е заболяла от чума. Риведа постави диагнозата „блатна трепка“, допълнително утежнена от изтощение на организма. След няколко дни, когато беше сигурно, че болестта ѝ не е заразна, се получи разрешение да я отнесат в Храма. Там Деорис прекара седмици, които ѝ се сториха дълги като години – макар и не много опасна, болестта ѝ я хвърляше в постоянни пристъпи на блънуване, и когато огънят най-после попремина, възстановяването се оказа много бавен процес. Мина много време, преди тя да прояви и най-слаб интерес към живота около себе си.

Дните минаваха в полубудно състояние – около нея блуждаеха сенки и тя не знае кое е сън и кое – действителност. Лежеше, загледана в

играта на слънчевите лъчи по стената, слушаше ромона на фонтаните и чуруликането на птиците в кафеза, който ѝ бяха подарени от Домарис. Домарис прашаше вести и подаръци всеки ден, но не дойде нито веднъж, въпреки че в пристъпите на треската Деорис плачеше и я викаше в продължение падни. Елара, която бе денонощно до леглото на мината, каза, че Арват не ѝ разрешавал да дойде. Но когато треската премина. Елис ѝ каза, че Домарис била вече бременна и се чувствала много зли; не смеели да рискуват да се зарази дори от тази сравнително невинна треска. Когато научи това, Деорис се обърна с лице към стената и лежа така цял ден. След това не спомена сестра си нито веднъж.

Самият Арват идваше често – той носеше подаръците и писмата на Домарис. Почти всеки ден идваше и Хедан – стоеше малко и през повечето време мълчеше смутено. Дойде и Раджаста ѝ донесе чудесни плодове, за да подразни почти несъществуващия ѝ апетит. Стариият жрец преливаше от гордост и не спираше да хвали работата ѝ по време на епидемията.

Когато спомените започнаха да се връщат, едно от първите неща, за което се сети, бе странното поведение на Риведа и тя полита за него. Казаха ѝ, че Сивият маг заминал на дълго пътешествие, но в себе си Деорис бе убедена, че я лъжат и че той бе станал жертва на чумата. Нямаше сили дори да тъгува; дългата болест и още по-дългото възстановяване бяха изсмукали способността ѝ да изпитва дълбоки чувства и Деорис живееше по инерция, без да проявява интерес към минало, настояще или бъдеще.

Минаха много седмици, преди да ѝ позволят да стане от леглото, и още месеци, преди да излезе на разходка в градините. Когато най-сетне се почувства напълно здрава, тя се върна към обичайните си задължения в Храма на Каратра – въпреки че веднага разкри общия заговор да ѝ възлагат леки задачи, за да не я претоварват. Оставаше ѝ много свободно време и тя се зае да учи; когато поукрепна, посещаваше всички уроци на младите лечители, въпреки че не можеше да ги съпровожда по време на работата им. Често се промъкваше в някое кътче на библиотеката, за да слуша разговорите и споровете на жреците на Светлината. Сега тя сама бе вече жрица, макар и още в самото начало на пътя си, и имаше право да ползва услугите на писар – четенето се считаше за по-интелигентно занимание от писането, защото слухът можете да се съсредоточава по-добре от зрението.

В навечерието на шестнайсетия ѝ рожден ден една от по-възрастните жрици изпрати Деорис да събира билки по хълма над Звездното поле.

Дългият път я изтощи и тя седна да си почине, преди да се заеме с бра-нето. Чу стъпки, повдигна глава и видя Риведа, който крачеше по обля-ната от слънчева светлина пътека към нея. За миг остана като вцепене-на. Толкова твърдо бе убедена в смъртта му, че помисли, че тъканта на времето е изтъняла и вижда не него, а духа му. Но бързо разбра, те той не е видение, извика, скочи на крака и затича към него.

Риведа я видя и разтвори ръце.

– Деорис – прошепна той, като я притискаше към себе си. – Толко-ва се безпокоях. Казака ми, че болестта е протекла много тежко. Добре ли си вече? – взря се и тясното бяло лице и видяното явно го зарадва.

– Аз... мислех, че си умрял!

Мрачната му усмивка криеше много топлота.

– Както виждаш, съм от жив по-жив. Бях на път – чак до Атланти-да. Някой ден може би ще ти разкажа за пътуването си. Дойдох да те ви-дя, преди да замина, но ти беше още толкова зле, че не ме позна. Какво правиш всъщност тук?

– Ще бера билки.

Риведа изпръхтя презрително.

– Разбира се, подходящо приложение за талантите ти! Е, сега, като се върнах, може би ще ти намери по-подходящи занимания. Но днес имам друга работа, затова ще трябва да се върнеш към цветенцата си – той се усмихна отново. – Не може такава важна работа да бъде смутена от никакъв си маг.

Деорис се разсмя весело я подтикнат от внезапен импулс. Риведа се наведе и я целуна леко, после се обърна и си тръгна. Сам не можеше да си обясни какво го накара да я целуне – защото рядко действаше импулс-ивно. Докато крачеше бързо обратно към Храма, Риведа мислеше обез-покоени за странното безразличие, което бе забелязал в очите на момичето. През месеците на болестта Деорис се беше източила, но надали ня-кога щеше да стане висока. Слаба и крехка, тя вече не беше дете, но не бе още и жена. Красотата ѝ беше безплътна, като че ли не от този свят. Ядосан на собствените си мисли. – Риведа се чудеше докъде ли е стиг-нал в ухажванията си младият Хедан. „Не, укори се той, това не с обяс-нението.“ Деорис нямаше вид на замаяна от събуждането на страстта, липсваше ѝ осъзнатата женственост на жена, познала любовта. Беше приела целувката му невинно, като малко дете.

Но Риведа не видя, че Деорис го проследи с поглед, докато фигура-та му не се изгуби в далечината, и че за първи път от месеци пламналото ѝ лице трептеше от вълнение.

Трета глава ИЗБОРИ КАРМА

1.

Нощта спускате меките си, индигово-сини криле над високите покриви на Храма и над древния град, които тънеше в сенките под него. Слаби светлини блещукаха в мрака, а още по-далеч, отвъд плътния мрак, легнал над пристанището, морето излъчваше слабо, фосфоресциращо сияние. Плаха звездна светлина трептете над перилата на терасата, която се намиреше на самия връх на голямата пирамида. Треперливата светлина падаше върху двете фигури, загърнати в наметала, който стояха, облежнати на балюстрадата.

Деорис потръпваше от студения бриз и постепенно придърпваше полите на тежкото си наметало. Вятърът си играеше с тях, дърпаше качулката ѝ, докато накрая Деорис я смъкна, изложи лице на нощния хлад и остави тежките си къдрици да се веят на воля. Чувстваше се малко уплашена и много неопитна.

Строгото, замислено лице на Риведа сияеше под бледата звездна светлина с почти нечовешко спокойствие. Но беше отронил нито дума, откакто се бяха качили на терасата и мрачната неподвижност на очите му задуши няколкото ѝ плахи опита да заговори. Когато магът изведнъж се раздвижи рязко, като събуден от сън, и Деорис трепна уплашено.

Риведа се облегна с една ръка на балюстрадата и каза повелително:

– Кажи ми какво те безпокои, Деорис.

– Не знам – измънка момичето. – Толкова много нови неща се случват наведнъж... – но изведнъж гласът ѝ стана суров и ти продължи почти грубо: – Сестра ми Домарис пак очаква дете!

Риведа я изгледа с привити очи.

– Разбрах. А ти какво очакваше?

– О, и аз не знам... – раменете на момичето се отпуснаха тъжно, – С Микон беше някак по-различно. Той беше...

– Беше Син на Слънцето – подсказа с мек глас Риведа и в това му нямаше и следа от насмешка.

Деорис го погледна натъжено и уплашено.

– Да. Но Арват... и то толкова скоро – като животни!... Защо, Риведа, защо?

– Кой знае? – гласът на Риведа заглъхна натъжено. – Домарис би могла да стигне далеч...

Деорис вдигна отново очи, пълни с въпроси.

Магът се усмихна нежно.

– Странно нещо е женският ум, Деорис. Ти си съхранила невинността си и не можеш на знаеш колко силно с подчинена жената на тялото си. Не казвам, че това е нещо лошо, само понякога с жалко – той помълча и продължи мрачно: – И тъй, Домарис с избрала пътя си. Очаквах го, е все пак... – той хвърли поглед към Деорис. – Ти ме попита защо. По същата причина повечето момичета в Сивия храм са саджи и използват магия, без да съзнават значението ѝ. Но ние, маговете, предпочитаме нашите жени да бъдат свободни – да бъдат шакти садхана – знаеш ли какво се нарича това?

Деорис поклати мълчаливо глава.

– Жена, които съзнава силата си и може да я ползва, за да насочва и допълва силата на мъжа Домарис имаше такава сила и можеше да стане „шакти сидхана“... някога.

– Сега вече не, така ли?

Риведа не ѝ отговори направо, а продължи да разсъждава на глас:

– Жените рядко изпитват необходимото желание, необходимата нужда, а често им липсва и смелост. За повечето от тях знанието с игра, а магията – играчка, средство да си доставиш не изпитани вълнения.

Деорис попита плахо:

– А няма ли друг път за една жена?

– За жена от твоята каста? – магът сви рамене. – Нямам право да те съветвам – и все пак, Деорис...

Риведа отново замълча – но в същи и миг нощната тишина бе разкъсана от женски писък. Магът се обърна бързо и гъвкаво като хищник; зад него Деорис, сключила ръце на гърлото си, се опитваше да различи нещо в мрака. Забеляза на най-горната площадка на стълбата две облечени и бяло фигури и една друга, сива и сгърбена, която се беше изправила по-близо до тях.

Риведа произнесе рязко няколко думи на непознат език и се обърна учтиво към облечените в бяло фигури:

– Не се страхувайте, горкото момче е напълно безобидно. Умът му не е съвсем наред.

Вкопчена в ръката на Раджаста. Домарис отвърна тихо и задъхано:

– Той... се изправи от сенките... като призрак!

Звучният смях на Риведа изпълни мрака.

– Давам ви думата си, че е напълно жив – и не може да причини зло и на муха.

Облеченият с сиво хела беше се шмугнал в сенките и отново бе изчезнал от погледа им. Риведа продължи със страхопочитание, толкова дълбоко, че граничеше с ирония:

– Поздрав на теб, Пазителю; отдавна бях изгубил надежда, че ще ме удостоиш с посещение!

Раджаста каза саркастично:

– Не заслужавам любезността ти. Риведа. Надявам се, че не сме прекъснали размислите ти?

– Не, не бях сам – отвърна невъзмутимо Риведа и кимна на Деорис да дойде по-близо. – Какъв пропуск, господарке – обърна се той към Домарис, – сестра ти никога не беше виждала тая прекрасна гледка – наистина гледката не е за изпускане, особено в звездна нощ.

Деорис, отново нахлузила качулката си, гледаше мрачно новодошлите, сякаш бяха натрапници. Домарис пусна ръката на Раджаста и отиде при нея.

– Ако се бях сетила, щях да те доведа тук отдавна – каза тя и внимателно се взри в лицето на сестра си. В мига, преди малоумният да я уплаши, тя беше видяла Риведа и Деорис да стоят много близо един до друг, почти прегърнати. Гледката, незнайно защо, я накара да изтръпне. Тя хвана сестра си за ръката и я отведе обратно до балюстрадата – Наистина е прекрасно. Вижда се лунната пътека... – и снишавайки гласа си до шепот, продължи: – Деорис, не искам да ти досаждам, но за какво говорехте все на пак?

Огромната сянка на Риведа се изправи до тях.

– Обсъждахме мистериите, господарке. Искях да разбера дали и тя е избрала пътя, по който сестра й върви с чест – думите на мага бяха любезни, дори почтителни, но нещо в тона му накара Раджаста да се намръщи.

Свил юмруци, за да овладее гнева си, Жрецът на Светлината каза рязко:

– Деорис е посветена за жрица от най-ниската степен в Храма на Каратра.

– Знам – усмихна се Риведа. – Нима си забравил, че аз я посъветвах да отиде там?

С насилено спокойствие Раджаста отвърна:

– И прояви голяма мъдрост, Риведа. Дано всички твои съвети са толкова мъдри – после хвърли поглед към опечената сянка на ученика,

който отново се беше появил, и попита. – Успя ли да намериш ключ към душата му?

Риведа поклати глава.

– Дори в Атлантида не открих нищо, което да събуди у него някакъв смътен спомен. Въпреки това – той млъкна за миг и продължи: – Въпреки това съм убеден, че той има невероятни магически способности... и познания. Миналата нощ го поставих и Кръга на учениците. Раджаста трепна.

– С празен ум? – попита той обвинително, – Без да съзнава какво прави! – но лицето му се изписа сериозно безпокойство. – Позволи ми поне веднъж да те посъветвам, Риведа – не като Пазител, а като приятел и сродник. Внимавай – за свое собствено добро. Той е... празен – идеалният проводник на злото.

Риведа се поклони. Деорис, която го наблюдаваше неотклонно, видя как едно мускулче заигра над силно стиснатата му челюст. Когато проговори, магът сякаш откъсваше думите си на хапки и ги изплюваше към Раджаста:

– Аз съм маг, сроднико, и познанията ми са... достатъчни и подходящи... за да охранявам този проводник, бъди така добър – и ми позволи да се занимавам сам със своите дела, приятелю!

Раджаста въздъхна и каза тихо и пепеливо:

– Можеш да унищожиш разума му.

Риведа сви рамене.

– Няма кой знае какво за унищожаване – възрази той. – А мога и да го върна към съзнание – той помълча и допълни бавно, с убийствена заплаха: – Или може би предпочиташ да го пратя и селото на лудите?

Настъпи дълго, ужасно мълчание. Домарис усети как сестра и се вцепени – мускулите ѝ се напрегнаха, раменете ѝ затрепериха от ужас. Готова да я успокои, Домарис здраво стисна ръката ѝ в своята, но Деорис рязко се дръпна.

Риведа продължи, напълно спокоен:

– Подозренията ти са неоснователни, Раджаста. Опитвам се просто да върна душата на този нещастник. Не се занимавам с черна магия; намеренията ти ме оскъряват, Пазителю.

– Знаеш, че не съм искал да те обидя – отвърна Раджаста с уморен старчески глас, – но в Ордена ти има неща, които не можем да ограничим, дори да е необходимо.

Сивият маг остана неподвижен. Лицето му издаваше необичайно за него съмнение в собствената му преценка; накрая Риведа се предаде и

отиде при Раджаста, който се подпираше на балюстрадата.

– Не се гневи – каза той разкаяно, – и аз не исках да те обидя.

Жрецът на Светлината дори не го погледна.

– След като не можем да разменим и две думи, без да почнем да се обиждаме, по-добре да мълчим – каза той хладно. Риведа, засегнат от тона му, се изправи и загледа мълчаливо към залива.

Пълната луна се издигате все по-нагоре, като позлатено мехурче, което се издига по вълните и си играе в прибоя на море от приказна светлина. Деорис въздъхна възторжено, без да може да откъсне поглед от облените в лунна светлина вълни и посребрените покриви... Усети ръката на Риведа на рамото си и се приближи още малко към него. Големият оранжев диск се издигаше, надвиснал над вълните, и постепенно светлината му озари лицата им. Деорис, полупрозрачна като сянка в мрака, Домарис, бледа като снежнобелите си одежда; Раджаста, подобен на светла сянка и Риведа, изправил се като тъмна каменна колона на пътя на светлината. Зад тях една сива сянка се бе сгушила като купчина парцали в най-далечния ъгъл на терасата – незабелязана и пренебрегвана от всички.

Деорис започна да различава подробности и озарената от лунна светлина картина: по-тъмните сенки на корабите с прибрани платна – стройните им мачти стърчаха самотно над блещукащите вълни; тъмната маса на Града на Змията, сред която тук-там мъждукаха светлинки. Внезапно тя вдигна ръка и повтори във въздуха очертанията на града и пристанището; после възкликна изненадано:

– Господарю Риведа, виж ако човек проследи линията на града с ръка оттук, прави Свещения знак!

– Убеден съм, че строителите са го имали предвид – каза спокойно Риведа. – Случайността има понякога пръст в тези неща, но не и тук.

Тих глас прошепна наблизко:

– Домарис?

Младата жрица трепна и отвърна:

– Тук съм, Арват.

Неясната бяла фигура на съпруга ѝ се отдели от сенките и тръгна към тях.

Той се огледа усмихнато.

– Поздрав, господарю Раджаста... господарю Риведа. На теб също, малка Деорис – не, вече не трябва да ти казвам така, нали, котенце? Поздрав на Адсарта, жрицата от Храма на Каратра! – и той се поклони с малко пресилен тържественост.

Деорис се разкиска неудържимо, но се спря, отметна кърдици и му обърна гръб.

Арват се усмихна и прегърна леко жена си.

– Предположих, че ще те открия тук – каза той. Гласът му беше едновременно загрижен и пълен с упрек. – Изглеждаш уморена. Когато приключиш със задълженията си за деня, е редно да почиваш, а не да се уморяваш допълнителни, като се катериш по всички тези стълби.

– Никога не се уморявам – каза тя бавно, – поне не истински.

– Знам, но... – ръката около кръста ѝ я притисна малко по-здраво. Гласът на Риведа прозвуча, странно рязък, през траещите по терасата сенки:

– Няма жена, която да е готова да приеме разумен съвет.

Домарис вдигна гордо глава.

– Освен жена аз съм преди всичко човек.

Риведа спря на нея поглед, пълен с онази странна, тържествена почит, която толкова я беше изплашила навремето.

– Не мисли, че е така, господарка Изарма. Ти си жена – на първо място и завинаги. Нима това не е напълно ясно?

Арват се намръщи и гневно се обърна към Риведа, но Домарис го хвана за ръката.

– Моля те – прошепна тя, – не го гневи. Убедена съм, че не е искал да ме засегне. Той не е от нашата каста и можем спокойно да не обръщаме внимание на думите му.

Арват се подчини, но измърмори.

– Нали точно жената в теб обичам толкова много, скъпа. Останалото е твое – и аз никога няма да се намеся в тази част от живота ти.

– Знам, знам – каза тя тихо и успокоително.

С присъщата си търпелива кротост Раджаста добави:

– Аз не се боя за нея, Арват. Знам много добре, че освен жрица е и жена.

Риведа хвърли насмешлив поглед към Деорис.

– Струва ми се, че ние двамата сме излишни – подхвърли той и поведе момичето към другия край на терасата и двамата отново потънаха в съзерцание, загледани в огньовете, които пламтяха по вълнолома.

Арват се обърна към Раджаста и каза усмихнат, за да се извини:

– И аз съм предимно мъж, когато става дума за Домарис.

Раджаста отвърна на усмивката му.

– Това е напълно разбираемо, синко – каза той и загледа внимателно Домарис. Ясните лунни лъчи придаваха мек блясък на тежката ѝ

червеникава коса и милостиво изтриваха следите от умора по младото й лице. „Защо, питаше се старият жрец, тя така остро възрази на думите на Риведа, че е преди всичко жена?“ Той се загледа в морето и започна да си спомни, донякъде против волята си „Когато носеше детето на Микон, Домарис беше възплъщение на женствеността, беше жена и само жена и го подчертаваше с всеки свой жест, гордееше се и беше щастлива, че е жена. Защо е този гняв, като че ли Риведа и е обидил – а всъщност и оказваше най-високата почит, на която е способен?“

С бърза усмивка Домарис протегна ръце и прегърна с едната Арват, а с другата – стария жрец, привличайки ги към себе си. Облегна се леко на Арват – достатъчно, за да го убеди в нежността и покорството си. Домарис беше умна жена и отдавна бе доловила горчивината, която Арват потискаше дълбоко в себе си. Никой мъж на тази земя не можете да означава нещо за Домарис след Микон – за нея съществуваше само споменът, който ревниво пазеше далеч от останалия си живот. Но се поддаваше на естествения женски инстинкт, който я подтикваше да не бъде напълно безразлична към мъжа, чието дете носеше в утробата си.

Домарис се усмихна, за да успокои стария жрец, и каза:

– Раджаста, сигурно скоро ще помоля да бъде освободена от задълженията си в Храма – ще имам други неща, за които да мисля – и продължи усмихнато. – Да си отиваме у дома, Арват, вече наистина съм уморена и искам да поспя.

Раджаста последва съпрузите. Арват, изпълнен със собственическа гордост, нежно помагаше на жена си да слиза по стълбите. Старият жрец въздъхна успокоено; Домарис бе на сигурно място при Арват.

2.

Когато останалите потънаха Отново в сенките, Риведа се обърна и въздъхна малко натъжено:

– И тъй, Домарис избра своя път. Ще я последваш ли, Деорис?

– Не! – ликът ѝ бе пълен с искрено отвращение.

– Странно нещо е женският ум – подхвана отново Риведа. – Жената е много по-чувствителна от нас; самото ѝ тяло чувства въздействието на луната, на приливите и отливите; тя получава при раждането си силата и чувствителността, която ние, мъжете, можем да добием едва след дълги и мъчителни търсения. Но докато естественият порив на мъжа е да се катери все по-нагоре и по-нагоре, към върха, жената сама си поставя

окови. Брак, любов, робство на страстта, родилни мъки, да забравиш себе си, за да бъдеш съпруга и майка – и всичко това жените нравят напълно доброволно! Напротив, всяка жена се стреми към това и страда, ако ѝ е отказано от съдбата!

Далечен спомен отекна я главата на Деорис; гласът на Домарис, който питате: „Кой ти е внушил тези глупости?“ Но Деорис, заслушана алчно в разсъжденията му, бе повече от готова да приеме оправданието за вътрешния ѝ бунт, който Риведа ѝ поднасяше на готово. Въпреки това се опита да възрази:

– Но нали трябва да се раждат Деца?

Риведа сви рамене.

– Винаги има предостатъчно жени, които и без това не стават за нищо друго – отвърна той. – На времето мечтаех за жена, която има силата и упоритостта на мъж, но и своята женска чувствителност; жена, която няма да се окове доброволно във вериги. Имаше време, когато мислех, че Домарис с такава жена. Вярвай ми – такива жени са безценна рядкост! Но Тя избра да тръгне по друг път – Риведа се вгледа в Деорис. Студените му очи се забиха като ками във вдигнатото ѝ към него лице. Обичайният му тон се измени и той заговори с плътния, звучен глас, с който обикновени пееше в храма. – Но ми се струва, че намерих истинската. Ти ли си, Деорис?

– Аз...

– Ти ли си тази жена?

Деорис си пое дълбоко дъх. Неотразимото привличане на Риведа се бореше в мислите ѝ с внезапно нахлулия страх.

Коравите пръсти на Риведа стиснаха здраво раменете ѝ и той повтори, меко и убедително:

– Ти ли си, Деорис?

Нещо се раздвижи в тъмнината – и ученикът на Риведа отново изплува от сенките. Деорис изтръпна цялата – боеше се от Риведа, боеше се от себе си, а сивият хела я изпълваше е ледена погнуса. Тя се изтръгна от ръцете на Риведа и хукна сяпко надолу. Искаше само да бъде сама. Но докато тичаше, чуваше отново и отново думите на Сивия маг.

„Ти ли си тази жена, Деорис?“

Уплашена, но и очарована, Деорис прошепна:

– Аз ли съм?

Четвърта глава ВЪРХЪТ И БЕЗДНАТА

1.

През отворените капаци на прозорците пробягваха непрестанно отраженията на летни светкавици. Деорис не можеше да заели. Мислите й проблясваха и се изплъзваха също като светкавиците но небето. Боеше се от Риведа и есе лак отдавна бе признала пред себе си, че той събужда у ней особено, напрегнато кълнеше, което тревожеше не само духа, но и тялото й. Той се беше враснал в съзнанието й, беше станал неотменимо присъствие е нейното въображение. Въпреки детската си наивност, Деорис бе разбрала несъзнателно, че тя и Риведа бяха преминали граница, която не можеха да прекосят обратно – отношенията им се бяха изменили рязко и необратимо.

Страхуваше се от близостта му, но същевременно мисълта да го пропъди завинаги от живота си – а това бе единствената друга възможност – й се струваше непоносима. Бързата, ясна мисъл на Риведа караше дори ученията на Раджаста да звучат надуто и неясно. Наистина ли бе обмисляла някога да тръгне по стъпките на Домарис?

Никакъв едва доловим шум прекъсна мислите й. Познатите крачки на Хедан прекосиха каменния под и той застана до леглото й.

– Спиш ли?

– О, Хедан, Ти ли си?

– Бях навън... И като минах покрай стаята ти, не можах... – той седна на леглото. – Цял ден не съм че виждал. А при това днес имаше рожден ден – На колко години стана?

– Шестнайсет, знаеш много добре.

Деорис седна к леглото и обви колене със слабите си ръце.

– Бих ти приготвил подарък, ако можех да се надявам, че ще го приемеш – беше ясно какво има предвид и Деорис усети как бузите й пламват в тъмнината. Хедан продължи шеговито: – Може би искаш да съхраниш девствеността си поради някакви други съображения? Видях, когато Кадамири те изнесе в безсъзнание от стаите на принц Микон миналата година! Колко беше гневен тогава. Цял ден никой не посмя да го заговори. Кадамири би те посъветвал, Деорис...

– Не ме интересуват неговите съвети! – сопна се Деорис.

Добросърдечните му закачки опъваха нервите й.

Както винаги се разкъсваше между желанието да избухне в смях или да му удари плесница. Така и не се научи да приема непринудената свобода на разговорите в Дома на Дванадесетте; от малка привикна към ограниченията в училището на писарите. Но тъкмо сега обърканите й мисли я караха да бяга от самотата и тя реши, че компанията на Хедан е за предпочитане.

Той се наведе и обви с ръце тялото й. Деорис се остави на прегръдките му с безразличие, но извъртя глава встрани.

– Стига – ката тя нацупено след малко, – не мога да дишам.

– Не ти и трябва – прошепна той по-нежно от обикновено и Деорис отново не възрази. Харесваше й топлината на ръцете му, харесваше и начина, по който я прегръщаше – много нежно и внимателно, като че ли беше чуплива... Но тази нощ целувките му бяха много по-различни, по-настоятелни от друг път и тя се поуплаши. Отдръпна се от него, опитвайки се да измърмори някакво обяснение – сама не знаеше точно какво има предвид.

Отново настана мълчание, светкавиците продължиха да прорязват небето, а мислите и я понесоха към страната на сънищата...

Изведнъж, преди Деорис да успее да му попречи, Хедан легна до нея и почти насила я прегърна отново; и тя усети, че силното му младо тяло я притиска все по-силно, докато той шепнеше несвързани думи и все повече я плашеше с целувките си. Все още полубудна и много изненадана, тя остана за малко неподвижна... Изведнъж вълна от отвращение изопна всеки нерв в тялото и до краен предел.

Започна да се бори, измъкна се изпод него и скочи бързо на крака. Очите и горяха от обида и срам.

– Как смееш? – просъска тя. – Как смееш?

Хедан не можеше да дойде на себе си от учудване. Той също се изправи, каза разкаяно:

– Деорис, мила, уплаших ли те? – и протегна към нея ръце.

Тя отскочи и извика истерично:

– Да не си посмял да не пипнеш!

Той отвърна бавно и учудено:

– Деорис, какво толкова съм направил? Не разбирам. Прости ми, недей да ме гледаш така: – Хедан искрено се разкайваше и мислено се обвиняваше, че се е държал припряно и необмислено като последен глупак. Докосна леко рамото й и попита: – Плачеш ли? Моля те, недей... – Съжалявам, скъпа. Ела да си легнеш. Обещавам да не те докосна. Ето,

виж, кълна се – и той добави озадачено: – Не мислех, че ще ти бъде толкова неприятно.

Деорис вече ридаше неудържимо.

– Върви си – хлипаше тя, – върви си!

– Деорис – гласът на Хедан, още мутираш, изведнъж премина във фалцет, – Престани да плачеш така. Някой ще те чуе, глупачке! Кълна се изобщо никога да не те докосна, освен ако ти не го пожелаеш! Какво смяташ, че щях да ти сторя? Не съм изнасилвал жена през живота си и определено нямам намерение да започна с теб! Спри, Деорис, стига вече! – Той сложи отново ръка на рамото ѝ и леко я разтърси. – Ако те чуе някой, кой знае какво ще си помисли...

Тя настоя с висок, истеричен глас:

– Върви си! Махай се оттук!

Ръката на Хедан падна от рамото ѝ. Бузите му пламтяха от наранена гордост.

– Добре, тръгвам си – каза той рязко и вратата се захлопна зад него Деорис, разтърсвана от нервни тръпки, се сгуши обратно в леглото и издърпа завивките над главата си. Чувстваше се засрамена и нещастна. Самотата бе добила почти осезаемо присъствие в озаряваната от светкавици стаи. Дори присъствието на Хедан вече не ѝ се струваше толкова нежелано.

Тя се повъртя неспокойно, после отново стана от леглото и започна да кръстосва стаята. Какво всъщност се беше случило? Както си лежеше отпусната в прегръдките му и чувстваше как тежестта на самотата напуска сърцето ѝ, приемаше топлотата и утехата на неговата близост – и изведнъж цялото ѝ тяло се разтърси от яростна съпротива. Но нали в продължение на години отношенията между нея и Хедан бавно, но сигурно водеха към това! Най-вероятно всички в Храма бяха убедени, че двамата отдавна са любовници. Защо, когато трябваше да приеме тази страна на любовта, беше пометена от същинска буря на отвращение и бунт?

Подчинявайки се на някакъв неясен импулс, тя хвърли едно леко наметало върху нощната си дреха и излезе отвън, на моравата. Босите ѝ крака изтръпнаха, когато ги докоснаха студените пръсти на росата, но хладният нощен въздух погали успокоително пламналото ѝ от възбуда лице, тя се плъзна като видение под лунните лъчи и мъжът, който идваше бавно по пътека към нея си пое рязко дъх – от радост и учудване.

– Деорис – каза Риведа.

Тя се обърна уплашено и за миг магът реши, че ще побегне, но

позна гласа му и остана на мястото си. Дълга, треперлива въздишка се откъсна от устните ѝ.

– Риведа! Уплаших се... Ти ли си наистина?

– Аз и никои друг – усмихна се той и тръгна към нея. Едрото му мускулесто тяло се очертаватe като черна сянка на фона на звездното небе – сивкавата му роба го обвиваше като скреж – на Деорис ѝ се стори, че той привлича към себе си мрака. Тя протегна малката са ръка и я постави доверчиво в неговата.

– Деорис, ти си боса! Какво те доведе при мен посред нощ? Не че ми е неприятно, разбира се...

Деорис сведе очи, смутена и странно развълнувана.

– При теб ли? – попита Тя учудено.

– Ти винаги идваш при мен – каза Риведа. Думите му не прозвучаха самодоволно – той просто установяваше фактите и все едно, че бе казал „слънцето изгрива от изток“. – Би трябвало отдавна да от разбрала, че аз стои в края на всички твои пътища... и че самият аз знам това от много време насам. Ще дойдеш ли с мен, Деорис?

Деорис се чу да казва:

– Разбира се – я осъзна, че бе взела това решение много, много отдавна. После прошепна: – Но къде? Къде отиваме?

Риведа помълча, преди да отговори:

– В подземие, където спи Безименният бог – каза той бавно.

Тя склучи ръце пред гърлото си. Богохулство – тя знаеше, че това е страшно богохулство – за нея, дъщеря на Светлината. Не беше забравила и ужасът, който преживя, когато за първи път реши да последва Риведа в Сивия храм. Но нали Риведа каза, че няма никаква вина за това, което се случи после... Какво се случи после? – Деорис се опитваше да си спомни, но споменът бягаше в най-тъмните кътчета на съзнанието ѝ. Тя прошепна:

– Трябва ли?

Ръцете на Риведа паднаха са раменете на Деорис.

– Всички богове на миналото, настоящето и бъдещето ми забраняват да те принуждавам, Деорис.

Ако беше ѝ заповядал, ако беше я молил, ако се бе опитан да я убеди, Деорис сигурно би побягнала. Но пред мълчаливото му, сериозно лице тя можа само да каже:

– Ще дойда.

– Ела тогава – Риведа леко я хвана за рамото и я поведе към сивата грамада на пирамидата, – Снощи те качих на върха, а сега ще те поведе

надолу към бездната – това също е част от мистерията – той обви леко, съвсем приятелски, раменете ѝ с ръка и я предупреди: – Внимавай къде стъпваш в тъмното, пътеката по хълма е опасна нощем.

Тя вървеше покорно редом с него; внезапно той спря, обърна и към себе си и понечи да вдигне ръка към нея; но тя веднага се дръпна, изтърпнала от страх.

– Ето какво било... – каза Риведа по-скоро на себе си. – Получих отговор на въпроса си, без дори да го задавам.

– Какво искаш да кажеш?

– Наистина ли не знаеш? – смехът на Риведа бе рязък и невесел. – Ще научиш и това, но когато сама го пожелаеш – всичко ще дойде тогава, когато сама го пожелаеш. Помни това. Върхът – и бездната. Ще видиш.

И той отново я поведе към мрачната грамада, на пирамидата.

2.

Стъпала – безбройни и безкрайни – се виеха надолу, надолу, в безконечна спирала, и потъваха в мрака. Слабата, сивкава светлина заличавате сенките. Стъпалата бяха каменни, студени като мрачната светлина; ехото от меките стъпки на боеше ѝ крака я следваше непрестанно. Чува-ше и собственото си накъсано, неравно дишане – като нещо отделно от нея, което заедно с ехото от стъпките я преследваше неумолимо. Насилваше се да продължи да слиза като се подпираше с една ръка на стената... Имаше чувството, че лети бавно надолу – краката ѝ отказваха да променят бързината, с която се движеха и равномерният ритъм на ехото ставате все по-натрапчив, като удари на човешко сърце.

Още един завой; още стъпала. Сивотата ги обвивате и поглъщате. Деорис трепереше, но не само от влагата и студа. Газеше в сива мъгла редом със Сивия маг Риведа; внезапен ужас от съзнанието, че е творена дълбоко под земята, я сграбчи за гърлото; съзнанието, че върши светотатство, бе като кама, забита в мозъка ѝ.

Надолу и надолу – цяла вечност, изпълнена с болезнено усилие.

Нервите ѝ опънати до крайност, крещяха да се обърне и да тича, да тича към изхода, но студената мъгла я влечете все по-надолу като подвижни пясъци. Изведнъж стъпалата рязко свършиха. След още един завой на тесния коридор се озоваха в огромна зала със сводест таван, слабо осветена от все същото сивкаво сияние. Деорис направи няколко

крачки напред в подземието и застина на място.

Нямаше как да знае, че Спящият бог се явява на всеки човек в различен образ и по различен начин. Знаеше само това, което бе чувала още като дете: Много, много отдавна, отвъд кратката памет на човечеството, Светлината победила мрака и се възцарила под образа на Слънцето. Но във вечния кръговрат на времето – това приемаха дори Жреците на Светлината – ще свърши дори властта на Слънцето – и Светлината ще бъде погълната от Безименния бог, спящ в незнайните бездни; той ще разкъса окопите си и ще властва отново – във всеобхватната нощ на Хаоса...

Пред нея, седнал на трона си под каменната птица, седеше Човекът със скръстени на гърдите ръце...

Деорис искаше да крещи; но виковете и замряха в гърлото. Тя продължи напред – думите на Риведа отекваха в главата ѝ; и коленичи смилено пред образа на Безименния.

3.

Много по-късно тя се изправи, премръзнала и схваната. Риведа стоеше наблизко, смъкнал качулката от едрата си лъвска глава; сребресторусата коса сияеше на сивата светлина като ореол. Топла усмивка озаряваше суровите му черти.

– Не ти липсва смелост – каза той тихо. – Ще има и други изпитания – но засега, това е достатъчно.

Той застана пред Безименият, който и неговите очи беше и безлик – строг, но не и страшен, гордият образ на окована, но не и победена сила. Замислен как ли Деорис е видяла Аватар, повелителя на бездната, докосна леко ръката ѝ. Мимолетно видение трепна пред очите му – мъж, седнал на трон, с кръстосани на гърдите ръце. Риведа тръсна глава, сякаш да пропъди видението, и поведе момичето през сводест коридор и многобройни стаи с всевъзможни странни вещи и тях, към най-дълбокото подземие.

Този лабиринт бе недостъпен за повечето хора от земите на Храма. Дори хората от Ордена на Сивите, въпреки че служеха тъкмо на Безименния бог и охранява силата му, рядко идвала тук.

Самият Риведа нямаше точна представа за дълбочината и размерите на подземните пещери. Никога не бе успял да обходи и малка част от невероятния лабиринт, който някога сигурно също с бил храм.

Коридорите му се кръстосваха и се простираха като гигантска пчелна пита под Храма на Светлината; Риведа дори не бе в състояние да предположи кога и от кого са прокопавани тези коридори и зали – нито пък с каква точно цел.

Шушукаше се, че забранената секта на Черните магьосници ползва подземния храм за нечестивите си ритуали; но въпреки искреното желание на Риведа да ги залови и изправи на съд за злодеянията им, той нямаше нито време, нито възможност да организира търсене из целия огромен лабиринт. Веднъж – точно в Нощта на Надира, когато непосветени злосторници – черни магове или други, неизвестни властолюбци – се бяха опитали да победят Древната сила на Господарите на Ахтарат и морски им кралства – Риведа беше слязъл дълбоко и лабиринта – и тук, през тази злокобна нощ, откри трупове на седмина мъже. Те лежах, изпепелени в черните си роби – телата им бяха почернели като от силен огън, лицата им се бяха превърнали в озъбени, покрити с пепел черепи. Никой от тях не можа да бъде разпознат. Мъргъвците не можеха да бъдат наказвани – нито пък разпитвани; и когато Риведа упорито продължи търсенията си из безкрайните коридори, бързо загуби пътя си; минаха протяжни, мъчителни гласове, докато откри отново обратния път – и оттогава не се осмели да слиза по-надолу. И без това сам не би могъл да обхода целия лабиринт, а нямаше кому да се довери. Може би сега... – той пропъди мисълта с помощта на суровата дисциплина, към която бе привикнал съзнанието си. Времето още не бе дошло. Може би никога нямаше да дойде.

Отведе Деорис в една от по-близките стаи. Тя беше оскъдно обзаведена с невероятно древни вещи. Осветяваше я една от вечногорящите лампи, чиято тайна до ден днешен озадачаваше жреците на Светлината. На слабата, треперлива светлина по стените можеха да се видят множество древни образи и символи – Риведа изпита задоволство, че момичето не може нито да ги прочете, нито да ги разбере. Самият той едва наскоро започна да ги разбира изцяло, след много труд и търсения и дори неговото непоклатимо спокойствие бе разтърсено от светотатствените тайни, които разкриваха.

– Седни до мен – нареди той на Деорис и тя се подчини като дете. Зад тях полуумният хела се плъзна като призрак през вратата и застана на едро място, загледан в нищото с напълно безизразните си очи. Риведа се приведе напред и отпусна глава в ръцете си, а момичето обърна поглед към него – любопитен, но изпълнен с безрезервно доверие.

– Деорис – каза най-сетне магът, – на този свят има много неща,

които човеците никога няма да узнаят. Жени като теб имат определена... чувствителност, с която осъзнават много неща, които остават недостъпни за мъжете – освен под напътствията и с помощта на такава жена – той помълча и я огледа със студения, замислени очи. – Такава жена трябва да има свръхчовешка сила и смелост, мъдрост и познание. Ти са много млада, Деорис, и имаш още много да учиш, но сега съм убеден повече от всякога, че можеш да бъдеш такава жена. – Той замълча отново, за да придаде повече тежест на следващите си думи. Гласът му стана по-тежък и плътен, когато продължи: – Аз не съм вече млад, Деорис, и може би нямам право да искам такава неща от теб, но ти си първата жена, на която бих могъл да се довери – или дори да следвам. – Очите му трепнаха за миг и се отклониха от нейните, но той веднага ги насочи право към лицето ѝ. – Би ли се съгласила – да ме водиш и да ме наставляваш, да ми покажеш осъзнатата сила, която сега с скрита дълбоко в теб, за да тръгнеш един ден пред мен по онзи път, по който никой мъж не може да мине сам, по който може да го преведе само жена?

Деорис притисна ръце в гърдите си – беше убедена, че той чува глухите удари на сърцето ѝ. Беше зашеметена и почти ѝ прилошаваше от страх – но все повече съзнаваше, че всякакъв друг живот би бил празен за нея. Изпитваше дивото желание да крещи, да се смее истерично, но наложи на съпротивляващата се уста да каже:

– Ще го сторя, щом вярваш, че съм достатъчно силна – и неудържимо обожание, което изпитваше към този мъж, едва не я задуши. Беше никога през живота си не е искала нищо друго – само да бъде близо до него, по-близо от ученичка или жрица, по-близо от всяка друга жена – но тръпнеше от ужас, съзнавайки на какво се обрича заради него. Имаше някаква повърхностна представа за ограниченията, които Сивите налагаха на своите жени. Щеше да бъде близо до Риведа – винаги. Какъв бе Сивият маг под циничната си маска? Струваше ѝ се, че тази маска се бе повдигнала за малко тази нощ...

Устните на Риведа потръпваха, сякаш се бореше с някакво силно вълнение. За първи път гласът му звучеше толкова тихо и нежно:

– Деорис – каза той, кротко усмихнат, – не можеш да станеш моя ученичка – законът определя строго границите на тези отношения, а това, което искам от теб, е много повече разбиращ ли ме?

– Мисля, че те разбирам.

– Дълго време ще изисквам от теб подчинение – и пълно себеотдаване. Ние трябва да се опознаем един друг до най-тайните кътчета на душата и... – той отново помълча и добави строго и сериозно: – и

тялото си.

– Знам... – прошепна Деорис, като се опитваше да говори спокойно, – Знам и приемам.

Риведа кимна рязко, сякаш бе приел думите ѝ като нещо, което се разбира от само себе си, но Деорис знаеше, че сега е негов ред да бъде неуверен. Действително Риведа чувстваше несигурност, която граничеше със страх. Боеше се да не би с някоя непремерена дума или неразумно движение да наруши вълшебството, което почти несъзнателно бе изплел около момичето. Дали Деорис съзнаваше напълно това, което той искаше от нея? Риведа не знаеше.

Нещо го изтръгна от унеса му. С едно единствено движение Деорис се свлече на колене в нозете му, свела глава в такова цялостно отдаване, че магът усети как непознато чувство стяга гърлото му.

Той я повдигна на внимателно, прегърна я много нежно и каза прегракнало:

– Някога ти казах, че не съм човек, комуто можеш да се довериш. Но, Деорис, аз моля боговете да се отнесат с мен така, както аз с теб! – и думите му бяха като клетва, по-силна и от нейната.

Ръцете му я притиснаха така здраво и някакви останки от съпротива припламнаха на последен път в душата ѝ. Почувства, че краката ѝ се откъсват от пода и възкликна, учудена от неимоверната сила на ръцете му. Почти не съзнавайте движат ли се или не, но след малко разбра, че лежи, а той се е надвесил над нея – главата и раменете му се очертаваха, черни на фона на бледата светлина – тя по-скоро си спомни, отколкото видя жестоката линия на челюстта му, красивата, строго стисната уста. Очите му бяха студени и далечни като северното сияние.

През целия ѝ досегашен живот с нея се бяха отнасяли нежно като с порцеланова статуетка – никои, нито Хедан, нито който и да било друг, не бе се осмелявал да я докосва така. Тя изхлипа в последен пристъп на страх. Домарис... Хедан... Мъжът със скръстени ръце – смъртната, маска на Микон – образите се въртяха хаотично пред очите ѝ. После твърдите му устни притиснала нейните и силните му, но чувствителни пръсти започнаха да развързват връзките на нощната ѝ дреха. После остана само бледата, танцуваща светлина, далечната, смътна сянка на някакво лице – и Риведа.

Лудият хела, бръщолевейки несвързано, се сви на каменния под и остана така до сутринта.

Пета глава ДУМИ

1.

Под широк свод от виещи се лози, близо до Дома на Дванадесетте, се намираше дълбоко, чисто езеро, наречено Езерото на Съзрцанието. Говореше се, че тук някога е имало Оракул; хората още вярваха, че в митове на голямо духовно раздвоение ще открият отговора на измъчващите ги въпроси, взирайки се в спокойните води – ако знаят как да го потърсят.

Деорис се беше отпуснала уморено под лозницата и се взираше мрачно в спокойната вода. Настъпил бе моментът на осъзнаването – а с него беше дошъл и страхът. Беше извършила светотатство – беше предала своята каста и своите богове. Чувстваше се самотна и отчаяна. Слабата болка, която още не бе напуснала тялото ѝ, бе като ехо и спомен за причинени страдания. Но много по-силна от спомена за болката беше неопределената смесица от учудване и срам.

Беше се отдала на Риведа в състояние на безумна екзалтация – не както момиче отива при любимия си, а като жертва, която доброволно предлага себе си на олтара на своето божество. И той бе приел жертвата ѝ – мисълта се натрапи неканена, но точна – по-скоро като първожрец, който посвещава ученик в свещена мистерия; тази нощ Деорис не бе познала страстта, а прости беше участвала и мистично тайнство.

Деорис замислено преценяваше собствените си усещания. Разбира се, свързването на телата нямаше чак такова значение, по тясната ѝ връзка с Домарис беше вдълбана в съзнанието ѝ, че за една жена е срамно да отдава тялото си без любов. Обичате ли наистина Риведа? И дали Риведа я обичаше? Деорис не знаеше – и беше убедена, че никога няма да узнае нещо повече.

Дори не бе в състояние да прецени дали безпаметното, трескаво отдаване тялото ѝ се дължеше на страст или на бруталност.

През изминалата нощ за нея съществуваше само Риведа – всъщност това бе основната причина, заради която Деорис се срамуваше. Беше разчитала на способността да владее чувствата си, да не се подчинява на порилите на тялото си. „Въпреки това, упрекна се тя рязко, сега трябва да се подчиня на друга дисциплина – длъжна съм да приема изцяло

неговата воля; това, че влезе във владение на тялото ми беше само средство, за да се постигне крайната цел – да подчини волята ми“.

Деорис искаше с цялото си сърце да следва пътя на духовно усъвършенстване, който Риведа ѝ бе предначертал. Сега знаеше, че винаги се е стремяла към това, че дълбоко в себе си се дразнеше от опитите на Микон да я възпира. Що се отнася до Раджаста... Е, Раджаста бе учител на Домарис и на всички бе ясно докъде я доведе това!

Тя не чу приближаващите стъпки – защото когато поискаше, Риведа се движеше безшумно като рис – докато огромната му фигура се надвеси над нея, той я вдигна на ръце и я сложи да стъпи в тревата пред него.

– Е, Деорис? За какво се допитваш до Оракула – за твоята или за моята съдба?

Тя стоеше, вцепенена и неподатлива на прегръдката му и той се отдръпна учуден.

– Какво има, Деорис? Сърдиш ли ми се?

Вроденото ѝ бунтарство отново взе връх.

– Мразя да се държат грубо с мен!

Магът отмери церемониален поклон.

– Прости ми. Занапред ще го имам предвид.

– О, Риведа! – тя протегна ръце към него и зарови лице и грубите дупли на робата му, изтръпнала от лоши предчувствия. – Страх ме е!

Ръцете му я притиснаха за миг с нещо подобно на страст. Но после той се освободи от вкопчените в него ръце и каза строго:

– Не ставай глупава, Деорис. Не си дете, и аз нямам намерение да се отнасям с теб като с недорасло момиченце. Не забравяй, че не понасям проявите на слабост у жените. Остави тези превземки на красивите съпруги в Храма на Светлината!

Засегната, Деорис вирна брадичка.

– В такъв случай днес и двамата има от какво да си вземем поука!

Риведа я изгледа за миг, после се разсмя на глас.

– Добре казано! – възкликна той, – Сега отново приличаш на себе си. А сега е време да тръгваме. Дойдох да те отведе до светилището на Сивия орден. – Като видя, че Деорис трепна и отстъпи неволно, той се усмихна и докосна леко бузата ѝ, – Не се страхувай! Злодейт, който размъти съзнанието ти последния път, беше разкрит – питай, ако смееш, и аз ще ти обясня точно какво се случи с него! Бъди спокойна, никой няма да се осмели да прониква в мислите на моята избраница!

Успокоена, тя го последва, а той продължи, скъсявайки дългите си крачки, за да може тя да върви редом с него:

– Досега си наблюдавала един от нашите ритуали отстрани. Сега ще опознаеш и останалите. За нас светилището е най-вече средище на търсения, където всеки работи самостоятелно по свой път, за да развива способностите си.

Деорис можеше да приеме това – и в кастата на жреците самоусъвършенстването се считаше за основна цел. Но към какво съвършенство се стремиха магьосниците от Ордена на Сивите?

Риведа отвърна на неизказания ѝ въпрос.

– Стремим се към абсолютно самопознание и власт над тялото и съзнанието си – плът и дух се поставят в абсолютно подчинение с определени... методи. После всеки започва да работи сам, за да добие власт над звук, цвят, светлина, над живи и неживи неща – само със силите на разума и тялото си. Ние се наричаме магьосници, но в нашата работа няма същинска магия – всичко е въпрос на вибрации. Когато човек с овладял духа и тялото си до такава степен, че да може да настрои неговите вибрации към някакви други, когато например овладее вибрациите на звука така, че да може с тяхна помощ да разцепи тази скала или с мисълта си да превърне един цвят в друг, това не е магия. Този, който е господар на себе си, е и господар на вселената.

Докато вървяха под сводестата колонада към бронзовите двери на Сивия храм, той ѝ направи знак да мине пред него; безтелесният глас отново зададе своя неразбираем въпрос и Риведа отново отговори както предишния път. Когато прекрачиха прага, той прошепна:

– Ще те науча да казваш Ключа към Дверите, Деорис, та да можеш да влизаш тук и когато ме няма.

2.

Голямата мрачна зала изглеждаше още по-огромна отпреди, защото беше почти празна. Деорис инстинктивно се озърна да види нишата, където седеше Човекът със скръстени ръце – но тя бе скрита – зад сивкави завеси. Момичето си спомни неволно друго светилище – далеч под земята и не можа да овладее разтърсилите я тръпки.

Риведа каза тихо:

– Знаеш ли защо храмът ни е сив и ние се обличаме в сиво?

Тя поклати мълчаливо глава.

– Защото – поде Риведа – цветът сам по себе си е вибрация. Единствено сивото позволява вибрациите да бъдат предавани свободно, без

намесата на свои собствени. Черният цвят поглъща светлината, а белият я отразява и усилва; сивото не прави нищо подобно – и затова позволява светлината да бъде видяна такава, каквата е.

Той помълча, а Деорис се чудеше дали в думите му има освен разумно обяснение и някаква друга, по-дълбока символика.

В единия ъгъл на залата петима ученици бяха застанали неподвижно в кръг. Позите им бяха неестествени, а странната, нестройна мелодия, която пееха, докара незабавно главоболие на Деорис. Риведа се заслуша за миг, после ваза:

– Изчакай ме тук. Трябва да говоря с тях.

Тя остана неподвижна на мястото си, а Риведа отиде при учениците и започна да им говори нещо възбудено, но с тих глас, така че тя не можеше да чуе нищо. Докато го чакаше, започна да оглежда храма.

Беше чувала ужасни неща за това място – разкази за самоизтезания, за съдбата на жените-саджи, за разврат и какво ли не още – но засега не виждаше нищо страшно. Малко по-далеч от момчетата-ученици седяха три съвсем млади момичета, явно по-млади и от Деорис, с разпуснати, и късо отрязани коси, облечени в дрехи от полупрозрачна шафраненожълта тъкан и препасани със сребърни колани. Седяха, кръстосали крака, с особена, спокойна грация.

Деорис знаеше, че саджи стават обикновено момичета, които са родени извън кастите, безименни деца, непризнати от никого, които бивали отхвърлени извън градските стени, за да загинат от глад и студ – или да станат лесна плячка на роботърговците. Както всички от кастата на жреците Деорис бе убедена, че жените-саджи са уличници, или дори полошо, и че се предлагат за ритуали, чиито описания бяха ограничавани единствено от въображението на разказвача. Но момчетата, които седяха в тази зала, нямаша особено порочен вид, а в лицата и фигурите им нямаше нищо изродено. Две от тях бяха дори много красиви: третата имаше заешка уста, която загрозяваше лицето ѝ, но тялото ѝ беше изящно и грациозно като на танцьорка. Говореха си с нежни, чуруликащи гласчета, и постоянно жестикулираха – но така деликатно и изразително, че беше удоволствие да ги наблюдаваш.

Като отвърна поглед от момчетата, Деорис видя жената-маг, която помнеше отпреди. От Карахама бе научила името ѝ, Малейна. В сектата на Сивите – единствено Риведа стоеше по-високо от нея, но се говореше, че Риведа и Малейна са заклетни врагове – по причини, които засега остават неизвестни.

Днес Малейна беше смъкнала качулката си – скритата под нея коса

се оказа огненочервена. Лицето ѝ беше извито и прорязано от бръчки, но притежаваше особена, деликатна, аскетична хубост. Тя седеше напълно неподвижна на каменния под. Не трепваше дори с клепач, не помръдваше и косъм от огненочервената ѝ коса. В шепите си държеше нещо блестящо, което ту просветваше, ту потъмняваше – равномерно като ударите на сърце; сякаш това бе единственото живо нещо в нея.

Още по нататък някакъв мъж, само с препаска на слабините, се беше изправил на глава и стоеше така. Деорис едва подтисна острото желание да се изкиска, но слабото лице на мъжа беше напълно сериозно.

Близко до Деорис едно малко момче на не посече от седем години лежеше гръб на пода, гледаше съсредоточено сводестия таван и дишаше бавно, дълбоко и равномерно. Не личеше да прави нещо друго, освен че дишаше – беше толкова отпуснат, че на Деорис ѝ се доспа само докато го гледаше – въпреки че очите му бяха широко отворени и гледаха съвсем смислено. Нито мускул по тялото му не помръдваше... Трябваше да минат няколко минути, преди Деорис да осъзнае, че главата му се е надигнала на няколко пръста от пода; тя продължи да го наблюдава неотклонно и въпреки това не разбра как успя да застане прав, без да е помръднал и най-малката част от тялото си. Момчето се разтърси рязко, като кученце, подскочи веднъж-дваж, усмихна се на сликаната Деорис – съвсем по момчешки, без нещо в поведението му да напомня за невероятната способност за самоконтрол, която току-що бе проявил. Едва сега Деорис го позна – сребристорусата коса и острите черти напомняха на лицето на Демара. Това бе синът на Карахама, по-малкият брат на Демара.

Момчето се отпрати към кръга от ученици, все така заслушани и наставленията на Риведа. Магът бе придърпал отново качулката на главата си и държеше в ръце голям бронзов гонг. Едни по един учениците започнаха да пеят различни ноти и всеки караше гонга леко да вибрира – последният предизвика странен, подобен на звън, звук. Риведа кимна, подаде гонга на едно от момчетата, и докато се обръщаше към него, произнесе с дълбок глас някаква едносрична дума.

Гонгът отново започна да вибрира – после се разнесе протяжен, силен звук, като че ли бронзът се бе удари с все сила в желязо Риведа отново произнесе същата дума с много плътен глас – гонгът отново отвърна с протяжния метален звук. Учениците го гледаха зяпнали. Риведа се засмя, отметна назад качулката си и тръгна обратно към Деорис, като спря само за миг, за да попита за нещо русото момченце. Пак говорете толкова тихо, че Деорис не можа да чуе нищо.

– Е, успя ли да се поогледаш? – попита магът, когато се върна при нея и я поведе отново по един дълъг коридор. По него имаше безброй врати и по някои играеше особена светлина.

– Никога не влизай в стая, пред която свети такава светлина – каза Риведа. – Това означава, че този, който с вътре, не желае да го безпокоят – или че би било опасно да смутиш заниманията му. Някой ден ще те науча как да произнасят звука, който пали светлината – ще трябва доста да се поупражняваш.

Като застана пред една неосветена врата, Риведа произнесе някакъв, странен звук и тя се отвори. После започна да я обучава как да го произнася и тя повтаряше, отново и отново, докато улови начина, по който гласът ѝ можеше да звучи в два регистъра едновременно. Избира се, тя беше учила пеене, но едва сега започна да разбира колко много още има да учи за природата на звуците. Беше привикнала към сравнително простичкото изпяване на звук, който палеше светлина в библиотеката и на други и места в Храма, но това беше нещо съвсем различно!

Риведа се засмя на учудването ѝ.

– Това вече не се практикува в Храма на Светлината в тези дни на упадък – каза той – и малцина владеят тези способности. Някога маговете заключваха учениците си в тези килии и ги оставяли да умрат от глад или да се задушат, ако не успеят да произнесат точното слово, което би ги освободило. Така можели да бъдат сигурни, че няма да оцелеят неспособните, които да предават на поколенията ограничеността и глупостта си – той сви рамене я се усмихна. – Никога не бих те довел тук, ако не знаех, че имат такива възможности.

Най-сетне Деорис успя да наподоби точния звук и тежката каменна врата мигновено се отвори пред нея. По момичето спря разтреперано на прага. – Тази... тази стая – прошепна тя, – ужасна е!

Риведа запази доброто си настроение.

– Всичко непознато изглежда ужасно на непосветения. В тази стая посвещаваме момичетата-саджи и ги учим да развиват способностите си. Ти си свръхчувствителна и долавят различните усещания, които са имали тук. Не се тревожи, скоро ще се успокоиш.

Деорис вдигна ръка към гърдите си и докосна кристалния амулет – краткият допир ѝ донесе странно успокоение.

Риведа видя жеста ѝ, но не го разбра точно. Суровите му черти омекнаха и той я привлече към себе си.

– Не се страхувай от нищо – каза той меко, – дори ако понякога ти се струва, че съм забравил за съществуването ти. Понякога размислите

ме поглъщат така, че се скривам дълбоко в себе си – там, където никой не може да ме досегне. Освен това... дълго съм живял сам, а жените, който съм имал, са били саджи или... просто жени. А ти, ти си... – той замълча и се вгледа внимателно в лицето ѝ, сякаш се опитваше да запечата чертите ѝ в съзнанието си.

Деорис беше малко учудена, защото за първи път ѝ се случваше да види Риведа да търси думи и да не ги намира. Усети как омеква в ръцете му, понесена от същински порой непознати чувства, и се разплака.

С неподозирана нежност Риведа я притисна към себе си. Вече не се усмихваше.

– Ти си невероятно красива – каза той най-сетне и простичките думи прозвучаха като най-прекрасното обяснение в любов. – Направена си от коприна и огън.

3.

През последвалите мрачни месеци тези думи, които Деорис бе скътала сърцето си, и помагаша да се справи с живота си – защото нежните настроения на Риведа биха редки като скъпоценни камъни, и неминуемо ги следваха дълги периоди на мрачно отчуждение. Тя нижеше редките моменти на взаимна нежност като бисери в огърлицата на своята безусловна, детинска любов – единствената утеха в новия ѝ живот. Сърцето ѝ беше самотно и изпълнено с копнеж, макар че поне не можеше да се оплаче от липса на храна за острия си разум.

Разбира се, Риведа незабавно взе мерки да изясни положението ѝ и храма. Деорис произхождаше от кастата на жреците и по право не можеше да бъде приета в ордена на Сивите; при това бе посветена и за жрица на Каратра и имаше свои задължения в нейното светилище. С последния проблем Риведа се справи съвсем леко – само размени някоя и друга дума с високопоставените служителки на Богинята-майка. Обясни им, че Деорис е овладяла познания, много по-висши от необходимите ѝ да служи в Дома на Идващия живот; намекна, – те за нея ще бъде много по-добре да поживее сред истински лечители, докато познанията ѝ за лечителското изкуство изобщо станат също толкова добри, колкото и уменията ѝ да помага при раждане. Жриците приеха с радост; гордееха се с Деорис и бяла извънредно поласкани от това, че тя е привлякла вниманието на изключителен лечител като Риведа.

Така Деорис бе приета напълно законно и Ордена на лечителите –

това бе допустимо дори за посветен жрец на Светлината, и започна да помага в работата на Риведа.

Скоро след това Домарис се разболя. Въпреки всички предпазни мерки родилните болки започнаха три месеца преждевременно и тя роди мъртво момиченце. Самата Домарис бе на прага на смъртта и тъй като този път майка Изоуда помагаше при раждането, предупреждението ѝ беше категорично и не можеше да бъде пренебрегнато – Домарис никога вече не биваше да прави опит да забременее.

Домарис благодари на старата жена за съвета, изслуша кротко всичките ѝ наставления, прие защитните знаци, кимаше, докато старицата изреждаше заклинанията, които ще я предпазят от нежелана бременност – и запази пълно мълчание. Тъгуваше дълго и тайно за детето, което беше загубила – и скръбта ѝ беше още по-горчива, защото бе примесена с чувство за вина. Тя не беше искала това дете. В себе си вярваше, че защото не можа да даде поне малко любов на бащата, не можа да даде живот и на детето. Съзнаваше, че това е наивно и абсурдно, но не можеше да пропъди тази мисъл от главата си.

Този път се възстанови много бавно след раждането. Позволиха на Деорис да се грижи за нея, но старата им близост беше изчезнала безвъзвратно Домарис лежеше неподвижно с часове, без да пророни дума, и тихи сълзи се лееха безспир по лицето ѝ. Често прегръщаше Микаел с отчаяна, гладна нежност. Деорис, въпреки че се грижеше опитно и съвестно за сестра си, беше винаги разсеяна и потънала в някакви свои мисли. Тази разсеяност дразнеше Домарис, която бе се противопоставила ожесточено на идеята сестра ѝ да работи с Риведа – което още повече допринесе за отчуждаването им.

Само веднъж Домарис се опита да възстанови някогашната привързаност. Микаел беше заспал дълбоко в ръцете ѝ, и Деорис се наведе да го вземе от нея, защото детето беше вече доста тежко и се въртеше и риташе насън, а Домарис бе още съвсем слаба и изтощена. Ти се усмихна на младото момиче и каза:

– Толкова си сладка като държиш Микаел на ръце, Деорис! Мога да си представя колко ще ти отива майчинството!

Деорис я изгледа стреснато и едва не изпусна спящото дете, преди да разбере, че Домарис само се опитва да бъде мила; но не можа да преглътне надигашата се в душата ѝ горчивина.

– По-скоро бих умряла! – думите се изтръгнаха от обърканото ѝ, измъчело сърце и уплашиха сериозно Домарис.

Тя погледна сестра си с укор и каза с треперещи устни:

– Не бива никога да казваш такива лоши думи...

Деорис отвърна с думи, които прозвучаха като проклятие:

– Домарис, в деня, когато разбера, че съм бременна, ще се хвърля в морето! Домарис извика, сякаш някой я беше ударил, и сестра и веднага се хвърли на колене пред нея и започна да я моли за прошка. Домарис замълча. От този ден нататък говореше с Деорис само с хладен, учтив тон. Трябваше да минат много години, за да зараснат раните, които горчивите, обидни думи отвориха в сърцето ѝ.

Шеста глава

ДЕЦА НА БЕЗИМЕННИЯ БОГ

1.

Магьосниците се разотиваха от голямата зала на Сивия храм. Деорис стоеше сама, още замаяна от плашещите я ритуали, когато някой докосна леко рамото ѝ. Тя се обърна и видя нежното личице на Демара.

– Риведа не ти ли каза? Трябва да дойдеш с мен. Ритуалът забранява на маговете да докосват или да разговарят с жена е продължение на едно денонощие след церемонията; трябва да останеш тук, без да излишаш, до утрешния залез на слънцето.

Демара пхна ръка в нейната и Деорис, прекалено объркана, за да възрази, тръгна с нея. Риведа ѝ беше казал горе-долу същото – че понякога ученици, които са били в Кръга, имат странни видения, и трябва да останат известно време на място, където някой да се погрижи за тях, ако се наложи. Но тя бе предположила, че за нея ще се грижи той – а най-малко бе предполагала, че ще я прати при Демара.

– Риведа каза да се грижа за теб – каза гордо малката и Деорис си припомни със закъснение, че законите на кастите не важат в Ордена на Сивите. Тя тръгна покорно след Демара, която веднага започна да бърбори:

– Толкова често съм си мислила за теб, Деорис! Жрицата Домарис е твоя сестра, нали? Толкова с красива! Ти също си много хубава – добави веднага момичето.

Деорис се изчерви и си помисли, че самата Демара е най-очарователното създание, което е виждала никога. Беше много руса, със сребристобели оттенъци в дългата, тежка, съвършено права коса, в миглите

и веждите. Сребристи бяха дори луничките по бледото ѝ лице. Очите ѝ също си сияеха в сребристи тонове – въпреки че на друга светлина биха могли да бъдат сиви – или дори сини. Гласът ѝ беше много мек, нежен и сладък. Движеше се с естествената грация на перце, понесено от вятъра и също толкова хаотично. Тя трескаво стисна пръстите на Деорис и продължи:

– Уплаши се, нали? Аз те гледах и ми беше много мъчно за теб.

Деорис не отговаряте, но това ни най-малко не смушаваше Демара. „Разбити се, помисли си Деорис, нали е свикнала никой да не ѝ обръща внимание! Освен това нито маговете, нито обикновените магьосници се отличават с голяма разговорливост.“

Студената лунна светлина ги обливаше като морска пяна. По пътеката вървяха и други жени – сами и на групички. Никой не ги заговори. Всъщност една-две от другите жени понечиха да поздравят Демара – но нещо ги спря. Може би разпознаха в Деорис помощничката на Риведа и това ги притесня. Не беше първият случай, когато Деорис забелязваше, че саджи се плашеха от нея.

Влязоха и един вътрешен двор. Малък фонтан се издигаше по средата на едно овално езерце. Между сребристочерните клони на дърветата се провиждаше осеяното със звезди небе. Въздухът беше изпълнен с уханието на безброй цветя.

Към двора гледаха множество малки стаички, които се отваряла направо към него, и Демара я въведе в една от тях. Деорис се огледа плаха. Не беше привикнала на малки и мрачни помещения. Имаше чувството, че стените всеки миг ще запознат да се доближават една към друга и ще я задушат. Една старица, свита на тесен нар в ъгъла, се изправи, дишайки тежко, и закрета към тях.

– Свали си сандалите – прошепна Демара с упрек, и Деорис учудено се подчини. Старината, видимо възмутена, ги взе и ги изнесе пред вратата.

Деорис започна да оглежда стаичката. В нея имаше ниско, тясно легло с тънки занеси, невероятно дъвен мангал, стара резбована ракла и диван с няколко бродирани възглавници, разхвърляни по него. Това беше всичко.

Демара забеляза, че тя се оглежда и каза гордо:

– Да, някои от другите имат само по един сламеник, живеят в каменни килии и се учат на лишения, също като младите жреци, но в Сивия храм това не е задължително, а мен никак не ме привлича. Е, сама ще научиш тези неща по-нататък. А сега ела, трябва да се изкъпем

преди лягане – а ти на всичкото отгоре си била в Кръга! Ще ти покажа какво трябва да правиш – Демара рязко се обърна към старицата и тропна с крак: – Защо стоиш така и ни зяпаш? Знаеш, че не понасям да се държиш така!

Старицата се закиска – смехът ѝ звучеше като кудкудякане.

– И коя е тази, принцеска? Някоя от хубавиците на Малейна, на който и е скучно да стои сама, докато онази отслужва своите ритуали с... – тя спря и се наведе, за да избегне един от сандалите на Демара, който летеше към главата ѝ.

Момичето отново тронни ядосано с босия си крак.

– Дръж си езика, грозна вещице!

Кикотът на старицата се усили:

– Май не е толкова млада, че да я вземат за...

– Казах, дръж си езика – Демара я блъсна гневно. – Ще кажа на Малейна какво говориш за нея и тя ще накара да те разпънат на кръст!

– Това, което бих могла да кажа за Малейна – измърмори невъзможно старата вещица – може да накара тази малката да се изчерпи така, че да не ѝ мине до края на живота ѝ – ако вече не се е отучила да се черви, като е дошла на такова място! – и тя сграбчи неочаквано Демара за раменете с пръстите си, изкривени като нокти на хищна птица, и я държа здраво, докато момичето не забрави гнева си и не се измъкна със смях от ръцете ѝ.

– Хайде, махай се да ни направиш нещо за вечеря – каза безгрижно Демара и след като вещицата изчезна навън, се отпусна на дивака и се усмихна на Деорис: – Не я слушай, побъркала се с от старост, но въпреки това на нейно място бих внимавала, когато говоря за Малейна! – тя се изсмя звънко. – Не бих искала да дразня Малейна и никога не бих казала нещо лошо за нея – дори да съм в най-дълбоките бездни на лабиринта! Може да ме накаже с някакво страшно заклинание – например да ослепея за три дни, както постъпи с жреца Надастор, който се бе осмелил да я погледне с желание! – тя скочи на крака и отиде при Деорис, която още стоеше като вцепенена, – Изглеждаш, като че ли те е стигнало някое от нейните заклинания! – засмя се тя; после притихна и каза кротко: – Знам, че се боиш. Всички се страхуват в началото. Да беше ме видяла как ревах и се мятах, когато за първи път ме доведоха тук преди пет години! Никой няма да ти причини зло, Деорис – независимо от това, което се говори за нас. Не се страхувай. Да вървим при езерото.

2.

По ниската каменна стена, която заобикаляше езерото, седяха много жени, бърбореха и плискаха крака във водата. Някои изглеждаха позамислени и седяха сами, но повечето чуруликаха постоянно като ято врабчета през зимата. Деорис ги гледаше плахо и любопитно, докато всички ужасни истории, които бе чувала за жените-саджи, нахлуваха обратно в мислите ѝ.

Бяха много разнородни – някои дребни и мургави, каквито биха много от робите на Храма, други руси и закръглени като хората от прос-толюдието, а някои – макар и много малко на брой – приличаха на самата Деорис – високи, със светла кожа – такива бяха хората от кащата на жреците – обикновено тъмнокоси или с медночервеникави коси. Но дори сред това разнообразие видът на Демара беше изключителен.

Всички бяха полуголи, но това далеч не възмути Деорис толкова, колкото странното смесване на кастите. Някои носеха странни плочки на гърдите си и корема си, гравирани с неясни символи, който се стори-ха отблъскващи дори на неопитната Деорис; телата на други бяха татуи-рани с още по-древни знаци, а разговорите, които Деорис неволно подслушваше, бяха толкова безсрамно откровени, че Деорис пламна цялата. Едно от момичетата, тъмнокоса красавица, която ѝ напомняше по нещо на търговците от Кей-Лин, огледа Деорис, докато тя плахо сваляше, шафраненожълтните воали, които бе облякла по настояване на Риведа и зададе на Демара толкова груб въпрос, че Деорис пожела да потъне в дън земя; започна да разбира какво бе имала предвид старицата с думите се.

Демара само весело отрече, докато Деорис едва се удържаше да не заплаче, без да разбира, че просто я дразнят приятелски, както бе обичаят да правят с новодошлите „Как можа Риведа да ме прати тук, при тези... тези уличници! Как се осмеляват да ни се присмиват?“ И тя сви гордо и презрително устни, но не беше убедена, че няма всеки момент да избухне в плач.

Демара не обърна никакво внимание на закачките на другите жени, наведе се над езерото и загреба вода в шепите си, прошепна над нея няколко думи и бързо се зае да изпълнява символичния ритуал на пречистването – въртеше всичко бързо, по навик, символичните движения, докосването на чело, гърди и устна, бяха изгубили първоначалната си тежест и смисъл. Когато свърши, накара Деорис да се наведе над водата и

тихо ѝ обясни какво трябва да направи.

Деорис рязко я прекъсна – ритуалът много напомняше на пречистването, на което се подлагаха жриците на Каратра – но това, което се правеше в Сивия храм, бе толкова опростено, че явно никой не разбираше какво прави и най-вече защо. Все пак приликата успокои донякъде Деорис. Тя изпълни кратките ритуални движения съвестно и това донякъде я успокои и подтисна ужасното чувство, че е омърсена.

Демара я гледаше с уважение и дори остана за малко сериозна, впечатлена от значението, което Деорис явно придават на ритуала – който за Демара не беше повече от задължение, което изпълняваше, за да няма неприятности.

– Да си вървим – каза Демара веднага след като Деорис извърти всичко необходимо, – Била си в Кръга, а това е много изтощително. Знаем от опит – с очи, прекалено знаещи за невинното ѝ лице, тя огледа внимателно Деорис. – Когато за първи път трябваше да вляза в Кръга, не можах да възстановя силите си в продължение на седмици. Днес не ми дадох да вляза, защото Риведа беше там.

Деорис огледа любопитно момичето, докато старицата, която се бе появила отново, намяташе на раменете им еднакви, безформени роби. Спомни си, че Риведа беше прогонил Демара от кръга в онзи далечен, ужасен ден, когато тя влезе за първи път в Сивия храм. „Какво общо има Риведа с това безименно хлапе?“ Изведнъж я обзе такъв пристъп на ревност, че ѝ призля.

3.

Когато се върнаха в малката стаичка, Демара я изгледа лукаво и каза с нескрито злорадство:

– Сега разбрах защо Риведа ме помоли да се грижа за теб! Малка, невинна дъщеря на Светлината – нали знаеш, че не си първата жена на Риведа – няма да бъдеш и последната!

Деорис се дръпна рязко, за да не чува напевния, присмехулен глас, но момичето изведнъж я прегърна с неподозирана сила – като че ли слабицата и телце беше направено от желязо.

– Деорис, Деорис – усмихна се галено малката, – недей да ревнуваш тъкмо от мен! От всички жени единствено аз съм забранена за Риведа! Ама наистина, Карахама никога ли не ти е казвала, че съм дъщеря на Риведа?!

Деорис не можеше да пророни и дума. Сега вече виждаше Демара с други очи – същата сребристоруса коса и странни очи; този неопределен хлад и отчуждение, който лъхаше от двамата.

– Затова винаги внимават да не съм близо до него по време на ритуалите – продължи Демара. – Той е северняк, от Зайадан, а нали знаеш как се отнасят там към кръвосмешението?

Деорис кимна бавно – с разбиране. Всеизвестно бе, че съотечествениците на Риведа избягват не само сестрите, но и полусестрите си, а се говореше, че не се женят дори за братовчедките си, но на Деорис това ѝ се струваше почти невероятно.

Демара бърбореше доверчиво:

– Не му е лесно на Риведа се съобразява със скрупулите си тъкмо тук!

Старицата им помогна да се преоблекат за нощта и им донесе храна – плодове и хляб, без никакво сирене, мляко или масло, а Демара все не спираше:

– Да, аз съм дъщеря на Великия маг Риведа, първожрец на Ордена на Сивите! Или поне той няма нищо против да го казва – защото Карахама никога няма да каже, че знае кой е баща ми... тя също е била саджи, и аз съм родена след някакъв ритуал. – Очите на момичето станаха тъжни. – А сега тя е жрица на Каратра! Искане ми се... толкова ми се иска... – тя помълча, после продължи забързано: – Мисля, че аз съм я опозорила, като съм се родила без име, и тя не може да ме обича. Сигурно би ме изхвърлила пред градските стени, за да умра или да ме намерят търговците на роби, но Риведа ме взел в деня, когато съм се родила и ме дал на Малейна; когато станах на десет години, ме взеха за саджи.

– На десет години! – възкликна възмутено Деорис въпреки решението и да не показва чувствата си.

Демара пак се разкиска – очевидно настроенята ѝ се сменяха постоянно.

– Да, знам че за нас се разказват ужасни истории! Ние, жените саджи, знаем абсолютно всичко, което става в Храма – повече дори от вашите Пазители! Знаехме всичко за принца от Атлантида, но не казахме никому! Никога не споделяме и дума от това, което знаем! И защо ли? Нали сме несъществуващи, и никой не би се вслушал в думите ни. Но аз знам – каза момичето уж между другото, но хвърли лукав поглед към Деорис, – много добре знам кой ти прати заслеплението, когато дойде за първи път в Сивия храм – тя задъвка спокойно, като наблюдаваше Деорис с крайчеца на окото си.

Деорис я гледаше, напълно слисана, и не смееше да разпитва, а отчаяно искаше да узнае истината – макар че се боеше и от нея.

– Беше Краит – от Черното братство. Исаха да убият Домарис. Не заради Талканон, разбира се.

– Талканон? – повтори едва чуто Деорис. Какво общо имаше баща ѝ с всичко това?

Демара сви рамене и отклони поглед.

– Думи, думи – само думи. Но тъй или иначе, радвам се, че не успя да убиеш Домарис!

Деорис вече беше напълно зашеметена.

– Ти... знаеш всичко това?! – попита тя хрипливо и не можа да познае собствения си глас.

Каквото и да бе детинското злорадство, което бе подтикнало Демара да говори, то се бе изпарило напълно. Тя пхна малката си ръчичка в безжизнената ръка на Деорис.

– О, Деорис! Когато бях съвсем малка, се промъквах в градините на Талканон и ви наблюдавах – теб и Домарис – изпод храстите! Домарис е толкова красива, като богиня, и те обичаше толкова много... Как ми се искаше да бъда на твое място! Струва ми се... ако дори сега Домарис ми каже една добра дума... ако ме забележи... бих умряла от щастие! – гласът ѝ бе тъжен, изпълнен с копнеж, и Деорис несъзнателно притисна ръсата глава към гърдите си.

Отмятайки тежката си сребриста коса, Демара незабавно пропъди мрачното настроение.

– Затова пък не ми беше жал за Краит – ни най-малко! Ти нямат представа какъв беше Риведа преди, Деорис – много мълчалив, потънал в своите науки, – не се появяваше сред нас с месеци... но когато се случи онова с теб, се превърна в същински дявол! Откри какво е стрил Краит и го обвини пред всички, че се е промъкнал в отвореното ти съзнание и е застрашил живота на бременна жена – нали знаеш, за Сивите това е най-страшното престъпление.

– Така е и в Храма на Светлината, Демара.

– Е, значи и те проявяват разум понякога – кимна Демара. – Тогав Риведа каза: „Онези Пазители оставят виновниците да се отърват прекалено лесно!“ И нареди да бият Краит с камшици почти до смърт, още преди да го отведе пред Пазителите. Когато Пазителите се събраха, за да го съдят, аз си сложих една сива роба над дрехите на саджи, и отидох с Малейна... – тя погледна предпазливо Деорис и поясни: – Малейна е посветена жрица на някакъв орден – и аз не знам какъв – но никой не се

осмелява да ѝ откаже достъп където и да е. Имам чувството, че може да влезе в светилището на Каратра и да започне да рисува по стената над олтара – и никой няма да посмее да я спре. Знаеш ли, Малейна освободи някога Карахама и уреди тя да бъде приета в Храма на Каратра... – Демара, кой знае защо, потръпна. – Но аз ти разказвах за Краит. Осъдиха го на смърт; Раджаста беше ужасен! Държеше камата на милостта, но не я даде на Краит. Гориха го жив, на бавен огън, за да отмъстят за Домарис – и за Микон!

Деорис скри лице в разтрепераните си ръце. „Какъв е този свят, в който се озовах по собствена воля?“

4.

Но Деорис скоро привикна към живота в Сивия храм. Продължаваше от време на време да работи в Дома на Идващия живот, но повечето време прекарватے с лечителите, и скоро започна сама да се възприема като жрица от Ордена на Сивите.

Но те не я приеха бързо и се стигна дори до ожесточени противоречия. Макар че Риведа бе техен първожрец, водач на Ордена, неговото застъпничество по-скоро пречеше, отколкото помагаше на приемането ѝ. Въпреки външната любезност на поведението си Риведа не беше обичан и в Ордена на Сивите – беше отчужден, студен човек, повечето от подчинените му го имаха за неприятен, и се страхуваха от него – особено жените-саджи. Налагаше прекалено сурова дисциплина; острият му език не прощават никому, а властният му характер отблъскват всички с изключение на най-фанатичните му привърженици.

От целия Орден на Лечителите и Магьосниците може би единствено Демара го обичат искрено. Разбира се, имаше други, които го уважавала, бояха се от него, почитаха го – но дори те правеха всичко възможно да не му се изпречат на пътя. Към Демара Риведа проявяваше небрежно добросъдечие, което не приличат по нищо на бащинска обич, но бе все пак единствената привързаност, който бе познало това дете, лишено от майка и баща. В замяна Демара го обожаваше, макар че в обожанието и понякога се примесваше и нещо близко до омраза – и това бе единственото силно чувство, което тя проявяват към някого.

Подобни бяха отношенията ѝ и с Деорис. Двете се караха постоянно и ожесточено, но иначе Демара не позволяваше никому да каже и една непочтителна дума за Деорис. Деорис бързо разбра, че всички се боят от непредсказуемия нрав на Демара и внезапните ѝ гневни избухвания –

тя беше напълно способна почти да удуши някое от момичетата или да му издере очите в пристъп на ярост. Затова всички оставиха Деорис на мира. По някаква причина самата Деорис се привърза силно към Демара, макар че съзнаваше пълната неспособност на момичето да изпитва постоянни чувства. Всъщност човек можеше да вярва повече на нападаща кобра, отколкото на неуравновесената Демара по време на някои от гневните ѝ припадъци.

Риведа нито възразяваше, нито окуражаваше приятелството им. Опитваше се да бъде близо до Деорис, когато можеше, но задълженията му бяха много и най-различни, а имаше и случаи, когато законите на Ордена забраняваха близостта им; и Деорис прекарваше все повече време в странния, половинчат свят на жените-саджи.

Скоро ѝ стана ясно, че хората от Храма имат всички основания да избягват и презират саджи. Но въпреки това, когато ги опозна отблизо, Деорис ги имаше по-скоро за жалки и достойни по-скоро за съчувствие, отколкото за презрение. Сред тях имаше дори няколко жени, които спечелиха дълбокото ѝ уважение, защото владееха странни сили, нещо което бяха постигнали с дълъг труд и упорито учение.

Веднъж Риведа спомена, като че ли между другото, че Деорис може да научи много от саджи, въпреки че, разбира се, не я готвеха да стане една от тях.

Деорис попита защо я той отвърна:

– Като начало ти си преминала необходимата възраст. Когато избират момиче за саджи, то трябва да не е достигнало женската си зрелост. Целта на твоето обучение е съвсем различна – освен това, освен това никога не бих рискувал такава съдба за теб. Една на всеки четири... – той изведнъж сви рамене, млъкна и отказа да разговарят повече за това. С внезапен ужас Деорис си припомни многото разкази за внезапна лудост.

Тя вече знаеше, че саджи не са обикновени уличници. При определени ритуали се отдаваха на жреците, но спазваха всевъзможни условности и закони – не по-малко строги от тези, които важаха в почтените общества, но много по-различни. Деорис така и не можа да разбере докрай всички ограничения и задължения на саджи – на тази тема Демара избягваше да говори, а и Деорис не настояваше прекалено. Всъщност, дълбоко в себе си не искаше да узнава прекалено много.

Но Демара ѝ бе казала едно – в определени степени на посвещаване магьосниците, които искат да овладеят спонтанните реакции на тялото си, трябваше да преминат през определени ритуали с помощта на жена,

която е достатъчно добре обучена, за да улавя и връща потока на жизнената енергия.

Това Деорис можеше да разбере, защото самата тя бе обучавана да осъзнава и владее тялото си като тези магьосници и начините бяха не дотам различни. Самият Риведа беше маг и бе овладял тялото си докрай; неговото съзнание събуждаше силата на Деорис – яснотата на съзнанието и потоците на енергия в тялото, когато се любеха, интимност им беше особена, безлична. Използваха близостта на телата си в особен, овладян, целенасочен ритуал, който имате определено въздействие върху нервите ѝ, събуждаше скритите способности на тялото ѝ, а то на свои ред въздействаше обратно върху съзнанието ѝ.

Това обучение Деорис преживя, след като бе достигнала зрелост, щадена от постоянната грижа на Риведа за здравето на духа и тялото ѝ, от неговото настояване да се спазва абсолютна дисциплина и умереност, от желанието му да ѝ обясни всяко нейно чувство и мисъл. Ранното ѝ обучение за жрица на Каратра също допринесе доникъде за по-лекото осъзнаване на собствените ѝ дух и тяло; и тя можа да приеме уравновесено новата си сила и да и овладее безусловно. Колко повече – или помалко от това – се съдържаше в обучението на саджи, тя подразбра от думите на Демара.

Момичетата-саджи се подбираха действително от съвсем малки – около шестгодишни – и ги обучаваха само в една посока и с една цел – преждевременно и цялостно развитие на определени психически способности.

Противно на всеобщото убеждение, далеч не ги подготвяха само за опитни любовници – това беше последният етап на обучението им, непосредствено преди да достигнат зрелост. Но символизъмът на ритуалите в Сивия храм беше сам по себе си дълбоко еротичен и това не можеше да не се отрази на съзнанието им. Но първо учителите им се занимаваха да поддържат духа и съзнанието им в едно особено състояние на постоянна възбуда – като ги подлагаха на бурни емоционални преживявания, които биха били предизвикателство и за обучен маг. А обучението им играеше известна роля и музиката, учеа законите на вибрациите, доколкото това им бе необходимо, ако трябва един ден да участват в ритуалите – и докато тези богати, но еднопосочни познания разцъфваха като бурени в незасятата нива на техния разум, във всяко друго отношение у тези момичета се поддържаше съзнателно абсолютно незнание. Различни чувства и физически усещания се развиваха умело и целенасочено и незрелите им умове и тела. Тяло, разум, чувства и дух – всичко

това се поддържаше в състояние на постоянно повишено напрежение, без периоди на покой – болезнена свръхчувствителност, която не всички успяваха, да понесат. Момичетата живеяха в състояние на деликатно, нестабилно равновесие – и така можеха да бъдат постоянен източник на неизчерпаема нервна енергия.

Когато така обученото дете достигнеше телесна зрелост, то биваше посветено за саджи. Рязкото преминаване от едно в друго състояние освобождаваше подтиснатите сили на съзнанието им – е ужасяваща внезапност те развиваха неестествена чувствителност на енергийните центрове на тялото – шията, слънчевия сплит, корема – нещо като втори мозък с чисто инстинктивни способности за ясновидство.

Маговете също имаха подобен вид вторично съзнание, но те не бяха изложени на психически шок поради дългите години на подготовка, когато съзнателно овладяваха тялото си – с помощта на дисциплина, съзнателно лишаване от определени удоволствия – и най-вече съвършено разбиране на всеки етап от това, което се случваше с тях. Това развитие се постигаше при саджи в резултат на външна, насилствена намеса. Нестабилното равновесие в съзнанието им беше също наложено отвън и затова неестествено. Едно на всеки четири момичета, когато достигаше полова зрелост, изпаднаше в пристъпи на буйна лудост и умираше в страшни нервни гърчове. Внезапното, рязко осъзнаване на битието бе нещо недопустимо по всички морални норми на обучението, и бе наричано от тези, който го бяха преживели, „Черния праг“. Малцина преминаваха този праг без тежки последици – и всяко момиче носете до края на живота си душевни рани от това преживяване.

Съдбата на Демара бе малко по-различна от тази на останалите: нея беше обучавал някой от магьосниците, а жената-маг Малейна. Деорис щеше да научи много от особените препятствия, които се изправяха пред една жена, избрала пътя на Сивите. Щеше да разбере колко неверни са историите, който се разказваха тук и там за Малейна – не верни, защото никой не искаше да приеме истината, която бе стократно по-невероятна.

Всички останали момичета, обучавани от Малейна, изпадаха при навлизане в пубертета в конвулсивни пристъпи на лудост, който скоро ги докарваха до пълно безумие; но за всеобщо учудване с Демара не стана така; тя прекоси „Черния праг“ не само леко, но успя и да съхрани поне донякъде душевното си спокойствие. Беше преживяла обичайните припадъци – но когато дойде на себе си, беше здрава, осъзнаваше всичко около себе си, и нормална... поне привидно.

Но тя не беше оцеляла невредима. Беше се превърнала в особено, почти призрачно същество, различно от другите жени. Постоянната близост с Малейна също бе довела – това Деорис схващаше постепенно, научавайки все повече и повече за страшните връзки между душата и тялото – до обръщане на потока на жизнените сили в тялото ѝ. Деорис забеляза, че всеки месец, когато луната се изпразваше, Демара ставаше мълчалива, игривите настроения я напускаха; седеше и мълчеше мрачно, очите ѝ заприличваха на котешки и ставаха напълно безизразни; тогава избухваше във внезапни яростни пристъпи или пък се скриваше някъде като болно животно – за да понесе безропотно мъките си. Никой не смееше да припари до Демара в такива дни; само Малейна можеше поне донякъде да възвърне у нея някакво подобие на разум. Тогава и Малейна изглеждаше така, че никой не смееше да застане на пътя ѝ; очите ѝ гледаха измъчено, като че ли я терзаше чувство, непознато и неразбираемо за останалите.

С помощта на интуицията си и на наученото в Храма на Каратра за сложните процеси в женското тяло Деорис накрая също се научи да се справя с нервните пристъпи на Демара; започна да чувства отговорност за нея и понякога наистина съумяваше да облекчи тези ужасни дни за малкото момиче – защото Демара беше само на дванадесет години, когато Деорис влече в Сивия храм. Беше преждевременно развита и душата ѝ бе загрубяла, придобила бе тъжна, детска мъдрост – но все пак си оставаше дете; странно, измъчено, малко дете. И Деорис се привърза силно към нея – което един ден щеше да донесе нещастие на всички тях.

Седма глава МИЛОСТТА НА КАРАТРА

1.

Една от най-младите саджи, която Деорис познавате само наглед, дълго време не се явяваше на храмовите ритуали, докато най-сетне стана ясно, че е бременна. Това се случват извънредно рядко, защото се считаше, че преминаването на Черния праг така оскверняваше всяка саджи, че Богинята-майка оттегляше благодатта си от тялото ѝ, Деорис, опознала донякъде ритуалите на Сивите, приемаше това обяснение доста скептично.

Все пак, вярно беше, че единствено саджи нямаха задължението – и правото – да служат в Храма на Каратра; нямаха и правото, което бе дадено дори на робините и проститутките – да раждат децата си в Дома на Идващия живот. Отхвърлени от Каратра, саджи можеха да разчитат само на добрата роля на себеподобните си, на робините – и само в много тежки случаи – на милостта на лечител. Но дори саджи считаха, че присъствието на мъж при раждаща е ужасен позор – и предпочитаха несръчната помощ на робините. Раждането се оказа много тежко: Деорис чуваше цяла нощ виковете на момичето. Беше прекарала часове в Кръга, бе изтощена до краен предел и искаше да спи; стенанията и отчаяните писъци на момичето опъваха нервите ѝ до крайност. Другите жени – ужасени, но и любопитни – разговаряла шепнеш, а Деорис продължаваше да слуша виковете на момичето и виновно си мислеше за уменията си, които Карахама бе хвалила толкова.

Накрая не издържа, защото момичето не спирате да пици, а тя можеше да си представи несръчните усилия на робините, които сигурно само допринасяха мъките ѝ. Деорис стана и отиде в стаята, където момичето раждаше. Знаеше, че рискува публичен позор – но в края на крайната, нали и Карахама някога е била саджи?

Къде с молби, къде с грубост, Деорис се отърва от робините, които бяха затруднили раждането, и след един час нечовешки усилия успя да извади живо дете от отровата на измъчената майка – дори поправи донякъде следите от грубата неопитност на предишните помагачки. Накара момичето да се закълне, че няма да каже кой ѝ е помогнал при раждането – но по някакъв начин, дали от глупавите приказки на обидените робини, или по невидимите канали, които съществуват за постоянен обмен на сплетни във всяка затворено общество – тайната излезе на бял свят.

Следващия път, когато отиде да изпълнява задълженията си в Храма на Каратра, Деорис не бе допусната да прекрачи прага; нещо по-лошо, затвориха я и я подложиха на нескончаеми разпити за това, което бе сторила. След едно денонощие, прекарано в самота, което докара Деорис почти до истерия, тя беше уведомена, че неясният случай трябва да бъде разгледан от Съвета Пазителите.

Раджаста бе научил за случилото се. Първоначално бе потресен от възмущение, но не направи нищо от това, което му предлагаша да стори, нито пък осъществи собствените си решения, взети под влияние на гнева. Логично беше първо да уведоми Риведа, не само защото той бе първожрец е Ордена на Сивите, но и защото той бе въвел Деорис в него, и би трябвало да се очаква, че той ще предприеме по-нататък

необходимото, Раджаста не предприе нищо подобно.

Домарис също беше Пазител, и Раджаста можеше да прехвърли задачата на нея, но той знаеше, че двете сестри отдавна са се отчуждили, и ако едната би трябвала да съди другата, това би накърнило още повече отношенията им. Накрая повика Деорис да се яви при него и след като поговори спокойно с нея за други неща, я попита внимателно какво я е накарало да наруши по такъв недопустим начин законите в Храма на Каратра.

Деорис измънка:

– Защото... защото не можех вече да понасям да седя безучастна, докато тя страдаше. Учили сте ни, че в такъв момент всички жени... Искам да кажа, на нейно място можеше да бъде Домарис.

Погледът на Раджаста беше изпълнен със съчувствие.

– Разбирам те добре, детето ми. Но замислела ли си се някога защо жриците в Храма на Каратра са така добре охранявани? Те помагат на жените от Храма и от целия Град на Змията. Раждащата жена е ранима, отворена за най-дребното душевно смущение. Опасността, която винаги съществува за живота ѝ, никога не е толкова голяма – на по-страшна опасност са изложени духът и разумът ѝ. Наскоро Домарис претърпя големи страдания и изгуби детето си. Би ли изложила други жени на такава опасност?

Деорис се беше втренчила в каменния под.

– Ти самата си добре защитена, докато се движиш между саджи – продължи Раджаста. – Но ти си помагала при раждането на жена-саджи – в мига на най-голяма ранимост на душата ѝ – ако това не се бе разбрало, всяка бременна жена, на която ти би помагала при раждането, щеше да губи детето си!

Деорис ахна – ужасена, но все още невярваща.

– Горкото ни момиче – Раджаста бално поклати глава. – Такива неща рядко стават обществено достояние; но законите на Храма не са суеверни измишльотини, Деорис! Затова маговете и Пазителите не позволяват на учениците си да решават и преценяват сами; защото вие още не знаете как да се защитавате от заразата – и аз нямам предвид зараза, от която може да пострада тялото, а нещо много, много по-лошо – зараза, които засяга самия поток на живота!

Деорис притисна пръсти към треперещите си устни и не каза нито дума.

Раджаста, трогнат въпреки волята си от покорството ѝ – не очакваше подобен развой на този разговор, като имаше предвид каква беше

като малко момиче – продължи:

– Може би все пак по-виновни са тези, които не са те предупредили. Тъй като в твоето нарушение на закона няма злонамереност, ще дам препоръки да не бъдеш пропъдена завинаги от Храма на Каратра – но в продължение на две годиш няма да можеш да влизаш там – жрецът помълча, после добави: – Ти самата си била в голяма опасност, дете. Продължавам да мисля, че си прекалено чувствителна, за да служиш в Ордена на Сивите, но...

Страстната натура на Деорис преодоля първоначалното сливане и тя избухна:

– Значи винаги трябва да отказвам помощта си на жена, която има нужда от нея? Да отказвам да ползвам познанията си... дори ако мога да спася друга жена – само защото не е от моята каста? Нима това е милостта на Каратра? Защото аз нямам право да помогна, трябва да гледам как жената умира пред очите ми?

Раджаста въздъхна, пое малките ѝ треперещи ръце в своите и ги задържа. Внезапно си спомни за Микон и това го накара да говори меко и търпеливо:

– Малка моя – има хора, които напускат пътя на светлината, за да помагат на тези, които са осъдени да тънат в мрак. Ако този път, пътят на милостта, е твоя съдба, дано имаш сили да го извървиш достойно – защото няма да можеш лесно да отхвърляш простичките закони, направени за обикновените люде Деорис, Деорис! Не мога да теzakлеймя, но не мога и да ти простя! Аз съм само Пазител и съм Длъжен да охранявам синовете и дъщерите на Светлината от силите на злото. Прави това, което чувстваш, че трябва да правиш, малка дъще. Надарена си особена чувствителност – но не ставай робиня на дарбата си, овладей я докрай. Научи се да пазиш себе си, за да не причиняваш вреда и на другите – той погали леко тъмните и къдрици. – Дано всичките ти грехове бъдат грехове на милостта и съчувствието! Докато изкупваш грешката си, дете мое, постарай се да превърнеш слабостта си в своя сила.

Известно време двамата седяха мълчаливо, Раджаста гледаше угрижено младата жена. Знаеше добре, че Деорис отдавна вече не е дете. Тъгата и жалостта в сърцето му се смесваха с особена гордост е той отново си припомни името, с което тя дойде на белия свят: Адсарта, дете на Звездата-воин.

– Сега върви – каза тон меко, и тя вдигна глава. – Не бива да идваш при мен, преди да е изтекъл срока на наказанието ти.

И без тя да забележи, той описа знак на благослов във въздуха над

нея – знаеше, че тя ще има нужда от него.

2.

Деорис, натъжена, но не особено недоволна, вървете бавно по пътеката, която водеше надолу към Сивия храм. Изведнъж отнякъде, съвсем близо до нея, се разнесе плътен женски глас, който я повика по име. Момичето вдигна очи, но не видя никого. После изведнъж въздухът пред нея затрептя и изневиделица на пътеката изникна Малейна. Може би жената просто бе излязла иззад храстите край пътеката, но Деорис си остана с убеждението, че тя просто се бе явила от нищото.

Плътният, вибрираш Глас казваше:

– В името на Ни-Терат, която ти наричаш Каратра, трябва да говориш с теб.

Деорис сведе ниско глава в знак на покорство. Боеше се от тази жена повече, отколкото от Риведа, Раджаста, или който и да било жрец из земите на Храма. Тя прошепна едва чуто:

– Каква е волята ти?

– Не се страхувай, хубаво дете – каза бързо Малейна – Пропъдиха ли те от Храма на Каратра?

Деорис плахо вдигна очи.

– Забраниха ми да влизам в Храма в продължение на две години. Малейна си пое дълбоко дъх и очите ѝ проблеснаха като скъпоценна камъни; после каза:

– Няма да забравя това.

Деорис примигна неразбиращо.

– Аз съм родена в Атлантида – каза Малейна, – където магьосниците са на много по-голяма почит, отколкото тук. Не ми харесват тези нови закони, които почти превърнаха магията и престъпление – облечената е сиво жената помълча, после попита: – Деорис – какви са отношенията ти с Риведа?

Деорис я гледаше като хипнотизирана и нямаше сили да отговори.

– Слушай, мила – продължи Малейна, – Сивият храм не е място за теб. В Атлантида щяха да се прекланят пред жена с твоите дарби; но тук те очаква позор – не само този път, а отново и отново. Върни се там, откъдето си дошла, дете! Върни се в света на праотците си, докато имаш още време. Изтърпи наказанието си и се върни час по-скоро в Храма на Каратра! Времето изтича.

Възвърнала способността си да говори, а с нея и природната си гордост, Деорис попита:

– С какво право ми заповядваш?

– Не заповядвам – каза тъжно Малейна. – Говоря ти като на приятелка, като на човек, който ми е оказал голяма услуга. Семалис – момичето, на което ти помогна без оглед на това, което рискуваше, е моя ученичка и аз много я обичам. Знам и всичко, което правиш за Демара – тя се засмя с рязък, нисък, и радостен смях. – Не, Деорис, не аз те предадох Пазителите – ако си мислиш: нещо подобно, – но щях да го сторя, ако вярвах, че това ще вкара малко разум в главата ти Деорис, погледни ме!

Деорис се подчини мълчаливо.

След миг Малейна отвърна от нея пронизителния си поглед и каза, сякаш отговаряше на мълчалив въпрос:

– Не, не искам да те хипнотизирам. Искам само да видиш това, което съм в действителност.

Деорис започна да се взира по-внимателно и нея. Малейна беше висока слаба, с гъста, гладка, червеникава коса, която светеше като пламък над загорялото и от слънцето лице. Дългите си, слаби ръце беше кръстосала на гърдите, което я караше да прилича на красива статуя; но финото ѝ лице беше изпито и прорязано от бръчки, тялото под тежката роба беше болезнено слабо и странно безформено, с плоски гърди и отпуснати под тежестта на годините рамене. Деорис забеляза и сребристите нишки, умело прикрити в огненочервената коса.

– Аз също започнах пътя си в Храма на Каратра – каза сериозно Малейна – и сега, когато и много късно, копнея с цялото си сърце да не бих вдигала поглед, за да видя какво има отвъд. Върни се, преди да е станало късно, Деорис. Аз съм вече стара и знам много добре каква е опасността, от която искам да се предпазя. Нима искаш да видиш женствеността си изсмукана, още преди да е разцъфнала? Още ли не съзнаваш какво съм аз? Не виждаш ли какво сторих с Демара? Спасявай се, докато можеш!

Деорис се бореше със сълзите. Нямахше сили да проговори, само наведе глава.

Дългите, слабя ръце докоснаха леко челото ѝ.

– Не можеш – каза тъжно Малейна, – нали? Вече е много късно и за теб Бедно дете!

Когато Деорис отново вдигна очи, Малейна беше изчезнала.

Осма глава КРИСТАЛНАТА СФЕРА

1.

Сега вече Деорис не напускаше Сивия храм понякога в продължение падни. Животът на жените в Храма беше ленив, пълен с обикновени удоволствия и Деорис установи с учудване, че той й се нрави. Прекарваше по-голямата част от времето си с Демара – спяха, къпеха се, бърбореха лениво и непрестанно – понякога детински глупости, но понякога разговорите им ставаха сериозни и задълбочени. Демара имаше остър, макар и напълно занемарен ум и Деорис с радост я учеше на неща, които тя самата знаеше още от дете. Играеха с малките момчета, който още не бяха достигнали възрастта, когато трябваше да отидат да живеят с мъжете, и слушаха любопитно – а понякога и скрито – разговорите на старите жрици и по-опитните саджи – разговори, които неизменно възмушваха Деорис, възпитана в Храма на Светлината. Демара с особено задоволство й обясняваше това, което не успяваше да разбере, и Деорис слушаше с ужасено любопитство.

Общо взето, двете с дъщерята на Риведа – и двете бяха млади, узнали прекалено много за възрастта си, бяха доведени до отчаяна съпротива срещу законите на природата поради неестествено грубото събуждане – макар че Деорис не осъзнаваше това за себе си.

Двете с Домарис си бяха почти напълно чужди; срещаха се много рядко, а и тогава нямаха какви да си кажат. Близостта й с Риведа също не бе претърпяла никакво развитие; той се държеше с Деорис със същото приятелско безразличие – но рядко беше нежен като него.

Сивият храм се събуждаше за живот, когато настъпеше нощта. Странни неща научи Деорис през тези нощи – първоначално много от тях й се сториха безсмислени думи и мелодии, които трябваше да се произнесат или изпеят по точно определен начин; жестове, които трябваше да се възпроизвеждат с абсолютна точност. Понякога, в редките случаи, когато бе в добро настроение, Риведа възлагаше на Деорис да препише нещо; често я вземаше със себе си извън пределите на Храма – макар че беше маг и учен професията му на лечител беше най-важна за него. Под негово ръководство Деорис стана почти равна на учителя си. Научи се да хипнотизира; понякога, когато трябваше да се намести счупен

крайник или да се почисти дълбока рана, Риведа викаше нея, за да потопи пострадалия в хипнотичен сън, подобен на транс, за да може той да работи спокойно и внимателно.

Много рядко ѝ разрешаваше да влезе в Кръга на учениците. Не даваше обяснения, но едно не ѝ бе трудно да предположи, за Риведа беше нетърпима мисълта, че под предлога на ритуалните изисквания някой друг мъж може да се доближи до Деорис. Това я учудваше, защото той изобщо не се държеше като влюбен. Въпреки това понякога проявяваше особена, собственическа ревност, и като познаваше гнева му, Деорис никога не би посмяла да го предизвика.

Всъщност тя така и не успя да разбере Риведа; не можеше да има и най-слаба представа за причините на неговите вечно променящи се настроения – защото той се менете като небето на есен. Понякога беше мил с нея в продължение на цели дни – и тези дни бяха най-голямото щастие на Деорис; обожанието ѝ, примесено със страх, бе все още прекалено невинно, за да прерасне в страстно, когато той се държеше така, спокойно и откровено, с природната простота на своите предци от далечните сега на Севера – тогава тя почти го обикваше истински, като жена. Но никога не можете да разчитате на постоянство в настроенията му. Внезапно Риведа ставаше суров, саркастичен, ледено пренебрежителен – сякаш тя бе обикновен хела. Когато беше в такова настроение, рядко я докосваше – но ако това се случеше, обикновената грубост ѝ се струваше любовна ласка в сравнение с това, което бе принудена да търпи; беше се научила да го избягва, когато видеше, че е изпаднал в такова състояние.

Но общо взето, колкото и да с странно, Деорис се считаше за щастлива. Пасивното съществуване даде възможност на ума ѝ да се съсредоточи върху странните неща, на които я учеше Риведа. Времето вървеше, бавно и незабележимо, и тя не усети кога се търколи първата година от наказанието ѝ, а после и втората.

2.

Понякога Деорис се чудеше как бе възможно никога да не е зачевала от Риведа – понякога дори питаше него, но отговорът бе или ироничен смях, или гневно избухване, и само понякога мълчалива милувка и замислена усмивка.

Тя бе почти на деветнадесет години, когато установи, че изискванията му към нея за изпълнение на ритуалите, звуци и интонации станаха

направо фанатична. Той сам се зае да школува допълнително гласа ѝ, докато той доби неимоверен диапазон; едва сега Деорис започваше поцяло да осъзнава значението и силата на звука – думите, които събуждаха спящото съзнание; жестовете, които вадеха на бял свят спомени и неподозирани способности и желание...

Една нощ към края на годината той отиде с нея в Сивия храм. Голямата зала беше напълно празна, все така озарена от студена светлина, от която стените и пода изглеждаха покрити със скреж. Въздухът беше свеж, но странно неподвижен. Отсъствието на всякакви трептения създаваше усещането, че са излезли от действителния свят. По петите им се влачеше Рейота – безгласен призрак в сиви дрипи. Сивата светлина превръщаше жълтеникавото му лице в мъртвешка маска. Деорис трепереше от студ в жълтите воали. Беше се свила зад една колона и слушаше плахо резките нареждания на Риведа. Гласът му беше преминал в онзи звучен баритон, който Деорис добре познаваше и се бе научила да приема като първо предупреждение за урагана, който отново се надигаше в неспокойната му душа.

Той се обърна към Деорис и постави в треперещите ѝ ръце една потънала в сребристо сияние сфера – вътре в нея бавно се движеха неясни светлинни спирали. Той притисна пръстите на лявата ѝ ръка около сферата и ѝ направи знак да застане в средата на знака, изписан с мозаични плочки в средата на пода. Самият той държеше в ръка дълга сребърна пръчка – насочи я към ученика, но когато го докосна, Рейота издаде странен, нечленоразделен звук и ръката, която бе протегнал да я поеме, трепна сякаш от само себе си и не се подчини на волята му. Риведа сви с досада рамене, задържа пръчката и посочи на ученика друго място.

Сега линиите между тримата очертаваха – триъгълник – Деорис държеше светлата сфера във вдигнатата си ръка; цялото държание на Рейота изразяваше съпротива и страх, като че ли над него бяха издигнали меч; самият Риведа бе по-неуверен от обикновено; не можеше напълно да си изясни какво го подтикна към днешното решение. Разбира се, винаги съществуваше неутолимият му глад за знания, но и желанието да подложи на изпитание силите си, а и силите на обученото от него момиче – искаше да разбере каква е границата на силата и у полуумния чужденец, чийто разсъдък до ден днешен оставаше за Риведа затворена книга.

Магът отново сви рамене и промени малко позицията си – пространството между тримата трябваше да има точно определена форма... в момента, в който зае правилното положение, той усети колко рязко

нарасна напрежението в триъгълника Деорис премести леко ръката си, която държеше сферата; Рейота също помръдна едва забележимо.

Триъгълникът се затвори!

Деорис започна да пее тихо – не толкова песен, колкото напевен говор, със своя, особена мелодичност – звукът ту спадаше, ту се надигаше като вълна. Още при първия звук Рейота като че ли внезапно оживя. Съзнание трепна в безизразните му очи, но той не помръдна и на косъм.

Пеенето стана скръбно, мрачно, тежко... започнала глъхне – и спря. Деорис сведе глава и бавно, много бавно, с невероятна грация и пестеливост на движенията, които говореха за дългогодишни, старателни упражнения, се отпусна на колене, издигнала кристалната сфера в двете си ръце. Риведа вдигна пръчката... и Рейота се наведе напред – ръцете му се задвижиха сякаш независимо от волята му... движенията му бяха много бавни, като че ли си припомняше нещо, научено в детството и отдавна забравено.

Когато фигурите се разместиха, промени се и светлината; в кристалната сфера заблещукаха кехлибареножълти светлинки.

Риведа произнасяше дълги, напевни фрази с равномерен, пулсиращ ритъм. Гласът на Деорис се издигаше тихо над неговия. В очите на ученика все така проблясваха искрици съзнание, по движенията му бяха накъсани – като на кукла на конци, и той продължаваше да мълчи. Риведа даваше вид на напълно съсредоточен в своята задача, но все пак го следеше с крайцеца на окото си.

Щеше ли да си спомни достатъчно? Възможно ли бе познатият ритуал – а че ритуалът му бе познат, Риведа можеше да се закълне – да е достатъчен, за да събуди спящата памет на момчето? Риведа рискуваше много, като залагаше на предположението, че Рейота наистина е посветен в тайната.

Напрежението нарастваше, пулсираше в звуците, отекващи във високия сводест таван. Сферата сияеше все по-силно – докато стана почти напълно прозрачна и играта на спиралите от цвят и огън можеше да се проследи точно; после пак помръкна; и пак засия силно.

Устните на момчето се отвориха. То ги облиза конвулсивно; очите на восьмьножълтото му лице приличаха на очи на затворник, който наднича иззад решетки. Изведнъж той също запя – със странен, пресипнал, задъхан глас, като че ли мозъкът му тръпнеше от усилие и заплашваше да пръсне черепа му.

„Не, каза си Деорис, колкото и слабо да бе запозната с това, което ставаше... този ритуал не е нов за него“.

Риведа рискува и успя. Две части от ритуала бяха всеизвестни; но Рейота знаеше третата част, тайнството, което превръщаше обикновенния ритуал в призоваване на невероятна мощ. Рейота знаеше – и бе принуден от волята на Риведа, разбуден от спомените и въздействието, което песнопенията имаха върху помрачения му разум, да произнесе на всеослушание тайните думи – да ги използва – открито!

Деорис почувства приятна възбуда. Бяха разрушили древната стена, обгърнала в тайна старото заклинание, чуваха и виждаха нещо, което никои, освен най-висшите служители на една, вече почти легендарна секта, можеха да видят и чуят – и то след полагане на страшна клетва за мълчание до смърт!

Магическото напрежение нарастваше все повече, тялото на Деорис изтръпваше, трептенията нахлуваха като вълна в мозъка ѝ. Сега гласът и движенията на Рейота ставаха по-ясни и уверени; споменът отваряше съзнанието му, разтърсваше тялото му. Сега той беше основната фигура в триъгълника – с ясен, звучен глас, с уверени, точни движения. Зад мъртвешката маска на лицето очите му горяха с жив огън. Мелодията се понесе като стихия, като гигантска вълна в океана, и понесе Риведа и Деорис като сламки в кипящ водовъртеж.

В сферата проблесна светкавица; огън пламна на върха на сребърната пръчка, която Риведа все още стискате в ръката си. Разположените в триъгълник тела се огъваха под напора на невероятна сила, почти видима, пулсираща енергия, чието сияние ту пламваше ярко, ту почти угасваше. Над тях просия светкавица и гръмотевичен грохот разцепи въздуха.

Тялото на Риведа се отметна назад – вдървено и изправено като колони, и тогава внезапен ужас обзе Деорис. Те принудиха Рейота да извърши това – да предизвика свещените сили, да разбуди великото тайнство. И защо? Та това бе светотатство – черна магия и богохулство – тя беше длъжна да го спре – по някакъв начин! Но вече нямаше сила да спре дори себе си. Гласът не ѝ се подчиняваше, тялото ѝ се бе превърнало в статуя от лед; властната стихия на силата ги помиташе.

Станалото вече непоносимо пеене постепенно прерасна в еднородна Дума – словото, което ничие човешко гърло не би могло да произнесе – за него бяха нужни трима, за да го преобразят от нищо значеща последователност от срички в безумен ритъм, който изкривяваше времето и владеее над пространството. Деорис чувстваше как Словото изгаря езика ѝ, струваше ѝ се, че ще го изтръгне от гърлото, черепът ѝ пулсираше и сякаш всеки миг щеше да се пръсне...

Светкавиците плиснаха червен огън наоколо – белите езици на пламъците ближеха нагоре, нагоре – земята се разтърсваше, ценеше се небето, а Словото звучеше, звучеше, звучеше... Деорис изпищя, замаха сляпо, и на два, разтърсвана от гърчове. Риведа скочи напред и я сграбчи, искаше да я запази, да я защити от ужаса наоколо, но сребърният жезъл бе слепвал с пръстите му и се гърчеше като змия, сякаш внезапно бе добил свой живот. Триъгълникът беше разкъсан, но пламъците продължаваха на поглъщат всичко, бледи, неумолими – велика мощ, разкъсала оковите си, за да се обърне срещу тези, които я бяха осквернили.

Рейота несъзнателно се свличаше на колене, като че ли притискан от огромна ръка. Восъчното му лице се гърчеше, коленете му се подвиваха, но преди да падне, той успя да скочи напред и направи опит да се добере до Деорис. С дивашки рев Риведа размаха жезъла, за да го прогони, но с невероятната сили на лудите Рейота го удари през лицето, избягвайки на косъм огнения ореол на жезъла. Риведа падна, почти в безсъзнание; а Рейота, крачейки през яростните пламъци, като че ли не бяха нещо повече от отражения в огледало, сграбчи конвулсивно свитите ръце на Деорис и изтръгна сферата от тях. После се обърна, удари още веднъж Риведа, който се мъчеше да се изправи на крака, откъсна жезъла от пръстите му и с един-единствен дълъг, всепроникващ вик удари с него сферата, после вдигна жезъла и сферата и с все сила ги запрати в различни краища на залата.

Сферата се разби на стотици парчета.

Безобидни късчета кристал се посипаха по каменните плочи. Върхът на жезъла просветна за последен път и изгасна. Светкавиците изчезнаха.

Рейота се изправи лице в лице с Риведа. Гласът му беше нисък, гневен – напълно нормален.

– Проклет черен магьосник!

3.

Въздухът отново беше хладен, сив – и празен. Чувстваше се само далечен дъх на озон. Цареше пълна тишина – като изключим стенанията на Деорис, който се мятеше в безумна болка, и тежкото дишане на Рейота. Риведа бе поставил главата на момичето в скута си – с големи усилия, защото собствените му обгорели, треперещи ръце висяха безпомощно от китките. Лицето му беше неестествено бяло, а очите му

горяха, сякаш изчезналите светкавици се бяха скрили в тях.

– Някой ден ще те убия заради това, което направи, Рейота.

Рейота, чието мургаво лице бе изкривено от болка и гняв, гледаше мрачно мага и припадналото момиче. Когато преговори, гласът му едва се чуваше:

– Ти вече ме уби, Риведа – уби и себе си.

Но Риведа вече беше забранил за съществуването му. Деорис простена тихо, и започна несъзнателно да дере гърдите си. Риведа внимателно я постави да легне на каменния под и започна да отделя обгорелите воали от тялото ѝ. Работата вървеше бавно, защото и той едва си служеше с пръстите си. Дори той, опитният лечител, изтръпна от това, което видя, когато най-сетне оголи гърдите ѝ. Деорис въздъхна и се отпусна в дълбок припадък – в продължение на един безкраен миг Риведа беше убеден, че е умряла.

Рейота стоеше неподвижно, само леко потръпваше. Беше навеел глава и съзнанието му очевидно се колебаеше на тънката граница между възвръщане и окончателно, спасително бягство в лудостта.

Риведа отметна глава и срещна тъмните, обвиняваща очи на ученика си. Направи повелителен жест и Рейота покорно се наведе, взе безжизнената фигура на Деорис и я постави в протегнатите ръце на Риведа. Тя продължаваше да лежи отпусната, като мъртва. Магът стисна зъби, обърна се и я поведе във врата на Храма. Зад него единственият човек, който някога бе проклинал Риведа и бе оживял, вървеше покорно, мърморейки си под носа си като идиот. Но – в очите му проблясваше скрита искра, която не съществуваше преди.

Девета глава РАЗЛИКАТА

1.

През първите две години от брака си Арват искрено се беше убеждавал, че ще успее да накара Домарис да забрави Микон. Беше мил и търпелив, опитваше се да прояви разбиране към вътрешната ѝ борба, уважаваше смелостта ѝ, беше безкрайно нежен след загубата на детето им.

Домарис взе умееше изобщо да се преструва и през последната

година напрежението между двамата видимо бе нараснало въпреки общите им усилия. Арват не беше напълно невинен – няма мъж, който да прости изцяло на жена си това, че не е в състояние да събуди у нея и най-слабото вълнение.

Погледната от страни. Домарис беше свършена съпруга. Красива, скромна, покорна, тя се придържаше към условностите и традициите: освен това бе дъщеря на един от най-високопоставените служители на Храма – и тя самата бе жрица. Ръководеше умело домашните им дела – макар че не проявяваше никакъв интерес към дома си, и когато установи, че Арват не понася малкия ѝ син, незабавно направи необходимото Микаел да расте далеч от погледа му. Когато оставаха насаме, тя бе все така покорна, дори нежна. За страст и дума не можеше да стана – и тя не правеше и най-малък опит да я имитира.

Арват често забелязваше странно съжаление в сивите ѝ очи, когато ги отправяше към него – а единственото нещо, което той не можеше да понася, бе да го съжаляват. Забележеше ли нещо такова, следваха дълги сцени на ревност и безкрайни обвинения. Имаше чувството, че ако поне веднъж жена му отговореше разгорещено, ако възразеше, ако се опиташе да спори, това би било поне някакво начало за нормалните им отношения. Но тя отвърщаше винаги по един и същ начин – с мълчание, или с тих, засрамен шепот:

– Съжалявам. Арват. Казах ти, че ще бъде така.

Арват започваше да ругае гневно, и тогава я гледаше с нещо близко до омраза, тръшваше вратата, за да се шура с часове из градините на Храма, мърморейки гневно под носа си. Ако някога му бе отказала нещо, ако го беше упрекнала, може би след време щеше да ѝ прости; но пълното ѝ безразличие беше страшно. Тя беше се скрила на някакво свое, тайно място, където той никога не можеше да я достигне. Понякога Арват не можеше да повярва, че тя изобщо е в стаята пред него.

– Предпочитам да ми беше сложила рога, да ми беше изневерила с някой роб – някой, когото всички могат да видят! – крещеше той в гневно безсилие. – Тогава поне щях да мога да го убия и да получа удовлетворение!

– Нима това би те удовлетворило? – попита тя меко, като че ли бе готова да извърши дори това, стига то да му помогне. Горчивината на омразата душеше Арват и той избяга от стаята – осъзнал е ужас, че ако останеше, би я убил на място.

По-късно, като дойде на себе си, се замисли дали тя не го предизвикваше тъкмо с тази цел...

След време разбра, че може да нарушава безжизненото ѝ спокойствие с жестокост, и дори започна да изпитва порочна наслада, когато ѝ причиняваше болка. Искаше омразата и гнева ѝ вместо студено безразличие – единствената награда за търпеливата му нежност. Започна да я унижава, докато накрая Домарис не издържа и го заплаши, че ще се оплаче на Петимата мъдреци.

– Ти да се оплачеш! – присмя се Арват. – Тогава аз ще се оплача, и Петимата ще ни изхвърлят, за да оправяме сами семейните си недоразумения!

Домарис попита с болка:

– Нима някога съм ти отказвала нещо?

– Отказвала си ми всичко и винаги – мръсна... – думата, която употреби, нямаше писмена форма в езика ни, а когато я чу от устата на Арват, жрец и син на жреци, Домарис едва не припадна от срам. Арват, като забеляза страшната ѝ бледност, започна да сипе все по-големи оскърбления с дивашка наслада. – Разбира се, знам, че нямам право да говоря така с посветена жрица – присмиваше се той. – Нали знаеш тайните на Храма – и най-вече тази, с която можеш умишлено да се предпазиш да не заченеш дете от мен! – Той се поклони присмехулно. – И през цялото време си оставаш чиста и невинна – какво може да се очаква от толкова възвишена жена!

Ужасната несправедливост на думите му – защото Домарис скри в сърцето си за предупреждението на майка Изоуда и нито веднъж не се възползва от съветите ѝ – я накара да отвърне на оскърбленията му – напълно в разрез с обичая си.

– Лъжеш! – каза тя разтреперана и за първи път, откак Арват я познаваше, повиши глас: – Лъжеш, и знаеш, че лъжеш! Не знам защо боговете ни отказват деца, но моето дете поне носи моето име – и името на баща си!

Арват, напълно изгубил власт над себе си, застана над нея заплашително:

– Не виждам какво общо има това с нас! Освен че винаги си мислила за онзи твой принц, а не за мен! Да не мислиш, че не знам как умишлено си попречила на детето ни да живее със студенината и омразата си? И всичко заради онзи... онзи... – той преглътна, неспособен да намери някаква подулия дума, и стисна с все сили слабите ѝ рамене с ръцете си, като я накара насила да стане.

– Проклети да си, признай, че е така! Признай или ще те убия!

Домарис се отпусна в ръцете му.

– Убий ме тогава – прошепна тя уморено, – убий ме още сега и нека да дойде краят.

Арват погрешно счете, че се е уплашила, на свой ред искрено уплашен, той я освободи от грубата си прегръдка и внимателно я постави на дивана.

– Не исках да кажа това – каза той разкаяно; лицето му изведнъж се сгърчи и той се хвърли на колене пред нея, обви кръста ѝ с ръце и зарови лице в скута ѝ. – Домарис, прости ми, прости ми, не исках да се държа така с теб! Домарис, Домарис, Домарис... – той продължаваше да повтаря името ѝ, опитвайки отчаяно, с плача на мъж, изгубил всяка надежда.

Най-сетне тя се наведе над него, притисна главата му към себе си, с потъмнели от мъка очи, и също заплака. Тялото ѝ, сърцето ѝ, цялото ѝ същество желаше до болка да може да го обикне.

2.

По-късно, изпълнена със страхове и противоречиви чувства, Домарис най-сетне започна да се чуди дали да спомене за предупреждението на майка Изоуда. Но дори ако това не предизвикаше нови гневни сцени – дори ако той ѝ повярваше – това би означавало, че ще я съжалява, а тя не можеше да понесе тази мисъл. Затова не каза нищо и този път.

Смутено потърси бащински съвет и утеха при Раджаста, но още щом заговори пред него, започна да се самообвинява; жесток бе не Арват, а тя, защото не изпълняваше брачния си обет. Раджаста, който я изслуша внимателно, не намери начин да я успокои, защото и в себе си бе убеден, че Домарис умишлено е подчертавала безразличието си, показвала му е, че не може да събуди никакво чувство у нея. Гневът на Арват се дължеше на оскърбена мъжественост. Разбира се, Домарис не харесваше този начин на живот; но беше също толкова сигурно, че изпитва неестествено удовлетворение от мъченичеството си. Лицето ѝ беше изпитано от болка в срам, но в очите ѝ тлееше мека светлина – а Раджаста лесно разпознаваше самопроизведените мъченици.

– Домарис – поде той натъжено – не намразвай сама себе си, дъще. – Той спря опита ѝ да отговори с повелителен жест – Знаем, че изпълняваш всичко, което изисква от теб дългът. Но кажи ми, Домарис, неговата съпруга ли си в истинския смисъл на тази дума?

– Какво искаш да кажеш? – попита подозрително Домарис.

– Не аз изисквам това от теб – продължи неумолимо Раджаста, а ти, и на теб ще ти се наложи да живееш с тази мисъл. Ако съвестта ти беше чиста, дъще, ти нямаше да дойдеш при мен! Знаем какво си дала на Арват, и на каква цена. Но какво не си му дала? – той помълча и видя, че тя седи разтреперана и не смее да срещне погледа му. – Дете, не ми се сърди, че ти давам съвет, за който и ти знаеш, че е справедлив. – Той се наведе, взе една от мъртвешки бледите й, стиснати в юмурици ръце, и започна да я гали, докато пръстите сами се отпуснаха. – Ти са като тази твоя ръка, дъще. Вкопчила си се прекалено здраво в миналото и въртиш ножа в собствените си рани. Пусни миналото да си върви, Домарис!

– Не... мога – прошепна тя задавено.

– Не можеш и да се принудиш да умреш, нали ме разбираш? Късно е.

– Наистина ли? – отвърна тя с особена усмивка.

Сърцето на Раджаста се свиваше от болка за Домарис; студената и горчива усмивка го преследваше и в съня, докато накрая и той започна да вижда нещата от нейната страна и разбра, че може да е сгрешил. В сърцето си и той приемаше Домарис за вдовица; тя беше съпруга на Микон в най-съвършения смисъл на тази дума – и затова не бе възможно да бъде за Арват нещо повече от любовница – в най-добрия случай Раджаста никога не бе я питал, но знаеше с абсолютна сигурност, че тя бе отишла при Микон като девица. Бракът ѝ с Арват беше измама, подигравка, съсипващо покорство пред дълга, омърсяваме на спомена – и всичко това за нищо.

Една сутрин, докато седеше в библиотеката, без да намери сили да се съсредоточи в работата си, внезапна мисъл нахлу в ума на Раджаста „Вината с моя! Всичко с мое дело! Деорис ме предупреди, че Домарис не бива да бива да ражда повече деца, а аз и дума не казах никому! Можех да попреча, можех да я спася от този насилствен брак! Вместо това от престараване смазах живота у това момиче, което ми беше повече от дете, беше дъщеря на душата ми! Приравних дъщеря си с обикновените уличници! И моята светлина е помрачена от нейния позор!“

И като хвърли свитъка, който беше въртял безсмислено в ръце, Раджаста стана и незабавно тръгна да търси Домарис; искаше да ѝ обещае, че ще стори всичко по силите си, за да бъде бракът ѝ разтрогнат; че ще направи чудо, ако трябва, само и само да я види свободна да живее живота си по своя воля.

Не ѝ каза нищо подобно; защото когато се срещнаха, Домарис му

довери с усмивка, която дори не можеше да се нарече тъжна, че отново носи дете от Арват.

Десета глава В ЛАБИРИНТА

1.

Провалът бе нещо непоносимо за Риведа. А сега се беше провалил – някакъв си хела, при това неговият собствен, бе имал на всичкото отгоре наглостта да го спаси! Фактът, че единствено благодарение на намесата на Рейота и тримата оцеляха, ни най-малко не намаляваше тлеещата омраза у Риведа.

И тримата бяха пострадали. Най-леко се беше отървал Рейота – с изгаряния по раменете и ръцете – това и се лекуваше, и се обясняваше лесно. Ръцете на Риведа бяха обгорели до кост – той съзнаваше мрачно, че ще останат обезобразени до края на живота му. Но Деорис, страшният камшик на светкавиците, бе ударил първо по Деорис; ръце, рамене, тялото и отпред и отстрани – всичко бе обгорено и покрито с ужасни мехури; гърдите и изглеждаха така, сякаш бе бита с огнени камшици – дори бе издълбал недвусмислен знак – жесток печат, с който се познаваха богохулните.

Риведа стори това, което можа с почти безполезните си ръце. Той обичаше Деорис толкова дълбоко, колкото природата му допускаше изобщо да обича, и нуждата да пази тайна го влудяваше, защото съзнаваше, че не може да се грижи за нея както трябва: липсваха му необходимите лекарства, а и с тези сакари ръце не можеше да ги използва, както трябва. Но не смееше да потърси помощ. Ако някой от жреците на Светлината видеше цвета и ужасната форма на раните й, незабавно щеше да разбере какво ги с причинило, и тогава щеше да последва бързо, сигурно и неумолимо наказание. Не можеше да разчита дори на собствените си хора от Сивия орден – дори те не биха се осмелили да го укриват и да станат съучастници на такова немислимо злодеяние – умишленото освобождаване на силите, които боговете и природата бяха оковали, за да държат в подчинение. Единствената му надежда бе да се обърне към Черните магьосници; и ако имаше и най-малката възможност за Деорис да живее, той нямате право да не я използва. Ако не се

положеха някакви грижи на нея, тя щеше да умре още тази нощ.

С помощта на Рейота той я беше отнесъл в една стая, скрита в лабиринта дълбоко под Храма, но не смееше да я остави дълго време там. За да прекъсне постоянните й степания той приготви силно успокоително – толкова силно колкото посмя, и я принуди да го изпие; тя потъна в неспокоен сън; дори насън изплакваше, но упойващата отвара поне бе смекчила най-страшните й страдания.

С внезапно обзело го чувство на вина Риведа си преломни това, което бе казал за Микон: „Защо не ограничиха дяволските си игри само с хора, които нямат никакво значение – или поне, като са се осмелили да стигнат дотам, защо оставят жертвите си живи, за да разказват?“

Риведа би убил Рейота, без да се замисли. Като принц на Ахтарат той бе мъртъв от години; а какво значение имаше един луд хела повече или по-малко? С Деорис нещата стояха много по-различно – тя беше дъщеря на Върховния управител; нейната смърт би довела до бързо и безмилостно разследване. Талканон не беше човек, с когото можеш да си играеш; а първият, когото щеше да заподозре Раджаста, бе, разбира се, Риведа.

Магът се срамуваше от слабостта си и си намираше такива оправдания, защото не можеше да признае дори пред себе си, че обича Деорис, че тя му е необходима, за да живее.

Само мисълта, че тя може да умре, го изпълваше с черна, болезнена празнота – толкова страшна и разкъсваща, че забравяше адските болки в изгорените си ръце.

2.

След дълги, неясни кошмари, в които вървеше през пламъци, легенди и сенки от полузабравени легенди, Деорис най-сетне отвори очи и това, което видя, искрено я учуди.

Лежеше върху някакво подобие на диван, издялано от камък. Под нея беше натрупана купчина възглавници. Под главата й висеше една от вечногорящите лампи и трептящият пламък превръщаше фигурите, издялани по ръба на леглото, в гротескни сенки от селенията на страха. Въздухът беше студен и влажен – миришете на мухъл, на мокри камъни. Деорис се зачуди дали не е вече мъртва. Може би това беше гробница? В същия момент усети, че цялата е увита във влажни превръзки. Тялото й беше една голяма болка, но тя беше далеч от тялото си – като че ли

тази купчина превръзки нямаше нищо с нея.

Обърна бавно и мъчително глава и веднага позна тъмната фигура на Риведа; пред него стоеше мъж, когото Деорис също позна и изтръпна от страх – Надастор от Ордена на Сивите. Надастор беше на средна възраст, много слаб, с вид на аскет – лицето му беше съхранило особената си, мрачна хубост и въпреки всичко в него имаше нещо плашещи. При това сега той не носеше обичайната дълга сива магьосническа роба. Облечен беше в черни одежди, целите избродирани със странни символи; на главата си имаше висока черна шапка, а в ръце държеше тъпка стъклена пръчица.

Надастор говорете с тия, благовъзпитан глас, който незнайно защо напомни на Деорис за Микон:

– Твърдиш, че тя не е саджи?

– Не е нищо подобно – отвърна сухо Риведа. – Тя е дъщеря на Талканон и жрица.

Надастор кимна бавно.

– Разбирам. Разликата е голяма. Ако ставаше дума само за лични чувства, въпреки всичко щях да настоявам да я оставиш да умре. Но...

– Тя е и шакти сидхана.

– Като се имат предвид постоянните ограничения, които сам са налагаш – прошепна Надастор, – наистина си рискувал много. Знаех, разбира се, че имаш на разположение голяма сила; това ми беше ясно от самото начало. Ако не бяха въвежданите забрани на ритуала...

– За мен вече няма забрани! – избухна диво Риведа. – Оттук нататък ще работя така, както аз и само аз намирам за добре! Не се побоях да се изложам на най-големи опасности, за да овладеем силата и сега никой не може да ми забрани да я ползвам! – Той вдигна лявата си ръка, прилична на голяма кървава рана, и бавно описа знак, който накара Деорис да изохка неволно от страх. Нямаше вече път назад – този знак, направен с лява ръка, беше богохулство, за което единственото наказание бе смърт – дори по законите на Сивия храм. Тя имаше чувството, че знакът доби осезаема форма, която затрепти във въздуха между двамата мъже.

Надастор се усмихна.

– Така да бъде – кимна той. – А сега нека първо се опитаме да спасим ръцете ти. Що се отнася до момичето...

– Тя не те засяга! – прекъсна го грубо Риведа.

– Всяка сила се заплаща със слабост – усмихна се спокойно Надастор. – Ако не беше така, ти нямаше да бъдеш тук. Много добре, ще се погрижа за нея.

Деорис усети, че ѝ прилява – по същия начин Риведа се беше присмивал на Микон и Домарис.

– Ако си ѝ предал такива познания, тя е прекалено ценна, за да допуснем женствеността ѝ да бъде унищожена от... това, което я е досегнало.

Надастор пристъпи към леглото; Деорис затвори очи и лежа неподвижно като мъртва, докато Черният маг сваляте несръчно направените превръзки и отново превърза умело раните. Докосването му беше толкова студено и безлично, сякаш превързваше каменна статуя. Риведа стоеше до него през цялото време, и когато Надастор свърши работата си, коленичи и протегна обвитата си в превръзки ръка към Деорис.

– Риведа! – прошепна тя безсилно.

Гласът му не беше по-силно от нейния, когато отговори:

– Това още не е провал. Ние ще го превърнем в триумф – двамата с теб. Призовахме огромна сила, Деорис, и сега тя е наша – на наше разположение!

Деорис искаше да чуе поне една нежна дума. Тези постоянни разговори за сила и власт я плашеха и измъчваха; беше видяла какво призоваха и искаше само едно – да го забрави завинаги.

– Това беше Силата на Злото! – прошепна тя с пресъхнали устни.

Риведа отвърна със старата си разяждаща злъч:

– Какво е това постоянно дърдорене за добро и зло! Трябва ли всичко да е красиво и лесно? Нима ще избягаш още първия път, когато видиш нещо, което не се покрива с красивите ти мечти?

Засрамена и готова както винаги да отстъпи, тя измънка:

– Не. Прости ми...

Гласът на Риведа стана отново нежен.

– Не, няма да ти се сърдя за страха, Деорис! Смелостта не ти изневери, когато имаме наистина нужда от нея. Сега, когато страдаш толкова, нямам право да те измъчвам с упреци. Опитай се да поспиш. Трябва да възстановиш силите си.

Тя протегна ръце към него. Болезнено копнееше за прегръдките му, за обич и успокоение – но изведнъж, без никакъв видим повод, Риведа забълва ужасяващи, богохулни проклетия. Крещеше и проклинаше като луд, изреждаше налудничави, изпълнени с омраза думи на всички езици, който познаваше, лееше ужасна, нетърпима, черна ненавист, докато Деорис отдавна прехвърлила всички граници на страха и търпението, не започна да риде на глас. Риведа спря едва когато гласът му изневери, и се хвърли по лице на каменното легло до Деорис. Раменете му

потръпваха. Нямахте сили да помръднете нито да произнесете и дума повече.

След време Деорис се размърда мъчително и положи ръка на лицето му. Това като че ли го извади от дълбок унес; той се обърна уморено и се взря в момичето с широко отворени, изпълнени с болка очи, изпъстрени с мрежа от червени кръвоизливи.

– Деорис, Деорис, какво сторих с теб? Нима още не си ме презряла – след всичко, което се случи? Бягай, докато можеш, напусни ме – аз нямам право да искам нищо повече от теб!

Тя притисна по-здраво ръка към лицето му. Не можеше да се изправи, но гласът ѝ трепереше от вълнение, когато отвърна:

– Аз ти дадох това право! Ще бъда там, където си и ти! Какво значение има страхът? Риведа, още ли не си разбрал, че те обичам?

Зачервените очи трепнаха. За първи път от месеци той се наведе над нея и я целуна с неудържима страст, без оглед на болката, която и причиняваше. После се отдръпна стреснато... но Деорис беше сключила тънките си пръсти около китката на дясната му ръка – точно над превръзките.

– Обичам те – повтори тя тихо. – Обичам те толкова, че съм готова да се изправя с теб срещу демоните – и срещу боговете, ако трябва!

Потъмнелите от болка и скръб очи на Риведа се затвориха за миг. Когато отново повдигна клепачи, лицето му беше спокойно – студена, невъзмутима маска.

– Възможно е да поискам от теб точно това – каза той с тих напрегат глас, – но не забравяй, че по целия път ще бъдем заедно.

Надастор, скрит в сенките зад тежката врата, поклати глава и тихичко се засмя.

3.

Дълго време Деорис се мятеше между кратки моменти на просветление и дълги дни на адски страдания и трескавите кошмари на неестествен, предизвикан от упойките сън. Риведа нито за миг не напусна мястото си до леглото ѝ; всеки път, когато тя дойдеше на себе си, той бе до нея – мрачното му, безизразно лице издаваше, че с потънал в дълбок размисъл – понякога четеше задълбочено някой от множеството прастари свитъци, натрупани около него.

Надастор идваше и си отиваше, и Деорис често имате възможност

да чуе разговорите им – но моментите, когато беше в пълно съзнание, бяха толкова кратки и болезнени, че ѝ беше трудно да определи кое е действителност и кое – поредният кошмар. Спомняше си как веднъж, когато отново дойде на себе си, видя Риведа, който си играеше с огромна змия – тя се гърчеше и търкаше глава в главата му като глезено котенце – но когато дни по-късно му спомена за това, което бе видяла, той я изгледа напълно безизразно и категорично отрече.

Надастор се държеше любезно и кротко с Риведа – говореше с него като равен с равен, но същевременно давате да се разбере, че в познанията на Риведа има големи празноти, който час по-скоро трябва да се премахнат. Когато най-сетне се убедиха, че животът на Деорис в вѐн от опасност и тя прекарваше вече по-дълго време в съзнание, без да бъде под влияние на упойващи вещества, Риведа се зае да ѝ чете от старите свитъци – четеше ѝ неща, които караха кръвта да се смръзва в жилите ѝ. Полека-лека Риведа започна да ѝ показва новата си власт над естеството и страхът на Деорис започна да изчезва – или се скри в най-дълбоките кътчета на съзнанието ѝ. Тя започна да се убеждава, че Риведа вече никога не би позволил поради неопитност силите на мрака да вземат връх над него.

Само едно нещо Деорис не можеше да приеме – най-неочаквано Риведа беше станал амбициозен – някогашната му неутолима жажда за знания се бе превърнала в алчен копнеж за власт. И тя не посмя да му каже, че това я изпълваше с дълбоко безпокойство и съмнения – лежеше кротко и слушаше – обичта ѝ към него беше прекалено силна, за да се опита да възразява, а при това беше убедена, че дори да се опита, думите ѝ няма да му въздействат по никакъв начин.

Никога досега Риведа не беше се държал толкова нежно с нея, Деорис остана с впечатлението, че целият му досегашен живот бе прекаран в напрегната борба между противоположни сили, бушували в съзнанието му. Тази битка в името на добродетелта го бе направила строг, сериозен и отчужден. Сега, когато битката бе приключила и Риведа се беше преклонил пред властта на черната магия, ужасът и злото на черното тайнство сякаш бяха погълнали вродената му жестокост – и той си позволяваше да бъде нежен и кротък, не криеше природната си непринуденост и в отношенията им се настани някаква нова, простичка топлина. Деорис чувствате как детинското ѝ обожание постепенно отстъпва на нещо по-различни, по-дълбоко... Веднъж, когато той я целуна с тази новооткрита нежност, тя се притисна към него, доловила най-сетне у себе си събудения инстинкт, стар като света.

Той се позасмя и каза меко:

– Скъпа моя... нали още имаш силни болки?

– Не са чак толкова силни и аз... искам да бъда с теб, да заспивам и да се събуждам в прегръдките ти – както не е било никога досега.

Прекалено развълнуван, за да говори, Риведа я привлече към себе си.

– Тази нощ ще спя до теб – обеща той. – Аз... също искам да те видя до себе си, като се събудя.

Той я прегърна много внимателно. Боеше се да не ѝ причини болка, а тя за първи път в живота си почувства истински тялото му – едновременно толкова познато и толкова чуждо; защото през всички тези години той си бе останал далечен и чужд – и сега Деорис внезапно се смути от мъжа така, както никога не се бе смущавала от жреца по време на студената им, церемониална любов.

Риведа я любеше нежно, искрено, с откровено себеотдаване, на което никога не си бе представяла, че е способен. Първоначално се страхуваше, че тялото ѝ още не може да понесе пристъпите на страстта, но когато се убеди, че никаква болка не може да надмогне желанието ѝ, за първи път се остави докрай на порива на собственото си тяло – и Деорис видя Риведа такъв, какъвто не беше го виждала никога досега – те се сливаха не в страстния, сяп порив на младостта, а с измъчената, надделяла жестоки изпитания любов на неговата зрялост – и нейната разцъфнала женственост.

В продължение на часове след това Деорис лежа будна в прегръдките му – изпълваше я неописуемо щастие, по-голямо, отколкото бе изпитвала някога през живота си – единственото, което ѝ бе съдено да изпита на тази земя. През тези дълги, щастливи часове Риведа говореше – първоначално колеблива после по-смело – и ѝ каза всички неща, които една влюбена жена мечтае да чуе от мъжа, когото обича. Треперещите му, обезобразени ръце не спираха да – нежно тъмните ѝ къдрици.

Единадесета глава СВЕТИЛИЩЕТО НА МРАКА

1.

Деорис прекара цял месец в подземния лабиринт. През това време

Риведа и Надастор се грижеха неотклонно за нея. Освен тях не виждаше жива душа, с изключение на една глухоняма старица, която ѝ носеше крана. Отношението на Надастор към нея бе церемониално-почтително – това я изпълваше с ужас, особено след като подслуша неволно част от един разговор...

Двамата с Риведа живееха в щастливо безвремие. Отношенията им бяха изпълнени със спокойна нежност, на която Деорис не смееше и да мечтае преди. Мрачните настроения на Риведа, вещаещи буря, бяха изчезнали напълно. Един ден той седеше както обикновено до леглото ѝ и превеждаше старите надписи по стените, за да я забавлява, опитваше се да я накара да яде с всевъзможни примамки и закачки, като че ли тя беше малко дете. След време, защото тя все още се уморяваше много бързо, той я сложи отново да си легне, оправи внимателно завивката ѝ и излезе. Деорис незабавно потъна в дълбок сън – докато не се събудена от гласа му. Риведа беше повишил гневно тон – явно във възбудата си беше забравил, че тя спи наблизо.

– ...през целия си живот съм го ненавиждал!

– Дори законите в Храма на Светлината – настоя спокойно Надастор, – допускат понякога брак между брат и сестра; така се съхранява чистотата на кръвната линия; никой не иска кръв с недоказан произход да върне обратно пороците и недостатъците, които съзнателно са били прочистени от кастата на жреците, Освен това... деца, родени от кръвосмешение, често имат вродена дарба на ясновидци.

– Ако не са луди – допълни цинично Риведа.

Деорис отново затвори очи; гласовете се снижиха почти до шепот; после гласът на Риведа отново се извиси гневно:

– Талканон ли? Кой от...

– Ще събудиш момичето – упрекна го Надастор; в продължение на няколко минути отново шепнаха толкова тихо, че Деорис не чуваше нищо. Следващото, което чу, бяха уверените думи на Надастор: – Хората отглеждат животните с цел да постигнат точно определени резултати. Защо тогава да разпиляват собственото си семе? – гласът му отново затихна, после се попиши: – Наблюдавам те отдавна, Риведа. Знаех, че един ден ще ти омръзнат ограниченията които законът налага!

– Тогава знаеш повече от мен – сопна се Риведа. – Вярно е, не съжалявам за нищо... Нямам и никакви скрупули по отношение на сегашните си занимания. Нека повторим отново, за да видим правил но ли съм те разбрал. Дете на мъж. Преминал разцветата на силите си и момиче, което едва-що е навлязло в периода на своята женственост, може да

бъде... да не се подчинява на никои природни закони.

– И да не бъде обвързано с тях – допълни Надастор. После стана и излезе от стаята, а Риведа дойде и се надвеси над Деорис. Тя стисна плътно клепачи и след миг, убеден, че спи, той се обърна и също излезе.

2.

Изгарянията по гърба и ръцете й заздравяха бързо; но жестокият печат на гърдите й се бе врязал дълбоко; дори когато вече можеше да става, превръзките можеха да бъдат свалени и самото им докосване й причиняваше адски болки.

Деорис ставайте неспокойна: никога досега не бе отсъствала толкова дълго Храма на Светлината и си мислеше, че Домарис ще започне да се безпокои нея – най-малкото щеше да се почувства задължена да я потърси. Риведа успокои донякъде страховете й.

– Измислих начин да обясня отсъствието ти – каза той веднъж. – Разказах Кадамири, че си се подхлъзнала, паднала си от стената на вълнолома и си се изгорила на огньовете, които горят там, за да показват пътя на корабите. Това обяснява и моите изгаряния – той протегна ръце, вече без превръзки, но с ужасни белези по тях. Пръстите му бяха толкова вдървени, че той се съмняваше дали някога ще възвърнат някогашната си сръчност.

– Никои не се осмелява да оспори качествата ми на лечител, затова и не възрази, когато каза, че имаш нужда най-вече от спокойствие. А сестра ти... – очите му се присвиха леко. – Днес ме причака в библиотеката. Тя наистина се тревожи за теб; и искрено казано, не можах да намеря причина да й откажа да те види; затова утре ще я доведа при теб, но преди това ще трябва, разбира се, те пренесем оттук. Трябва да поговорим с нея, да я успокоим и да разсееш подозренията й, защото... – ръката му легна тежко върху рамото й, – защото опасността Пазителите да надушат нещо още не е преминала. Кажете на Домарис каквото искате, все ми е едно, но каквото и да правите, помнете едно, ако не искате да ме осъдите на ужасна, позорна, кучешка смърт, не бива да позволявате Домарис да види раните на гърдите ти, преди да са напълно зараснали. Ако сестра ти настоява, върни се в Храма на Светлината. Аз, мъчно ми е да те отпратя: И не бих искал да става така, но законът наистина забранява Дъщеря на Светлината да живее постоянно сред Сивите. Този закон наистина е много стар и е бил заобикалян многократно и дори престъпван,

но Домарис ми го припомни и аз... Не мога да си позволя да я гневя, и да изложа на опасност и теб.

Деорис кимна мълчаливо. Знаеше, че няма да живеят вечно в подземния лабиринт. Въпреки болките, ужаса, и новия страх от Риведа и за Риведа, бяха за нея седмици на почти идилично щастие – тя витаеше някъде извън време и пространство, изпълнена с блаженство от новата близост и новите чувства между двамата; всичко това изведнъж се озова в миналото.

– За теб ще бъде най-сигурно да живееш под закрилата на сестра си. Тя те обича и от обич към теб няма да настоява с въпросите си. – Риведа взе нежно ръката ѝ и седя дълго до нея, без да каже дума; най-сетне поде: – Казвал съм ги, Деорис, не съм човек, на когото може да се разчита. Мисля, че дори го доказах – старата горчивина отново се бе появила в гласа му. После попита плахо и колебливо: – Кажи ми, още ли си... моя жрица? Изгубих правото да ти заповядвам. Предлагам ти свобода, ако я искаш.

Както бе постъпила веднъж преди години, Деорис пусна ръката му и се свлече на колене пред него. Притисна лице в робата му в отчаяно покорство я прошепна:

– Казах ти, че съм готова да застана срещу всички заедно с теб. Защо отказваш да ми повярваш?

Риведа я повдигна много внимателно и нежно.

– Остава само още нещо – каза той много тихо. – Знам, че изстрада много и нямам право да ти налагам нищо, но... но ако не го сторя тази нощ, трябва да измине цяла година, преди да опитаме отново. Това с Нощта на Надира – единствената нощ през годината, когато мога да осъществя това, към което се стремя.

Деорис не се поколеба нито за миг, но когато отговори, гласът ѝ потреперваше.

– Аз съм на твоите заповеди – каза тя, използвайки ритуалната фраза на Сивите.

3.

Няколко часа по-късно дойде глухонямата. Тя съблече Деорис, изкъпа я, изпълнявайки всички необходими ритуали по пречистването, и я облече в някакви странни одежда, изпратени от Риведа. Най-отдолу сложи Дълга, надиплела роба от лен, толкова фин, че почти прозираше; над нея дълга разцепена отстрани копринена туника, вкоравена от бродерии

– цялата беше изпъстрена с неразбираеми символи. Косата ѝ, която отново беше дълга и все така гъста, прибра в сребърна мрежичка. Накрая оцвети босите ѝ нозе с някакви тъмна боя.

Точно когато глухонямата старица приключи с работата си, Риведа се върна – и Деорис забрави собственото си необичайно облекло при вида на промяната у него.

Никога не беше го виждала облечен в нещо друго освен в обичайната сива роба – една по-широка, за церемоните, и втора, по-тъсна и по-изтъркана, за всеки ден. Днес дрехите му грееха във всички цветове на дъгата – но цветовете бяха толкова крещящи, че от тях я забодяха очите – и изпита необясним страх. Бледорусата му коса сияеше като бяло злато под тежка диадема, увенчана отгоре с рога, която донякъде скриваше лицето му; туниката му беше аленочервена – както и нейната; символите по нея накараха Деорис да извърне засрамено лице; повечето бяха обикновени, ежедневни знаци, които използваша всички, но в съчетание с тези, избродирани по нейната туника, добиваха груб, отблъскващ смисъл. Под бродиралата туника Риведа носеше втора, по-тънка и тъсна, яркочерна на цвят – за Деорис това беше връх да светотатството, защото синьото беше цвета на Каратра и само жени можеха да го носят; не смееше да погледне нито него, нито собствените си дрехи, и лицето ѝ пламтеше непоносимо. Над всичко носеше широка черна мантия. Като видя, че първоначалното ѝ изчервяване преминава в мъртвешка бледност, Риведа се усмихна строго.

– Пак не мислиш, Деорис! Поддаваш се на детинските си суеверия! Хайде, повтори това, на което съм те учил за вибрациите на цветовете!

Деорис се почувства като глупаво дете – и се засрами още повече.

– Червеното събужда жизнените сили – започна тя, речитирайки, – докато синьото дарява покой и равновесие, помага при трески и възпаления. Черното поглъща и усилва вибрациите.

– Така е по-добре – кимна той доволно. Огледа критично дрехите ѝ, очевидно остана доволен и каза: – Остава само още едно. Ще сложиш ли това заради мен, Деорис?

И той ѝ подаде един колан. Коланът бе направен от дървени халки свързани с червена коприна. Копринените връзки между халките бяха сплетени така, че образуваха странни възли; по самите халки бяха издълбани тайнствени знаци. Някакъв инстинкт се надигна у Деорис и пръстите ѝ неволно се отдръпнаха, за да не докоснат колана. Риведа каза по-сурово:

– Страхуваш ли се да го носиш, Деорис? Трябва ли да губим ценно

време за обяснения?

Тя поклати смутено глава и започна да завързва колана, но Риведа се наведе, за да го постави той. Силните му ръце увиха колана плътно около тялото ѝ завързаха връзките по непознат за нея начин и накрая пръстите му описаха ясен знак над възела.

– Ще носиш този колан, докато аз лично ти наредя да го свалиш – каза той. – А сега да вървим.

Деорис бе почти готова да се възпротиви, когато разбра накъде я води Риведа – към ужасната крипта на Аватар, където лежеше Човекът със скръстени на гърдите ръце – окован за вечни времена. Когато влязоха, ту започна да следи, вцепенена от ужас, действията на Риведа, който се зае да пали огън на олтара – на който не бе трепвал пламък от векове. Обгърнат в яркоцветните си одежди като в пламък, Риведа занарежда думите на призоваващо заклинание с плътния си, нисък глас. Деорис, разпознала заклинанието, не можеше да помръдне и с малкия си пръст, сякаш бе скована в леден саркофаг. Разбираше какво призовава мъжът пред нея... Луд ли беше Риведа? Какво бе това – лудост или величествена, горда, ненадмината храброст? То беше страшно злодеяние... Но така ли беше наистина? И най-вече – защо го правеше?

Изпаднала в тъпо безразличие, тя осъзна, че няма друг избор – неин ред бе да присъедини гласа си към заклинанието. Гласовете се преплетоха в ужасна хармония – строфа и антистрофа, призоваваха... молеха... настояваха...

Риведа се обърна рязко към високия каменен олтар, където лежеше дете. Деорис притисна ръце към устата си, за да не извика, защото позна детето: Ларин, сина на Карахама, братът на Демара – кръвният син на Риведа...

Детето гледате безразлично, явно силно упоено. Това, което направи Риведа, не отне повече от миг. Детето само изплака едва чуто и потъна в сън, Риведа се обърна отново към олтара. Деорис чувствате, че се задушаваше – нищо нямаше смисъл; това беше ужасен, дяволски ритуал дело на безумец!

От сенките излезе Надастор, отвърза момчето от олтара, повдигна малката, безжизнена фигурка и я изнесе от криптата. Деорис и Риведа бяха сами в светилището на Мрака – тук, където Микон бе понесъл ужасните си мъки – и... беше останал победител. Насаме с Безименния бог...

Разумът отказваше да ѝ служи; звук и цвят се преплитаха и ѝ причинява физическа болка; започваше да разбира смисъла на

отвратителния, богохулен ритуал: Риведа искаше в безумието си да освободи ужасната сила на окованото божество на мрака; искаше да изтръгне от бездната Черната звезда. Но имаше и нещо повече... нещо, което тя не разбираше докрай – или не искаше да разбере?

Деорис падна на колене; невъобразим ужас беше я стиснал за гърлото, и въпреки че всичко и нея крещеше: „Не! Не, не, не, не!“; ужасната хипноза на ритуала я държеше така, че не можеше нито да помръдне, нито да издаде звук. Достатъчна беше една нейна дума, един жест на съпротива, и сложно изградената сила на ритуала щеше да рухне; Риведа трябваше да се провали, не можеше, не биваше да успее – но тя нямаше власт над гласа си, не можеше да помръдне нито крак, нито ръка... И защото не събираше сили да се изправи срещу Риведа, съзнанието ѝ подари убежище в самообвинения.

Не можеше, не смееше да разбере това, което ставаше пред очите ѝ; мозъкът ѝ отказа да възприема каквото и да било. Очите ѝ помъртвява като на слепец и макар че Риведа забеляза как последните останки от разум я напускат, това не отклони вниманието му; целият беше погълнат от това, което вършеше.

Пламъкът на олтара лумна по-високо.

Окованият, безлик истукан се раздвижи...

Деорис виждаше как от всички потънали в сенки ъгли я гледа с насмешка човекът с кръстосани ръце... После за миг видя същото, което виждаше и Риведа – окована, безлика фигура, изправена пред олтара, но и този образ се разми и отстъпи място на черна, сгърчена маса, която се движеше, като че ли се бореше да разкъса невидими окови.

После я заслепи ярка светлина и тя имаше чувството, че пада, Риведа я подхвана, мерна се отново ужасната усмивка на оживелия истукан, светлините се въртяха шеметно в кръг; Риведа я постави на олтара и тя смътно разбра какво става, когато усети влажния камък под гърба си. Не тук! Не тук, където бе текла кръв...

„Но детето не е мъртво!“ каза си тя с налудничаво увереноост. „Щом е живо, няма нищо страшно...“

4.

Като че ли се издигаше през дълбоки, мъртви води, Деорис бавно изплува към светлината. Беше и студено, боляха я недоизлекуваните рани. Огънят на олтара беше загаснал; навсякъде цареше пълен мрак.

Риведа, сякаш никога не бе изпадал и онова ужасно, подобно на транс състояние, я повдигна внимателно от олтара. Спокойно и невъзмутимо той започна да и помага да оправя дрехите си, а Деорис, болна, измъчена и отвратена знаеше много добре, че той си спомня една друга нощ в това подземие – преди години...

Някъде далече хлипаше дете. Собственият ѝ ужас и объркване нараствах; все повече – докосна лицето си с ръце, за да се убеди, че не плаче самата тя.

На вратата на стаята, в която Деорис прекара последния месец, Риведа спря и започна да обяснява със знаци нещо на глухонямата старица.

После се обърна отново към Деорис и каза с глас, който я накара да се вледени до мозъка на костите си:

– Утре ще те изведат от лабиринта. Можеш да се доверяваш на Демара, но все пак бъди предпазлива. Помни всичко, което ти казах, особено по отношение на сестра ти Домарис. – Той помълча, после неочаквано се отпусна на колене пред ужасеното момиче, взе ледената ѝ ръка, притисна я до устните си и прошепна:

– Деорис... любов моя!

После пусна бързо ръката ѝ, стана и преди Деорис да отвори уста, беше изчезнал.

КНИГА ЧЕТВЪРТА РИВЕДА

„... според всеобщото убеждение Доброто може да расте и да се съхранява само, а Злото се разраства като тумор, докато се самоунищожи. Но може би в убежденията ни има никаква грешка – какво лошо би имало в това Доброто да се развива и разраства, докато унищожи изцяло и завинаги Злото?

...всеки се ражда с определени неосъзнати познания. Човешкото тяло от плът и кръв, което трябва да се храни с растенията и техния плод, и с месото от избити животни, не е подходящо обиталище за вечния дух... затова всички умираме... но някъде в бъдещето се крие възможността да бъде създадено съвършеното тяло, което може да надживее и безсмъртните скали... Нещата, които научаваме, са като камък, от който излита искра; искрите палят огън; а светлината на огъня разкрива странни неща в Дълбините на мрака... В мрака могат да се научат много неща, които Светлината не с видяла и никога няма да види...“

Из Законника на Риведа, магът

Първа глава СВЕТЪТ НА СЪНИЩАТА

1.

– Но защо, Домарис? – попита Деорис. – Защо го ненавиждаш толкова?

Домарис се беше облегла на каменната пейка, където бяха седнали. Играеше си с едро сухо листо, паднало в гънките на дрехата ѝ, после го хвърли в езерото, ширнало се пред тях. Малки вълнички тръгнаха на всички посоки, блещукайки на слънчевата светлина.

– Не мисля, че мрази Риведа – каза замислено Домарис и понамести натежалото си тяло, като че ли изпитваше болка. – Но не му вярвам. Има... има нещо в него, което ме кара да потръпвам всеки път, когато го видя – тя хвърли поглед към Деорис, и това, което видя в бледото, отслабнало лице на сестра си, я накара да добави успокоително: – Не ми обръщай внимание, Деорис. Ти познаваш Риведа много по-добре от мен.

А аз... Е, може би всичко е въпрос на въображение! Бременните жени често имат странни приумици.

В другия край на градината рошавата глава на Микаел се появи иззад един храст я отново се скри; двамата с Лиза играеха на криеница. Момиченцето затича пред тях.

– Видях те, Микаел! – извика то пискливо и се скри зад полите на Домарис. – Куку!

Домарис се засмя и погали момиченцето, после погледна сестра си с явно задоволство. През последните месеци по-младото момиче се беше променило видимо – и то на добро. Деорис вече не беше невероятно слабото, полупрозрачно същество, увито е превръзки, което Домарис отведе от Сивия храм. Лицето ѝ бе започнало да възвръща цвета си, въпреки че според Домарис все още бе прекалено бледа; вече не беше и толкова болезнено слаба... Домарис се понамръщи, защото едно постоянно подозрение я загриза отново. „Мога да разпозна тази промяна!“ Домарис никога не се натрапваше и не би принудила сестра си да ѝ се довери, но постоянно ѝ тревожно се чудеше какво точно се бе случило с Деорис. Какво ѝ бяха сторили? Тази история с падането на вълнолома... звучете някак недостовърно.

– Тъкмо ти надали би се поддала на странни приумици, Домарис – възрази Деорис. – Защо не му вярваш?

– Защото... защото не се държи честно с мен; крие мислите си и съм убедена, че ме е лъгал неведнъж – внезапно гласът на Домарис стана леденостуден. – Не му вярвам, защото имам чувството, че ти причинява зло. Този човек те използва, Деорис... Любownik ли ти е?

– Не! – отрицанието беше рязко, почти инстинктивно.

Лиза, които седеше забравена от двете на коляното на Домарис, въртеше очи ту към едната, ту към другата сестра, смутена и малко обезпокоена; после се усмихна, свлече се на земята и хукна да гони Микаел. Случваше се възрастните да си говорят и така. Доколкото се простираха познанията на Лиза, това рядко имаше никакви последици, затова и не обръщаше внимание на споровете им – но се бе научила да не ги прекъсва.

Домарис се премести малко по-близо до Деорис и много предпазливо каза:

– Кой тогава?

– Аз... не разбирам какво искаш да кажеш – отвърна Деорис; но очите ѝ имаха израза на уплашено животно, попаднало в капан.

– Деорис – каза меко сестра ѝ, – бъди честна с мен, котенце; да не

мислиш, че ще можеш да го криеш до безкрайност? Аз съм служила на Каратра по-дълго от теб; макар и не с такъв блестящ успех.

– Не съм бременна! Не е възможно – не искам! – после, овладяла пристъпа на паника. Деорис потърси опора в предизвикателството. – Нямам никакъв любовник!

Спокойните сиви очи отново срещнаха изпитателно нейните.

– Може да си магьосница – каза с премерен тон Домарис, – но всичките ти магии нямат сила срещу това чудо.

Тя понечи да прегърне момичето, но то отблъсна капризно ръката ѝ.

– Недей! Казах ти, не съм бременна!

Протестът беше толкова гневен, че Домарис се стресна. Как беше възможно Деорис да лъже толкова уверено, освен ако... освен... „Нима проклетият Сив маг я научил на своите коварства?“ Мисълта я разтревожи.

– Деорис – настоя тя, – кажи ми, Риведа ли е?

Деорис се отдръпна от нея, нацупена и поуплашена.

– И така да е – въпреки че няма нищо подобно – това е мое право! Ти се възползва от своето!

Домарис въздъхна; щеше на си има проблеми с Деорис.

– Да – отвърна уморено по-възрастната жена – нямам право и не искам да те обвинявам. Но... – тя хвърли поглед към тичащите из градината деца и сви полуусмихнато вежди. – Имам право да ми се иска да беше някой друг на негово място.

– Ти го мразиш! – изплака Деорис. – Ужасна си... Мразя те!

Тя скочи на крака и излезе тичешком от градината, без да се обърне нито веднъж, Домарис понечи да я последва, после се отпусна отново на пейката и тежко въздъхна.

„Каква полза?“ Чувстваше се смъртно уморена и нямаше сили да се бори с капризите на сестра си. Тъкмо сега не се чувстваше способна да се справи със собствения си живот... Как би могла да се заеме да подрежда живота на Деорис?

Когато носеше сина на Микон, Домарис се отнасяше към собственото си тяло с особено страхопочитание: дори съзнанието, че съдбата на Микон ги следва като сянка, не можеше да помрачи щастието ѝ. Сега, с детето на Арват, всичко бе много по-различно; това беше дълг, изпълнение на даден обет. Тя беше примирена, но не и щастлива. Беше претръпнала на болки, но я измъчваше таен страх. Думите, на майка Изоуда се въртяха постоянно в мислите ѝ. Домарис изпитваше някаква виновна

обич към детето на Арват – като че ли бе се провинила пред него, като допусна да го зачене.

„Но защо все пак Деорис се държи така? Може би детето наистина не е от Риведа и тя се бои от ревността му.“ Домарис поклати глава, неспособна да си изясни странното поведение на сестра си.

Някои дребни, но недвусмислени признаци я бяха убедили в състоянието на Деорис; и Домарис бе озадачена и натъжена от нежеланието на момичето да го признае. Не я тревожеше толкова лъжата, колкото причината за нея.

„Какво съм сторила, та сестра ми вече не ми се доверява?“

Тя стана, въздъхна тихичко, и запристъпва тежко към широката арка, която водеше към вътрешните постройките. Не спираше да се укорява, че е пренебрегнала сестра си. Беше потънала в своята скръб по Микон; после дойде бракът ѝ с Арват, продължителната болест след загубата на първото дете... А и задълженията ѝ към Храма не бяха малко. Въпреки това чувстваше, че по някакъв начин е трябвало да се поинтересува и от Деорис.

„Раджаста ме предупреди още преди години“, каза си тъжно Домарис. Това ли бе имал предвид жрецът? „Да бях се вслушала по-внимателно в думите му! Сега, ако съм изгубила доверието на Деорис...“ Домарис спря дотук и направи опит да се успокои. „Деорис винаги е била особена, винаги е била склонна да се бунтува. При това е боледувала дълго – може би дори не ме лъже, а още не знае за състоянието си, защото не е забелязала признаците или ги е отдала на болестта. Нищо чудно да е така!“

През насълзените си очи Домарис видя градината, потънала във всички цветове на дъгата.

2.

През последните месеци Деорис бе живяла ден за ден, без да смее да мисли за бъдещето, нито пък да си припомня миналото. Плъзгаше се по повърхността на събитията: но когато спеше, спомените се връщаха и тя не можеше да пропъди: натрапчивия кошмар на онази нощ в Криптата – страшните сънища бяха толкова много и така се тълпяха около нея, че тя почти съумя да се убеди, че и кръвта по олтара, и богохулното заклинание, всичко, което бе видели и разбрала против волята си, е било само още един кошмарен сън.

Лекотата, с която съумя да подхване прекъснатата нишка на дотогавашния си живот, ѝ помогна в самозаблудата. Никой не оспори нито за миг разказа на Риведа.

По настояване на Домарис, Деорис се върна да живее в нейния дом. Но нищо не беше вече същото; нови избраници обитаваха Дома на Дванадесетте; Арват и Домарис, както и Елис и Хедан, живееха в отделни малки къщички в друга част от земите на Храма. Деорис бе посрещната радушно и бързо стана част от семейния им живот. До днешния ден Домарис никога не бе Правила опит да постави под въпрос разказа ѝ за времето, което бе прекарала, далеч от нея.

„Дължна бях да се досетя!“ Деорис потръпна суеверно. Много късно предната нощ Демара се бе промъкнала в дома им и бе дошла в нейната стая, цялата разтреперана, шепнейки отчаяно:

– Деорис! О, Деорис, знам, че нямам право да бъда тук, но моля те, не ме отпращай! Толкова ужасно ме е страх!

Деорис бе взела момичето в леглото при себе си, и когато уплашеният плач най-сетне заглъхна, започна да я разпитва:

– Какво има, Демара? Какво се е случило? Няма да те отпратя, мила, каквото и да стане – кажи ми спокойно какво те е уплашило! – Тя погледна болезнено слабото, свито на кълбо момиче с огромни, уплашени очи, и допълни успокоително: – Домарис рядко влиза в стаята ми по това време, но дори да дойде, ще... ще намеря какво да ѝ кажа.

– Домарис... – повтори Демара бавно и се усмихна с тази мъдра и тъжна усмивка, която бе толкова неподходяща за детското ѝ лице – Домарис не знае, че съществувам; Деорис. Това, че ще ме види, няма да промени нищо. – Тя седна у леглото ѝ загледа Деорис със странните си сребристосиви очи – после изведнъж погледът ѝ стана напълно безизразен, бялото на очите се виждаше от всички страни на ириса. – Много скоро едни от нас трите ще умре – каза тя с особен, равен глас, блуждаещ като очите ѝ. – Една от нас трите ще умре и ще вземе и детето със себе си. Смъртта ще докосне и втората, но ще вземе само детето ѝ. А третата ще моли Смъртта на дойде и да вземе и нея, и детето ѝ, но ще живее, за да проклена и въздуха, който диша.

Деорис сграбчи слабите рамене и разтърси силно Демара.

– Ела на себе си! – извика с висок, разтреперан от страх глас. – Знаеш ли изобщо какво говориш?

Демара се усмихна странно. Лицето ѝ бе отпуснато и неестествено разкривено.

– Домарис, ти и аз – Домарис, Деорис, Демара... Ако казваш трите

имена много бързо едно след друго, звучат като едно, нали? Но нас ни свързват много повече неща... съдбите ни са свързани, а сега и трите носим деца под сърцата си.

– Не! – изкрещя Деорис в отчаян отказ да приеме истината. „Не, не може да е Риведа! Не е възможна такава жестокост, такава черна измами.“

Тя сведе глава, уплашена и тревожна, неспособна да срещне неестествено мъдрите детски очи на Демара. От нощта, когато тя, Риведа и странният му ученик едва че станаха жертва на заклинанието, което освободи духа на огъня ѝ я беляза навеки с печата на дорйе, Деорис нито веднъж не бе имала повод да се заеме с ежемесечното ритуално пречистване... Беше обмисляла това, беше си припомняла страшните разкази, които си шушукаха жените-саджи за проклетия и безплодие, спомняше си и предупреждението на Малейна. Беше успяла да се убеди, че както печатът на дорйе беше белязал навеки гърдите ѝ, така в сърцевината на нейната женственост е била опустошена, че се е превърнала в сиво, безполово същество, облечено във външната обвивка на жена. Дори когато Домарис даде по-достъпното обяснение – че е бременна – Деорис отказа да го приеме. Та нали, ако бе способна да зачене, би забременяла от Риведа много – по-рано!

Но така ли беше наистина? Риведа беше запознат с множество тайни, и може би знаеше как да предотврати забременяването ѝ според собственото си желание. Тя се опитвате да се бори с ужасяващото прозрение, което непрестанно се натрапваше в мислите ѝ, „О, не, не от онази нощ в подземие то на лудничавите заклинания... коланът, който нося и сега под долната си риза...“

С отчаяно усилие тя успя да пропъди нахлулите спомени.

„Това никога не се е случвало... беше сън, само лош сън... истински е само коланът. Но щом той е истински... Не! Трябва да има някакво Друго обяснение!“

Тогава мислите ѝ се обърнаха към другото, което току-що бе научила от Демара и тя се вкопчи почти с облекчение в него:

– Ти!

Демара гледеше тъжно Деорис.

– Знам, че ще ми повярваш – каза тя съвсем тихо. – Презират ли ме?

– О, не, Демара, разбира се, че не – Деорис отново се взря в слабо-то, почти призрачно лице, което почиваше доверчиво на рамото ѝ. Демара почти не се бе променила през изминалите три години; оставате си

все същото странно, измъчено, полудиво малко момиче, което първоначално бе предизвикало у Деорис страх и недоверие – а после – съжаление и обич. Демара беше вече петнадесетгодишна, но външно това почти не й личеше; беше си същата като на дванадесет години; по-висока, отколкото бе Деорис на тази възраст, много слаба и крехка, с все същото странно излъчване на опитност и незрялост едновременно.

Демара се изправи и започна да брои на пръсти.

– Беше като страшен сън. Случи се... не помня точно, но мисля, че бе минала една луна, откакто ми напусна.

– Преди пет луни – подсказа меко Деорис.

– Едно от малките деца дойде да ме повика. Каза ми, че ме очакват в залата на звуците. В това нямаше нищо необичайно. Изучавахме въздействието на звуците с един от учениците на Надастор. Но когато отидох там, залата беше празна. Останах да почакам... И тогава влезе един жрец – цялото му лице беше покрито с маска; беше облечен и черно. Не каза нищо само ... само тръгна към мен и после... О, Деорис!

Детето зариди горчиво, притиснало глава към гърдите й.

– Демара! Не е възможно!

Демара с мъка потисна хлиповете си и повтори:

– Нали ми вярваш? Нали не ме презираш?

Деорис я залюля в ръцете си като бебе.

– Не, мила, не – повтаряше тя напевно и успокоително. Знаеше много добре какво иска да каже Деорис. Извън Сивия храм на момичета като Демара се гледаше с презрение, като на уличници, но Деорис, която бе живяла в Сивия храм, знаеше, че по вътрешните закони там тези жени бяха почитани като преминали специална подготовка, почти свещени – и най-вече незаменими, под закрилата на най-високопоставените магове. Беше напълно немислимо маскиран непознат, при това жрец; да насили една саджи... Борейки се все още с недоверието си, Деорис попита:

– Наистина ли нямат никаква представа кой може да е бил?

– Не... О, знам, трябваше да кажа на Риведа, трябваше, но просто не можех, не събрах сили! След... след като черният жрец си... отиде, аз останах да лежа на земята, плачех и не можех да помръдна. Плаках много дълго, имах чувството, че никога няма да спра да плача, докато Риведа ме намери... беше ме чуя и влезе да види какво става. Той... държа се много мило с мен, като никога преди, прегърна ме, започна да ме утешава, дори малко ми се поскара и накрая успя да ме успокои. Опитва се да ме накара да му разкажа какво се е случило, но аз... Боях се,

че няма да ми повярва!

Деорис внезапно пусна Демара. Стоеше неподвижно като статуя, докато откъслечи от дочут отдавна разговор се въртяха в главата ѝ; не ѝ бе необходимо много, за да направи връзката с това, което се бе случило с Демара, и почти без да съзнава, за първи път от години насам, Деорис прошепна:

– Майко Каратра! Пази я...

Не, не, не беше възможно, такива неща не се случваха, това беше плод на болната ѝ фантазия... Деорис продължаваше да седи неподвижно, боеше се, че изразът на лицето ѝ ще издаде мислите ѝ.

Най-сетне произнесе с втвърдени от ужас устни:

– Но на Малейна си казала, нали? Не може да не знаеш, че тя ще те закрили. Убедена съм, че би убила със собствените си ръце всеки, който ти с причинил и най-малката неприятност.

Демара поклати глава; след няколко минути прошепна:

– Страхувам се от Малейна. Дойдох при теб заради... заради Домарис, Раджаста уважава мнението ѝ... Последния път, когато в нашия храм бяла открити хора от Черното братство, беше много страшно... възцари се ужас... и смърт. Ако сега Черните магьосници са се появили отново, Пазителите трябва да бъдат уведомени. А Домарис е толкова... толкова добра и красива! Струна ми се, че би съжалила дори мен...

– Ще кажа на Домарис веднага щом имам възможност – обеща Деорис, разкъсвана от вътрешна борба. – Но, Демара, не очаквай прекалено много.

– Толкова си добра, Деорис! Толкова те обичам! – Демара се вкопчи в другото момиче. Сълзи светеха в очите ѝ. – И... Деорис, ако мислиш, че Риведа трябва да узнае... Нали ти ще му кажеш? На теб той позволява всичко, а тъкмо сега никой не смее да припари до него... откак ти напусна Храма. Само жените, които взема от време на време... но дори те... – Демара замълча. – Когато ме откри, той се държа много мило, но въпреки това се боя от него.

Деорис погали нежно рамото на малкото момиче. Имаше чувството, че собственото ѝ лице се е вкаменило. Изчезнали бяха и последните съмнения. „Риведа я с чул да плаче? В залата на звуците, която се затваря плътно и стените ѝ са толкова дебели! Ще повярвам, когато видя слънцето да изгрява в полунощ!“

– Да – каза мрачно Деорис, – ще говоря с Риведа.

3.

– Тя няма и най-малка представа, Деорис. Надявах се и ти да не узнаеш, но след като се оказа толкова проникателна, добре, няма да споря – признавам.

Гласът на Риведа беше дълбок и суров като зимен прибой; след малко той продължи със същия леден тон:

– Ако имаш намерение да и кажеш истината – Деорис, каквото и да означаваш за мен, бих предпочел да те убия!

– Внимавай да не би ти да се окажеш жертвата – отвърна хладно Деорис. – Не е изключено Малейна да направи същото предположение, което направих и аз.

– Малейна! – Риведа почти изплю името на жената-маг. – Тя направи какво ли не, за да провали бъдещето на детето... Но каквото и да мислиш, аз не съм чудовище, Деорис. Това, което Демара не знае, не може да я измъчва. Неприятно е, наистина, че знае чия дъщеря е. Показах се глупак, че допуснах това да се разчуе дори тук, в Сивия храм. Отговорност с изцяло моя – що се отнася до Демара, по-добре да не знае нищо повече от това, което знае сега.

Отвратена, Деорис избухна:

– И ти се осмеляваш да разговаряш за това с мен?!

Риведа кимна бавно:

– Сега знам, че Демара е била зачената тъкмо с тази цел. Ако не е съществувало предопределение, какъв бе този подтик, който ме накара да я спася от гладна смърт пред градските стени? Тогава не съзнавах целта на постъпката си. Не намираш ли, че това е същинско чудо – начинът, по който всички събития водят към една цел? Това дете е ненужно, животът му няма никаква стойност за никого – самото й раждане накара Карахама да ме намрази. – За първи път на Деорис й се стори, че забелязва пукнатина в ледената броня на Мага, но той продължи бързо; – Нима не съзнаваш, че това са елементи от един по-висш план? Когато тя се роди, не знаех, че Карахама е от твоята кръв – но сега го знам – и ти, и тя, и Демара – всички имате ясновидските способности, с които се отличават някои от кастата на жреците – и сега дори това малко нищожество ще допринесе за Великото дело.

– Как е възможно да си лишен дотолкова от чувства? – Деорис се взираше в Риведа, сякаш го виждаше за първи път; струваше й се толкова чужд, сякаш току-що бе пристигнал тук от някаква незнайна страна

отвѣд моретата. Думите му за някакви велики планове; начинът, по който говореше за Демара, сякаш бе планирал и раждането ѝ... възможно ли бе да е полудял? Дълбоко в себе си Деорис винаги бе вярвала, че странната му, приповдигната реч крие някаква възвишена, величава цел, която тя не може да осъзнае, защото е прекалено млада и дори неука. Но това тя вече можеше да разбере – разяждаща лудост, разрушила един великолепен ум: убийствена, опустошителна мания, за която той продължаваше да говори по същия начин – като за някаква велика цел, в името на която всякакви жертви са допустими. Дима всичко бе лудост и илюзии? И тя самата бе въввлечена в това безумие, убедена, че е избраница на Великия маг? Устните на Деорис трепереха; не беше убедена, че няма да припадне.

Устата на Риведа се изви в брутална, вълча усмивка.

– Малка глупачка! Ти като че ли наистина ревнуваш?

Деорис безмълвно поклати шава. Нямаше доверие на гласа си. Обърна се, да си върви, но Риведа я задържа грубо:

– Ще кажеш ли на Демара?

– За какво ми е да ѝ казвам? – попита студено Деорис. – За да умре от отвращение, от погнусата към себе си, с която съм наказана аз? Не, ще пазя тайната ти. А сега махна ръцете си от мен!

Очите му за миг се разшириха от учудване. Той веднага се отдръпна от нея и заговори с по-мек тон:

– Винаги досега си ме разбирала...

Сълзи горяха клепачите ѝ.

– Аз да съм те разбрала? Не, никога! Но ти никога преди не си стигал до дотук! Та това е... извращение... богохулство... черна магия!

Риведа посечи да отвърне нещо рязко, но прехапа устни и само измърмори подтиснато:

– Добре тогава, приеми, че се занимавам с черна магия, щом искаш.

После, с онази нежност, която проявяваше толкова рядко и тъкмо затова бе толкова скъпа на Деорис, притисна към себе си скованото ѝ тяло и прошепна:

– Деорис, ти винаги си била моята сила. Не ме изоставяй тъкмо сега! Толкова малко ли бе необходимо, за да успее Домарис да те обърне срещу мен?

Деорис не отвърщаше нищо. Опитват се да не заплаче.

– Деорис, стореното е сторено и аз няма да се отрека от нищо. Прекалено късно е да побегна като страхливец; пък и разкаянието няма да ми помогне вече – тъй че е все едно. Може би постъпих...неразумно;

възможно е да съм бил и жесток. Но пак ти казвам – сторено е. Деорис, тук няма никой, комуто да се доверя; моля те, Деорис, грижи се за Демара, все едно, че с твое дете. Майка ѝ отдавна се отказа от нея, а аз... аз нямам рече никакви права над нея – ако някога съм имал.

Той помълча с измъчено лице Докосна леко мястото на дрехата ѝ, под което се криеха ужасните белези, после ръцете му внимателно се плъзнаха към кръста ѝ, докосвайки дървените халки на скрития под плата колан – в жеста му имаше нещо несигурно, опипващо. Когато повдигна глава и очите му срещнаха нейните, и погледа му имаше мъчителен въпрос – и страх, който тя не бе в състояние да си обясни. Риведа прошепна:

– Ти още не знаеш... дано боговете те опазят! Дано боговете опазят всички ви! Аз отхвърлих закрилата им; бях жесток с теб... О, Деорис! Помогни ми... Помогни ми!

Ледената му въздържаност се стопи като от повей на южния вятър – и с нея се стопи и целия гняв, насъбрал се в сърцето на Деорис. Тя обви врата му с ръце и прошепна задавено:

– Ще ти помогна, Риведа, ще ти помагам винаги!

Втора глава СВЕТОТАТСТВОТО

1.

Детски плач разкъса нощта и Деорис вдигна глава от възглавницата, притискайки длани към очите, които я боляха. Плътен мрак изпълваше стаята.

Само през недобре прилепналите капаци на прозорците се процеждаха тънки струйки лунна светлина. Беше привикнала към пълната тишина, която цареше нощем в жилищата на жените-сажди... Беше сънувала нещо... Сега спомените постепенно нахлуваха и полубудното ѝ съзнание. Тя не беше вече в Сивия храм; не беше и в скромното жилище на Риведа – живееше вече при Домарис. Сигурно Микаел се беше стреснал от нещо и се беше разплакал...

Тя се смъкна от леглото и прекоси боса тесния коридор, който делише стаята ѝ от стаята на сестра ѝ. При звука от отварянето на вратата Домарис вдигна глава; беше наметнала някаква връхна дреха върху

нощната си риза и притискаше до гърдите си още похлипаващото дете; червеникавите коси се лееха по раменете ѝ като разтопена мед.

– Деорис, мила, събудихме ли те? Извинявай – тя продължи да гали объркалите къдрици на Микаел и да го полюляна успокоително. – Тихо, тихо, успокой се...

Микаел похлипваше сънливо, но явно се бе поуспокоил. Главата му полека се отпусна на рамото на Домарис; после изведнъж той се отдръпна от нея, отвори широко очи и възкликна уплашена:

– Деорис!

Момичето дойде бърза до него.

– Домарис, дай да го поддържа – много е тежък за теб – упрекна тя сестра си. Домарис първоначално отказа, но после подаде натежалото от сън дете в ръцете на сестра си. Загледана в полузатворените тъмносини очи и няколкото лунички върху правилното носле, Деорис прошепна неволно:

– Колко много започва да прилича на... – и веднага млъкна. Домарис бе вдигнала отбранително ръце, сякаш да се предпази от удар. Деорис преглътна името на Микон и продължи: – Къде да го оставя?

– Тук, в леглото ми. Надявам се, че при мен ще спи по-спокойно. Съжалявам, че те събуди, Деорис. Изглеждаш толкова уморена! – Домарис се взря в лицето на сестра си – бледо и изпито, със странно безжизнен, почти летаргичен израз. – Струва ми се, че не си добре.

– Нито ми няма – отвърна безразлично Деорис. – Постоянно се безпокоиш за какво ли не. Ти самата не си в цветущо здраве – допълни тя, подтикнати от внезапен страх. С очите на обучена лечителка изведнъж съзря това, което досега, погълната от собствените си безпокойства, бе пропуснала; колко болезнено слаба беше Домарис въпреки бременността; колко остро се очертаваха гънките кости на лицето ѝ под бялата, опъната като пергамент кожа; колко се бяха издули сините вени под нея...

Домарис поклати глава, но измъчените ѝ черти не успяха да прикрият лъжата. Тя осъзна, че сестра ѝ не може да ѝ повярва, усмихна се и сви рамене, плъзвайки ръка по силно издутия си корем.

– Нали знаеш – има две неща, които само растат и никога не намаляват – завистта и коремът на бременната жена. Я виж – Микаел заспа.

Деорис отказа да приеме отклоняването на темата.

– Къде е Арват? – попита тя твърдо Домарис въздъхна.

– Не е тук. Той... – болезнено слабото ѝ лице пламна. – Деорис, аз... аз изпълних моята част от сделката. Не съм се оплаквала, не съм

бягала от дълга си! Дори не използвах срещу него това, което Елис... – тя прехапа устни и продължи: – Трябва да му родя сина, който иска! И дано това го успокои!

Деорис не знаеше за предупреждението на майка Изоуда, носи спомни своето и интуицията ѝ подсказа останалото:

– Груб ли е с теб, Домарис?

– Вината е изцяло моя. Мисля, че убих кротостта у този човек. Стига за това! Нямам никакво право да се оплаквам. Но любовта му с като наказание, Деорис! Не издържам! – червенината по лицето ѝ бе отстъпила място на мъртвешка бледност.

За да не я смущава повече, Деорис се обърна, за да завие по-добре Микаел, и попита:

– Защо не го даваш нощем на Елара? Така не можеш да мигнеш!

Домарис се усмихна, и погледна нежно сипа си.

– Ако не е при мен, ще еня още по-малко. Помниш ли как не разбихах защо Елис постоянно мъкне Лиза със себе си? Освен това Елара вече идва да ми помага само денем. Откак се омъжи, искам да я освободя, но тя казва, че няма да ме остави на грижите на чужда жена в това състояние – Смехът ѝ далечно напомни за предишната Домарис. – Нейното дете ще се роди малко след моето – дори в това се опитва да ми бъде от помощ!

Деорис отбеляза кисело.

– Има ли изобщо наоколо жена, която да не е бременна? – и трепна гузно.

Домарис като че ли не обърна внимание.

– Бременността е една от най-прилепчивите болести – отбеляза тя весело, после стана и се премести по-близо до сестра си. – Не си тръгвай, Деорис. Толкова ми липсваше – Остани да си поговорим.

– Щом искаш – отвърна сепнато Деорис, но веднага се разкая и се притисна до сестра си.

Домарис се усмихна.

– Винаги съм тичала да си говоря с теб, сестричке.

– Отдавна вече не съм малка – Деорис отметка раздражено глава – Защо винаги се държиш с мен като с бебе?

Домарис подтисна желанието си да се изсмее и хвана слабите пръсти на Деорис в своите.

– Може би... защото преди Микаел ги беше като мое дете.

Внезапно погледът ѝ падна върху колана от украсени с резба дървени халки, който Деорис носеше върху нощната си риза.

– Какво е това, Деорис? – понита ти тихо. – Никога преди не съм го виждала.

– Колан.

– Колко несъобразително от моя страна – отвърна сухо Домарис. Тънките ѝ пръсти започнала да опипват странно преплетените около дърворезбата червени върви. После се наведе тронаво напред, за да огледа колана по-отблизо – изведнъж си пое рязко дъх и започна да брои халките. Странно преплетената връв беше тройна; три по седем бяха плоските резбовани халки. Коланът беше красив – но въпреки това...

– Деорис. – нежният глас на Домарис прозвуча необичайно рязко – Риведа ли ти даде това?

Стресната от тона ѝ, Деорис отвърна нацупено и предизвикателно:

– Защо да не ми го даде?

– Защо наистина! – тонът на сестра ѝ вече беше леден; ръката ѝ се сключи твърдо около тънката китка на Деорис. – Защо му с да ти слага такова... такова нещо? Отговори ми, Деорис!

– Има право...

– Ничий любим няма това право, Деорис.

– Той не е...

Домарис поклати глава.

– Лъжеш, Деорис – каза тя уморено. – Ако имаше друг мъж, той по-скоро би убил Риведа, отколкото да допусне да носиш такова нещо около кръста си. – Тя тихо изхлипа. – Моля те, престани да ме лъжеш, Деорис. Нима мислиш, че ще можеш вечно да си заравяш главата в пясъка? Колко време трябва да се преструвам, че не знам нищо за бременността ти – и че носиш детето си под това... това... – гласът ѝ изневери. Колко наивна беше малката ѝ сестра – сякаш едно отричане можеше да изтрие истината!

Деорис измъкна рязко ръката си и се загледа упорито в пода. Лицето ѝ беше много бяло. Вина, смущение и страх се смесваха в потъмнените ѝ очи. Домарис прегърна сестра си.

– Не гледай така, Деорис! Не обвинявам теб!

Деорис стоеше като каменна статуя в ръцете на сестра си.

– Вярвай ми, Домарис, аз...

Домарис хвана с две ръце главата на сестра си и се взря в очите ѝ, тъмни като смачкани венче листчета на теменушки.

– Башата на детето е Риведа – каза тя и този път Деорис не възрази. – Тук нещо никак не ми харесва. Има нещо лошо, и то много лошо, Деорис – в противен случай ти не би се държала така. Не си дете, не си и

несведуща, учила си същите неща, които съм учила и аз – дори повече точно по този въпрос... и знаеш много добре... Чуй ме, Деорис! Знаеш, че никой не би могъл да те принуди да заченеш – освен ако желанието ти не е съвпадало с желанието на Риведа – допълни тя. Деорис се гърчеше и хлипате, опитваше се да се измъкне от ръцете ѝ и от обвинителния и поглед. – Деорис... Не, гледай ме в очите, този път искам да ми кажеш истината... Кажй ми, насили ли те Риведа?

– Не! – този път момичето явно казваше истината. – Отдадох се на Риведа по своя свободна воля – и неговата служба в ордена не налага безбрачие!

– Така е; но защо тогава не те вземе за желя, или поне би могъл да признае детето! – попита строго Домарис. – Няма никаква нужда от криеница, Деорис; носиш детето на един от най-големите лечители на времето ни – независимо от моето мнение за него, такава е истината. Би трябвало да бъдеш почитана, да се гордееш с връзката си, а не да се криеш и да криеш под дрехите си този колан, да лъжеш дори сестра си. Този колан е знак за робство! Той знае ли, че очаквал дете?

– Аз... аз мисля...

– Мислела! – гласът на Домарис режеше като нож. – Бъди спокойна, сестро, ако не знае, много скоро ще научи! Дете, наистина ли не можеш ли да разбереш как се отнася с теб този човек?

– Ти... нямаш право да се месиш! – с внезапно рязко усилие Деорис се изтръгна от ръцете на сестра си и я изгледа мрачно.

– Имам пълното право да те закрилям, сестро.

– Ако искам да имам дете от Риведа...

– Тогава Риведа е длъжен да поеме своята отговорност – отвърна остро Домарис. Ръцете ѝ отново докоснаха колана, увит около кръста на сестра ѝ – Що се отнася до това отвратително нещо – тя се потърси от отвращение, докато развързваше червените върви, – смятам да го изгоря! Сестра ми не може да бъде ничия робиня!

Деорис скочи и стисна здраво колана.

– Сега вече прекали! – изкрещя тя и протегна напред ръце, за да не може сестра ѝ отново да се добере до колана. – Да не си посямля да го пипаш!

– Деорис, настоявам да ми го дадеш!

– Не, казвам ти! – макар и крехка на вид, Деорис беше жилава, а сега бе и толкова заслепена от гняв, че не мислеше какво върши. Блъсна Домарис с все сила, за да я откъсне от себе си, и по-възрастната жена изплака от болка. – Остави ме на мира!

Домарис отпусна ръце и изохка. Коленете не можеха да я държат и тя залита. Деорис бързо подхвана сестра си, тъкмо навреме, за да попречи да се свлече на пода.

– Домарис – молеше тя отчаяно, – Домарис, моля те, прости ми!

Домарис се освободи от ръцете на сестра си с едва потискан гняв и се отпусна бавно на дивана.

Деорис вече плачеше на глас.

– Не исках да ти причинявам болка, знаеш, че никога...

– Как бих могла да зная? – простена измъчено Домарис – Бях забравила какво направи... – Тя спря задъхана. Микон я беше накарал да се закълне, че никога няма да говори за онзи случай, като упорито се опитваше да ѝ обясни, че Деорис няма и най-малка представа от това, което бе сторила – и от това, което едва не бе сторила – и че в никакъв случай не бива да ѝ се припомня. При проблясъка на мъчителен спомен в очите на Деорис, Домарис каза малко по-меко: – Знам, че никога не би ми причинила болка съзнателно. Но ако причиниш нещо на детето, което нося, не бих могла да ти простя още веднъж. А сега – дай ми това проклето нещо! – и тя тръгна към Деорис, после започна да развързва вървите с изражение на погнуса, сякаш пипаше нещо нечисто.

Когато коланът падна, тънката нощна риза, която той прикрепяше, също се свлече и Домарис, неволно протегнала ръка, за да помогне на сестра си да се загърне, спря и неволно отдръпна ръка от гърдите ѝ. Коланът падна на пода.

– Деорис! – извика тя ужасено. – Остани ме да видя... Не, казвам ти, дай да видя! – извика тя, докато сестра ѝ се опитваше да придърпа гънките на ризата над издайническите белези, Домарис отново дръпна плата надолу; докосна леко набъбналия, яростно червен белег, който пресичате гърдите на Деорис като груба пародия на светкавица и слизаше надолу към кръста.

– О, Деорис – простена тя ужасено – Сестро!

– Не, моля те, Домарис! – момичето дърпаше трескаво нощната си риза. – Не е нищо особено... – но паническите ѝ опити да скрие белега само потвърдиха най-лошите опасения на Домарис.

– Нищо особено, така ли? – отвърна гневно Домарис. – Може би ще се опиташ ме убедиш, че това е обикновено изгаряне? Това също е дело на Риведа, предполагам! – Тя пусна ръцете на сестра си и се взря замислено и нея. – Дело на Риведа. Все Риведа... – прошепна тя и хвърля поглед към момичето, което се беше свлякло сгърчено в краката ѝ. После бавно и уверено, тя издигна ръце в заклинателен жест, и гласът ѝ –

нисък, ясен и трептящ, отекна в притихналата стая: – Проклет да е!

Деорис гледаше с широко отворени очи, притиснала ужасено ръце към устата си.

– Да бъде проклет! – повтори сестра ѝ. – Проклинам го я името на светкавицата, която освети тъмните му дела, в името на гърма, който ще го поразии! Проклинам го със силата на водата, която ще измие плода на живота му! Да бъде проклет със силата на слънцето, луната и земята – проклятието да върви с него, когато сяда и когато стана, когато спи и когато е буден, когато живее и когато умира – сега и завинаги! Да бъде прокълнат отвъд живота и отвъд смъртта, и никога да не може да изкупи вината си! Да бъде проклет завинаги!

Деорис се давеше в сухи клипове, отстъпваше, залитайки, от сестра си, сякаш Тя бе проклела нея самата.

– Не – хлипаше тя, – не!

Домарис не и обърна никакво внимание, а продължи:

– Проклет да е седем пъти по седем, сто пъти, хиляда пъти, и иска кармата на проклятието го следва по петите, и нека изкупва греха си живот след живот! Да бъде прокълнат той и семето му, и синовете му, и синовете на неговите синове – завинаги! Проклинам първия и последния му час – и залагам своя живот, за да не бъде разпалено проклятието!

Деорис изпищя и падна като мъртва на земята. Микаел само лекичко се размърда под завивките.

2.

Когато Деорис дойде на себе си след припадъка, видя Домарис коленичила до себе си. Сестра ѝ много внимателно опипваше белезите по гърдите ѝ. Деорис отново затвори очи. Умът ѝ беше, кажи-речи, празен – опитваше се да поддържа нестабилното равновесие между ужаса, облекчението и пълното безразличие.

– Поредният опит, с който не се е справил? – отбеляза Домарис спокойно. Деорис вдигна очи към по-голямата си сестра си и прошепна:

– Вината не беше само негова... той също пострада... – думите ѝ само подпечатваха присъдата на Риведа, но Деорис не го осъзнаваше.

Домарис я изгледа с неприкрит ужас.

– Но този човек трябва да те е омагьосал! Няма ли да престанеш да го защитаваш – след... – тя прекъсна, после продължи с отчаяна настоятелност: – Слушай, ти трябва... Това трябва да свърши колкото е

възможно по-бързо, за да не пострадат и други! Ако ти не желаеш да ми помогнеш, значи си неспособна да мислиш и действал като възрастен човек и други трябва да се намесят, за да те защитят! Деорис... не съзнаваш ли, че трябва да те е обзело някакво безумие, за да позволиш – всичко това?

– Ти нямаш право... – измънка неуверено сестра ѝ.

– Не само, че имам право – това е мой дълг, който съм се клела да изпълнявам! – каза мрачно и тихо Домарис. – Дори да не ми беше сестра, длъжна съм да се намеся. Нима не знаеш, че съм Пазител?

Деорис можеше само да гледа безмълвно Домарис; струваше ѝ се, че вижда някаква напълно непозната жена, която само външно прилича на сестра ѝ. В очите на Домарис бушуваше ледена ярост – студените искри в очите ѝ издава – гняв, още по-страшен поради привидното ѝ спокойствие.

– Но този път трябва да обмисля твоята съдба, Деорис – каза през стиснатите си устни Домарис. – Твоята... и на детето ти.

– Риведа... – изхлипа безсилно Деорис. – Как... какво смяташ да правиш?

Домарис гледате мрачно и сериозно, но докато помагаше на сестра си да се облече, за да прикрие отново страшните белези, ръцете ѝ трепереха. Надяваше се да не се наложи да използва тези доказателства срещу сестра си – която обичаше повече от всичко на света, като изключим Микаел и нероденото бебе... Колко слаба се чувстваше! Тройната връв на онзи ужасен колан и страшната сила, кои го се криеше в него; ужасната форма на белезите по гърдите ни Деорис... Домарис се наведе несръчно и взе падналия на земята колан.

– Ще сторя това, което съм длъжна да сторя – каза ти. – Не ми е приятно да вземам от теб нещо, на което очевидно държиш, но... – кокалчетата на пръстите бяха бели като лицето ѝ, докато стискаше омразните символи в ръце – ако не се закълнеш никога повече да не го слагаш, ще го изгоря още сега!

– Не! – Деорис скочи на крака с трескав огън в очите. – Няма да ти позволя! Дай ми го, Домарис!

– По-скоро бих те видяла мъртва, отколкото оръжие на онзи човек – и за какво! – лицето на Домарис бе като изсечено от камък. Самият ѝ глас беше плътен и студен като камък. Думите отеквала тежко в тишината. Кожата на лицето ѝ се беше изопнала болезнено над скулите, дори устните ѝ бяха изгубили всякакъв цвят.

Деорис протегна умолително ръце – после се отдръпна от ясната,

изпълнена с презрение присъда в очите на сестра си.

– Живяла си като мен и си имала достъп до същото знание – каза по-голямата ѝ сестра. – Как си могла да допуснеш всичко това, Деорис? Микон толкова те обичаше – отнасяше се с теб, като че ли и ти му беше ученичка! Ти, която можеше... – с отчаян жест Домарис се прекъсна, обърна се и тръгна тромаво към мангала в ъгъла. Деорис, прибрала със закъснение намерението ѝ, скочи след нея – но Домарис вече бе хвърлила колана точно в средата на живата жарава. Сухото дърво лумна незабавно и вървите се загърчиха като горящи змии. След секунди от колана бе останала само пепел.

Домарис се върна и видя как сестра ѝ се взира безпомощно в пламъците, хлипайки, като че бе видяла да изгарят самия Риведа – и вледенилият сърцето ѝ гняв започна да се топи.

– Кажa ми, Деорис, била ли си в светилището на Мрака? При Безликия бог?

– Да – прошепна Деорис.

Нищо повече не бе необходимо на Домарис; фигурите по колана ѝ бяха казали останалото „Добре е за Деорис, че успях да се намеся – огънят пречиства!“

– Домарис! – уплашеният глас на малката ѝ сестра умоляваше отчаяно.

– О, малката ми сестричка, горкото ми котенце... – Домарис бе завладяна от отчаяното желание да защити сестра си по някакъв начин, да я успокои, да прогони злото далеч от нея...

Деорис скри лице в рамото на сестра си. Когато коланът изгоря, сякаш някаква пелена се вдигна пред очите ѝ и тя започна смътно да разбира някои зависимости спомняше си до болка ясно всичко, което се бе случило в подземията – и сега вече бе убедена, че за съжаление нищо от случилото се не беше сън.

– Страхувам се, Домарис! Толкова ме е страх! Да бях умряла още тогава! Те... ще изгорят ли и мен?

Домарис стисна зъби – на самата нея ѝ призляваше от страх, но сестра ѝ не биваше да го разбере. За Риведа не можеше да има и най-малката надежда за милост; а Деорис, дори да бе в пълно неведение – а в това Домарис много се съмняваше – носеше под сърцето си плода на богохулните стремежи на Риведа – заченат в светотатство, зреещ под ужасния троен символ – „дете, което проклетх със собствената си уста!“ И още докато си го казваше, през ума ѝ мина смела, отчаяна мисъл – единственият изход, който им оставаше. Домарис нито за миг не помисли за

последниците; длъжна бе да защитава това дете, което ѝ бе сестра – да защитава дори онова, прокълнатото, заченато под знака на мрака – защото така може би поне краят му нямаше също да тъне в мрак...

– Деорис – каза тя тихо и взе сестра си за ръката, – не ми задавай никакви въпроси. Мога да те защита, и ще го сторя, но не се опитвай да искаш обяснение за това, което трябва да направя!

Деорис преглъща мъчително и пряко сили измънка съгласието си.

В последен пристъп на колебание Домарис погледна спящия Микаел. Детето се бе отпуснало в спокоен, почти бебешки сън; Домарис прогони и последните съмнения и отново се обърна към Деорис.

Ниска, тихо изпята нота пропъди светлината от стаята – възцари се златист полумрак и двете сестри се изправиха една срещу друга. Деорис – още съвсем млада, дребничка и строила, с ужасите белези, които сега се виждаха ясно по непокритите ѝ гърди – бъдещото ѝ майчинство почти не личеше под широката нощна риза. Красивото тяло на Домарис беше ужасно деформирано от третата, напреднала бременност, но все пак наоколо присъстваше онова спокойно сияние, което бе сякаш част от самата нея. Тя склочи ръце и бавно ги вдигна пред себе си, после ги раздели и отпусна в особен, церемониален жест. Нещо в този жест, някакъв далечен спомен или може би интуиция накара Деорис да преглътне въпроса, който напирате на устните ѝ.

– Далеч от нас, земна суета – звънна чистото сопрано на Домарис. – Далеч да е от нас и всичко, що носи знака на злото. Далеч оттук, където стоим ние, защото тук Вечността е хвърлила своята сянка. Вървете си, мъгли и сенки, върнете си, слуги на мрака; не смейте да досегнете отпечатъка от Нейните стъпки и сянката на Нейния воал. Тук ние искане прибежище – под покроба на Нощта, под купола на Нейните сияйни звезди.

Тя отново отпусна ръце; после двете с Деорис пристъпиха бавно към малкия олтар, който присъстваше във всяка спалня в Храма. Домарис коленичи с усилие, и доловила намерението ѝ, Деорис коленичи също, взе от сестра си свещ и запали ароматното масло в лампичката пред олтара. Имаше намерение да спази обещанието си и да не задава въпроси, но вече се досещаше какво смята да прави Домарис. Преди години тя бе се уплашила, когато сестра ѝ бе предложила същото; сега, изправена пред неописуем страх и ужас, долавяща вече присъствието на детето в утробата си, Деорис все пак бе доволна, че в такъв миг е заедно с Домарис, а не с друга жена или жрица... Като изпълни своята част от ритуала, палейки ароматното масло, тя символично даде съгласието си

за това, което щеше да последва; лекият натиск на тънките пръсти на сестра ѝ я убеди, че тя също е разбрала и приела съгласието ѝ... После Домарис ѝ направи знак да се изправи.

По-голямата сестра протегна на ръка и бавно докосна челото, устните и гърдите на Деорис – после, на свой ред, Деорис повтори същите движения, Домарис я притисна за миг към себе си.

– Повтаряй това, което казвам, Деорис – нареди тя много тихо и Деорис изведнъж изпита непреодолимо желание да избяга, да се смее, да вика, да разбие вълшебството на мига – по само притвори за миг очи.

Тихият глас на Домарис водете; гласът на Деорис отекваше като ехо – неуверен и плах за разлика от спокойния топ на сестра ѝ.

– Стоим пред теб, Майко на Живота.
жена – и повече от жена...
сестра – и повече от сестра...
стоим в сянката на смъртта и те викаме, Майко...
молим те в името на нашата скръб.
в името на плода, който носим...
пред теб – вечната Майки и Жена...
Чуй молбата ни!

Сега дори златистият полумрак бе отстъпил място на тъмнината – без знак, без жест от тяхна страна. Дори лунната светлина като че ли потъна в сенките и учудената и уплашена Деорис имаше чувството, че двете стоят и нищото, в центъра на безкрайно празно пространство. Сякаш цялата вселена бе угаснала, освен едно мъничко, трепкащо пламъче, което приличаше на далечно, всевиждащо око. Какво бе то? Пламъкът от мангала или отражение на друга, далечна светлина, която Деорис долавяте, но не можеше да види? Единствената осезаема реалност оставаше ръката на Домарис – единственото живо нещо в огромната празнота; живи бяха и думите, които Домарис изпращаше в тъмнината – сребрилата мрежа на съдбата, която двете изплитаха сами...

Пламъчето припламваше и почти гаснеше, и после отново припламваше, с хипнотична равномерност, която напомняше на ритмичните удари на човешко сърце. Трептенето му подчертаваше тихите думи на обричането:

– Нека плодовете на нашия живот бъде обвързан
сега и навеки – с теб, Майко, и един с друг –
чуй ни, ти, която държиш живота на дъщерите си

в ръцете и сърцето си...

Обричането продължаваше; Деорис, уплашена, но и екзалтирана, вярваше и не вярваше – това беше най-свещената от мистериите; двете сестри се обричаха на Великата майка живот след живот, от епоха на епоха, до края на вечността – с обета, който щеше да свърже тях и техните деца, и децата на децата им завинаги едни с други – в карминен възел, живот след живот, завинаги.

Увлечена от екзалтацията си, Домарис отиде много по-далеч, отколкото възнамеряваше, отколко ти дори сама съзнаваше – докато най-сетне и двете бяха белязани с нейния печат. Преминали през най-древната мистерия, те бяха обречени на Майката – не Карагра, а Великата Майка, майката на всичко живо и неживо, която беше над хората, над ритуалите, над всичко, създадено и измислено от смъртни. И трепкащото пламъче отново припламна и се разрасна, превърна се в криле от светлина, които ги обгърнаха във нейното си сияние.

Двете жени се бяха проснали по очи на пода, съвсем близо една до друга. За миг нещо едва забележимо трепна в тялото на Деорис – и това леко докосване, леко като крилото на птица, сякаш отключи спящото в нея прозрение – и тя видя себе си и сестра си заедно живот след живот, видя как малката вълничка, която се бе издишала днес в тъканта на времето, се разпространява във все по-големи кръгове, надига големи вълни, които бушуват в морето на безкрайността... и увличат със себе си много, много съдби, много повече от техните... и те чува в себе си, в сърцата си глас, и го почувстваха със всеки свой нерв, със всяка частица от себе си.

„Бъдете тогава мои – живот след живот, до края на времето... докаато животът ражда живот, сестри – и повече от сестри... жени – и повече от жени – носете печата, който ви свързва навеки“.

3.

Огънят беше догорял и в стаята цареше пълна тъмнина. Деорис дойде на себе си, надигна се и хвърли поглед към Домарис. Стори и се, че около сестра ѝ все още трепти някакво бледо сияние – и изтръпна от съзнанието за силата на днешната клетва.

Застана на колене, мълчалива, потънала в молитвен размисъл. Видимото сияние вече се губеше в мрака; Деорис дори не можеше да бъде

сигурна, че наистина го е видяла. Може би, екзалтирана от ритуала, с изострена, повишена сетивност, просто бе доловила някаква обикновено невидима реалност отвъд сегашното и битие и отвъд реалността на този живот.

Започваше да се разсъмва, когато Домарис най-сетне се раздвижи. Идваше постепенно на себе си от дълбокия транс, в който бе потънала. Когато съзнанието ѝ се върна изцяло, тя започна да се изправя много бавно, простенвайки от време на време. Знаеше, че не остава много време до раждането – знаеше, че това, което направи тази нощ, най-вероятно щеше да предизвика родилните болки. Дори Деорис не познаваше по-добре от нея въздействието на тези сложни церемониални върху системата от нерви в женското тяло. Все още под въздействието на преживяното, тя се опитваше да не отдава изцяло значение на болката, но когато се изправи, залитна и притисна чело в рамото на Деорис. Беше ѝ все едно, че проявява слабост.

– Дано детето ми не причини никому такава болка – прошепна тя уж на шега. – каквато причинява на мен...

– Само днес има тази възможност – обърка Деорис, опитвайки се да отвърне на шеговития ѝ тон, но думите ѝ прозвучаха фалшиво. Знаеше, че има вина за болките, които измъчваха сестра ѝ; знаеше и това, че думите на разкаяние не помагат. Винаги бе, долавяла всичко, свързано с Домарис, с почти свръхестествена чувствителност – затова ръцете ѝ бяха най-доброто успокоение, докато помагаше на сестра си да остане на крака.

Нямайте и следа от упрек в уморените очи на Домарис, когато срещна погледа на сестра си и стисна леко китката ѝ.

– Не плачи, котенце.

Тя се отпусна на дивана и дълго се вира в угасналата жаравя, преди да проговори отново:

– По-късно ще осъзнаеш какво точно направих – и защо. Страхуваш ли се още?

– Само малко – за теб.

Думите ѝ не отговаряха напълно на истината, защото вече си бе спомнила, че това е едва началото. Домарис бе постъпила, ръководена от собствения си строг морал, и нищо, което Деорис би казала или направила, не би променило решението ѝ; тя беше спокойна, но непреклонна.

– А сега трябва да те оставя, Деорис. Стой тук, докато се върна – обещавай ми да не излизаш и да не ходиш никъде! Ще го направя

заради мен, нали, сестричке? – Тя притисна силно Деорис в прегръдките си и я целуна с ожесточена нежност, – Сега сме повече от сестри! Не се страхувай от нищо – и тя излезе безшумно от стаята, забързана въпреки натежалата си фигура.

Деорис остана коленичила, неподвижна, вперила поглед в затворената врата. Тя знаеше дори по-добре, отколкото Домарис можеше да си представи, значението на случилото се тази нощ, беше чувала за този ритуал, беше предполагала каква с силата му – но никога и през ум не бе ѝ минавало, че тя може да се обвърже с него.

„Дали това не е причината, поради която Малейна може да се появява където си поиска и никой не може да ѝ откаже достъп до където и да било? – питаше се Деорис. – Как така всъщност Карахама – която с била саджи, от несъществуващите хора – сега е на такъв висок пост и Храма на Каратра? Има ли сила, която овъзмездява поне доникъде прокълнатите?“

Деорис вече не се боеше. Онова топло сияние беше изчезнало, но успокоението, което то ѝ дари, остана. И тя заспа, отпусната на пода, обърна глава на ръцете си.

4.

Отвън Домарис отново бе принудена да спре и да се облегне на стената, притисната от предупреждаващите пръсти на болката. Пристъпът премина ѝ бързо, тя отново се изправи и се плъзна по дългите коридори – тихо и незабелязано, като сянка. След малко пак спря. Този път болката бе много по-силна и я накара да се превие одве; тя неволно простена и търпеливо зачака преминаването на спазъма. Мина доста време, докато успя да навлезе в един отдалечен, рядко използван коридор, който водеше към една скрита врата.

Тя поспря отново и се опита да диша по-равномерно. Това, което възнамеряваше да направи, бе да престъпи прага на древно, забранено светилище – рискуваше да си навлече гибелно осквернение, което можеше да я преследва и отвъд смъртта. Всяка догма, всяка дума от учението на жреческата каста, наследството на кръвта ѝ крещеше в нея да се върне.

Страшната легенда за Безименния бог, спящ и незнайните дълбини, се разправяше рядко и винаги с нежелание. Отдавна, безкрайно отдавна, така се говореше, Божеството на Мрака било оковано и запокитено в

безименни бездни, откъдето щяло да се надигне един ден и да погълне всичко – и време, и пространство, да ги заличи с безкраен мрак и опустошение, да ги замести с пълното унищожение на това, което е било или ще бъде...

Но Домарис знаеше истината. Да, там бе окована страшна сила – тя я познаваше, подозираше, че е била призвана и оковите ѝ са разкъсани, и тя се боеше – боеше се така, както никога досега; за себе се и за децата се – роденото и нероденото, за Деорис и детето, заченото на това ужасно място, за жреците и за това, което те охраняваха...

Домарис почувства, че по тялото ѝ се стича пот на ледени струйки. Стисна зъби и прошепна:

– Длъжна съм!

Наложи си да не губи повече време в размисъл; отвори вратата, промъкна се и веднага я затвори след себе си.

Стоеше на върха на безкрайно стълбище, което водеше надолу... надолу... надолу, сиви стъпала, които слизала между сиви стени и постепенно потъваха в сивата мъгла на дълбините. Домарис стъпи на първото стъпало и тръгна надолу към бездната.

Слизаше бавно, сякаш пълзеше, надолу, надолу, в ледения, сив мрак. Натезалият корем я дърпаше надолу. Болката и прерязваше – отново и отново. Обутите ѝ в сандали крака стъпваха все по-тежко и всяка стъпка изпращаше пронизващата стрела на болката нагоре по тялото ѝ. Тя стенеше тихичко, но вървеше – стъпка, болка, стъпка, болка – мъчителен, затыпяващ ритъм. Опита се да брой стъпалата, за да попречи на полузабравените ужасни истории за това място да изплуват в съзнанието ѝ, да не си познати да се усъмни в превъзходството си над тези, които вярваха в старите приказки. Отказа се след сто осемдесет и първото стъпало.

Сега вече не се държеше за перила – перила нямаше; тя залиташе и се вкопчваше в издатините на стената; болката връхлиташе на пристъпи и веднъж дори успя да я повали на колене. Когато се изправи, ѝ се стори, че сивият мрак е пронизан от алени светлинки. Бореше се с болката, яростни и съсредоточено, почти забравила ужасната задача, която я бе довела в тази забравена от вековете гробница... Вкопчи се в един издаден камък с две ръце; едва успяваше да запази равновесие; изхлипа на висок глас, изпълнена с омраза към силата на непомраченото си съзнание, което я принуждават да слиза неотлъчно надолу.

– О, богове! Защо не вземете вместо това живота ми? – прошепна тя, все така вкопчена в студения камък; после сгърченото ѝ от болка

лице се успокои, тя отново се изправи и се подчини на съдбата си – длъжна бе да стори това, което трябваше да бъде сторено – и заслиза отново в сивия сумрак.

Трета глава МРАЧНА ЗОРА

1.

Деорис се стресна – беше сънувала, че пада – и се взря в тъмнината с внезапно завърнал се страх. Микаел спеше все така, свит на кълбо; в тъмната стая започваше да се процежда първата бледа светлина на зората; не се чуваше никакъв звук освен равномерното дишане на детето; но Деорис имаше упоритото чувство, че е чула вик, последван от тежка, болезнена, осезаема тишина – тишината на подземията.

„Домарис! Къде е Домарис?“ Не се беше върнала! Внезапно, с ужасна яснота, Деорис разбра къде бе отишла сестра ѝ. Не спря дори да хвърли връхна дреха върху нощната си риза; само погледна колебливо към спящия Микаел. Но робините на Домарис със сигурност щяха да чуят, ако детето се събудеше и заплачеше – нямаше никакво време за губене! Тя изтича навън и хукна надолу по стълбите към пустата градина.

Тичаше без да вижда, задъхано, все по-бързо, като че ли движението можеше да пропъди страховете ѝ. Сърцето ѝ биеше, като че ли щеше да се пръсне, болки прорязваха страните ѝ, но тя не спря, докато не се озова в мрачната сянка на голямата пирамида. Притиснала ръце отстрани, за да поуспокои болките, тя почувства как студеният утринен вятър пропъжда нощните сънища. Сега виждаше чисто и точно това, което трябва да извърши.

Един жрец, потънал в диплите на белите си одежди, се плъзна като светло петно към нея.

– Жено – каза той сурово, – забранено е да се идва тук. Върви си по пътя. Деорис спокойно вдигна лице към него.

– Аз съм дъщеря на Талканон – каза тя с ясен, звънлив глас. – Търся Пазителя Раджаста.

Тонът ѝ изражението на жреца се смениха незабавно.

– Тук е, сестро – каза той любезно, – но ни е забранено да

смушаваме бденията му... – той изведнъж млъкна учудено – първите слънчеви лъчи бяха преминали над тъмните очертания на пирамидата и сега можеше ясно да се види разпиляната коса на Деорис, както и това, че бе облечена само в една раздърпана нощна риза.

– Въпросът е на живот и смърт! – настоя отчаяно Деорис. – Трябва да го видя!

– Дете мое... нямам това право...

– Глупак такъв! – избухна Деорис, плъзна се гъвкаво като котка покрай него и хукна нагоре по натисканите до блясък каменни стълби. Позабави се, докато натискаше тежката дръжка на огромната, обкована с мед врата; отметна завесата зад нея и пристъпи навътре. Обляха я струи ярка светлина.

Дочул тихите стъпки на босите ѝ крака – защото вратата се движеше напълно безшумно – Раджаста, която стоеше пред олтара, се обърна. Без да обръща внимание на предупредителния му жест, Деорис се хвърли на колени пред него.

– Раджаста, Раджаста!

Жрецът на Светлината я изгледа хладно и неприязнено, после се наведе да я изправи, оглеждайки разбърканите ѝ коси и оскъдното ѝ облекло.

– Деорис – каза той с укор, – какво правиш тук? Не знаеш ли законите? При това – в този вид, полуоблечена... Какво става, да не си полудяла?

Упреците на стария жрец бяха напълно основателни, но Деорис срещна очите му с трескаво пламтящ поглед и проплака, напусната от последните останки самообладание:

– Домарис! Домарис! Слязла е в подземията... в Светилището на Мрака!

– Ти наистина си полудяла! – Раджаста я изблъска безцеремонно далеч от олтара. – Знаеш, че не можеш да идваш тук – в такъв вид и в такава състояние!

– Знам, да, знам, но чуй ме, Раджаста! Убедена съм, че с така, чувствам го! Тя ме накара да ѝ разкажа... и после изгори колана... – Деорис млъкна, разкъсвана от чувство на вина; внезапно бе осъзнала, че по своя воля нарушава клетвата, която бе дала на Риведа. И все пак – с Домарис я свързваше по-стар и по-властен обет.

Раджаста стисна здраво раменете ѝ и попита:

– Какви са тези бръщолевения? – после, като забеляза, че момичето трепери така, че едва се държи на краката си, обгърна раменете ѝ с ръка

и й помогна да седне. – А сега ми кажи спокойно, ако можеш, за какво става дума. – Гласът му изразяваше смесица от съчувствие и презрение, – Предполагам, Домарис най-сетне е разбрала, че Риведа те с взел за саджи.

– Не съм саджи! И никога не съм била! – избухна Деорис; сетне каза отпаднало: – Но това няма значение – ти не разбираш; и каквото и да ти кажа, не би ме разбрал. Важното с едно – Домарис е отишла в Светилицето на Мрака.

Лицето на Раджаста бавно се променяше – той постепенно осъзнаваше какво се опитва да му каже момичето.

– Но защо...?

– Тя... видя един колан... колана, който носел, който Риведа ми даде и... и белезите, които останаха по гърдите ми от огъня на дорйе...

Още преди да бе довършила последната дума, Раджаста, бърз като светкавица, постави ръка на устата й.

– Не споменавай тази дума тук! – заповяда той, внезапно пребледнял. Деорис рухна на земята и избухна в плач, а Раджаста се наведе, стисна Отново раменете й и я принуди да погледне към него.

– Чуй ме, момиче! Заради Домарис – заради теб самата – дори заради Риведа! За какъв колан говориш?! И... тази дума, която току-що каза; какво се е случило? Няма ли най-сетне да ми кажеш нещо по-ясно?

Деорис не смееше да мълчи, а не смееше и да лъже – и под пронизващия поглед на хлътналите му старчески очи, тя замънка:

– Тройна връв... с възли... дървени калки, и по тях имаше изрязани – тя се опита да опише някакви форми с ръце.

Раджаста стисна здраво китките й и изсъска:

– Запази противните си знаци за Сивия храм! Но не... дори там никой не би допуснал такова нещо! Трябва да ми го предадеш незабавно!

– Домарис го изгори.

– Слава на боговете – каза мрачно Раджаста. – И тъй, Риведа е влязъл в Черното братство. – Това не беше въпрос той просто установяваше факта. – Кой още?

– Рейота – искам да кажа, неговия хела – Деорис продължаваше да плаче и да заеква; съзнанието й се съпротивляваше на опитите й да говори, по властта на Раджаста бе по-силна, а той я бе съсредоточил изцяло и опита си да изтръгне от нея признания. Жрецът на Светлината бе наясно, че тази му постъпка никак не отговоря на строгия морален кодекс, спазван от жреците, и искрено съжаляваше, че е принуден да постъпва така; но знаеше също, че цялата мощ на заклинанията, градени с

месеци и години от Риведа, е изправена срещу него. Беше длъжен да охранява всички като заклет Пазител на Храма и нямаше право да щади момичето. Деорис почти припадеше под въздействието на хипнотичната му сила, но обетът за мълчание, с който Риведа бе оковал волята ѝ, трябваше да бъде разкъсан. Бавно, сричка по сричка, изречение по изречение, тя разказа на Раджаста неща, достатъчни Риведа да бъде осъден десетократно на вечен позор.

Жрецът на Светлината беше безмилостен: така трябваше. Тя виждаше само две пронизващи очи и чуваше тихия, повелителен глас, който задаваше въпрос след въпрос:

– Продължавай. Какво... Къде... Кога...?

– Изпращаха ме в Забранените светове... за да може силата да преминава през мен... Когато вече не можеш да им служи, защото... Синът на Риведа, Лармин зае мястото ми.

– Чакал! – Раджаста скочи на крака, издърпвайки със себе си и Деорис. – В името на Слънцето, ти лъжеш, момиче! Не е възможно момче да навлезе в забранените светове – само девствено момиче, или жена, преминала през ритуално пречистване. Момче не може да направи това, освен ако... освен... – лицето на Раджаста бе по-скоро сиво, отколкото бяло, и той самият започваше да заеква. – Деорис! Какво са сторили с Лармин?!

Деорис не преставаше да трепери, разтърсвана от вълните на яростта, гнева и отвращението му. Пазителят и разтърси грубо.

– Отговаряй! Да не би да е... да не би онзи човек да е кастрирал момчето? Не беше необходимо Деорис да отговаря, Раджаста рязко се отдръпна от нея, сякаш самото ѝ присъствие го омърсяват. Тя се свлече на пода, но той не ѝ обърна внимание. Беше му приляло от отвращение.

Деорис пропъзля към него. Вече не плачеше, а скимтеше като ритнато кученце. Раджаста плю и я отблъсна с крак.

– Богове! Тъкмо ти ли трябваше да постъпиш така, Деорис? Смейеш ли да ме погледнеш в очите? Микон те наричаше своя сестра!

Момичето се сгърчи още повече, но в гласа на Раджаста нямаше и помен от милост.

– На колене! На колене пред олтара, който си осквернила – пред Светлината, която помрачи с деянията си – пред опозорената кръв на праотците си и пред боговете, които забрани!

Деорис се люшкеше между ужаса и отчаянието – и не можа да види как ужасният гняв, изписан по лицето на Раджаста, внезапно отстъпи

място на съжаление. Той не можеше да си затвори очите пред факта, че Деорис доброволно бе пожертвала всякаква надежда за милост, за да спаси Домарис – но престъплението ѝ изискваше тежко изкупление. Той хвърли последен поглед, изпълнен със съчувствие, към сведената ѝ глава, и излезе. Беше по-уплашен, отколкото гневен; и дори по-отвратен, отколкото уплашен. Зрелостта и опита му го караха да предвижда неща, които дори Домарис не бе могла да предвиди.

Забърза надолу по стълбите на пирамидата. Когато стигна до долната площадка, се яви жрецът, който стоеше на стража – ѝ замръзна на мястото си.

– Пазителю!

– Тръгни веднага – нареди рязко Раджаста, – с още десетима други, и доведете тук Риведа! Оковете го, ако се съпротивлява! Кажете, че действаш по моя заповед!

– Лечителя Риведа? Първожреца на Сивия орден?! – човекът не можеше да дойде на себе си от учудване. – Великият маг Риведа в окови?!

– Проклетият магъосник Риведа – маг на Черното братство и някогашен лечител! – Раджаста с усилие понижи пресипналия си глас. – После вървете да намерите едно момче на име Лармин – син на Карахама.

Жрецът каза вдървено:

– Ако позволиш, господарю, жрицата Карахама няма син.

Раджаста, раздразнен от това ненавременно напомняне на храмовия етикет, съгласно който хора като Лармин не съществуваха, се сопна:

– Веднага довеждате тук момчето, което живее и Сивия храм и но си името Лармин – я престани с тези глупави преструвки, че не знаеш кой е и чий син е! Не причинявайте болка на детето я не го плашете – само го дръжте на сигурно място, откъдето да можете да го доведете, веднага щом ви дам нареждане – никой не бива да има достъп до него, защото се опасявам, че ще поискат да го убият, за да не свидетелства против престъпниците! После намери... – тон замълча и продължи след кратък размисъл: – Закълни се, че никога няма да издадеш имената, които ще ти кажа сега!

Жрецът направи клетвен знак.

– Кълна се, господарю!

– Намери Рагамон Стария и Кадамири, и им предай да съберат останалите Пазители. Ще ги очаквам тук по пладне. После измери Върховния управител Талканон и му кажи, така че никой друг да не чуе, че най-сетне сме намерили доказателства. Нищо повече – той ще разбере.

Жрецът хукна, оставяйки за първи път от три века насам Храма на Светлината без охрана Раджаста, все така мрачен, забърза в друга посока.

2.

Също като Домарис преди него, и той се поколеба, застанал на площадката над безкрайните стъпала, които водеха надолу в бездната. Разумно ли беше да тръгва сам? Не беше ли по-добре да повика помощ?

От дълбочината пови хлад; и някъде от неизмеримите пространства до неџа долетя слаб звук, може би вик. Идеше толкова отдалеч, и бе така изменен от ехото, че можеше да е и писък на прилеп, или дори ехо на собственото му тежко дишане – но Раджаста вече бе взел решение.

Забърза надолу по безчетните стъпала, като вземаше по две-три наведнъж, понякога се подпирате на плажната стена, понякога се хващаше за потрепващото перило. Забързаните му стъпки отекваха и будеха хаотични, кухи екове – Раджаста съзнаваше, че шумът предупреждава това, което го чакаше долу, но времето за потайност и предпазливост бе минало. Гърлото му бе пресъхнало, дишаше неравномерно, дъхът режеше дробовете му – отдавна бе загърбил младостта – но кошмарът на страшната заплаха го преследваха и го тласкаха да върви все по-бързо и по-бързо, надолу по мрачните стълби, в сивата бездна, чийто покой не бе смушаван от незнaйни времена, през екнештата, вечна тъмнина, през лепкавите пръсти на паяжините; под краката му се вдигаше прах лежал тук от векове, и цапаше безупречната белота на робата му... Надолу, надолу, надолу – докато самата представа за разстояние започна да му се струва смешна.

Стъпалата внезапно свършиха; той се препъна в едва не падна. Огледа се замаяно и се опита да се ориентира. Още веднъж осъзна безнадеждността над усилията си и на собственото си положение. Познаваше това място само от древните писания и старите карти. Все пак успя найсетне да открие входа към голямата сводеста зала – не беше уверен, че е намерил това, което търси, докато не видя чудовищния саркофаг, почернелия, забравен олтар и смътните очертания на каменната фигура – зад него, забулена в сенки и мрак. Но не забеляза жив човек наоколо и за миг изтръпна от ужас – не за Домарис, а за себе си...

Отнякъде до ушите му долетя стенание и отекна в лепкавия мрак, на Раджаста не можа да определи посоката, откъдето го чу. Обърна се и

се огледа около себе си с див поглед, почти обезумял от ужас при мисълта за това, което би могъл да види. Отново чу стенание и най-сетне видя смътните очертания на женска фигура, която лежеше сгърчена, погънала в огнените вълни на разпиляната си коса, пред саркофага...

– Домарис! – името се откъсна от устните му кат ридание. – Домарис! Домарис!

С един скок Раджаста се озова до отпуснатото, разтърсвано от безпощадни болки тяло. Зави му се свят и затвори за миг очи; никога досега не бе осъзнавал обичта си към Домарис така, както сега – докато я държеше умираща в прегръдките си.

Раджаста вдигна гневно глава, сякаш се изправяше пред невидим против!

„Не, тя не се е провалила!“ Мисълта го доведе до състояние, граничещо в екзалтация. „Силата бе разкъсала оковите си, но отново е била върната в своя затвор, макар и със сетни усилия. Последниците от светотатството са предотвратени – но каква е цената, която ще трябва да плати Домарис? Не смея да я оставя нито за мит, нито дори, за да повикам помощ. А и по-добре ще е да умре отколкото да роди детето си тук!“

Когато успя да подреди мислите си, той се наведе и вдигна безжизненото тяло на ръце. Не беше никак лека, но Раджаста, воден от силата на гнева си, почти не почувства тежестта на товара. Говорете й кротко, и въпреки че Домарис отдавна не бе в състояние да чува, гласът му проникваше в помрачения й разум тя не се съпротиви, когато той я понесе обратно към безкрайното стълбище и тръгна нагоре с нея, тласкан от ожесточено упорство. Дишаше тежко, а лицето му имаше такъв израз, какъвто никой от хората, които познаваше, не би могъл да си представи. Вдигна глава към невероятно далечния изход; устните му потрепнаха, той си пое цялото дъх – и тръгна нагоре.

Четвърта глава ЗАКОНЪТ НА ХРАМА

1.

Елара работеше в градината и си тананикаше нещо. Когато Пазителят се появи с безжизненото тяло на Домарис в ръце, тя изпусна вазата, в която подреждаше цветя, и хукна към него. Не каза нищо, само

широко отворените ѝ очи ставаха все по-уплашени, докато му отваряше вратата, разчистваше разхвърляните възглавници и му помагате да положи Домарис на дивана.

Лицето на Пазителя беше сиво от изтощение. Той се изправи и посто-
тоя така, докато успокои дишането си Елара, забелязала състоянието му,
бързо му поднесе стоп, но той се сонпа раздражено:

– Погрижи се за господарката си!

– Жива е – каза бързо робинята, но се подчини на заповедта на Ра-
джаста, наведе се над Домарис и затърси пулса ѝ. Когато го напипа,
кимна успокоено, изпрани се и затърси нещо в един шкаф, извади ши-
шенце, пълно с ароматна течност и го поднесе под носа на Домарис.

След малко – макар че времето се стори безкрайно дълго на Ра-
джаста и Елара – Домарис простена и клепачите и потрепнаха.

– Домарис... – прошепна Раджаста.

Зениците ѝ бяха разширени, очите ѝ гледаха някъде в пространст-
вото и тя явно не забелязвайте нито жреца, нито робинята. Простена от-
ново и спазматично започна да свива пръсти, сякаш се опитваше да се
вкопчи в нещо невидимо. Елара пое нежно ръцете ѝ в своите и едва сега
започна да оглежда ужасено разкъсаната ѝ дреха, издраните и насинени
ръце и лице, големия, яркочервен белег на слепоочието ѝ.

И веднъж Домарис изкрещя:

– Не, не! Не искам нищо за себе си, но... Не, те ще ме разкъсат!
Пуснете ме! Махни ръцете си от мен... Арват! Раджаста! Татко, татко...
– и тя застана.

Елара притисна главата ѝ към гърдите си и зашепна успокоително:

– Господарка, всичко е наред, сега си на сигурно място, никой няма
да ти причини зло!

– Тя бълнува, Елара – каза уморено Раджаста.

Елара намокри една кърпа, и започна много внимателно да попива
спечената кръв по челото и слепоочията на господарката си. Няколко
робини се бяха скупчили на вратата на стаята и гледаха ужасено, без да
смеят да влязат. Само присъствието на жреца ги възпираше да не зада-
ват въпросите, които напиреха на устните им. Елара им махна да си вър-
вят, после се обърна към Раджаста и го загледа уплашено.

– Господарю Раджаста, какво в името на всички богове се е случи-
ло с нея?

Без да чака отговор, тя отново се наведе над Домарис и започна да
сваля полека разкъсалата ѝ роба. Раджаста видя как прислужницата пот-
ръпва от ужас после покри внимателно господарката си, изправи се и

каза тихо:

– Сега, господарю, трябва да си вървиш. А тя трябва да бъде отнесена не забавно в Дома на Идващия живот. Няма време за губене – тя все още е в голяма опасност.

Раджаста поклати тъжно глава.

– Добро момиче си ти, Елара, и знам, че обичаш Домарис. Сега трябва да приемеш това, което ще ти кажа. Не бива – нямаме право – да отнесем Домарис в Дома на Идващия живот, нито пък...

– Господарю, тя може да бъде отнесена с носилка!

Раджаста нетърпеливо ѝ махна да мълчи.

– ...нито пък можем да повикаме заклетата жрица да ѝ помага при раждането. По закона тя е нечиста.

Елара избухна възмутено.

– Как е възможно? Та тя самата е жрица!

Раджаста въздъхна тежко.

– Дъще, моля те, остави я и ти; защото излагаш на опасност живота на собственото си дете – той погледна към тревожното кръгло лице на дребната жена и каза тихо:

– Открих я в гробницата на Безименния бог.

Елара зяпна от ужас и удивление, и неволно отстъпи крачка назад от безжизнената Домарис. После, решително вдигна глава, срещна спокойно очите на Раджаста и каза:

– Пазителю, не мога да я оставя в ръцете на несветущи. Ако нито една от жените в Храма не може да дойде при нея... аз съм отгледана заедно с господарката Домарис, и тя никога не се е отнасяла с мен като с робиня! Каквато и да е опасността, ще рискувам заради нея.

За миг очите на Раджаста просветнаха от облекчение, но бързо помръкнаха.

– Имаш добро сърце, Елара, но аз не мога да ти позволя да се излагаш на такава опасност – каза той строга – Ако ставаше дума само за теб... – но ти нямаш право да излагаш на опасност живота на нероденото си дете. Достатъчно нещастия се случиха, а тепърва предстои най-лошото – и всеки трябва да понася сам последствията от постъпките си, волни или неволни. Не обременявай господарката си с вината за още един живот! Нека животът на детето ти не ѝ тежи на съвестта.

Елара преклони глава. Все още не разбираше напълно това, което Раджаста ѝ казваше, и продължи да се моли:

– Господарю, в Храма на Каратра има жрици, които биха поели риска, които имат властта и правото да постъпват така! Повикай

лечителката Карахама – Тя е веща в магическите изкуства...

– Добре, прати да я повикат – съгласи се Раджаста, но явно не разчиташе на успех. Изправи приведените си рамене й допълни: – Аз също трябва да си вървя, Елара. Законът трябва да се спазва.

– Сестра й – жрицата Деорис...

Раджаста извика, заслепен от ярост:

– Жено! Не споменавай това име! Запомни – каквото и да става, Деорис няма право да пристъпи този праг!

– Жесток, безсърдечен, зъл старец! – изплака Елара, после се сви от страх и продължи да хлипа.

Раджаста едва ли бе чул думите й. Той продължи вече по-спокойно:

– Тихо, дъще, не знаеш за какво говориш! Бъди доволна, че не знаеш нищо за това, което става, но не се опитвай да се набъркваш в делата на Храма! Подчинявай се безпрекословно на думите ми, Елара, инак могат да ни връхлетят нови беди!

Когато отиде и жилището си, Раджаста първо изпълни необходимия церемониал за пречистване и отдели настрана дрехите, които беше носил в Светилището на Мрака, за да бъдат изгорени. Беше безкрайно изтощен от ужасното слизане и още по-тежкия обратен път, но отдавна се бе научил да подчинява тялото си на заповедите на разума. Облече се наново, този път в официалните одежди на Пазител, и се запъти отново към пирамидата, където Рагамон и Кадамири вече го очакваха; дузина облечени и бяло жреци стояха неподвижни, с безизразни лица зад Пазителите.

Деорис все още лежеше неподвижна там, където бе паднала пред олтара, в състояние, близко до припадък, с разум, притъпен от страха и отчаянието. Раджаста се упъти към нея, повдигна я и се взря в изкривеното и от мъка лице.

– Домарис? – промълви тя.

– Жива е... но може скоро да умре – Раджаста се смръщи и поразтърси Деорис. – Късно е да плачеш! Елате тук! – и той кимна на една от жреците. – Отведете Деорис при Талканон, а после заведете там и прислужниците й. Нека я измият и преоблекат. След това идете с нея да намерите другото дете на Карахама – момиче на име Демара, което живее в Сивия храм. Не му причинявайте нищо, само го отведете на сигурно място – после, обръщайки се отново към Деорис, Раджаста допълни: – Дъще, ти няма да разговаряш с никого освен с тези двама жреци.

Деорис кимна безмълвно и тръгна на между двамата жреци. Раджаста се обърна към останалите.

– Заловихте ли Риведа?

Един от жреците отговори:

– Заловихме го, докато спеше. Събуди се и се съпротивляваше отчаяно, но все пак успяхме да се справим. Той... той е в окови, както ти нареди, господарю.

Раджаста кимна уморено.

– Да се претърси домът му и Сивия храм – намерете всичко, което доказва с какви магии се е занимавал.

В същия миг в стаята влезе Върховният управител Талканон и се озърна с пронизателния си поглед, от който не оставаше нищо скрито. Раджаста се обърна към него и го поздрави церемониално.

– Най-сетне имаме ясни доказателства – каза той, – и можем да заловим виновниците – защото знаем всичко!

Талканон пребледня леко.

– Какво е това „всичко“?

Раджаста не разбра причината за безпокойството му.

– Да, знаем имената на виновниците, Талканон. Боя се, че злото с достигнало дори до твоя дом; Домарис е жива, но не знаем още колко ѝ остава; а Деорис... Деорис се отрече от злото, на което е служила, и ще ни помогне да се справим с тези... тези демони с човешки лица!

– Деорис? – Талканон го гледаше невярващо. – Какво говориш?

Той избърса разсеяно потта от челото си и с огромно усилие се овладя. Когато проговори, гласът му звучеше твърдо и спокойно:

– Дъщерите ми отдавна са навършили възрастта, от която човек сам отговаря за постъпките си – каза той, – Нямах никаква представа за това, Раджаста. Но разбира се, и аз, и всички, които са под мое нареждане, сме на услугите ти, за да приключиш това дело, Пазителю.

– Добре казано – и Раджаста започна да обяснява на Талканон какво иска от него.

Но зад гърба на Върховния управител Рагамон и Кадамири размехна тревожни погледи.

3.

– Майко Изоуда!

Старата жрица се усмихна добросърдечно на Елара. Като видя, че трепери и забеляза ужаса, изписан на лицето а, тя каза меко:

– Не се страхувай, дъще, Великата майка бди над теб в този час.

Дойде ли времето, Елара?

– Не, не, майко, аз съм добре – отвърна забързано Елара, – но подарката Домарис...

Старата жена пое рязко дъх.

– Дано боговете имат милост над нея – прошепна тя. – Какво става е Домарис, Елара?

– Нямам право да ти кажа, майко – свърна също Той тихо Елара. – Моля те, отведи ме при жрицата Карахама...

– При Върховната жрица? – но като видя отчаяното лице на Елара. Изоуда реши да не я разпитва повече и незабавно я поведе по една алея. Стигнаха до една пейка, поставена в сянката на високо дърво, и старата жена каза:

– Почакай тук, дъще, и си почини, защото и твоето дете ще да пострада; днес слънцето е много силно. Аз ще потърся Карахама; така ще дойде по-бързо, отколкото ако пратя някоя прислужница.

Изоуда не изслуша благодарностите на Елара, а забърза обратно към сградите на Храма. Елара поседя на пейката, но беше прекалено тревожна и нетърпелива, прекалено уплашена, за да се отпусне и да си почива, както и бе наредила майка Изоуда, Тя стана и закрачи напред-назад, кършейки пръсти.

Елара знаеше, че Домарис се намира в смъртна опасност. Беше служила в Храма на Каратра и имаше някакви, макар и съвсем повърхностни познания – но и те бяха достатъчни, за да разбере, че след като Домарис имаше болки от толкова дълго време, ако всичко бе наред, детето би трябвало да се е родило отдавна.

Предупреждението на Раджаста отекваше страховито е мислите й. Майката на Елара бе дойка на Домарис и двете момичета бяха израснали заедно. Елара служеше на Домарис по своя воля и считаше работата си не за дълг, а за привилегия. Би рискувала живота си за млечната си сестра, без да се замисли, но думите на Раджаста я възпираха:

„Тя е омърсена... Ти имаш добро сърце, но такова нещо не мога да позволя. Нямах право да излагаш на опасност живота на нероденото си дете... да обременяваш с това съвестта на Домарис! Нека да не й тежи и смъртта на детето ти!“

Тя се обърна рязко, дочула стъпки по пътеката зад себе си. Пред нея стоеше една съвсем млада жрица; тя хвърли поглед, изпълнен с презрително безразличие, към простата дреха на Елара, и каза:

– Майка Карахама е готова да те приеме.

Разтреперана, Елара последва жената, която я отведе в жилището

на Карахама. Елара коленичи.

Карахама любезно я подкани да се изправи.

– От чие име идваш. За дъщерите на Талканон ли?

– О, господарке – проплака Елара, – страшно светотатство е било извършено, и Домарис не може да бъде доведена и Дома на Идващия живот и Деорис няма право да ѝ помага при раждането! Раджаста каза, че тя... тя е осквернена. Открили я в подземията, при саркофага на Безименния бог... – жената заплака на глас и не чу нито ахването на майка Изоуда, нито възмутения възглас на младата жрица. – О, господарке, ти си Велика жрица! Ако ти разрешиш... моля те, моля те, прояви милост!

– Ако разреша... – повтори бавно Карахама, припомняйки си раждането на сина на Микон.

Преди четири години с няколко необмислени думи Домарис бе унизила Карахама пред собствените ѝ ученици, отправяйки „безименната“, собствената си полусестра, във от стаята, в която раждаше. „Ти самата каза, че за мен могат да се грижат само равни на мен по ранг, чуваше и сега гласа ѝ Карахама, затова излез от тази стая!“ Колко ясно си спомняше всичко!

Карахама се усмихна бавно и усмивката накара кръвна на Елара да се смръзне в жилите ѝ. После произнесе с мелодичния си глас:

– Аз съм Велика жрица на Каратра. Жените, които са под моя закрила, трябва да бъдат опазени от такава страшна опасност. Не мога да позволя на нито една от моите жрици да отиде при нея, нито пък аз самата бих могла да ѝ помогна, щом е осквернена. Отнеси на сестра ми моите пожелания за леко раждане, Елара, и ѝ кажи – устните на Карахама се извиха в жестока усмивка, – кажи ѝ, че не бих се осмелила да ѝ помагам; господарката Домарис може да обслужвана само от равни на собствения ѝ висок ранг.

– О, господарке! – извика ужасено Елара, – Не бъди жестока...

– Мълчи! – Прекъсна я строго Карахама. – Забравяш къде се намират все пак ти прощавам – Сега върви, Елара, и помни – не стой при господарката си, защото ще пострада и твоето дете!

– Карахама... – майка Изоуда се колебаеше. Лицето ѝ бе бяло като косата ѝ. Тя помръдна устни, но не можа да издаде звук. След малко успя да прошепне: – Пусни ме да отида при нея, Карахама! Моята женственост отдавна ме с напуснала, нищо не може да ми навреди. Ако трябва да се случи нещо лошо, ще го понеса с радост – тя ми е като дъщеря, Карахама! Позволи ми отида при нея!

– Не, майко Изоуда, нямаш право да отидеш там – каза рязко

Върховната жрица. – Няма да допусна оскверняване на Великата богиня? Нима искаш нейните жрици да стигнат дотам, че да се грижат за осквернени от злото жени? Та нали това ще опетни и храма ни! Елара, върни си! Търси помощ за господарката си някъде другаде! Върви, ако щеш, при лечителите – но нито една жена от този храм няма да дойде да ѝ помогне! Ти също стой далеч от нея! Имай предвид, че ако нещо се случи с детето ти, ще разбере, че не си ми се подчинила, и ще понесеш страшно наказание, защото ще си навредила съзнателно на нероденото! – Карахама ѝ махна презрително да си първи и разплакалата жена изтича навън.

Майка Изоуда понечи да възрази гневно... – но осъзна безсмислието на опита си и замълча. Карахама изпълняваше дословно Закона на Храма.

Карахама отново се усмихна едва забележимо.

Пета глава МАГИЯТА НА ИМЕТО

1.

Към залез слънце Раджаста, дълбоко обезпокоен, се появи в жилището на Кадамири.

– Братко, ти си жрец-лечител – единственият, за който знам със сигурност, че няма вземане-даване със Сивите магьосници. Той не добави „единственият, на който мога да се доверя“, но то се подразбираще. – Каж ми, Кадамири, боиш ли се от... оскверняване?

Кадамири веднага разбра да какво стана дума.

– Домарис? Не, не се боя – той се взря в изпитото лице на стария жрец и попита: – Нима не се намери жрица, която да поеме такъв риск?

– Не – Раджаста явно не искаше да обяснява причините.

Кадамири присви очи и аскетичните му, внушителни черти се изопнаха, сякаш изсечени от камък.

– Ако Домарис умре поради липса на помощ, позорът на Храма ни ще живее много по-дълго от кармичното наказание, което нарушението на закона може да предизвика!

Раджаста се вгледа замислено в лицето на другия Пазител, после каза:

– Прислужницата доведе при нея двама от лечителите на Риведа, но... – старият жрец не продължи.

Кадамири, който вече търсеше сандъчето, където държеше всичко необходимо за работата си, кимна.

– Ще отида при нея – каза той и добави, сякаш против волята си: – Не очаквай прекалено много от мен, Раджаста! Сам знаеш, мъжете не са опитни в тези неща. Имам само бледа представа от това, което жриците на Каратра учат в подробности. Но ти обещавам да сторя всичко, което е по силите ми.

Лицето му доби скръбно изражение, – защото обичаше младата жрица с безрезервното преклонение, което един заклет аскет може да изпита пред такава чиста красота.

Двамата мъже прекосиха бързо широките зали на храма, като спряха само за миг, за да вземат със себе си трима млади жреци, които ла бьдат около тях в случай на нужда. Не разговаряха, докато крачеха по пътеката към жилището на Домарис, и на вратата се разделиха, като само са кимнаха; но въпреки че Раджаста вече закъсняваше за следващата са задача, той постоя замислен пред вратата, затворила се зад Кадамири.

Домарис лежеше в стаята си – напълно отпусната, прекалено слаба, за да се съпротивява на болката. Дрехите ѝ и завивките бяха потънали в кръв. От двете страни на леглото стояха двамата лечители от Ордена на Сивите; в стаята нямаше никои друг с изключение на една робиня. По-късно Кадамири научи, че Елис бе останала напук на всички предупреждения при братовчедка си през целия ден, въпреки че Карахама бе изпратила на я предупредят, и бе правила, каквото бе по силите ѝ – което за съжаление се оказа равностойно, кажи-речи на нищо. Накрая себе подвела от привидния авторитет на Сините лечители и се бе оставила да я убедят да си тръгне.

Единият лечител се обърна, когато Пазителят влезе.

– А, Кадамири – каза той, – опасявам се, че идваш твърде късно.

Кръвта на Кадамири се вледени. Тези мъже не бяха лечители! Бяха магьосници и той го познаваше много добре – Надастор и ученикът му Хар-Мен. Кадамири стисна зъби, преглътна гневните си думи и пристъпи към леглото. Само след минута се изправи и изсъска:

– Некадърници такива! Това е същинска касапница! Ако тази жена умре, ще наредя да ви удушат, както наказваме убийците – а ако оживее, ви очаква същото заради мъченията, на които сте я подложили!

Надастор се поклони невъзмутимо.

– Тя няма да умре... засега – каза той спокойно. – Що се отнася до

заплахите ти...

Кадарими отиде до вратата, отвори я рязко и повика тримата млади жреци, които чакаха отвън.

– Отведете отгук тези... тези отвратителни магьосници! – нареди той с глас, който и сам не можа да познае. Двамата магьосници се оставиха безропотно да бъдат отведени, и Кадамири извика след тях:

– Не си въобразявайте, че ще избегнете правосъдието! Ще наредя да ви отсекаат ръцете до китките, да ви битуват и прогонят от храма, кучета проклети! Дано изгниете от прокара!

Внезапно Хар-Мен спря, залитна и се свлече на земята. Надастор също рухна като отсечено дърво. Облечените в бяло жреци отскочиха от тях като попарени и започнаха да описват светия знак, който закриляше от нечисти сили. Кадамири гледате и не може да разбере дали не полудява.

Двете облечеш в сиво фигури бавно се надигнаха от пода – но това че бяха Надастор и Хар-Мен, а двама млади лечители, които самият Кадамири бе обучавал! Те се оглеждаха объркано, обзети от ужас, й очевидно не помнеха нищо от това, което им се бе случило.

„Илюзии!“ Кадамири стисна юмруци, за да не се поддаде на надигащата се паника. „Богове, имайте милост към нас!“ Той се вираше безпомощно и потръпващите лица на младите лечители и едва успяваше да се овладее. След малко каза пресипнало:

– Сега нямам време да се занимавам е... това. Отведете ги и ги охранявайте неотклонно, докато аз... – гласът ми изневери. – Вървете! Върнете! – продължи той най-сетне. – Махнете ги от очите ми!

Кадарими затръшна вратата и се върна при леглото на Домарис – отчаян и озадачен Пазителката, неговата обожавана сестра по дух, бе действително в ужасно състояние – и то бе причинено от изродени духове, възплътели се в невинни хора! Той си наложи да забрави и гняв, и скръб, и се съсредоточи върху измъченото тяло на жената пред него. Разбира се бе много късно да бъде спасено детето – самата Домарис беше вече напълно изтощена; конвулсиите, които разтърсваха тялото й, ставаха все по-слаби – недостатъчни, за да изхвърли мъртвия товар.

Внезапно клепачите й трепнаха и тя отвори очи.

– Кадамири?

– Тихо, сестро – обърна той меко, – Не се опитвай да твориш.

– Трябва да... Деорис... подземие. – тя се затърчи и издърпа ръцете си от ръцете на Кадамири, но беше толкова изтощена, че очите й отново се затвориха; изпод клепачите потекоха сълзи и тя отново се

отпусна в нещо средно между сън и припадък. Сърцето на Кадамири го болеше от съчувствие – той я разбираше така, както и Раджаста не би я разбрал. Това бе най-кошмарното унижение, което можеше да си представи жена от Храмовите земи – мъж да влезе я стаята на жена, която ражда. Когато Елис бе принудена да я напусне, Домарис бе намерила убежище в безсъзнанието, за да не мисли за срама и болката – мислите и витаеха някъде, където никой не можеше да я настигне. Добротата на Кадамири я караше да страда почти толкова, колкото и грубостта на магьосниците.

Когато разбра, че не може да направи нищо повече, Кадамири отиде до една вътрешна врата, отвори я и направи знак на Арват да влезе.

– Поговори с нея – каза той меко. Беше наистина отчаяно решение – но ако и съпругът и не успееше да я изтръгне от апатията, Домарис бе загубена.

Лицето на Арват бе изгубило всякакъв цвят. Беше чакал, разтърсван от всевъзможни страхове, през целия ден, в съседната стая – не виждал жива душа освен старата майка Изоуда, която поседя за малко при него и през цялото време не спря да плаче. От нея бе научил за първи път на какви опасности се бе изложила доброволно Домарис: беше се почувствал объркан и виновен, когато се наведе над жена си, забрави за всичко друго.

– Домарис... скъпа...

Познатият глас я накара да отвори за миг очи, но без да го разпознае. Болката бе замъглила разума ѝ. Зениците ѝ бяха толкова разширени, че очите ѝ изглеждаха черни и слепи. Изведнъж изхапаните до кръв устни се извиха и някогашната ѝ нежна усмивка.

– Микон! – прошепна Домарис. – Микон...

Клепачите ѝ се отпуснаха и тя заспа усмихната.

Арват отскочи назад с проклетие. В този миг умря и последният остатък от любовта му към нея и нещо студено и жестоко зае мястото ѝ.

Кадамири разбра какво става и леко го задържа за ръкава на дрехата.

– Спокойно, братко – помоли той. – Тя бълнува – изобщо не разбира къде е.

– Много си наблюдателен! – изръмжа злобно Арват, – Пусни ме, проклет да си! – Той яростно се дръпна от ръцете на Кадарими и с още едно ужасно проклетие изтича навън.

Раджаста, който все още стоеше на двора, защото нямате сили да си тръгне, трепна ужасено, като видя Арват да излиза, залитайки, от

вратата.

– Арват! Да не би Домарис...

– Проклетата да е навеки твоята Домарис – процеди младият жрец през зъби, – и ти... бъди проклет!

Той се опита да мине покрай Раджаста, както се бе измъкнал от Кадамири, но старият жрец не бе изгубил силата си и го задържа решително.

– Ти си превъзходен, синко – или пиян! – каза той спокойно. – Не бива да говориш така. Домарис постъпи много смело, но плати за смелостта си с живота на детето ви – а скоро боговете могат да поискат и нейния!

– Колко ли е била доволна – каза мрачно Арват, – че се с отървала отново от моето дете!

– Арват! – Раджаста се отдръпна ужасено от младия жрец. Лицето му бе преbledняло. – Как можеш да говориш така за нея? Тя ти – е жена!

С яростен смях Арват отстъпи назад.

– Тя – моя жена?! Никога! Остана си само любовница на онзи сляп изрод от Атлантида, когото на всичкото отгоре ми изтъкват цял живот като пример за съвършена добродетел! Проклети да са и двамата, и ти също! Кълна се, ако не беше само един изкуфял старец... – Арват отпусна заплашително издигнатия си юмрук, обърна се и разтърсен от спазми, повърна върху каменните плочи.

Раджаста отново пристъпи към него и прошепна:

– Синко...

Арват се посъзвзе и продължи да крещи:

– Всепоощаващият Раджаста! Източник на милосърдие! – той се запрепва по пътеката, обърна се още веднъж и отново заплаши жреца с юмрук. – Плюя на теб – на Домарис – и на вашия Храм! – изкрещя той с несвой глас, блъсна Раджаста, който се опита да застане на пътя му, и потъна и падащия мрак.

2.

Кадамири се обърна и видя, че в стаята се е появила незнайно откъде някаква висока, слаба фигура, потънала в диплите на сивите си одежди като в саван. Вратата още потръпват, след като Арват я бе затръшнал зад себе си; нищо друго не помръдваше.

За втори път през този ден Кадамири губеше обичайното си самообладание.

– Какво е това... как влезе тук?! – попита той рязко.

Сивата фигура повдигна болезнено слабата си ръка, отметна воала, който прикриваше лицето ѝ, и откри измъченото лице и горящите очи на жената-маг Малейна. Тя проговори с дълбок, вибриращ глас:

– Дойдох да ти помогна.

– Твоите касапи вече свършиха достатъчно работа! – извика Кадамири. – Остави горкото момиче поне да умре спокойно!

Очите на Малейна сякаш изведнъж хлътнаха в орбитите си и го загледаха с безкрайна скръб.

– Нямам право да се оплаквам от съдбата си – каза тя, – Нали си Пазител, Кадамири. Прецени сам, повикай на помощ познанията си за добро и зло. Аз не съм Черна магьосница; аз съм маг, лечителка, посветена в най-висшите тайнства! – и тя протегна слабата си ръка към него обърната с дланта нагоре – Кадамири се вторачи стъписано в нея и думите заседнаха на гърлото му – на тясната ѝ длан греете знака, който той не би могъл да сбърка с друг. Пазителят се поклони почитателно пред Малейна.

Тя му нареди да се изправи с небрежен жест.

– Не съм забравила, че Деорис бе наказана, задето помогна на едно момиче, което нито една жрица не посмя да докосне! Аз вече почти не съм жена; но съм служила на Каратра и уменията ми не са за пренебрегване. Има и друго – аз мрази Риведа! Мразя него, но още повече мразя пъкленото му дело! А сега стой настрана и ме остави да видя какво мога да направя.

Домарис лежеше тъй, сякаш животът вече бе напуснал тялото ѝ – но докато слабите, кокалести ръце на Малейна я опипваха, от устните ѝ се изтръгна – слаб вик на болка, Жената-маг вече не обръщаше никакво внимание на Кадамири; само прошепна на себе си.

– Сега вече знам какво да сторя.

Изправи рамене, издиша високо двете си ръце и ниският ѝ, звучен глас разгърси стаята:

– Изарма!

Ненапразно истинските имена се пазеха в тайна; тонът и вибрациите на храмовото име на Домарис проникнаха в дълбините на замъгленото ѝ съзнание я тя отвърна макар и против волята си.

– Кой ме вика? – прошепна тя.

– Аз съм жена и твой сестра – каза по-тихо, но твърдо Милейна,

После постави ръката си на челото ѝ и се обърна рязко към Кадамири.

– Душата ѝ се връща в тялото – каза тя. – Вярвай ми, върша това само защото няма никакъв друг изход, но сега тя ще се съпротивлява срещу завръщането и ти трябва да ми помогнеш – дори да се страхуваш.

Изведнъж Домарис започна да крещи. Изправи се я почти седла на леглото, разтърсвана от яростен, животински порив да оцелее; Малейна кимна на Кадамири и той хвала мятащата се жена, опитвайки се да я удържи и неподвижност. Домарис отново извика, замята се конвулсивно, ѝ после Кадамири я усети, че се отпуска ѝ безсъзнание в ръцете му.

Дори Малейна не можа да скрие ужаса си, когато пое в една кърпа обезобразеното парче плът, изтръгнало се от утробата на Домарис. Кадамири трепереше; Малейна го нагледа сериозно.

– Повярвай ми, не съм убивала – каза ти. – Само освободих тялото ѝ от смъртта...

– я спаси от сигурна смърт – отвърна безсилно Кадамири. – Знам. Аз... аз не бих се осмелил.

– Научих теза неща, за да ги прилагам с далеч по-недостойни цели – допълни Малейна. Преждевременно състареното ѝ лице омекна а очите ѝ се изпълниха със сълзи, когато погледна неподвижното тяло на Домарис.

После се наведе, покри младата жена с чиста завивка и каза.

– Тя ще живее. А за това... – тя посочи с глава към обезобразеното тяло на мъртвороденото дете – не казвай никому.

Кадамири потръпна и кимна:

– Така да бъде.

В същия мит Малейна изчезна; блед слънчев лъч играеше на мястото, където преди секунда беше стояла жената-маг. Кадамири се вкопчи в леглото, уплашен че въпреки цялото си обучение може да припадне. След миг се изправи и тръгна да съобщи новините на Раджаста – че Домарис е жива, а детето на Арват – мъртво.

Шеста глава ЦЕНАТА

1.

Разрешиха на Демара да изслуша показанията на Деорис –

изтръгнати от нея доникъде с хипноза, но въпреки това дадени със съзнанието, че нарушаването на клетва има въздействие върху кармата в продължение аз векове. Риведа също отговаряше точно, ясно – и презрително – на всички поставени му въпроси. Другите се опитаха да се прикрият зад безсмислени лъжи.

Демара стоя и слуша спокойно и търпеливо – до момента, в който разбра кой е баща на детето ѝ. Тогава от устните ѝ се изтръгна безумен писък:

– Не, не, не!...

– Тишина! – нареди сурово Рагамон и погледът му накара тресящото се от ужас момиче да млъкне. – Това показание няма стойност. Никъде не съществуват данни, че бащата на това момите и нямаме основание да вярваме на слухове – съгласно закона тя не е ничия дъщеря. Само това ни липсва сега – и кръвосмешение!

Малейна пое залитащата Демара ѝ прегръдките си и притисна сребристорусата глава към гърдите си. Милваше момичето с отчаяна нежност. После вдигна глава – изразът на лицето ѝ напомняше на скръбен ангел – и на демон на отмъщението.

Очите ѝ се впиха в Риведа и тя проговори така, сякаш гласът ѝ излизаше от гроб:

– Риведа! Ако богове раздаваха правосъдие – ти би трябвало да страдаш сто пъти повече от това дете!

В същия миг Демара се изтръгна от прегръдките ѝ и избяга ридаеща от залата на съда.

Търсиха я цял ден. Откри я тъкмо Карахама – чак по залез слънце – при олтара в Храма на Карагра, Демара се беше обесила на една от гредите на тавана. Около шията ѝ бе затегнат син сватбен колан – и тялото ѝ се полюляваше – в ужасен упрек към Богинята, който я бе отхвърлила, към майката, която се бе отрекла от нея, към Храма, който не и даде правото на живот...

Седма глава ЧАШАТА НА СМЪРТТА

1.

Тишина, ударите на сърцето ѝ... и равномерният шум на капките,

който се стичаха и отцеждаха по влажната каменна стена върху каменния под. Деорис се промъкваше през черния мрак, шепнейки едва чуто:

– Риведа!

Високият таван върна глухо и присмехулно гласа ѝ: „Риведа... веда... еда... да...“

Деорис потръпна. Широко отворените ѝ очи се взираха плахо в тъмнината. Къде ли го бяха отвели?

Когато зрението ѝ постепенно привикна към тъмнината, Тя забеляза тесен процеп, през който се процеждаше слаба светлина – и после изведнъж видя, просната почти и краката ѝ, едра мъжка фигура. „Риведа!“ Деорис се свлече на колене.

Той лежеше напълно неподвижно и дишаше тежко, сякаш бе упоен. Тежките вериги го принуждавала да държи тялото си неестествено извито назад... Изведнъж затворникът се събуди и протегна ръце напред в тъмнината.

– Деорис – каза той удивено и веригите издрънчаха, когато се раздвижи. Тя пое протегнатите му ръце и притисна устни към разранените от желязото китки. Риведа се опита да докосне лицето ѝ.

– И теб ли... и теб ли затвориха и тъмницата, дете?

– Не – прошепна Деорис.

Риведа понечи да седне, после въздъхна и се отказа.

– Не мога – изохка той изтощено. – Веригите са тежки – и толкова студени!

Деорис едва сега забеляза с ужас, че той е буквално прикован под тежестта на огромни бронзови, вериги, които се увиваха около тялото му и го приковаваха към пода така, че не можете дори да седни – колко лесно бяха подчинил и страшната сила на тялото му! „Колко ли се боят от него!“

Риведа се усмихна – на измъченото му лице усмивката излезе подобна на гримаса.

– Завързаха дори ръцете ми така, че да не мога да сторя заклинание и да се освободя от веригите! Малоумници, суеверни страхливци... – измърмори той, – какво ли разбират от магия! Ако разбираха поне малко, щяха да съзнаят, че се боят от нещо, което не е по силите на обикновен човек! – той се позасмя. – Бих могъл, струва ми се, да сваля с някое заклинание оковите от ръцете си – но само ако държа тъмницата да се срина върху ми!

Много несръчно, възпирана от плетеницата на веригите и собственото си натежало от бременността тяло, Деорис го обви с ръце и го

прегърна с все сила, притиснала главата му към скута си.

– Откога съм тук, Деорис?

– Вече седем дни – прошепна тя.

Той се поразмърда раздражено разбрал, че младата жена плаче.

– Спри веднага? – нареди той рязко. – Знам, че ще умра – и мога да почеса мисълта – но няма да търпя на всичкото отгоре да ми хленчиш!

Но несръчната милувка на ръката му опровергаваше гневния му той.

– Знаеш ли – поде той след време замислено, – винаги съм имал чувството, че не съм открил все още своя дом – че той е някъде там, далеч, в мрака – думите му отекваха, тихи и спокойни, на фона на постоянно отцеждащите се капки. – Преди много години, когато бях още съвсем млад, ми се присъни нещо много странно – видях огън, след много мрак – и отвъд мрака ме чакаше нещо – или някой, който ме познаваше. Дали няма най-сетне да намеря своя дом – под покроба на нощта? – той полежа спокойно на скута ѝ, после продължи усмихнато: – Странно наистина, че след всичко, което съм сторил, единствената ми проява на милосърдие ще стане причина за смъртта ми – това, че направих необходимото Лармин да не може да предава през поколенията нечистата си кръв.

Деорис бе обхваната от внезапен гняв.

– Кой ти даде правото да отсъждаш!

– Отсъдих, защото имах тази власт.

– Нима няма друга справедливост освен правото на силата? – попита горчиво Деорис.

Риведа се усмихна сухо.

– Не, Деорис. Няма.

Цялото същество на Деорис се бунтуваше беше толкова възбудена, че долови как и детето се раздвижи я нея.

– Та нали ти самият, създавайки Лармин, си му предал така наречената опетнена кръв? А какво ще кажеш за Демара? За детето, което заченах от теб? И към него тя би проявил такава – милост?

– Когато бе заченат Лармин, имате неща... които не знаех. – Мракът скри от нея жестоката усмивка, която изкриви устните му. – А твоето дете... единствената милост, която мога да проявя към него, е да го оставя без баща!

Внезапно той издигна глас в неспирни, безумни, богохулни проклетия; мятеше се като див звяр във веригите си; отблъсна Деорис и крещя с все сила, докато гласът му измени, после задъхано се отпусна назад

сред студения звън на веригите.

Деорис отново пое в прегръдките си изтощеното му, неподвижно тяло. Възцари се пълна тишина; от тесния процеп все така се процеждаше бледа светлина и осветяваше суровото лице на Риведа, чиито груби черти бяха омекнали я съня, а сънят му бе толкова дълбок, че приличаше на смърт. Времето течеше безмилостно; Деорис, свита на колене върху влажния под, чуваше само равномерно капещата вода – упорито, постоянно, и капките сякаш дълбаеха сърцето ѝ и го изпълваха с тишина и мрак...

Риведа най-сетне се раздвижи и простена мъчително. Бледият лъч светлина очерта пред очите ѝ мрачното му лице, по което нямаше и следа от разкаяние.

– Деорис... – прошепна той и докосна с окованата си ръка кръста ѝ. После каза с въздишка: – Разбира се... изгорили са го. – Помълча, после добави пресипано. – Прости ми... най-добре щеше да е никога да не узнаеш... Детето ни! Нашето дете... – и той издаде звук, подобен на ридание, обърна глава и скри лице в ръцете ѝ, после притисна с дълбока почит и нежност устни към дланите ѝ. Ръцете му се хлъзнаха назад. Веригите отново иззвънтяха.

За първи път през целия си бурно, но безразлично изживян живот, Риведа изпитваше дълбоко отчаяние – чувство, което го засягаше лично. Не се боеше от смъртта – беше рискувал и загубил: съдбата се бе обърнала против него. „Но Деорис? На какво я обрекох? Тя трябва да живее – а след нея и нашето дете – това дете!“ Внезапно пред него се изправи истината за деянията му и целия си ужас; Риведа прие отговорността за стореното и разбра, че трябва да изпие до капка горчивата чаша, която сам си бе налял. Притискаше в мрака Деорис към себе си – толкова силно и нежно, колкото му позволяваха оковите, сякаш се опитваше да ѝ даде закрилата, за която бе копняла толкова дълго... А мислите му се виеха и черен водовъртеж.

Но за Деорис сивотата вече не съществуваше, в болката и отчаянието най-сетне бе открила мъжа, когото бе виждала и търсила в мечтите си – под ужасната маска, която той носеше пред света. В този час тя вече не беше уплашено дете, а жена, по-силна от живота в смъртта – силна с любовта си към този мъж, когото така и не можа да намрази. Този внезапен прилив на сила бе преходен и тя го знаеше – но сега, коленичила в мрака до Риведа, съзнаваше единствено любовта си към него. Прегърна окованото му тяло и за двамата времето спря.

Деорис все още го държеше така, когато жреците дойдоха да го

отведат.

2.

Голямата зала на съда бе претъпкана – цветовете на робите се преливаха от бяло и синьо, сиво и кафеникаво. Жреците на Храма – мъже и жени – се бяха изправили в очакване пред издигнатата платформа, където трябва да застанат съдниците. Тъпата се раздели с тих шепот, за да пропусне Домарис, която вървеше бавно напред – медночервеникавата ѝ коса бе единственото цветно петно по нея; лицето ѝ бе по-бяло дори от безупречно бялата ѝ роба. От двете ѝ страни вървяха двама жреци, също облечени в бяло, и внимателно следяха всяка нейна стъпка, за да не падне от изтощение. Но Домарис крачеше уверено; спокойното ѝ изражение не даваше и най-малък израз на мислите ѝ.

Най-сетне стигнаха до платформата; двамата жреци спряха, но Домарис продължи, бавно като съдбата, и се изкачи на платформата. Не удостои с поглед нито изпитата, окована в тежки вериги фигура в подножието на платформата, нито момичето, коленичило пред Риведа, положило глава в скута му така, че разпиляната му тъмна коса се стелеше върху двамата. Обърна се спокойно и зае мястото си между Рагамон и Раджаста. Зад тях лицата на Кадамири и останалите Пазители бяха само неясни сенки, скрити под златовезаните качулки на робите.

Раджаста излезе напред и огледа насъбралите се жреци и жрици очите му сякаш минаваха по всяко отделно лице. Накрая той въздъхна и проговори тържествено:

– Вие чухте обвиненията. Вярвате ли в това, което чухте? Получихте ли необходимите доказателства?

Дълбок, заплашителен, гръмотевичен ропот се надигна в отговор на въпроса му:

– Вярваме! Доказано е!

– Приемате ли вината на този човек?

– Приемаме!

– Каква с вашата воля? – продължи сурово Раджаста. – Има ли милост за него?!

Отново отекна многогласната гръмотевица и затътна като вълните, разбиващи се в скалистия бряг: – Няма милост!

Лицето на Риведа остана напълно неподвижно, но Деорис трепна.

– Каква е вашата воля? – повтори Раджаста. – Осъден ли е той?

– Осъден!

– Каква е присъдата? – продължи Раджаста, но този път и неговият глас му изневери. Знаете какъв с отговорът. Отляво се издига гласът на Кадамири, висок и ясен:

– Смърт за този, който оскверни силата!

– Смърт! – думата отекна страховито в огромната зала и бавно заглъхна в далечен шепот.

Раджаста се обърна с гръб към тълпата и попита съдниците:

– Съгласни ли сте?

– Съгласни сме! – силният глас на Кадамири заглуши останалите; старческият глас на Рагамон и неясните, тихи гласове на другите Пазиители. Накрая и Домарис повтори едва чуто, толкова тихо, че Раджаста се наклони напред, за да чуе:

– Съгласни сме.

– Такава е волята на съдниците. Аз също я приемам – Раджаста отново се обърна, този път към окования Риведа. – Ти чу присъдата си – поде той, – Имаш ли нещо да кажеш?

Студените сиви очи на Риведа срещнаха очите на Раджаста. Мина доста време, сякаш Риведа преценяваше възможните си отговори, обмисляше думи, които биха разтърсили земята под краката на стария жрец – но накрая суровата уста, сега вече покрита от няколкодневна червеникава брада, се отвори едва-едва и Риведа каза учудващо кротко, с нещо подобно на усмивка:

– Нищо. Съвсем нищо.

Раджаста издигна ръце в обичайния жест.

– Присъдата е приета! Огънят пречиства – и ти си осъден на огнена смърт! – старият жрец допълни: – И дано тя пречисти духа ти!

– А неговата саджи? – проникна се някой от дъното на залата.

– Прогонете я от Храма? – извиси се друг глас.

– Изгорете я! Пребийте я с камъни! Магъосница! Уличница! – надигна се буря от омраза, ураган от гласове, като затихна едва след многократните заповеди и укори на Раджаста. Ръката на Риведа държеше здраво рамото на Деорис, челюстта му бе здраво стисната, зъбите му бяха забити в долната устна. Деорис не помръдваше, сякаш беше вече мъртва.

– Тя ще понесе наказанието си – каза строго Раджаста, – но все пак е жена – и носи дете под сърцето си!

– Нима искате да опазите семето на магъосника? – провикна се някой; бурята от гневни гласове отново се надигна и заглуши укорите на

Раджаста.

Тогава се изправи Домарис; залитна за миг, но пристъпи напред. Шумът от постепенно затихна. Пазителката стоеше, изправена като стрела; косата ѝ гореше пред сенките като течен огън. Гласът ѝ бе нисък и спокоен:

– Това не може да стане. Аз залагам живота си за нейния.

Рагамон попита строго:

– С какво право?

– Двете с нея сме обречени на Великата майка – отвърна Домарис; големите ѝ очи помръкнаха, но тя продължи: – Тя е обречена завинаги на Богинята и човешкото отмъщение не може да я достигне. Питайте всяка жрица и тя ще ви го каже – по закона Деорис е недосегаема. Аз поемам нейната вина; аз не изпълних дълга си на Пазителка, не изпълних и сестринския си дълг. Имам и друга вина – с древната сила, поверена ми като на Пазителите, аз проклех този мъж, които сега стои пред нас. – Очите на Домарис спряха аз миг върху предизвикателно вдигнатата глава на Риведа. – Проклех го със силата на небето и земята и проклятието ще го следва живот след живот през кръговете на кармата. Аз произнесох проклятието и съм готова да понеса наказанието си.

Тя отпусна ръце и остана така, загледана в Раджаста очаквайки собствената си присъда.

Раджаста я гледаше с невярващ поглед. Бъдещето се издигаше пред него като черна стена. „Няма ли Домарис да се научи на благоразумие? Сега не ми оставя никакъв избор...“ Раджаста проговори уморено:

– Нека Пазителката поеме отговорността за решението си! Поверявам Деорис на сестра ѝ, докато роди – после ще се решава по-нататъшната ѝ съдба. Но още отсега ѝ отнемам всички права, които е имала като жрица и писар в Храма. – Той помълча, после отново се обърна към множеството. – Пазителката Домарис е произнесла проклятие – възползвала се е от древната сила! Питам ви – зло употребена ли е с властта си?

В залата се разнесоха объркани, противоречиви гласове; единодушното липсваше, хората се колебаеха, гласовете глъхнеха под сводестия таван. Вината на Риведа бе доказана открито и недвусмислено; докато това, за което говореше Домарис, бе мистрия, известна на малцина от високопоставените жреци – повечето от тях бяха по-скоро учудени, отколкото възмутени, а и нямаха точна представа от последиците на нейната постъпка.

Един глас, по-висок от останалите, се надигна над тълпата, в която

хората шушукаха и си руменяха объркани погледи:

– Нека Раджаста сам реши съдбата на ученичката си! – и веднага се надигна буря от гласове: – Раджаста да реши! Той да прецени каква е силата ѝ!

– Тя вече не ми е ученичка! – гласът на Раджаста изплющя като камшик и Домарис се сви, сякаш я бе ударил. – Но приемам отговорността. Да бъде!

– Да бъде! – проумя отговорът, Раджаста се поклони тържествено.

– Решението е взето – обяви той и седна, без да изпуска от поглед Домарис, която все още стоеше прави, но надали щеше да издържи дълго. Едновременно ядосан и натъжен, Раджаста се чудеше дали тя с наясно какво може да излезе от признанието ѝ. Тръпнеше при мисълта за безкрайната поредица от събития, който тя – като негова ученичка и посветена жрица – бе задвижила необратимо. Силата, която ѝ поверена, бе нещо напълно действително и осенено, и когато бе проклела Риведа, тя бе я използвала за нисша, егоистична цел. Нямахше съмнение, че Домарис трябваше и щеше да изкупи вината си – но съзнанието за неминуемото изкупление го караше да изстива от страх. Каква безкрайна, съдбоносни плетеница – възел след възел, живот след живот – и не само Домарис, но и всички, замесени с тази история, щяха да се срещат по пътя на нейното изкупление. Нали и той самият носеше вина за решението на Домарис – а Раджаста не бе свикнал да прехвърля отговорността си другиму.

„А Деорис...“

Домарис бе говорила за мистерията на Каратра, която си оставаше недостъпна за мъжете: с няколко думи бе се откъснала от него, своя духовен баща; съдбата ѝ сега бе в ръцете на Богинята; Раджаста не можеше да стори нищо, нямаше право дори да прояви милосърдие, Деорис също бе отвъд храмовото правосъдие. Единственото решение, което Съветът на жреците можеше да вземе, бе дали сестрите имат право да продължат да живеят в Храма...

Домарис слизаше бавно по стъпалата на платформата. Явно бе съредоточила цялата си воля, за да преодолее слабостта на тялото си. Отиде при Деорис, наведе се над нея и се опит да я изправи. Но младото момиче се възпротивяваше отчаяно, докато накрая Домарис направи знак на двамата жреци, които все така я следваха, да изнесат Деорис от залата. Но щом жреците я докоснаха, Деорис изпищя и се вкопчи с все сили в Риведа.

– Не, не! Никога! Искам да умра е него! Никъде няма да отида

сама!

Магът вдигна очи и се взря в разплакалото лице на Деорис.

– Върви, дете – каза той тихо, – Това с последната ми заповед – после повдигна с ужасно напрежение окованите си ръце и докосна тъмните ѝ къдрици и прошепна: – Помни, ти се закле да ми се подчиняваш докрай. Сега краят дойде. Върви, Деорис.

Деорис рухна на земята, задавена от ридалия, но позволи да я отведат. Риведа я проследи с очи, докато дребната ѝ фигурка изчезна отвъд тежките двери, и този път не се опита да прикрие от никого чувствата, които се изписаха на лицето му. Устните му прошепнаха за пръв и последен път:

– Обичам те!

След дълго мълчание той повдигна отново глава и очните, отново студени като кремък, срещнала сивите очи на жената, изправила се пред него.

– Ето я твоята победа, Домарис – каза той горчиво.

Някакъв внезапен импулс я подтикна да отвърне:

– Не, нашето поражение.

В сините очи на осъдения проблеснаха странни искрици и той се засмя.

– Ти си достоен противник!

Домарис се усмихна леко; никога досега Риведа не бе се отнасял с нея като с равна.

Раджаста се бе изправил отново, за да зададе последния въпрос, който традицията изискваше.

– Има ли някои, които настоява за милосърдие?

Мълчание.

Риведа вдигна отново глава и се взря право в лицата на обвинителите си. В погледа му нямате и следа от молба. Домарис проговори тихо:

– Аз настоявам за милосърдие, почитаеми съдници. Не забравяйте – той можеше да я остави да умре! Спасил е Деорис, излагайки на опасност собствения си живот – ако бе я оставил да умре, никой нямаше да разбере какво се е случило! Той я е спасил, за да живее с белезите – постоянно доказателство за вината му! Дори това да е само перце спрямо тежестта на греховете му – не забравяйте, на везните на боговете понякога едно перце може да спаси човешка душа! Моля за милосърдие!

– Това е твое право – каза пресипнало Раджаста.

Домарис извади от диплите на бялата си роба златната кама, която

някога бе получила като символ на длъжността си.

– Това е за теб – каза тя и сложи камата в ръката на Риведа. – Дано боговете имат милост и към мен.

Обърна се и белите ѝ одежди, извезани със злато, се изгубиха сред слисаната тълпа.

В продължение на един безкраен миг Риведа оглеждаше оръжието в ръката си. Съдбата бе решила единственият дар на Домарис за него да е смъртта – и това бе най-ценното, което би могла да му дари. Зачуди се прав ли е бил Микон – вярно ли беше, че той, Домарис, Деорис, самият Риведа, са посели семената на безкрайна верига от човешки съдби, която ги е свързала завинаги. Щяха ли да се срещнат отново след тази раздяла – отново и отново, живот след живот?...

Той се усмихна – спокойна, мъдра усмивка на учен. Искрено се надяваше Микон да е сгрешил.

После се надигна и подаде символа на милосърдието на Раджаста – от векове камата на милосърдието имаше само символистична роля – и прие в замяна широка златна чаша, украсена със скъпоценни камъни. Магът я поддържа в ръцете си и я огледа, както бе огледал преди това камата; мислеше със странната, почти чувствена наслада на аскет за покоя, които го очакваше отвъд, в мрака; в мрака, който бе обичал, към който се бе стремил цял живот. Целият му живот бе само пътека, която водеше към този върховен миг; с последна, полуосъзната мисъл, той си каза, че единственото, което е търсил, е бил този покой – и че е можел да го постигне със значително по-малко усилия.

Риведа се усмихна.

– Пия за чудния свят на Нощта – произнесе той ясно и пресуши чашата на смъртта на един дъх; после я вдигна с последни сили, засмя се и я запрати точно и уверено към платформата, където стояха съдниците. Чашата удари Раджаста в слепоочието и старият жрец рухна в безсъзнание – в същия миг, в които самият Риведа се отпусна, сред звън на вериги, мъртъв на земята.

Осма глава НАСЛЕДСТВОТО

1.

Животът продължи така естествено с ежедневните грижи и проблеми, че Деорис не можеше да възприеме случилото се. Струваше ѝ се, че живее зад стъклени стени; в съзнанието си бе избягала обратно, в далечните дни, когато тя и Домарис биха още деца, и растяха в дома на баща си. Беше се вкопчила в тези отдавнашни спомени, и ако през изградената защитна стена пробиеше мисъл за настоящето, тя решително я пропъждаше.

Тялото ѝ все повече натежаваше от обещанието за идващия живот, силен и непреклонен, но Деорис не искаше да мисли за нероденото си дете. Умът и бе спуснал защитната бариера пред това, което се бе случило през онази нощ в гробницата на Безименния бог – и само кошмарите ѝ припомниха миналото и я караха да се буди разплакана. „Какъв ли демон нося под сърцето си? Какво е това чудовище, което ще излезе на бял свят?“

Подсъзнателно, без да може да облече тези свои усещания и мисли, тя бе възмутена, уплашена и озадачена. Тялото ѝ – крепостта на нейната същност – вече не беше изцяло нейно. Чувстваше детето като натрапник – най-вече защото се боеше от упомоначението, което бе накарало Риведа да я направи майка: боеше се дори да си представи какви помисли с имал той за бъдещето на това дете.

Мразете собственото си тяло, имаше се за омърсена – и грозна. Беше започнала да притяга широк колан около надутия си корем, за да възвърне поне външно подобие на някогашната си фигура. Разбира се, обличате се достатъчно плътно, та никой да не предположи, че носи колан – пазеше се особено от Домарис.

Домарис имаше известна представа от чувствата на сестра си – можеше дори донякъде я разбере; страхът, нежеланието да си спомня преживяното и да се изправи лице в лице с бъдещето, ужасът, отчаянието. Позволи на Деорис да прекара известно време в това полусънно мълчание надявайки се, че тя сама ще намери сили да излезе от него... Но накрая ѝ се наложи насилствено да я изтръгне от апатията. Подтикната бе от напълно действителна опасност.

– Деорис, ако продължаваш да носиш този колан, детето ти ще се роди осакатено – Домарис говореше кротко, със съчувствие, като на малко дете. – Би трябвало да знаеш това!

Деорис отметка рязко глава.

– Няма да разнасям напред-назад позора си, та всяка храмова уличница да може да ме сочи с пръст и да преценява кога ще родя!

Домарис покри за миг лицето си с ръце, изпълнена с болезнено състрадание. Вярно бе, че в дните след смъртта на Риведа се намериха хора да тормозят Деорис и дай се присмиват. Но това – това бе насилие над природата! При това го вършеше Деорис, която някога бе жрица на Каратра!

– Слушай, Деорис – каза тя. За първи път, откакто ги бяха сполетели скорошните нещастия, си позволяваше да разговаря със сестра си с по-остър тон. – Ако си толкова чувствителна, стой си в нашето жилище и се разхождай само и нашия двор, където никой няма да те види! Но аз няма да допусна да навредиш на себе си и на детето!

Домарис рязко дръпна сестра си към себе си и започна да развързва стегнатите връзки на колана; под него се видяха широките, вдлъбната В кожата белези, останали от пристягането.

– Горкото ми момиче! Как си могла да се самоизтезаваш така!

Деорис свърна лице и замълча. Домарис въздъхна. „Трябва да се отучи от това идиотско отричане на очевидните истини!“

– За теб трябва да се полагат грижи – каза тя на глас. – Ако ти е неприятно да го нрава аз, ще повикаме някой друг.

Деорис се обърна бързи и възкликна уплашено:

– Не! Не, Домарис, не ме оставяй. Нали няма да ме оставиш?!

– Не бих могла, дори да исках – отвърна Домарис: после, в опит да поразведри настроението, подразни сестра си: – Вярно е, че дрехите вече не ти стават, но бива ли заради това да се подлагаш на такива мъки?

Деорис й отвърна с обичайната си бледа, апатична усмивка.

Домарис се зае да рови из дрехите на сестра си. След малко се изправи и възкликна учудено:

– Но ти нямаш никакви други дрехи! Трябваше да помислиш и за това...

Деорис се обърна и изпадна във враждебно мълчание; Домарис разбираше, че сестра й просто не бе пожелала да мисли за напредващата си бременност. Без дума повече, тя се обърна, излезе от стаята и отиде да порови из своите сандъци и ракли. Най-сетне откри тънко, леко платно в светли тонове – достатъчно много, за да може от него да се ушие

широка, свободно падаща роба. „Така се обличах преди раждането на Микаел“, каза си тя замислено. Тогава бе много по-слаба – и старите ѝ роби сега щяха да стоят добре на Деорис.

– Хайде – каза тя весело, когато се върна при сестра си, налагайки си да не мисли за времето, когато тя самата бе носила тези дрехи, – ще те науча на нещо, което със сигурност знам по-добре от теб! – и тя накара Деорис да се изправи и започна да ѝ обяснява как да подрежда диплите на широката роба.

Реакцията на сестра ѝ я свари съвсем неподготвена. Деорис незабавно сграбчи финото платно, изтръгна го от ръцете на сестра си, разкъса го с гневен жест и го хвърли на пода. После и тя се свлече на студениите каменни плочи и диво зариди.

– Не искам, не искам, не искам! – хлипаше Деорис. – Остави ме на мира! Казах ти, не искам! Никога не съм искала това дете! Върви си, просто си върви! Искам да бъда сама!

2.

Беше късна вечер. Опит бе изпълнена с трепкаща сенки. Бледи пламъчета танцуваха на воднистата светлина по косите на Домарис и се плъзгаха по единственият чисто бял кичур на слепоочието ѝ. Лицето ѝ бе все така болезнено слабо, тялото и носеше трайните белези на отпадналост и мъчително изтощение. Лицето на Деорис бе също бледо и измъчено, двете чакаха, притихнали, изтръпнали от страх.

Домарис бе облякла синята си роба на служителка на Карагра и бе прибрала косите си в обичайната златна мрежа. Беше накарала и Деорис да се облече по същия начин – това бе единствената им надежда.

– Домарис – каза Деорис много тихо, – какво ще стане сега?

– Не зная, мила – по-възрастната жена хвана здраво студените пръсти на сестра си в своята мъртвешки бледа ръка и изпъкнали сини вени – Но вярвай ми, те няма да ти навредят по никакъв начин. Никой не може да противопостави на обета ни.

Домарис тихичко въздъхна – тя самата не бе толкова уверена в думите си. Беше предприела единствено възможното, за да спаси сестра си, и несъмнено бе успяла – поне дотук – инак Деорис щеше да сподели съдбата на Риведа. Но оставаше извършеното светотатство – против вярата и закона, Деорис бе заченала детето си в ужасен, богохулен ритуал. Можеше ли дете, заченато така, да бъде прието в кастата на жреците?

Макар че нито за миг не бе съжалила за решението си, Домарис ясно съзнаваше своята привързаност; последиците можеха да бъдат много опасни – и непредвидими. Собственото ѝ дете беше мъртво, и под прилива на тежката скръб тя знаеше, че не бе очаквала нищо друго. Бе приела вината си, но бе решила – с присъщата си спокойна, но непреклонна твърдост – че ще направи всичко възможно детето на Деорис да оживее. Бе поела отговорността за Деорис и нероденото и нямаше намерение да отстъпи и крачка от решението си.

Но е тя не преставаше да си задава въпроси – какво ли бе детето, заченато по налудничавите планове на Риведа? Какво изчадие можете да се роди след онзи светотатствен ритуал? Можете ли да накара сестра си да се почувства негова майка?

Вратата се отвори и съдниците влязоха в стаята, Домарис стисна здраво ръката на Деорис и двете се изправиха на крака. Пред тях стояха Петимата мъдреци в церемониалните си одежди; Карахама и двете ѝ помощнички; Раджаста и Кадарими – златовезаните им мантии излъчваха слабо сияние в полумрака; а зад Карахама се бе изправила мрачна, слаба, почти безплътна фигура, обвита до неузнаваемост и сиви воали – дългите си, тесни ръце бе скръстила пред гърдите си. Но под сивите воали гореше синият цвят на ритуалните одежди, а силно прошарената ѝ червеникава коса беше увенчана с диадема от сапфири – тя доказваше, че слабата, състарена жена е висша служителка на Каратра, посветена в храмовете на Атлантида – и дори Петимата мъдреци поздравиха почтително Малейна. Тя отвърна е едва забележимо кимване – лицето ѝ бе толкова ужасно изпито, че приличаше по-скоро на череп.

Очите на Раджаста бяха изпълнени със скръб, а Домарис си каза, че забелязва проблясък на съчувствие в хлътналите очи на Малейна, но останалите лица бяха строги и напълно безизразни. Карахама с усилие прикриваше тържеството си. Колко пъти бе съжалила Домарис за безразсъдните си думи, произнесени преди толкова години – отдавна бе разбрала, че си е спечелила страшен враг. „Така се гради кармата – би казал Микон... Микон!“ Опита се да си повтаря името му, да си представи лицето му, за да се почувства по-уверена, но не успя. Дали Микон би одобрил постъпката ѝ? Той не бе нарушил закона, за да защити Рейота, дори когато го бяха подложили на мъчения!

Домарис срещна студения поглед на Кадарими и изтръпна – знаеше, че от него не могат да очакват милост – само хладно и безпристрастно правосъдие. Безжалостният огън на фанатизма горете в очите му – и с това донякъде напомните на страшната природа на Риведа, която

толкова бе изплашила Домарис.

Първи заговори Рагамон стария. Той описа накратко положението: Адсарта, някогашна жрица на Каратра, бе приела да стане саджи на прокълнатия и осъден на смърт Риведа – сега тя носеше дете, заченато в неопируемо светотатство. В пълно съзнание за стореното, Пазителката Изарма бе решила да се обвърже с отстъпницата Адсарта в прастария и свещен ритуал, обричайки се до края на времето на Великата майка – защото по този начин можеха да избегнат правосъдието на хората...

– Вярно ли е всичко, което казах? – попита Рагамон.

– Почти – отвърна уморено Домарис. – Има някои малки различия, но вие не бихте ги приели.

Раджаста срещна погледа ѝ.

– Имат право да представиш случаят от своя гледна точка, дъще.

– Благодарни – Домарис склони здраво ръце пред тялото си. – Първо, Деорис никога не е била саджи. Вярвам, че Карахама ще свидетелства за това. Отговори, Карахама – ти, която си ми посече от сестра – Домарис умишлено употреби ритуалната фраза, разчитайки на едно свое предположение, – нали жена, достигнала своята зрелост, не може да бъде взета за саджи?

Карахама бе пребледняла от ярост. Очите ѝ гориха – тъкмо тя, Карахама, бе принудена със силата на положената клетва да помага на Домарис във всичко!

– Вярно е – процеди тя през зъби – Деорис не беше саджи, а шакти садхана, тази титла я прави недосегаема дори за жреците на Светлината.

Домарис продължи тихо:

– Обвързахме се пред Каратра не толкова, за да я защитя от наказания или насилие, а за да я поведе отново по пътя на Светлината.

Като забеляза скептичното изражение на Раджаста, Домарис добави импулсивно:

– Деорис също е родена под знака на Светлината, както и аз, и... мисля, че детето и също трябва да бъде спасено.

– Истина е – промърмори Рагамон стария, – и все пак – как дете, заченато и такова страшно богохулство, би могло да бъде прието от Великата майка?

Домарис гордо изправи глава.

– Ритуалите на Каратра – заяви тя твърдо, – не правят никаква разлика между жените. Жриците ѝ могат да бъдат от кралска кръв – могат да бъдат робини... могат да бъдат дори от „несъществуващите“ хора – очите ѝ срещнаха спокойно горящия поглед на Карахама, – Така ли е,

сестро?

– Така е, сестро – призна пряко сили Карахама – и Деорис би била защитена, дори ако бе приела да стане саджи.

В присъствието на Малейна Карахама не смееше да мълчи – преди години Малейна се бе смилила над отритнатата Карахама; не беше случайност и случайност и това, че самата Малейна се бе заела с обучението на Демара. Трите дъщери на Талканон срещнаха погледите си и само Деорис не издържа и сведе очи; Домарис и Карахама стояха така около минута – сивите очи на едната вперени в кехлибарените очи на другата. Нямаше обич и този поглед – само съзнанието, че ги свързва клетва, когато ги правеше почти толкова близки, колкото бяха Домарис и Деорис.

Кадамири прекъсна напрегнатото мълчание, е резкия си глас.

– Стига за това! Изарма не е невинна, но сега няма да обсъждаме нейната вина. Важно е да решим каква ще бъде съдбата на Деорис – и още нещо – детето на Черното светилище не бива никога да види белия свят?

– Какво искаш да кажеш? – попита строго Малейна.

– Риведа е създал това дете в светотатствен ритуал. То не може да признато от никого, не може да бъде прието в никоя каста. То не бива да идва на този свят! – гласът на Кадамири бе студен и непреклонен като самата му личност.

Деорис стисна конвулсивно ръката на сестра си и Домарис проговори плахо:

– Не е възможно да искате...

– Нека погледнем истината в очите, сестро – прекъсна я Кадамири.
– Знаеш много добре какво искам да кажа. Карахама...

Майка Изоуда възкликна възмутено:

– Това е нарушение на законите!

Но гласът на Карахама се разнесе, мек и мелодичен, милващ като ласка.

– Кадамири е прав, сестро. Законът срещу премахването на плода се отнася само до служителите на Светлината – и става дума само за деца, приети и признат от Закона. Нищо не може да ни забрани да унищожим плода на черни ритуали. За самата Деорис ще с по-добре да се отърве от това ужасно бреме. – Карахама продължи да ниже думите си с глас, по-сладък от мед, но под плътните си вежди отправи към Деорис поглед, пълен с такава открита омраза, че момичето изтръпна. Карахама бе някога нейна приятелка и наставница – а сега... През изминалите седмици Деорис бе привикнала на студени и презрителни погледи;

знаеше, че хората странят от нея в суеверен страх и шушукат зад гърба ѝ; дори Елис, колкото и да се притесняваше да не я оскърби, постоянно си намиреше поводи да държи Лиза далеч от нея... Но яростната омраза в очите на Карахама бе нещо съвсем друго и Деорис се почувства съвсем смазана.

„За себе си тя е права, каза си тъжно Домарис. Има ли човек, роден в кастата на жреците, който би понесъл равнодушно историята на зачеването на това дете?“

– За всички, и най-вече за Деорис, ще е най-добре – настояваше Карахама, – ако детето никога не види бял свят.

Малейна пристъпи напред и само с един жест накара Карахама да замълчи.

– Адсарта – поде строго жената-маг, и употребата на храмовото ѝ име накара дори отпадналата от постоянни терзания Деорис да трепне и да вдигне глава, – истина ли е това, че детето ти е било заченато в Светилището на Мрака?

Домарис отвори уста, но Малейна каза сухо:

– Моля те, Изарма, остави я да отговаря сама. Детето е било зачехано в нощта на Надира, нали?

Деорис потвърди шепнешком.

– Регистрите в храма на Каратра показват – и това може да бъде потвърдено и от майка Изоуда – каза е хладен тон Малейна, – че всеки месец, в дните на тъмната луна, Деорис е била освобождавана от задълженията си, защото по това време е била нечиста – отбележете, периодите са абсолютно еднакви всеки път. – Устните на Малейна потрепнаха болезнено, защото си спомни забравеното от всички дете, което бе единствената приятелка на Деорис по онова време – Нощта на Надира тогава бе под тъмната луна... – тя замълча, но Домарис и мъжете гледаха озадачено – единствено в кехлибареножълтите очи на Карахама проблесна искрилка разбиране – Не виждате ли – продължи вече по-нетърпеливо Малейна, – преди да започне да се занимава с черна магия. Риведа бе лечител. Сивите магове спазват ефектно собствените си правила. В дните, когато една жена е нечиста, Риведа не би я допуснал изобщо до себе си! Що се отнася до участието и в такъв ритуал – та нали то би обезсмислило самото му намерение! Трябва ли да ви обяснявам елементарните закони на природата? Риведа може да е бил злодей, но вярвайте ми, на беше глупак!

– Е, Деорис? – тонът на Раджаста бе все така безразличен, но по лицето му проблесна слаба надежда.

– Какво стана в нощта на Надира? – настоя Малейна.

Деорис пребледня като смъртник и се вцепени; не си позволяваше изобщо да мисли.

– Не... – прошепна тя, – тогава не бях нечиста! Не бях!

– Риведа беше луд! – изфуча презрително Кадамири. – Значи е провалил собствените си планове – и какво от това? То също е богохулство! Не разбирам мисълта ти, Малейна.

Малейна се изправи като свещ и срещна твърдо погледа му.

– Щом през нощта на Надира Деорис не е била нечиста – заяви тя с тънка усмивка, – това може да означава само едно – тя вече е била бременна от Риведа и целият ритуал се е превърнал и глупав маскарад, провален от самия Велин маг! – жената-маг помълча и завърши. – Хубава шега, няма що!

Деорис лежеше на пода в безсъзнание.

Девета глава ПРИСЪДАТА НА БОГОВЕТЕ

1.

След дълги разисквания присъдата бе произнесена: Домарис бе пробудена завинаги от Храма на Светлината. Макар и изгнаница, тя нямаше да си тръгне опозорена – оставаше си посветена жрица, никой не можеше да ѝ отнеме заслугите. Но беше длъжна да замине сама. Нямаше право да вземе със себе си дори Микаел, защото той бе поверен от покойния си баща на грижите на Раджаста. Беше определено и мястото, където щеше да отиде в изгнание – Новият храм в Атлантида, близо до Ахтарат.

За Деорис нямаше присъда; не можеше да бъде определено наказание преди раждането на детето ѝ. Поради клетвата, който ги свързваше, Домарис имаше правото да остане при сестра си до раждането. Никакви други отстъпки не можеха да бъдат направени.

През един следобед, няколко дни по-късно, Раджаста седеше сам в библиотеката. Пред него лежеше разтворен свитък – но мислите му явно блуждаеха. Постоянно са припомняше бурния спор, който се бе разгорял между съдниците, след като изнесоха припадналата Деорис.

– Те не се крият зад мизериите, Кадамири – беше казала мрачно

Малейна. – Аз съм служителка на Ни-Терат – която тук наричат Каратра – и видях Знака, който не може да бъде измама.

Кадамири бе изпаднал в неудържим пристъп на гняв.

– Значи и двете не могат да бъдат наказани, така ли? Едната е практикувала черна магия – дори детето ѝ да не е било заченато през онази нощ, тя доброволно е приела ритуала, в който то е трябвало да бъде заченато – а Другата е злоупотребила със свещените мистерии! Нека тогава всички отстъпници, еретици и разбойници положат такъв обет и да приключим с правосъдието на Храма!

– Домарис не е злоупотребила – настоя Малейна. Лицето ѝ бе сиво от преумора – Всяка жена има право да призове закрилата на Тъмната майка и ако тя отвърнала на молитвата ѝ, никой не може ѝ противостои. Освен това те ще изтърпят наказанието си, жрецо! Те са приели да бъдат съдени от боговете, и ние не можем да прибавим нищо към тази присъда! Нима не знаеш – тя не успя да прикрие ужаса, който трептеше в гласа ѝ, – не знаеш ли, че те са се обвързали – себе си и нероденото дете – в една карма до края на Времето. През всеки свой живот – помисли, Кадамири, не само сега, а живот след живот – те са свързали завинаги. Никога едната няма да може да се радва на дом, любов и деца, защото ще я разкъсва мъката на другата, на която те ще бъдат отказани! Ако едната срещне любов, с тази любов ще разкъса душата на другата! Никога няма да бъдат свободни, докато не изкупят вината си до края; сърцата на двете ще страдат, за да изкупят живота на едната. Да, ние бихме могли да ги накажем – тук и сега. Но те съзнателно приеха присъдата на Тъмната майка – и ще понесат наказанието си, докато заглъхне кармичното ехо от проклятието на Домарис – и Риведа получи свободата си. – Думите на Малейна отекваха във въздуха, се пълно мълчание; ековете постепенно затихваха. След малко състарената жена прошепна: – Какво значение има човешката присъда пред това?

Дори Кадамири не намери отговор на въпроса ѝ. Стоеше неподвижен, сключил ръце пред себе си, докато останалите напуснаха един по един залата – и никой не разбра какво изразяваше жестът му – молитва, гняв или ужас.

2.

Раджаста бе разчел предсказанията на звездите за нероденото дете на Деорис. Той повика Домарис при себе си и разви пред нея големия

свитък, изпъстрен с многобройни знаци и образи.

– Малейна беше права – каза той, – Деорис е излъгала. Не е възможно детето и да е било заченато у нощта на Надира. Изключено е.

– Деорис не би излъгала под клетва, Раджаста.

Раджаста се взря проницателно в така добре познатите му черти.

– Все още ли й вярваш? – той помълча и кимна. – Ако само Риведа знаеше за бременността и – колко хора щяха да бъдат живи до днес! Не мога да си представя нищо по-безсмислено от въвличането на бременна жена в такъв... ритуал. – В гласа му се долавяше студена ирония, напълно неприсъща на характера му.

Домарис притисна ръце към гърлото си и прошепна безсилно:

– Тогава... тогава няма опасност детето а да е някакво адско изчадие, както тя се опасява.

– Не – чертите на Раджаста омекнаха. – Само да бе казала на Риведа) – повтори жрецът. – А той отиде на смърт твърдо убеден, че я е осквернил с плода на черна магии!

– Но нали такова е било намерението му – очите на Домарис бяха студени и безмилостни, – Хората носят отговорност за намеренията си – не само за делата си.

– И той ще плаща в продължение на векове – отбеляза Раджаста. – Това бе неминуемо дори без твоето проклетие.

– Както и моята прошка не би облекчила кармата му – отвърна Домарис и от очите й внезапно се зародиха сълзи. – Все пак, ако знаеше, смъртна му щеше да бъде по-лека...

Раджаста й подаде свитъка.

– Деорис е жива – напомни й той. – Където и да е Риведа сега, Домарис, най-страшно за него би било Деорис да мрази детето му – детето на Риведа, който се прекланяше пред силата на живота с всичко най-добро, което имаше у себе си; тя, някогашната жрица на Каратра, да изтезвава насилствено тялото си, да рискува да роди изрод!

Домарис го зидаше смаяна.

– Да не мислиш, че нищо не знам? – попита меко Раджаста. – Сега върви дай й това – и я убеди, че няма никаква причина да ненавижда нероденото си дете.

3.

Раджаста влезе сред шепота на надиплените си бели одежди и

бързо се отправи към неподвижната фигура, която лежеше на тесен нар в мрачните стая, която много приличаше на отшелническа килия.

– Лежи спокойно, братко – кимна той, – не, не се опитвай да ставаш!

– Днес е малко по-добре – отбеляза Кадамири, който седеше на малко столче при прозореца. – Струва ми се, че иска да разкаже нещо, но явно иска да разговаря само с теб.

Раджаста кимна и Кадарими незабавно излезе.

Старият жрец седеше на мястото му и се загледа в лицето на мъжа, който някога бе ученик на Риведа. Дългата болест бе изтощила и изменила някогашния принц на Атлантида до неузнаваемост, но Раджаста нямаше нужда от уверенията на Кадарими, за да разбере, че разсъдъкът на Рейота от Ахтарат е здрав като неговия.

Сега, когато лудостта бе напуснала погледа му, Рейота изглеждаше обзет от мрачна решителност. Строгите му очи гледаха сериозно и проницателно. Косата му бе подстригана почти до корен по време на болестта и сега по главата му бе покрита със съвсем къси, тъмни къдрици. Облечен бе в одеждите на млад жрец Раджаста знаеше, че Рейота е на двадесет и четири години, но сега му се струпаше още по-млад.

Внезапен прилив на милосърдие го накара да каже:

– Братко, никой не може да носи отговорност за това, което е извършил, докато душата му с била извън тялото.

– Ти си... добър човек – каза колебливо Рейота. Беше мълчал толкова дълги години, че гласът му бе като ръждясал от неупотреба. Всеки път, когато проговаряше, думите му излизаха от устните неуверено и със заекване. – Но аз... имам грехове... отпреди, – И той добави с вече съвсем несигурен глас: – Как може човек да допусне да загуби, душата си, сякаш става дума за някаква играчка или украшение?!

Раджаста забеляза нарастващата възбуда и очите му и каза строго, но все така кротко:

– Спокойно, синко, иначе болестта отново ще те обземе. Кадамири ми каза, че си искал да ми кажеш нещо; говори, но само ако обещаеш да не се вълнуваш прекалено...

– Ли-лицето... това лице, което ни-никога не се изтри от паметта ми! – започна хрипливо Рейота. Гласът му постепенно ставаше по-уверен – Беше едър мъж – не много висок, но масивен, даже пълен. Ръ-ръцете му бяха огромни; имаше масивна челюст, широк нос; големи зъби и тъ-тъмна коса, посивяла на слепоочията... и та-такива очи! И устата му... жестоката му усмивка – като на огромен тигър! Той... понякога

изглеждаше толкова жизнерадостен и добродушен – ни-никой не би предположил какво зло таи в душата си... дебелите, изсветели от слънцето вежди... Говореше грубо, рязко...

Раджаста имаше чувството, че се задушава. Едва намери сили да каже:

– Продължавай!

– Две неща... два белега... ня-няма никога да забравя – имаше разстояние между предните зъби и... очите! Виждал ли си очите на жрицата Карахама? Очи на котка... на тигър... на хищник! Нейните очи са досущ като неговите...

Раджаста покри ръцете си. Стотици спомени нахлуха в съзнанието му. „Бил съм по-слян от Микон! Глупак! Глупак! Как можах да не се усъмня в разказа на Микон за добрите хора, които го били довели в дома на Талканон! Доверчив глупак...“ Раджаста стисна зъби, свали ръце от очите си и попита все така зададено:

– Знаеш ли кого описа току-що, синко?

– Да – главата на Рейота се отпусна обратно на възглавницата. Убийствена умора се изписа на лицето му. Беше убеден, че Раджаста не е повярвал на думите му. – Да, знам. Върховния управител Талканон.

А Раджаста повтори горчиво, все още невярващ:

– Талканон!

Десета глава ЧЕРНИ СЕНКИ

1.

Домарис постави свитъка в скута на сестра си.

– Можеш ли на разчиташ знаците на звездите, Деорис? – попита тя кротко. – Аз самата почти не съм ги учила.

Деорис кимна безразлично.

– Карахама ме научи преди години. Защо?

– Раджаста ме помоли да ти предам това: Не – прекъсна тя сестра си, която понечи да възрази, – ти отказваше да погледнеш истината в лицето, но сега трябва да предприемем нещо. Детето ти трябва да бъде признато. Ако собственото ти положение ти е безразлично, помисли на какъв живот осъждат детето си!

– Има ли някакво значение? – понита отпуснато Деорис.

– За теб може би не – отвърна Домарис, – но за детето ти – което трябва да живее и ще живее – разликата е огромна. Сега решаваме дали ще живее като човек или ще бъде навеки отхвърлено от себеподобните си! – Очите ѝ се спряха на младото, но белязано от скръбта лице. – Раджаста казва, че ще имаш дъщеря. Нима искаш да я осъдиш на участта на Демара?

– Не! – извика неволно Деорис. После отново се отпусна и на лицето ѝ се изписа пълна безнадеждност. – Но кой би ме приел – сега?

– Имаш вече едно предложение.

Въпреки преживяното, Деорис си оставаше съвсем младо момиче, и неволно любопитство оживи лицето ѝ.

– Кой?

– Някогашният ученик на Риведа – Домарис не направи опит да поднесе по-внимателно новината; Деорис и без това бе свикнала да си затваря очите пред всяка неприятност. Нека сега се справи сама!

[???] му се плъзгаха по измененото ѝ тяло; но тя не видя колко тъга и съчувствие имаше в погледа му.

Церемонията, макар и кратка, се стори на Деорис безкрайна. Само силната ръка на Рейота, на който се опираше, можа да ѝ вдъхне кураж да произнесе почти шепнешком необходимите отговори; треперете толкова силно, че когато коленичиха заедно за благословията, Рейота трябваше да я прикрепя, за да не падне.

Накрая Рагамон попита:

– Какво име ще носи детето?

Деорис изхлипа на глас и погледна умолително Рейота – тогава очите им се срещнаха за първи път.

Той ѝ се усмихна, после се обърна към Петимата мъдречи и каза спокойно:

– Предсказанията на звездите бяха разчетени. Дъщеря ми ще носи името Ейланта.

„Ейланта!“ Деорис бе достатъчно добре обучена, за да разбере значението на това име. Ейланта – последицата на причината, вълната от хвърления камък... силата на кармата.

– Бъди добре дошла тогава, Ейланта – отвърна жрецьт – и от този

миг детето на Деорис бе и дъщеря на Рейота – все едно, че бе зачената от него. Звучните слова на благословията отекваха над приведените им глави; после Рейота помогна на младата жена да стане; тя веднага понечи да се отдръпне от него, но той я отведе съгласно изискванията на ритуала до външната врата, където спря и задържа за миг пръстите ѝ в своите.

– Деорис – каза той сериозно, – не... не искам да те обременявам из-излишно. Знам, че не си добре. Но има неща, който трябва да си кажем. На нашето дете...

Деорис изхлипа на глас, издърпа ръцете си от неговите и хукна. Рейота извика името ѝ – наскърбено и учудено, после забърза след нея, уплашен, че тя може да се препъне и да се удари.

Но когато зави зад ъгъла, Деорис не се виждаше никъде.

3.

Деорис спря да тича чак когато стигна един отдалечен край на градината. Изведнъж осъзна, че се е озовала много по-далеч, отколкото бе искала. Никога преди не бе идвала тук и съвсем не бе уверена, че знае коя от многото разклоняващи се пътеки води към къщата на майка Изода. Обърна се назад, заоглежда се, но така и не можа да разбере къде точно се е озовала – нито пък накъде трябваше да тръгне; в същия миг една фигура, която бе стояла приведена зад близкия храст, се изправи, и Деорис застана очи в очи с Карахама. Тя отстъпи неволно, изтръпнала от страх.

Очите на Карахама гориха с мрачен огън.

– Ти! – жрицата сякаш изплю презрително думата. – Дъщеря на Светлината! – Синята дреха на Карахама бе скъсана на много места; несресаната ѝ коса висете разбъркано около подутото ѝ лице; очите ѝ бяха възпалени, устните оголваха зъбите ѝ като на хищно животно.

Деорис почувства, че я обзема, дива паника – отстъпваше по-назад, но гърбът ѝ опря в стена – а Карахама пристъпи толкова близо, че почти я докосваше. Деорис разбра с отчайваща яснота, че Карахама беше полудяла.

– Мъчител на малки деца! Вещица! Кучка! – гласът на Карахама бе подобен на животинско ръмжене. – Гордата дъщеря на Талканон! О, по-добре да бях умряла като дете пред градските стени, отколкото да доживея този ден! И ти, заради която страдах толкова, дъщерята на

Благородната жрица, която не можеше да падне дотам, че да погледне горката ми майка – какво ще кажеш за Талканон сега, дъще на Светлината? Когато жреците привършат с него, ще му се иска да се беше обесил като Демара! Или може би гордата Домарис ти е спестила и това? Разкъсай дрехите си, скуби косите си, дъще на Талканон! – с дивашки кикот Карахама протегна сгърчените си пръсти и разкъса дрехата ш Деорис отгоре надолу.

Деорис пищеше ужасено и придърпваше разкъсаната дреха около тялото си, опитвайки се да се измъкне, но Карахама я беше притиснала към стената.

– Разкъсай дрехите си, дъще на Светлината! Дъщерята на Талканон – на предателя Талканон, който днес ще умре позорно! Сестрата на Домарис, която бе пропъдена като уличница от Храма, пропъдена от Арват, защото утробата ѝ е прегоряла и безплодна! – Карахама плю и блъсна Деорис в ронещата се стена. – Ами ти – сестричката ми, малката ми сестричка! – тя повтори отново любимата фраза на Домарис и думите прозвучаха ужасно, като присмехулно ехо.

– Ти носиш под сърцето си сестра на децата, на които причини само страдания! – Кехлибарените очи на Карахама проблясваха през миглите ѝ – после изведнъж се разшириха неестествено – безизразни и зачервени, и тя закрещя: – Нека само робини и дъщери на уличници стоят до леглото ти! Дано родиш чудовище!

Коленете на Деорис се подгънаха и тя бавно се свлече на посипаната с пясък пътека. Пръстите ѝ драскаш по ронещите се камъни на оградата.

– Карахама, Карахама, не ме проклинай! – изплака тя. – Боговете са ми свидетели, не съм искала да им сторя зло!

– Тя не искала да им стори зло – започна да припява насмешливо Карахама.

– Карахама, кълна се, че те обичах! Обичах и дъщеря ти! Не ме проклинай!

Внезапно Карахама също коленичи пред нея. Деорис трепна и се отдръпна – но налудничавата светлина бе изчезнала от погледа на жрицата. Тя се изправи бавно и внимателно помогна на Деорис да стане. Очите под разбърканите коси гледаха разумно – и с безкрайна скръб.

– Такава бях и аз някога, Деорис – изгубила невинността си и дълбоко наскърбена. Ти също не си невинна – но аз няма да те прокълна.

Деорис захлипа от облекчение. Лицето на Карахама, изкривено от болка, заплува неясно пред пълните ѝ със сълзи очи. Ронливите камъни

на оградата се забиваха болезнено в гърба ѝ, но тя не можеше да стои права, без да се под пира на нещо. Изведнъж чу съвсем наблизко спокойния, равномерен плисък на морски вълни и разбра къде се намират.

– Ти не си виновна – продължи тихо Карахама. – Не беше виновен и той – но и аз не съм виновна, Деорис! Всичко това са сенки... но колко черни са тези сенки, сестричке! А сега върви, върви си спокойно... часът ти е дошъл – и дано един ден и ти не проклинаш като мен!

Деорис покри лице с ръцете си – и мракът я погълна, отвори се като шеметна бездна пред краката ѝ и тя чу отчаяния си вик, докато падаше... И падаше... И продължи да пада цяла вечност, докато накрая загасна и слънцето.

Единадесета глава ВИДЕНИЯ

1.

Когато Деорис не се върна, Домарис започна сериозно да се безпокои и накрая тръгна да я търси – но без успех. Сенките ставаха все по-дълги, а Домарис продължавате да търси; безпокойството и отстъпи място на тревога, а тревогата – на ужас. Думите, които Деорис бе хвърлила в лицето ѝ преди години, зазвучаха с ужасяваща яснота: „В деня, когато разбере, че съм бременна, ще се хвърля в морето...“ Накрая, болна от страх, Домарис отиде при единствения човек в земите на Храма, с когото изобщо би могла да говори за Деорис – при Рейота, и го помоли за помощ. Рейота бе не по-малко уплашен от нея. Заедно с няколко прислужници двамата продължиха да търсят цяла нощ на мрачната червеникава светлина на сигналния огън, по пътеките и в хрусталаците край оградите. Едва на зазоряване откриха мястото, откъдето бе паднала; част от оградата стена беше паднала, и двете жени лежах проснати на брега – до половината под вода. Главата на Карахама бе размазана от падналите върху нея камъни, а израненото, полуголо тяло на Деорис лежеше в такава неестествена поза, че в продължение на няколко ужасни минути те мислеха, че и тя е мъртва.

Отнесоха я в една рибарска колиба наблизко и там, на треперливата светлина на единствената свещ, без ничия помощ освен неумелата намеса на една робиня, се роди Ейланта, чието име бе записано още същия

ден в анализите на Храма, Ейланта беше съвсем дребничко, но добре оформено дете, изхвърлено два месеца преждевременно от измъчената утроба на майка си, то беше толкова крехко, че Домарис не вярваше да оживее. Тя уви миниатюрното телце в къс от дрехата си и го притисни към гърдите си с отчаяната надежда, че топлината на тялото ѝ може да му вдъхне живот. Стоеше, притиснала полуживото бебе и плачеше, припомни си своите мъртвородени деца, докато робинята правеше, каквото можеше, за Деорис, и помагаше на Рейота да намести счупената ѝ ръка.

След малко бебето се размърда и заскимтя тихичко. Тъничкият плач разбуди Деорис. Домарис бързо пристъпи към леглото и застана до нея.

– Не движи ръката си, Деорис; счупена е в раното. Деорис прошепна едва чуто:

– Какво стана? Къде съм! – изведнъж спомените и връхлетяха. – О! Карахама!

– Тя е мъртва, Деорис – каза кротко Домарис – и се зачуди дали Деорис е искала да се хвърли от стената и Карахама е загинала в опит да я спаси – дали двете просто бяха паднали – или Карахама бе блъснала сестра ѝ от стената. Никой нямаше да узнае истината.

– Как ме откри? – попита без особено любопитство Деорис.

– Рейота ни помогна.

Деорис затвори уморено очи.

– Защо той... не се грижи за собствените си работи... поне този път? – попита тя и обърна лице към стената. Бебето в ръцете на сестра ѝ отново проплака и Деорис отвори очи – Какво... аз не искам...

Домарис се наведе много внимателно и поднесе бебето на сестра си, но Деорис само погледна за миг малкото същество и отново затвори очи. Не изпита никакво чувство освен леко облекчение. Нямаше нищо чудовищно в детето – при това ѝ се стори, че дребничкото, сгърчено лице не напомня дори отдалечено Риведа.

– Отнеси го отгук – каза тя уморено и тутакси заспа.

Домарис се загледа в младата майка и отчаянието, изписано се на лицето ѝ, бе заменено от страстна нежност.

– Майка тя е много уморена и болна, дъщеричке – прошепна тя нежно и залюля скимтящото бебе. – Мисля, че ще те обикне – когато те опознае.

Но гласът ѝ глъхнеше от изтощение; самата тя едва се държеше на крака от умора Домарис така и не се възстанови докрай от жестоката

намеса на черните магьосници при последното раждане. Измъчваше я и дълбока тревога – не можеше да пази в тайна раждането на Ейланта. Доколкото тя можете да прецени, нямаше опасност за живота на Деорис; детето се беше родило лесно и толкова бързо, че нямаше време да повика помощ, дори да искаше. Единственото нещо, от което трябваше да се възстанови сестра си, бе споменът за лудата Карахама и нощта, прекарана под открито небе на брега.

Домарис нямаше право да поема по-нататък отговорност за детето. Тя го притисна към себе си, уви го още по-плътно, и седна на едно ниско столче, за да обмисли положението...

2.

Когато Деорис се събуди, наоколо нямаше жива душа. Тя полежа така, вече будна, но напълно неподвижна, натежала и отпусната. Постепенно въздействието на упойващите отвари започна да отслабва и болките нахлувала в цялото ѝ тяло, Бавно, много мъчително, тя обърна глава встрани и забеляза близо до леглото малка тръстикова кошница, а в кошницата нещо се движеше, риташе и скимтеше. Помисли си замаяно, че ѝ се иска да прегърне детето, но беше още прекалено слаба, за да стане.

Деорис така и не разбра какво бе станало след това. Стори ѝ се, че отново заспива, но същевременно бе убедена, че очите ѝ са отворени – само не можеше нито да проговори, нито да помръдне – носете се сред сънища и кошмари, и нямаше кон да ѝ каже кое е сън и кое – истина. По-късно не се намери никой, който да разкаже какво се бе случило тази нощ в рибарската колиба, след като се бе родила дъщерята на Риведа...

Първоначално, когато се събуди, бе убедена, че слънцето залязва. Бледата червеникава светлина на последните слънчеви лъчи се плъзгаше по лицето ѝ и но конницата, в която тихо хленчеше бебето. Тресеше я, цялото ѝ тяло гореше, и Деорис простена – и имаше чувството, че е охкала и стенала дълго време – не на висок глас, а тихичко, като болно дете. После светлината се превърна в море от кървав огън, вратата на колибата се отвори и влезе Рейота. Тъмните чу очи срещнаха нейните. Беше облечен много странно, с широк колан, по който бяха извезани непознати за нея знаци, и за миг ѝ се стори, че пред нея се е изправил не Рейота, а Микон – много по-млад, отколкото го помнеше, но с брада. Очите му, мрачни и замислени, се спряха за дълго върху лицето на

Деорис; после той наля вода в една чаша и я поднесе към пресъхналите ѝ устни; поддържаше внимателно главата ѝ, докато тя пиеше. Пред замъгления ѝ поглед сега сякаш стоеше Риведа, обкръжен от сиянието на залеза; той се наведе и я целуна по устните – така, както не бе го правил почти никога приживе; после видението изчезна и над нея се свеждаше сериозното лице на Рейота; той се извърна и постави чашата на мястото ѝ.

Той постоя още край леглото ѝ и тя забеляза, че устните му се движат; но гласът му долиташе сякаш от много далеч и Деорис не разбра и дума от това, което ѝ говореше. Накрая той се обърна рязко, отиде до тръстиковата кошница, наведе се и вдигна бебето на ръце. Деорис, която все още не бе наясно сънува ли или не, го наблюдаваше безучастно, докато той крачеше из стаята с бебето в ръце; после той отново дойде до леглото ѝ и вдигна от него голям, широк, тъкан син шал, украсен с резки – такива шалове носеха жриците на Каратра. Уви внимателно в него бебето, притисна го към гърдите си – и излезе.

Шумът от затварянето на вратата разбуди напълно Деорис; тя ахна; умиращата слънчева светлина все още се процеждаше през пролуките на стените, но в колибата нямаше жива душа освен нея самата. Не се чуваше нищо друго освен шумът на приборя и крясъкът на чайките отвън.

Тя лежа така дълго време, разтърсвала от треската. Белезите по гърдите ѝ пулсираха от болка, както и цялото ѝ тяло. Най-сетне слънцето потъна зад хоризонта и море от пламъци е падна мрак. Тишината склочи тежките си криле над сърцето ѝ. След много часове Елис /или може би Домарис?/ влезе със свещ в ръка, и Деорис започна объркано да разказва съня си – но и на нея самата разказът звучеше като бълнувания на болен мозък. Минаха още векове – най-сетне Елис /или Домарис/ се наведе над нея и заповтаря. „Защото ми вярваш... вярвай ми... трябва да ми вярваш...“ Счупената ръка я болеше нетърпимо, треската не отслабваше, и сънят започна да се връща отново и отново – и нито веднъж, освен по време на неспокойна дрямка, тя не чу проплакването на мъничкото същество, което бе дъщеря на Риведа.

Деорис дойде напълно на себе си една утрин и установи, че е в някогашната си стая в Храма. Треската бе изчезнала и не се повтори.

Елис се грижете денонощно за нея, също тъй нежно, както би го правила Домарис; Елис бе тази, която и разказа за смъртта на Талканон; тя и каза, че и Карахама е мъртва, че Домарис е отплавала още преди седмици за Атлантида, че Рейота е изчезнал незнайно къде; Елис ѝ каза много нежно и внимателно, че бебето е починало веднага след

раждането.

Но всеки път, когато Деорис заспеше, ѝ се явяваше един и същи сън – виждаше мрачната колиба, където се бе родило детето ѝ, където Рейота я бе изтръгнал против волята ѝ от прегръдките на смъртта; виждайте и него, с лице, озарено от кървавата светлина на залеза и бебето в ръце, увито в окървавените парцали, останали от одеждите на Карахама... Но това бе само сън и накрая и тя прие, че нищо подобно не се случвало. Всички се държаха много мило с нея, като със сираче, и в продължение на години не ѝ се случи дори да спомене името на сестра си.

КНИГА ПЕТА ТИРИКИ

„Когато Вселената била създадена от хаоса, тя незабавно се разпаднала на безброй миниатюрни късчета – като плочки от мозайка без видим смисъл и предназначение, всички тези късове са еднакви по форма и размер, макар че се различават по окраска; а ние не разполагаме с представа за общата картина, която да ни упътва... Имаме при възможни средства, с помощта на които можем да градим мозайка: пълна ненамеса; постоянен контрол над всяко, дори най-малкото движение; или разместване на силите, докато се достигне задоволително равновесие. Но нито един от тези три метода не може да бъде прилаган самостоятелно – неминуемо ще участват и останалите два; това е фундаментален принцип, който трябва да приемем – в противен случай никога няма да открием дори частично обяснение на процесите, които наблюдаваме.

И тъй, задачата все още не е решена; ние се движим към разрешението неравномерно, на тласъци. Всеки напредък в общото познание бива последвано от някакво сътресение, при което биват изгубени много важни частици – които биват открити отново при следващия тласък напред. Когато използваме примера с мозайката, не бива да забравяме, че разликата между мозайката и Вселената се състои в това, че мозайката в крайна сметка се попълва и достига състояние на пълна неподвижност – равнотилно на смърт. Ние не се движим към момента, когато всичко ще заекне неподвижно по честата си, а към времето, когато движението на частиците от мозайката ще бъде източник на задоволство за всички форми на живот – растения, скали, риби, птици, животни и хора.

Тази работа никога не е била лена и лесна и никога няма да бъде. Но пътят, граден с надежда, е по-лек за пътника от този, проправян с отчаяние – макар и двата да водят към една цел“.

Из „Ученията на Микон от Ахтарат“

Първа глава ИЗГНАНИЦАТА

1.

Падаше здрач и лекият бриз откъм пристанището преминаваше в остър западен вятър. Навитите платна трепяха около мачтите, корабът се полюляваше в равномерния ритъм на вълните. Домарис стоеше загледала в тъмнеещия бряг – напълно неподвижна, тя се открояваше като обвита в бяло сияние статуя сред сенките.

Капитанът направи дълбок, почтителен поклон пред жрицата.

– Господарке...

Домарис вдигна очи.

– Да?

– Време с да отплаваме. Ще ми позволиш ли да те отведа до каюта-та? Корабът ще започне да играе и може да се почувстваш зле.

– Благодаря ти, но предпочитам да остана на палубата.

Капиталът отново се поклони и се оттегли.

– Аз също трябва да си вървя, Изарма – каза Раджаста и се отдръпна от перилата. – Имаш всички необходими писма и препоръки. Погрижили сме се да не ти липсва нищо. Иска ми се... – той се прекъсна, намръщи се и не продължи. Каза само: – Всичко ще бъде наред, дъще. Бъди спокойна.

Тя се наведе и почтително му целуна ръка. Раджаста я притисна към гърдите си.

– Боговете да бдят над теб, дъще – каза той с треперещ глас и я целуна по челото.

– О, Раджаста, не мога! – изплака Домарис. – Не мога да го понеса! Детето ми... Микаел! И Деорис...

– Тихо! – прекъсна я строго Раджаста и внимателно се освободи от мъчително вкопчените ѝ ръце. – Съжалявам, дъще. Нищо не може да се направи. Длъжна си да го понесеш, И знай едно: обичта и благословията ми ще бъдат навсякъде с теб – сега и завинаги. – Пазителят вдигна ръка и описа над главата ѝ знак, завещан от древността.

Още преди Домарис да успее да каже нещо, Раджаста се обърна и бързо напусна кораба. Домарис остана загледала след него – не можеше да повярва, че тъкмо нея, осъдената изгнаница, той бе удостоил със

Знака на Змията.

„Възможно ли бе да с сгрешил? Не – Раджаста не правеше такива грешки.“

След време Домарис чу дрънченето на котвената верига; гребците подеха монотонния си напев. Ти продължи да стои на палубата и да се взира в падащия мрак, за да може да вижда колкото е възможно по-дълго брега на родната земя, Храма, където се бе родила и откъдето не се бе откъсвала никога досега. Остана така, неподвижна, дълго след като нощта бе спуснала тъмния си покров над летящия по вълните кораб – и изчезналия в далечината бряг.

Нощта беше безлунна; на палубата цареше пълен мрак и затова ми-на доста време, преди Домарис да разбере, че до нея е коленичила ня-каква неясна фигура.

– Какво има? – попита Тя тихо.

– Господарке... – равният, колеблив глас на Рейота звучеше умоли-телно. – Трябва да слезеш долу.

– Предпочитам да остана тук, Рейота, благодаря, ти.

– Господарке... има някои... тря-трябва да ти покажа нещо.

Домарис въздъхна и едва сега, като се раздвижи, усети колко вдър-вени са мускулите ѝ и колко е уморена. Залитна на изтръпналите си но-зе и Рейота бързо се изправи, за да я подкрепи.

Тя се изправи веднага, но младият жрец настоя:

– Облегни се ни ръката ми, моля те, господарке...

Домарис въздъхна и му позволи да и отведе. Помисли си отново, но без облекчение, че той е много различен от Микон.

Малката каюта, определена за Домарис, бе осветена от една мъжду-каща лампа, но робинята се бе постарала да я подреди така, че да изг-лежда колкото е възможно по-уютна. Робинята също ѝ бе непозната – не можеше да поиска от Елара да напусне съпруга си и новороденото си бебе заради нея. Уютната топлина на каютата се поправи на Домарис – миришеше слабо на топла храна и на маслото от лампата; но изведнъж всичко се изгуби пред погледа ѝ – очите ѝ се бяха спрели на мъничкото, увито в синьо вързопче, поставено върху възглавниците на ниското лег-ло... несръчно повито в окървавени останки от синя роба, бебето риташе и се движеше...

– Господарке и сестро... – поде смирено Рейота, – ис-исках да те помоля да се грижиш като майка за моята дъщеря.

Домарис залитна отново, възкликна тихо и с едно единствено дви-жение сграбчи бебето и го притисна към себе си. После се обърна към

Рейота и попита зададено:

– Защо? Защо?!

Рейота сведе глава.

– Аз-аз никога не бих я взел от майка ѝ, ако имаше ня-някакъв друг из-изход – започна той тихо, – по ти сама знаеш – да я оставя там, за нея бе равносилно на смърт! За-законът ми дава право да отведе със себе си дъщеря си, ако пожелае!

Домарис притискаше към себе си бебето с овлажнени очи, докато Рейота описваше простичко положението, което тя досега умишлено бе отказвала да приеме.

– Нито Сивите магове, нито черните магьосници – не се заблуждавай, господарке има още много оцелели от Черното братство – и ще ги има, докато храмът потъне в морето, а сигурно и след това – казвам ти, нито Сивите, нито Черните биха допуснали това дете да оживее – те са убедени, че тя е рожба на светилището на Мрака!

– Но... – Домарис не посмя да зададе въпросите, който думите му събудим в съзнанието ѝ – ала Рейота сякаш прочете мислите ѝ и усмихнато продължи.

– За Сивите магове зачеването ѝ е светотатство – каза той. – А за черните магьосници тя е ценна единствено като жертва, която трябва да бъде принесена на олтара на ужасния ни бог. От друга страна тя... Според тях целта на зачеването ѝ е провалена от жреците на Светлината... защото тя не е въплъщение на... – гласът му трепна и той не довърши.

Домарис също трудно намираше дами, но най-сетне успя да каже:

– Но жреците на Светлината не биха допуснали...

– Жреците на Светлината изобщо не биха се намесили. Не забравяй – прокълнат е не само Риведа, но и поколението му! Никога не биха се намесили, за да я спасят! А сега, когато детето изчезна, и животът на Деорис няма да бъде застрашен...

Домарис зарови лице в парцалите, с които бе увито бебето. След малко отново вдигна глава. Очите ѝ бяха сухи.

– Прокълнати – прошепна ти. – Да, и това е карма... – после се обърна към Рейота и добави: – Ще се грижа за нея като родна майка – кълна се!

Втора глава ГОСПОДАРЯТ

1.

Над Ахтарат се беше спуснала мека, звездна нощ. Царете такава тишина, че се чуваха дори стъпките на боси крака по тревата. Рейота подаде ръка на Домарис. Вълнението от предстоящото изпитание я накара да стисне здраво пръстите му; но нежните черти на лицето ѝ запазваха мякото си спокойствие. Изпод тъмните мигла очите на мъжа до нея ѝ хвърлиха бърз, одобрителен поглед, докато той повдигаше тежката завеса и я въвеждаше в голямата зала. Ръката ѝ беше леденостудена и Рейота почувства самотата и отчаянието ѝ – за миг си припомни как бе изглеждала Деорис, когато и представи пред Петимата мъдреци.

Изведнъж спомените нахлуха с целия си ужас в съзнанието му и Рейота имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне от мъка. Разкаянieto беше като див звяр, който разкъсваше вътрешностите му; не един, а дузина животи не биха му стигнали, за да изкупи вината си! Съзнанието за мъката на жената до него, жената, която трябваше да му бъде като сестра, отваряше нова рана в сърцето му. Тя беше толкова самотна и толкова отчаяна!

Той държеше все така нежно ръката ѝ, когато я въведе в една малка вътрешна стая, просто обзаведена, която напомняше на отшелническо жилище. На обикновена дървена пейка седеше старец с изпито лице. Когато се изправи, Домарис видя, че човекът е много висок. Стори ѝ се, че той я оглежда изпитателно. Едва след месеци тя разбра, че престарелият жрец Ратор е сляп по рождение. Рейота падна на колене, за да помоли за благословията на стареца.

– Благослови ме, господарю Ратор – каза той смирено. – Нося ти новини от Микон. Брат ми загина като герой и остана докрай верен на дълга си... Но аз... аз нося вина за смъртта му.

Настана продължително мълчание, най-сетне Домарис не издържа и протегна умолително ръце към стареца; той се раздвижи и движението му като че ли разбуди потъналия в разкаianie Рейота. Той вдигна отново очи към Ратор и продължи: – Во-вода при теб господарката Домарис – майката на неговия син.

Престарелият първожрец вдигна ръка и заговори. Кроткият му глас;

остана запечатал в паметта на Домарис до смъртта ѝ.

– Знам всичко – каза Ратор, – и много повече от това, което ми съобщавах.

После се наведе, повдигна Рейота и го целуна по челото.

– Не можеш да вървиш срещу кармата – продължи той. – Отпусни сърцето си, синко.

Рейота с мъка овладявате глася си.

– Го-господарю!

Домарис също понечи да коленичи, за да измоли благословията на жреца, но той я спря, приведе се бавно и внимателно целуна края на робата ѝ. Домарис ахна и бързо се наведе, за да му помогне да се изправи. Ратор вдигна ръка и описа особен знак на челото ѝ – същия знак, с който Домарис бе поздравила Микон при първата им среща. Престарелият жрец се усмихна и усмивката му беше прекрасна като благословия... – после отстъпи и отново седна на пейката.

Рейота несръчно взе ръцете ѝ Е своите и прошепна:

– Не плачи, Домарис!

Трета глава МАЛКАТА ПЕВИЦА

1.

С времето Домарис привикна към живота в Актарат. Микон бе роден тук, беше обичал тази земя е тя се утешаваше с тази мисъл; но мъката по дома си оставаше като жива рана в сърцето ѝ.

Харесваха ѝ високите сгради от сивкав камък – масивни и внушителни, много различни от ниските били постройките в Древната земя, нейната родина; привикна към градините, които се спускаха на тераси по стръмнините, надолу, към бистрите езера; към гъстите гори, където растяха толкова високи дървета, каквито тя никога досега не беше виждала – но и липсваха посланите с плочи вътрешни дворове и ароматът на фонтаните; трябваше да минат години, преди да се примири с многоетажните постройките и вътрешните стълби – в нейната родина така се строяха единствено храмовете.

Домарис беше настанена в една сграда, където живееха неомъжени жрици; за нея бяха отделили всички стаи, които гледаха към морето – за

нея, за прислугата ѝ, и за единственото друго живо същество, от което тя не се разделяше ни денем, ни нощем.

Тя успя да спечели бързо обичта и уважението на жреците от Новия храм и скоро всички приеха тази висока, мълчалива жена с огнени коси, прорязани от един-единствен бял кичур, като своя. Отнасяха се с нея с дълбока почит, но и плахо – като с човек, който не е като останалите, който е обгърнат от някаква тайнственост. Въпреки всичко я обичаха поради добротата ѝ, заради готовността ѝ да помага винаги и всекиму, заради решителността и краткостта ѝ. Свикнали бяха да я виждат постоянно съпроводена от малкото русо момиченце с фини черти, което още от бебе постоянно креташе, хванато за полите ѝ. Обичаха я, но нещо у нея ги платете – имала чувството, че тази жена живее само поради чувството си за дълг – очевидно отдавна бе изгубила всякакъв интерес към живота.

Само веднъж Диргат, първожрецът на Храма – висок старец с благородно лице, който напомняше на Домарис за Рагамон – се осмели да я упрекне за явната липса на интерес към всичко, което вършеше.

Тя склони глава, признавайки правотата на упрека му.

– Каж ми в какво съм се отклонила от дълга си, за да поправа грешката си.

– Ти изпълняваш съвестно дълга си, дъще – отвърна кротко първожрецът. – Дори си прекалено съвестна. На нас не дължиш нищо, но помисли си – не дължиш ли нещо на себе си?

Домарис въздъхна, но отново не възрази, а Диргат, който имаше дъщери и внучки, постави ръка на главата ѝ.

– Дете мое – каза той, – прости ми, че те наричам така, но аз мога да ти бъда дядо – и много те обичам. Няма не можеш да намериш поне малко щастие тук, при нас? Какво те мъчи, дъще? Открий ми сърцето си. Чужда ли се чувстваш сред нас?

Домарис вдигна сухите си очи – скръбта в тях бе толкова явна и неугасима, че жрецът смутено се прокашля.

– Прости ми, отче – каза тя тихо. – Тъгувам за родната земя... и за детето... за децата си.

– Не знаех, че имаш и други деца. Щом са позволили на малката ти дъщеря да те придружи, защо не са пуснали и останалите?

– Тирики не е моя дъщеря – каза спокойно Домарис, – тя е дъщеря на сестра ми. Баща ѝ бе осъден и екзекутиран за магьосничество, и ако не я бях взела със себе си, съдниците щяха да пратят на смърт и невинното дете. Доведох я тук, за да я снася. Но собствените ми деца... – тя

помълча, но когато продължи, гласът ѝ беше спокоен. – Синът ми не биваше да ме последва, защото трябваше да бъде отгледан и възпитан от – от човека, когото баща му бе определил за негов възпитател и настойник; а аз бял осъдена на изгнание. – Тя въздъхна, знаеше, че изгнанието ѝ бе донякъде самоналожено наказание; но съзнанието, че и тя се с присъединила към произнасянето на собствената си присъда не ѝ даряваше успокоение. Гласът ѝ потрепваше, когато добави мрачно: – Другите ми две деца... умряха при раждането.

Диргат помилва студентите ѝ пръсти.

– Никой смъртен не може да предвиди божественото предопределение. Кой знае, може би някой ден ще видиш сина си отново. – После попита: – Ще ти бъде ли по-леко, ако работиш с деца – или това само ще увеличи скръбта ти?

Домарис се замисли.

– Струва ми се... че ще ми бъде по-леко – каза тя след малко.

Първожрецът се усмихна.

– Тогава ще прехвърлим другиму някои от задълженията ти, а на теб ще ти поверим управлението на Дома на децата.

Домарис едва не се разплака, трогната от явното старание на стария жрец да облекчи мъката ѝ.

– Благодаря ти за добротата, отче.

– Няма защо – измънка той смутено, – Мога ли да ти помогна с още нещо?

Домарис сведе очи.

– Не, отче. С нищо.

Тя не бе споменавала и пред собствените си прислужници това, което бе разбрала преди известно време – беше тежко и неизлечимо болна. Страданията ѝ започнаха след последното раждане и умишлено жестоката намеса на двамата черни магьосници – те бяха увредили съзнателно тялото ѝ и предизвикали болестта.

На времето ѝ беше все едно дали ще живее или ще умре – беше приела почти безразлично страданията. Само се бе молила да не я убият веднага с надеждата детето да оживее. Но не това бе тяхната представа за мъчение – Домарис трябваше да оживее и да страда. И тя страдаше – от спомените, които така и не я напуснала, и от болката – неин постоянен спътник, който бавно и упорито завземате тялото ѝ. Домарис знаеше, че я очаква смърт... и че тя няма да бъде нито бърза, нито лека.

Тя вдигна лице, отново спокойно и невъзмутимо, към първожреца – и в същия миг двамата чуха тропота на малки крачета. В стаята дотича

Тирики – копринената ѝ руса коса бе разпиляна около нежното личице, рокличката ѝ беше скъсана, беше и останал само един сандал. Тя веднага се хвърли към Домарис, която я прегърна, седна и я постави на коленете си. Момиченцето поседи там само секунда, после скочи обратно на земята.

– Тирики – каза замислено първожрецът. – Хубаво име. Често ли се среща в родината ви?

Домарис кимна... На третия ден от пътуването им насам, когато Древната земя отдавна се бе изгубила от хоризонта, тя бе застанала на палубата с бебето на ръце, и си спомняше една прекрасна, отдавна отминала нощ, когато главата на Микон бе почивала на коленете ѝ. Тогава не се беше заслушала, но сега си припомни с учудваща яснота двата преплитачи се гласа, издигнали се към звездите – сребристото сопрано на сестра ѝ и богатия баритон на Риведа... Тя спореше със себе си, притиснала към гърдите си спящото дете на своята сестра, която обичаше безкрайно – което бе дете и на единствения човек, когото бе мразила през живота си. Тогава сякаш дочу отнякъде топлия глас на Риведа, спомни си каква нежност се бе изписала на суровото му лице пред онази нощ на Звездното поле, когато Деорис бе заспала на коленете му.

„Имаше време, когато той искрено обичаше Деорис, бе си помислила тогава Домарис. Не само той е виновен за станалото, а и ние не сме невинни жертви на злочинствата му, Микон, Раджаста, и аз самата – също носим вина за това, което се случи впоследствие с Риведа. Проваляхме се, защото допуснахме злото да го превземе“.

Тъкмо в този миг бебето в ръцете ѝ се бе размърдало и бе изплакало е тик гласец, а Домарис бе прошепнала развълнувано:

– Малката ми певица.

Оттогава името на детето си остана Тирики – което значеше „малка певица“.

Сега Тирики опознаваше околния свят – беше се упътила с несигурни крачки към първожреца, който протегна ръка да погали русата ѝ коса; но без никакво предупреждение детето се наведе и малките ѝ, току-що пробили зъбки се забиха в крака на стареца. Изненадан, Диргат подскочи от болка, но още преди да направи каквото и да било, Тирики изгуби всякакъв интерес към него и отиде да захапне крака на масата.

Притеснена, опитвайки се да потисне напирания смях, Домарис замъкна някаква извинение.

Диргат махна усмихнато и започна да разтърква ухапалото място.

– Имам внуци и правнуци, дъще! На малкото кученце му никнат

зъби – това е нещо естествено!

Домарис смъкна една гладка сребърна гривна от китката си и я подаде на Тирики.

– Малка човекоядка! – закани й се тя усмихнато. – Дъвчи това и оставя на мира гостите ми!

Момиченцето вдигна към нея огромните си лъчисти очи и веднага захапа гривната. Опита се добросъвестно да я налага цялата, не успя и се зае да я дъвче, залитна, седна на пода и продължи да се внимава с гривната.

– Очарователно дете – отбеляза Диргат без следа от ирония, – Чух, че Рейота я признал за своя дъщеря и бях много учуден. У тази русокока чаровница няма кръв от Атлантида!

– Тя прилича много на истинския си баща – отвърна тихо Домарис. – Той беше северняк... извърши тежки престъпления и плати с живота си. На времето беше Велик маг на Ордена на Сивите. Казваше се Риведа от Зайадан.

Когато първожрецът стана да си върви, в старческите му очи се бе утаило безпокойство. Беше чувал за Риведа; и нямаше нищо добро в това, което знаеше за него. Ако детето приличаше повече на баща си, кой знае какви последици би могло да има това! Диргат не каза нищо, но Домарис забеляза безпокойството му и за пореден път сама си зададе същия въпрос. Обърна се и се загледа в дъщерята на Риведа.

Отново си каза, че няма да позволи споменът за бащата да опорочи детето. Но беше ли възможно да се бори срещу кръвта – срещу това, което детето би могло да носи в душата си? Тя вдигна Тирики, целуна я и я пусна обратно на земята. Очите ѝ биха пълни със сълзи.

Четвърта глава СЯНКА В ЕЗЕРОТО

1.

Езерото, наречено „Огледалото на размислите“ се беше ширнало под трептящите слънчеви лъчи, процеждащи се през надвисналите над него клони на дърветата. Постоянната игра на светлини и сенки по повърхността на водата сякаш повтаряше преливането на светлина в мрак, на деня в нощ, като картина на хода на времето.

Малцина се застояваха тук. Всякакви суеверна се свързваха с това място – говореше се, че езерото събира и отразява мисиите на тези, които се вираха в трептящата му повърхност. Затова и наоколо бе пусто и самотно, но приятно за човек, който търси тишина и спокойствие.

Деорис дойде тук едни ден, гласкала от неясно безпокойство. Пред мрачния ѝ поглед се стелеше картина на безсмислено, тягостно бъдеще.

Риведа беше мъртъв. Талканон беше мъртъв. Мъртви бяха и Надас-тор, и учениците му, Домарис бе заминала в изгнание, а самата Деорис – кой ли би се занимавал сега с нея? Тъй или иначе, детето, заченато в светотатствения ритуал, също бе мъртво. Освен това тя бе осветена в най-висшата храмова мистерия и не можеше просто да бъде изоставена на волята на съдбата. Когато оздравя ѝ бе наложил дълъг период на покаяние; трябваше да премине през тежки изпитания, а после се зае с учения, далеч по-сложни и пространни от това, с което се бе занимавала досега. Обучаваше я лично Малейна. Сега обучението ѝ бе завършило. И какво я очаквате? Деорис не знаеше, нищо не можеше да предположи.

Отпусна се на тревистия бряг на езерото и се загледа в тъмносините дълбини. Преследваха я мрачни, самотни, горчиви мисли; все по-силно я изгаряше копнежа по детето, което почти не помнеше. Сълзите замъглиха погледа ѝ, закапаха по водата и образуваха малки вълнички, Деорис облиза солените си устни и тръсна глава, за да вижда по-ясно, но не отклони поглед от синкавите води.

Изведнъж пред нея изплува обичното лице на Домарис – то се вираше в нея от дълбините на езерото; сестра ѝ бе много по-слаба, отколкото си я спомняше, а очите ѝ гледаха скръбни и умолително. Пред очите на Деорис устните ѝ се разтвориха в познатата усмивка и фигурата в езерото протегна към нея ръце, сякаш да я прегърне... Колко добре познаваше Деорис този жест!

Повя ветрец, развълнува езерната повърхност и образът изчезна. На негово място само за миг трепна друго лице – нежното, детинско личице на Демара се плъзна по вълните и изчезна. Деорис скри лице в ръцете си и видението изчезна. Когато отново се осмели да погледне, видя само леко трептяща, синкава водна повърхност.

Пета глава ИЗБРАНИЯТ ПЪТ

1.

През години Елис бе изгубила моминското си очарование, но затова пък тя бе превърнала в достолепна, зряла жена. В нейно присъствие Деорис се чувстваше спокойна. Тя държеше, в ръце най-малкото дете на Елис, бебе на един месец, прегръщаше го с алчна нежност и го върна на майка му с подчертано нежелание. После изведнъж се свлече на колене пред братовчедка си и скри лице Е диплите на роклята ѝ.

Елис не каза нищо. След малко Деорис вдиша очи и се усмихна притеснено.

– Държа се глупаво – призна тя, – по ти... ти толкова ми напомняш на Домарис.

Елис докосна нежно приведената глава, украсена с корона от стегнати тъмни плитки.

– Ти самата заприличваш все повече на нея, Деорис.

Деорис се изправи бързо, защото другите деца на Елис – начело с Лиза, високо, сериозно тринадесетгодишно момиче – нахлуха тичешком и стаята.

Като видяха жената, облечена в сините церемониални одежди на жрица на Каратра, веселите им викове заглъхнаха и те спряха на прага.

Само Лиза залази самообладание, пристъпи напред, и заяви:

– О, Деорис, имам нещо да ти казвам!

Деорис прегърна дъщерята на братовчедка си. Възможно ли бе никога да е носила на ръце това сериозно, замислено момиче?

– Някаква тайна ли с, Лиза?

Момичето вдигна към нея блестящите си тъмни очи.

– Всъщност не е тайна, Деорис, Просто... идущия месец ще служи в храма на Каратра!

Мислите препускаха зад привидно спокойното лице на Деорис. Беше се научила отдавна да владее израза на лицето си, поведението си – и донякъде дори мислите си. Тя, посветената във висшите мистерии, сама си бе отрязала пътя към Светлината. А Лиза... Дано Лиза никога не страда от онзи вътрешен бунт, който никога бе измъчвал нея! Деорис си спомняте всичко много ясни – по онова време бе тринадесет или

четирнадесетгодишна – точно на годините на Лиза, но сега не можеше да разбере какво толкова я бе възпирало и плашило, тя не искаше да пристъпи в храма, дори за да служи определените за всяка жена месеци. Спомените събудиха нови спомени, и тя видя като жива пред себе си Демара... после Карахама... Не можеше ма прогони и най-мъчителния спомен, който криете в най-тъмните ъгълчета на съзнанието си. Ако дъщеря ѝ бе оживяла, сега щеше да е няколко години по-малка от Лиза – на прага на женствеността.

Лиза не можеше да разбере порива, който накара Деорис да я пристисне здраво към себе си, но отвърна на прегръдката с искрена нежност; после взе на ръце малкото си братче и поведе останалите деца навън. Двете жени гледаха след тях – Елис с майчинска гордост, Деорис – с малко тъжна усмивка.

– Същинска млада жрица, нали, Елис?

– Много с зряла за годините си – кимна Елис. – Като си помислиш колко се гордее Хедан с нея сега! – тя се позасмя. – Сега се държи като истински баща. Арват сигурно съжاليا, че не я призна на времето. Но той обикновено се сеща какво иска, когато вече е много късно.

Тайната на Елис отдавна вече не беше тайна; преди няколко години Арват бе признал със закъснение, че е бащата на Лиза и бе пожелал да я обявят за негово дете, както на времето Талканон бе признал Карахама. Но Хедан категорично бе отказал да върне осиновената си дъщеря, Арват понесе тежките наказания, които се полагаха в такива случаи – при това за нищо – освен може би за доброто на душата си.

Деорис трепна болезнено при мисълта за Арват; знаеше, че той бе настоявал решително Домарис да замине в изгнание и още не можеше да му го прости. Виждаше го рядко и всеки път се разминаваха като непознати. Самият Арват не можеше да премине по-високи в йерархията на жреците – и една от причините бе, че няма деца.

Деорис тръгна да си върви, но Елис я спря и я хвала заръка. Подтикната от безпогрешната си интуиция, тя каза:

– Деорис... мисли, че е крайно време да поговориш с Раджаста.

Деорис кимна замислено.

– Така и ще сторя – отвърна Тя. – Благодаря ти, Елис.

Когато излезе навън, Тя спря, объркана и развълнувана. В продължение на цели седем години бе отлагала този разговор – боеше се от безкомпромисната справедливост на Раджаста... Но след малко тръгни отново и колкото повече се отдалечаваше от дома на Елис, толкова по-забързани ставаха стъпките ѝ.

От какво се боеше? Раджаста само щеше да и помогне да застане лице в лице със себе си.

2.

– Не мога да ти дам съвет какво да правиш – каза Раджаста сурово. – Не стана дума за това, което аз мога да искам от теб, а за това, което ти ще изискваш от себе си. Ти стана причина да се задвижат редица събития. Изучавай ги. Наблюдавай ги. Какви наказания бяха понесени от други заради теб? Какви задължение имаш ти самата? Твоята присъда над самата себе си ще бъде много по-строга от всяка, която аз бих произнесъл – но само по този начин ще си възвърнеш душевния покой.

Жената, коленичила пред него със скръстени на гърдите ръце, потъна в размисъл.

Раджаста добави:

– Ти ще произнесеш собствената си присъда – това е право на Посветените; по помни – не се опитвай отново да излагаш на опасност живота, който боговете ти дариха вече три пъти! Смъртта не е в наши ръце – такава присъда нямаме право да произнасяме. Боговете са присъдили, че трябва да живееш; смъртната присъда се произнася единствено тогава, когато човешкото тяло е до такава степен осакатено от сторените грехове, че душата трябва да намери място в нов, чист създ.

Духът на противоречието се разбуди отново у Деорис и тя вдигна глава.

– Господарю, не мога да го понеса – нямам право да приемам титлата и почестите на посветена жрица – аз, която съзнателно оскверних и душата, и тялото си!

– Мълчи! – прекъсна я строго Раджаста. – Това също е част от наказанието ти, Деорис. Понасяй го смирено – това е изкуплението. Самоунищожението е престъпление. По-мъдри от теб са решили, че са необходима тук и сега! Когато дойде време да се явиш отново на тази земя, те чакат тежки отговорности, Деорис, помни тава – и не се безпокой, ще изстрадаш възмездие за всеки свой грях! Смъртта за теб би била най-лекият изход! Ако бе загинала – ако те бяхме отхвърлили и прогонили, за да трупаш нови грехове, нима това щеше да е за предпочитане? Сметката ти е достатъчно голяма и сега! Не, Деорис, още в този живот ти предстои изкупление!

Деорис мълчаливо свде глава.

С едва чута въздишка Раджаста положи ръка върху косите ѝ.

– Стани, дъще. Ела да седнеш до мен. – Когато тя се подчини, той продължи кротко: – На колко години си сега?

– На двадесет и седем.

Раджаста се вгледа в нея. Деорис не се беше омъжила, нито пък имаше любовник – Раджаста се бе осведомил подробно. Не беше сигурен, че е постъпил правилно, като допусна това отклонеше от обичаите на Храма; на неомъжените жени на нейната възраст се гледаше с презрение – Деорис не бе нито съпруга, нито вдовица... С внезапна тъга жрецът си спомни за Домарис. Тъгата ѝ по Микон я беляза непоправимо за цял живот; дали и Риведа не бе наранил душата на Деорис по същия начин?

Тя вдигна глава и тъмносините ѝ очи срещнаха на спокойно неговите.

– Изслушай тогава присъдата ми – и му и каза.

Раджаста не и изпускате от поглед, докато говореше: когато най-сетне свърши, той проговори с нежност, която я разтърси повече от всякаква строгост и дори презрение:

– Нямах милост към себе си, дъще – Деорис не трепна.

– Домарис също не прояви милосърдие към себе си – каза тя спокойно. – Не мисля, – те ще срещна пак сестра си в този живот. Но... – тя изведнъж почувства особен свян да продължи – ще живея, та когато се срещнем пак, сега или в друг живот, да не се срамувам от нея.

Раджаста бе толкова развълнуван, че му бе трудно да говори.

– Да бъде – каза той най-сетне. – Ти се възползва от своето право на избор – и присъдата е справедлива.

Шеста глава БЕЗ НАДЕЖДИ

1.

През единадесетата година от изгнанието си Домарис установи, че вече не може да изпълнява задълженията си без чужда помощ. Прие и това ново изпитание търпеливо, с примиреното спокойствие, което бе присъщо на цялото ѝ поведение. Отдавна бе свикнала е мисълта за болестта си и бе наясно, че няма надежди за подобрение.

Занимаваше се с това, което все още можеше да върши, но старата ѝ увереност бе изчезнала. Оставаше само заученото през дългите години на изпитания спокойствие и изграденият навик да живее само в настоящия миг – без минало – и без бъдеще. Беше все така мила с всекиго, приемаше почитта на околните без превземки, но с известна резервираност; и ако понякога сърцето я болеше от иронията на тази закъсняла почит, тя запазваше преживяванията за себе си.

Но който я видеше и ролята ѝ на свещенослужителка, осъзнаваше неминуемо, че през останалото време Домарис е само сянка. Тя живееше единствено по време на ритуалите – и живееше с всяка клетка на тялото си; като че ли започваше да свети с бял, нетрепващ пламък. Тя нямаше ни най-малка представа за въздействието си върху околните – но единствено в тези случаи изпитваше някакво на сиво подобие на щастие – така и не можа да го определи точно, но това бе някаква връзка с тайния ѝ вътрешен живот, ритуалът ѝ създаваше чувството, че с близо до Микон, тук, в неговата родина. Сякаш гледаше с неговите очи, и макар че споменът за градините и фонтаните на родната ѝ страна все още я изпълваше е тъга, бе свикнала с горите и тихите езера на Ахтарат.

От известно време насам си бе позволила да отделя по един час дневно, за да наблюдава от прозореца си пристанището. Гледаше, изпълнена с копнеж и тъга, следеше всяко бяло платно, което отлиташе по безкрайната морска шир, и самотата ѝ нарастваше неимоверно. Пристигащите кораби не я изпълваха със същия тъжен копнеж, но тя гледайте всеки ден и чакаше – без сама да знае какво. Знаеше, че е осъдена, но знаеше също, че има още нещо, което я очаква преди смъртта – и приемаше равното ежедневиe като затишие пред буря.

Един ден седеше както обикновено пред прозореца, отпуснала ръце в скута си, когато влезе прислужницата и каза:

– Една жена моли да и приемеш, господарке; личи ѝ, че е от добро коляно.

– Знаеш, че не приемам никого по това време.

– Казах ѝ, господарке, но тя настоява.

– Настоява? – тонът на Домарис напомни далечно за някогашната горда жрица.

– Казава, че е пристигнала отдалеч и че трябва да ти съобщи нещо много важно.

Домарис въздъхна. Случваха се и такива неща от време на време – обикновено се оказваше жена, чиято утроба боговете не бяха благословили и търсеше някакъв лек за зачеване. Нямаше ли поне сега да я

оставят на спокойствие. – Доведи я! – каза тя уморено и се отправи по-лека към преддверието.

Но на прага спря и се подпря на стената. Цялата стая се завъртя около нея.

„Деорис! Не, не, това е случайна прилика, някаква игра на светлината – Деорис е много, много далеч оттук – и кой знае, може вече да се е омъжила, а може и да е мъртва.“ Устата ѝ внезапно пресъхна. Тя се опита да заговори, но не можа. Трепереше от глава до пети, а лицето ѝ бе като бял мрамор, огрян от лунна светлина.

– Домарис! – обичалият глас умоляваше, – Не ме ли позна, Домарис?

Домарис изохка и протегна ръце към сестра си, но силите ѝ изневериха и тя се свлече в краката на Деорис.

Разплакана от радост и страх, Деорис също коленичи и прегърна сестра си. Промяната у Домарис беше ужасяваща – така, както я държеше в ръцете си, тя се уплаши за миг да не би да е мъртва, да не би вълнението да я е убило. Но в същия миг големите сиви очи се отвориха и слабата, трепереща ръка се повдигна и докосна бузата ѝ.

– Деорис... ти си наистина! – Домарис продължаваше да лежи в прегръдките на сестра си, а бледото ѝ лице грееше от радост. Не знаеха колко време беше минало, когато най-сетне Домарис се надигна и каза тревожно: – Не бива да плачеш... няма нужда от сълзи – сега...

После стана и подаде ръка на Деорис. Извади кърпа, избърса сълзите ѝ, стисна все така вирнатото носле и каза с тон на по-голяма сестра:

– Избърши си носа!

2.

Когато най-сетне бяха в състояние да разговарят, без да плачат и да се смеят, или двете неща едновременно, Домарис се загледа замислено в лицето на красивата, сериозна жена, в който се бе превърнала сестра и, и каза неуверено:

– Деорис, когато замина, как беше... синът ми? Той... моля те, кажи ми веднага, добре ли е? Трябва да е почти мъж. Прилича ли... прилича ли на баща си?

Деорис каза много нежно и много внимателно.

– Можеш сама да прецениш, мила. Той чака отвън. Пристигнахме заедно.

– Богове! – изохка Домарис и сестра ѝ се уплаши да не припадне отново. – Деорис, детето ми! Малкото ми момченце!

– Прости ми, че не ти казах веднага, Домарис – но исках за мъничко да те имам само за себе си...

– Не ти се сърдя, сестричке, но... Моля те, моля те, доведи го веднага!

Деорис стана и отиде да отвори вратата. Зад нея се из прави Домарис, все така разтреперана. Бавно и доста плахо в стаята влезе високо момче – погледна я, на лицето му изгря щастлива усмивка и я притисна в прегръдките си. Деорис въздъхна и отстъпи малко назад, загледана в двамата е малко тъжна усмивка. Когато излезе, установи, че в сърцето ѝ се е събудила стара, тъпа болка.

Върна се след малко. Домарис седеше на дивана, а Микаел беше коленичил на пода, опрял буза, с вече набол по нея мъх, на коляното ѝ.

Домарис вдигна блесналите си от щастие очи към сестра си и трепна:

– Какво е това, Деорис? Ти имаш дете? Но как...кой... дай ми да го видя! – тя говореше, усмихваше се, но очите ѝ постоянно се връщаха към сина ѝ, въпреки че наблюдаваше и Деорис, която разповиваше бебето. Изпитвате и щастие, и непоносима болка, когато гледаше отново намерения си син – толкова явно виждаше Микон в това младо, загоряло, гордо лице; в постоянно потрепващата на устните му усмивка; в ясните тъмносини очи под светлата коса – единственото наследство от майчиния му народ... От очите ѝ отново потекоха сълзи и тя плъзна пръсти по дългите му коси.

– Вече си мъж, Микаел. Трябва да отрежем тези бебешки къдрици. Момчето отново притисна страна в коляното ѝ.

Домарис се обърна към сестра си.

– Дай ми бебето, моля те, Деорис. Искам да го видя – или може би е тя?

– Момче е – каза Деорис и поставя пухкавото розово бебе в ръцете на сестра си.

– Толкова е сладък! – засмя се Домарис, после отново вдигна учудено очи към сестра си. – Кой?... – въпросът замря на устните ѝ.

Лицето на Деорис стана изведнъж много сериозно. Тя взе ръката на сестра си и каза:

– Детето ти умря заради мен. Арват не можеше да бъде посветен в по-висша степен на познанието, защото нямате дете. Аз... нося твоето задължение и Арват... прие.

– Значи – това с синът на Арват?

Деорис сякаш не я чу и продължи:

– Той искаше дори да ме вземе за жена, но аз не пожелах – струваше ми се... грозно да ти ставам... наследница. После – всичко се нареди като по чудо. Родителите на Арват още живеят тук, в Ахтарат, и помолиха сина си те да отгледат бебето, след като той... така и не си взе втора жена. Той ме помоли да доведе малкия – не можеше да го прати по друг човек и... и Раджаста се съгласи да доведе Микаел – той вече вземъжа и е редно да бъде представен като наследник на баща си. Качих се на кораба с децата и... – тя сви рамене и замълча.

– Имаш ли и други деца?

– Не, само Нари.

Домарис се загледа в къдравата главичка на бебето, което седеше и се смееше в скута ѝ; сега, когато знаеше кой е баща му, ѝ се стори, че дори забелязва в чертите му някаква прилика с Арват. Вдигна очи и забеляза малко тъжното изражение на сестра си.

– Деорис... – започна тя, но в същия момент вратата се отвори рязко и едно съвсем младо момиче влезе забързано, но веднага спря и загледа смутено непознатите.

– Съжалявам, господарке Домарис – каза то объркано. – Не знаех, че имаш гости.

Деорис се обърна и погледна към момичето – беше около десетгодишно, високо за възрастта си, слабичко и стройно, със съвсем светлоруса, права коса, която падаше тежко по раменете му и обрамчваше слабо лице с фини черти, от което гледаха изпод тъмни мигли много светли очи – толкова светлосиви, че понякога изглеждаха сребристи...

– Домарис! – ахна Деорис. – Домарис, коя с тя? Чие е това дете? Луда ли съм или сънувам?

– Не можеш ли да предположиш, мила? – отвърна тихо Домарис.

– Недей, Домарис, не мога да го понеса! – Деорис изхлипа. – Ти... никога не си виждала Демара...

– Сестро, погледни ме! – каза Домарис. – Как можеш да предположиш, че ще се шегувам така жестоко с теб? Това е дъщеря ти, Деорис! Твоето малко момиченце – Тирики, Тирики, ела, скъпа, това е майка ти!

Момичето вдигна много плахо поглед към Деорис, без да смее да пристъпи, а Домарис наблюдаваше как на лицето на сестра ѝ изгрява неуверено надеждата и все още не може да се пребори с недоверието и страна.

– Но, Домарис, нали бебето умря при раждането! – прошепна

Деорис и изведнъж се разплака – хлипаше така, че цялото ѝ тяло се разтърсваше, и лицето ѝ се обля в сълзи. Плачеше и не можеше да спре, сякаш трябваше да изплаче всички преглъщани през последните десет години сълзи, да измие от сърцето си кошмара на самотата. – Значи не е било сън! Мислех, че съм сънувала – стори ми се, че видях Рейота да влиза в колибата и да взима бебето – но после ми казаха, че е умряла...

Домарис остави бебето на дивана и отиде бързо при сестра си. Притисна тъмнокосата глава към гърдите си и прошепна:

– Прости ни, сестричке. Сама не знаех как да постъпя, не знаех какво да кажа – затова казах на жреците, че бебето е умряло – за да не ми пречат, докато реша как да постъпя по-нататък горкото ми момиче... През всички тези години ти си мислела... – тя вдигна глава и каза: – Ела тук, Тирики.

Момичето все още се колебаеше, но когато срещна изпълнения с копнеж поглед на Деорис, която все още не смееше да повярва и чудото, сърцето и се изпълни с топлина към тази непозната, много красива жена, която я гледаше с толкова обич и надежда. Пристъпи напред и се озова в прегръдките ѝ. Погледна плахо лицето ѝ и прошепна:

– Недей да плачеш... не бива! Господарке Домарис... тя наистина ли си ми майка?

– Да, скъпа, да – отвърна Домарис и Тирики, успокоена, се притисна отново към гърдите на плачещата Деорис. Домарис се опитваше да се усмихне, но също плачеше.

Микаел спаси положението; той държеше бебето на Деорис несръчно, но много предпазливо. Известно време ги гледа търпеливо, но накрая изтърси с дълбокото презрение на петнайсетгодишно момче:

– Жени!

Седма глава НЕУВЯХВАЩО ЦВЕТЕ

1.

Домарис остави настрана лютнята и се усмихна на влизащата Деорис.

– Виждам, че си успяла да си починаш, скъпа – каза тя и посочи на младата жена мястото до себе си, – Толкова съм щастлива, че сме пак

заедно! Как бих могла да тя се отблагодаря за това, че доведе Микаел?

– Но ти вече си направила толкова за мен! – Деорис притисна към гърдите си слабата ръка на сестра си. – Нали тя си спасила Ейланта... Тирики. Нали така ѝ казваш? Как успя?

Домарис се взираше някъде в пространството, за да подреди върволицата спомени.

– Рейота ми я повери. Планът беше всъщност негов. Аз не съзнавах първоначално колко голяма е опасността за живота ѝ. Ако бе останала там, нямаше да оживее.

– Домарис! – гласът на Деорис трепереше. – Защо не казахте поне на мен? Домарис обърна хлътналите си очи към сестра си.

– Рейота се беше опитал да я и обясни, но доколкото знам, си била още много зле и надали си разбрала думите му. Аз пък се боях да не се издадеш неволно или пък... – тя отклони очи, – да не посегнеш сама на бебето.

– Как си могла да помислиш?...

– Не знаех изобщо какво да мисля, Деорис! Ти не беше в съзнание, за да можем да разговаряме. Сигурно беше едно – че нито Сивите магьосници, нито Черноризците биха оставили Тирики жива. Що се отнася до жреците на Светлината – те проклеха не само Риведа, но и поколението му... – Домарис все още не можете да погледне сестра си. След малко махна с ръка и продължи: – Тъй или иначе, всичко мина и тя с жива и здрава. Не се е отделяла от мен през цялото време. Рейота се държи с нея като истински баща – а родителите чу много я обичат. – Домарис се поусмихна. – Ужасно е разглезена, имай предвид – наследница на жреци и принцове...

Деорис продължаваше да държи ръката на сестра си и да я гледа изпитателно. Домарис открай време си беше слаба, но сега слабостта ѝ беше болезнена; лицето и беше съвършена бяло, без капчица кръв по него – само устните и очите му придаващ никакъв цвят – устните пламтяха като рана, очите горяха трескаво. Огнените ѝ коси бяха прошарени вече не с един, а с множество бели кичури.

– Домарис! Ти си болна!

– Нищо ми няма; а сега, когато ти дойде, ще се почувствам още по-добре. – Тя трепна под изпитателния поглед на Деорис и отклони темата. – Каж ми, какво мислиш за Тирики?

– Прекрасна, е – усмихна се Деорис и добави малко тъжно. – Но не може да ме почувства като своя майка. Мислиш ли... че е възможно да ме обикне?

Домарис се засмя.

– Разбира се, че ще те обикне! И тя се чувства странно, не забравяй! Видя те за първи път в живота си само преди два дни!

– Знам... но толкова искам да ме обикне! – повтори Деорис страстно и настоятелно както някога.

– Дай й време – каза спокойно Домарис. – Да не мислиш, че Микаел не помни – а при това беше доста по-голям, когато се разделихме.

– Правех всичко възможно, за да не те забрави, Домарис! Наистина, през първите четири-пет години не го виждах често. Когато отново ми позволиха да го виждам, когато поискам, – той беше забравил и мен. Но поне се опитах да сторя, каквото можех.

– Постъпила си прекрасно – в насълзените очи на сестра й се четеше искрена благодарност. – Аз също исках Тирики да не те забравя – но... откак се помни, тя си има само мен. А аз също няхах друго.

– Мога да понеса мисълта, че винаги ще обича най-много теб – протейна смело Деорис, – но ще ми е много трудно.

– О, мила, нали не мислиш, че бих ти отнела обичта на дъщеря ти!

Деорис отново щеше да се разплаче, но успя да преглътне сълзите. В тъмносините й очи се четеше кротко примирение, което развълнува сестра й много повече от обичайната й страдна съпротива срещу съдбата.

Наблизо се разнесе детски глас:

– Господарке Домарис!

Двете жени вдигнаха очи и видяха Тирики и Микаел, застанали на прага.

– Влезте, мили мои – усмихна се Домарис, без да може да откъсне очи от Микаел. Сърцето я болеше непоносимо – струваше и се, че към нея идва Микон...

Момчето и момичето влязоха плахо и застанаха пред майките си, хванати за ръце. Макар и все още чужди един на друг, сближаваше ги това, че и за двамата събитията се бяха развили със зашеметяваща бързина и всичко в детския им свят се бе обърнало наопаки. През целия си досегашен живот Микаел познаваше само строгата дисциплина на жреците, при които бе живял; всъщност нито за миг не бе забравил изцяло майка си, но сега се чувстваше притеснен в нейно присъствие. Тирики винаги бе знаела, че Домарис не я е родила, но някак не бе обръщала внимание на това; Домарис я обожаваше, глезеше и обичаше така страстно, че тя никога не бе почувствала липсата на родна майка.

Тирики пусна ръката на Микаел, изтича при Домарис и скри лице в

полите ѝ, ревниво притиснала русата си глава в коленете ѝ. Домарис погали сребристорусата глава, но очите ѝ така и не се откъснаха от Микаел.

– Тирики, скъпа – упрекна тя меко момичето, – не разбираш ли колко е тъгувала за теб майка ти през всички тези години? А ти дори не искаш да я поздравяш. Така ли съм те възпитала, дете?

Тирики не вдигна очи. Деорис я гледаше тъжно, и имаше чувство, че някой върти нож в отворената рана на сърцето ѝ. Беше надраснала старата си болезнена привързаност към Домарис, но на нейно място сега бе дошла по-дълбока, по-силна болка; изведнъж ѝ се стори, че вижда една друга детска глава, със същата сребристоруса коса, притисната към гърдите ѝ, и чу тъжния глас на Демара: „Ако Домарис ме заговори, струва ми се, че бих умряла от радост...“

Разбира се, Домарис така и не бе видяла Демара; и въпреки думите, с които Деорис се бе опитвала да утеши самотната малка саджи, ако я бе видяла, би се отнесла с нея надменно, с присъщото презрение, с което всички от нейната каста се държаха към отхвърлените от храма.

„Тирики е това, което би станала Демара, ако някой и бе отгледал със същата нежност и обич. Има нейната грация, нейния чар, но и още нещо, което липсваше на Демара – спокойствие, топлина, самоувереност!“ Деорис се усмихна на себе си. „Това е дело на Домарис, каза си тя, и може би всичко се е наредило за добре. Аз надали бих могла да сторя толкова много за нея“.

Тя протегна ръка към Тирики и погали бледорусата ѝ коса.

– Знаеш ли, Тирики, преди да те отделят от мен, те видях само веднъж, но през всички тези години си била и сърцето ми. Разбира се, винаги си те представях като бебе – не очаквах да заваря такова голямо момиче. Може би така ще ни с по-лесно... – да станем приятели?

Гласът ѝ трепереше и доброто сърце на Тирики не можеше да остане безразлично към молбата ѝ.

Домарис разговаряше с Микаел и двамата явно бяха забравили за присъствието им, Тирики седна до Деорис; беше забелязала колко тъжни са тъмносините ѝ очи и добротата, която бе възприела от обичната си Домарис, не ѝ изневери. Все така плахо, но с учудващ за възрастта и усет, тя пхна ръка в ръката на Деорис и каза:

– Струваш ми се прекалено млада, за да ми бъдеш майка – каза ги така очарователно, че сърцето на майка ѝ трепна; после импулсивно се притисна към нея и се вгледа в очите ѝ... Първоначално единствената ѝ мисъл, когато виждаше Деорис, бе „Какво би искала да направя

Домарис? Не бива да я карам да се срамува от мен!“ По сега скритата тъга на Деорис, нежеланието ѝ да се натрапва я бяха трогнали и развълнували дълбоко.

– Ето че си имам истинска майка, и малко братче – усмихна се момичето. – Ще ни разрешиш ли да си поиграя с него?

– Разбира се – обеща Деорис, все така спокойно и въздържано. – Ти си почти жена, Тирики – той сигурно ще реши, че си има две майки. Хайде, ела с мен, ако искаш, ще видиш как бавачката го къпе и преоблича, а после ще ни покажеш градините – на мен и на братчето си.

Оказа се, че Деорис бе намерила верния тон. Последните задръжки на Тирики изчезнаха и ако двете не започнаха веднага да се държат като майка и дъщеря, но поне станаха близки приятелки и си останаха приятелки през последвалите месеци и години, който минаваха спокойно, без никакви особени вълнения.

Синът на Арват стана пълничко момченце, после здраво, хубаво тъмнокосо момче; Тирики си беше все така висока и стройна, но детинската пухкавост се изгуби от лицето ѝ. Гласът на Микаел се променяше, той също стана много висок, и приликата с Микон ставаше все по-забележима – тъмносините очи, тясното лице с орлови черти, слабото, но жилаво тяло, същата подвижна физиономия, издаваща остър ум... Понякога бащата на Микон, принц Микантор, регент на Седемте морски кралства, и втората му жена, майката на Рейота, измолваха Микаел да постои при тях за няколко дни; те нерядко споменаваха пред Домарис, че е редно внукът им, като наследник на престола на Ахтарат, да заживее постоянно в двореца на дядо си.

– Това е наше право – настояваше застаряващият Микантор. – Той е син на Микон и трябва да бъде възпитан в съответствие с ранга си, а не да расте сред жени! Ни най-малко не искам да омаловажавам това, което си сторила за него. Знам, че ти винаги ще си на първо място с сърцето му. Но и дъщерята на Рейота трябва да дойде при нас – Тя също е принцеса на Ахтарат!

Всеки път, когато заговореше за тези неща, Микантор наблюдаваше внимателно Домарис с тъжна, едва прикрита загриженост; с такава радост би я приел в двореца като своя дъщеря – но тя си оставайте спокойна и въздържана в отношението си към него.

Отвърщаше с кротко достойнство, че Микантор има пълно право, че напълно съзнава задълженията на Микаел като наследник на Ахтарат – но че момчето е неин син.

– Докато съм жива, няма да допусна той да се отдели втори път от

мен! Докато съм жива... – гласът ѝ заглъхваше. – Няма да с още дълго – моля те, остави ми го дотогава.

Разговорът се повтаряте с незначителни промени през няколко месеца. Най-сетне старият принц се преклони пред волята на Жрицата на Светлината и престана да настоява... Но продължи да ги посещава и да взема Микаел да му гостува, дори по-често отпреди.

Домарис реши да направи компромис, като подтикваше сина си да прекарва по-голямата част от времето си с Рейота, това решение задоволи всички и двамата скоро станаха близки приятели. Рейота винаги се отнасяше с дълбока обич в почит към сина на покойния си брат. Пред когото се бе прекланял и когото бе предал – а Микаел се радваше на непресторената обич на младия принц. Първоначално му бе трудно да привикне към новия си живот, лишен от всякакви ограничения; от третата му година Раджаста го бе привикнал към почти аскетично съществуване. Но неестествената притеснителност и затвореният му нрав постепенно се промениха и Микаел започна да проявява наследените от баща си чар и добросърдечност.

За това помогна и Тирики – може би дори повече, отколкото Рейота. Двамата станаха много близки още от първия ден, когато се запознаха, и приятелството им скоро се превърна в обич – искрена и дълбока, макар и не напълно осъзната. Разбира се, караха се постоянно, защото бяха много различни – Микаел си остана въздържан, горд и склонен да пази всичко в тайна: Тирики беше темпераментна, избухлива, подвижна като живак. Разправиите им пламваха бързо и бързо се забравиха – Тирики винаги първа съжаляваше за прибързаността си, прегръщаше Микаел, целуваше го и го молеше да се сдобрят; Микаел подръпваше шеговито нейно разпиляната ѝ коса, която бе като жива и никога не оставаше за дълго сплетена, и я дразнеше, докато най-сетне даваше измолената прошка.

Деорис и Рейота искрено се радваха на приятелството им; но и двамата имаха чувството, че Домарис не е на същото мнение. Напоследък ѝ се случваше да се загледа в очите на Тирики, да се намръщи замислено и да нацупи устни; странно изражение прекосяваше лицето ѝ, но после повикваше Тирики при себе си и я прегръщаше почти разкаяно; сякаш искаше да се извини за някакво не произнесено оскъбление.

Тирики още не бе навършила тринадесет години, но женствеността ѝ ставаше все по-забележима – беше като пъпка, която ще се отвори всеки миг. Притежавате ефирен, неуловим чар и Микаел много скоро осъзна, че нещата няма да продължат по същия начин – малката му

братовчедка го привлнчаше прекалено силно.

Но Тирики си оставаше невинно, по детски импулсивна; двамата се разхождаха с часове по морския бряг и понякога се случваше да се целунат почти на шега – но все по-често прегръдките им ставаха продължителни и двамата се откъсваха един от друг с явно нежелание. Микаел обикновено първи се отдръпваше, задържаше момичето на разстояние от себе си, и прошепваше:

– Ейланта...

Тирики разбираше защо се обръща към нея с храмовото й име, свеждаше очи и не смееше да го докосне. Интуитивно съзнаваше това, което Микаел отдавна бе изяснил за себе си.

Един ден, когато пак стояха така объркали един срещу друг. Микаел се усмихна спокойно и уверено, взе ръката й н каза:

– Хайде, трябва да се връщаме в Храма.

– О, Микаел – прошепна момичето, – Сега, когато... когато се намерихме... трябва ли отново да загубим... всичко това? Никога вече ли няма да ме целунеш?

Той се усмихна и отвърна:

– Ще те целувам много често, надявам се. Но не сега – и не тук. Ти си ми прекалено скъпа, Тирики. Освен това... си още много млада, а и аз също. Да вървим.

Той говореше отново с авторитета на по-голям брат, но преди да стигнат портите на Храма, забеляза омърлушеното й лице, обърна я към себе си и каза:

– Искаш ли да ти разкажа една история? – Тя кимна, двамата седнаха на каменните стъпала и той поде: – Имало някога един човек, който живял сам в дълбоките горя, съвсем сам, и само звездите и дърветата му били приятели. Един ден срещнал в гората красива сърна, изтичал към нея зарадван и понечил да я хване, да я вземе със себе си, за да живее при него и да не бъде вече толкова самотен. Но сърната се подплашила и избягала; той я търсил дни наред, но така и не я намерил. След много луни, като се скитал из гората, открил току-що напъпило цвете – то бил вече помъдрял; оставил пъпката да си расте под слънчевите лъчи, стоял с часове и я гледал, докато тя най-сетне се отворила и погледнала към слънцето. Щом цветето се отворило, се обърнало към него. Той стоял много тихо, съвсем неподвижен. Тогава видял, че това с прекрасното цвете на страстта – ароматно и неувяхващо.

Сребристите очи на Тирики се усмихваха.

– Чувала съм и друг път тази история – каза тя, – но едва сега

разбирам смисъла ѝ. – Тя стисна ръката му, скочи и затанцува нагоре по стълбите. – Побързай! Сигурно отдавна ни чакат – обещах на Нарѝ да му набѝра цветя от градината!

Осма глава ДЪЛГ

1.

През пролетта Домарис най-сетне се предаде и болестта, срещу която се бе съпротивлявала толкова дълго, я повали на легло. Валяха и отминаха пролетните дъждове, дойде лятото, градините преливаха от цветя, а тя все лежеше в стаята си, вираше се във високия таван, и не можеше вече да се помръдне от леглото си. Приемаше спокойно самотата и не се оплакваше – понякога казваше, че до есента ще се оправи.

Деорис се грижеше всеотдайно за нея, но обичта към сестра ѝ я заслепяваше и тя отказваше да признае това, което бе очевидно за всички останали. Понякога болките ставаха ужасни и нито Деорис, нито който и да било друг можеше да помогне на жената, която страдаше мълчаливо през дългите дни и нощи. Още преди години състоянието на Домарис беше безнадеждно.

Едва тогава Деорис узна – Домарис се чувстваше прекалено зле, за да намира смисъл да крие цялата история – за ужасния начин, по който се бяха отнесли със сестра ѝ при последното раждане. Младата жена отново се измъчваше от чувство за вина; сега вече можа да говори и за онзи неясен, подобен на кошмарен сън епизод отпреди много години – спомена за съня, в който се бе намерила в селото на лудите. Тогава осъзна какво бе преживяла Домарис, избра защо така и не можа да роди живо дете на Арват и какво чудо бе всъщност, те успя да роди Микаел.

Дългогодишната мечта на принц Микантор най-сетне се сбъдна и той взе Микаел при себе си в двореца. Домарис страдаше, но тя самата бе пожелала да стане така – не искаше Микаел да я гледа в такова състояние. Затова пък Тирики откажа да тръгне с него и за първа път в живота си се противопостави и на Домарис, и на Деорис. Тя вече не беше дете – на тринадесет години бе по-висока от Деорис, макар и тялото ѝ да бе още незряло, също каквато бе Демара някога. Сребристите ѝ очи гледаха също като очите на Демара – с преждевременна зрялост, която се

четеше и в сериозните черти на тясното ѝ лице. Когато бе на тринадесет години. Деорис си беше още дете, затова сега и двете сестри не можеха да разберат, че Тирики е станала жена; по-бързото съзряване, унаследено от северната кръв на баща ѝ, им убягваше. Двете продължаваха да се отнасят към нея като към дете.

Всички правеха, каквото им бе възможно, за да не пускат Тирики в стаята на Домарис в най-тежките ѝ часове; но една вечер, когато Деорис, изтощена от няколко безсънни денонощия, бе полегнала за малко в съседната стая, Тирики се промъкна до леглото на Домарис и я видя да лежи с широко отворени очи, съвсем неподвижна. Лицето ѝ бе по-бяло от белите кичури в косата ѝ.

Тирики дойде още по-близо и прошепна:

– Господарке Домарис...

– Да, мила – отвърна едва чуто Домарис – но дори заради Тирики не съумя да се усмихне. Момичето взе една от прошарените със синя вени ръце и я притисна нежно към бузата си, после зацелува восъчнобледите пръсти с отчаяно обожание. – По-полека, мила – прошепна Домарис. – И недей да плачеш.

– Не плача – отвърна Тирики и я погледна с напълно сухите си очи. – Само... Не мога ли да направя нещо за теб? Много те боли, нали?

Домарис отвърна спокойни, взряна в широко отворените очи на момичето.

– Да, детето ми.

– Да можеше да ме боли мен вместо теб!

Усмивката все пак се почти на бледите устни на Домарис.

– Бия предпочела всякакви мъки пред това, Тирики. Сега тичай да са играеха.

– Не съм бебе! Моля те, позволи ми да остана при теб! – момичето я гледаше така умолително, че Домарис не отвърна нищо и само затвори очи. „Няма да издавам колко ме боли пред детето!“, каза си тя и полежа неподвижно няколко минути. След малко по лицето ѝ изби пот от усилието да скрива болката.

Тирики седеше на самия ръб на леглото ѝ. Домарис понечи да ѝ каже да стане – не можеше да понася и най-лекото докосване – понякога, когато някоя от робините побутнеше неволно леглото ѝ, тя изпищяваше от непоносима болка. Но в същия момент остана с огромно учудване, че леките движения на Тирики не ѝ причиняват никакво страдание – не я заболя дори когато момичето се наведе над нея и обви шията ѝ с ръце.

„Тя е като малки котенце, каза си Домарис, може да се разходи по

тялото ми и аз няма да усетя нищо! Поне е наследила и нещо добро от Риведа!“.

В продължение на седмици Домарис не бе позволявала да я докосва никой друг освен сестра ѝ, и дори опитните ръце на Деорис не можеха напълно да ѝ спестят болката; а сега Тирики... – Слабото телце на момичето се бе притиснало и тясното пространство между нея и рамката на леглото. Тя продължи да прегръща Домарис, която мълчеше, изтърпнала от удивление.

– Тирики – каза тя колебливо накрая, – не се преуморявай. – По усните на Тирики се плъзна особена, покровителствена усмивка – лицето ѝ имаше израза на възрастен човек. Изведнъж Домарис осъзна, че болката, който присъстваше постоянно в тялото ѝ месеци наред, бе започнала да намалява. Възможно ли бе да си го внушава? Дори имаше чувството, че напълно изтощеното ѝ от страданията тяло се изпълва с нови сили.

За един кратък миг можете да осъзнае само невероятното, благословено облекчение от мъките, и тя се отпусна назад в дълга въздишка. Сетне облекчението отстъпи място на учудване и тревога.

– По-добре ли си сега?

– Да – призна Домарис, но реши да не задава въпроси. Абсурдно бе да повярва, че едно дете на тринадесет години е в състояние да извърши нещо, което велики магове и лечители бяха в състояние да направят само след години дисциплинирано обучение – и дори тогава невинаги! Беше си го внушила, съзнанието ѝ бе замаяно от болката, това бе всичко. Някакъв глас се обади предупредително в мислите ѝ, че ако все пак това не е внушение, трябва да не държи до себе си Тирики – за нейно добро... Но да накара Тирики да си тръгне не беше лесна работа.

През следващите дни Тирики прекарваше все повече време при Домарис и правеше всичко по сивите си, за да облекчи болките ѝ. Домарис си налагаше да не се издава.

„Смешно, казваше си тя, да се крия от тринадесетгодишно момиченце!“ Един ден Тирики пак се сви на леглото до нея като котенце. Домарис се поддаде на изкушението и ѝ позволи да остане така. Близостта на момичето ѝ действаше успокоително – когато бе до нея, Тирики, която бе буйно и неспокойно дете, стоеше напълно неподвижна и едва дишаше, все пак болната не искаше детето да се преуморява, затова след малко каза:

– Стоиш кротко като мишле, Тирики. Не си ли вече уморена? Може би е по-добре да си вървиш.

– Не, моли те, не ме отпращай!

– Добре, няма, но трябва да ми обещаеш да не се уморяваш прекалено!

Тирики обеща. Домарис докосна светлата ѝ, подобна на лен коса с белите си пръсти, и въздъхна. Големите сребристи очи на Тирики доביха сънлив вид, сякаш спеше, без на ги затваря. „За какво ли си мисли това дете? Същинска малка вещица? Колко силен с този лечителски инстинкт у нея – но разбира се, и Деорис, и Риведа имаха нещо подобно – трябваше да очаквам, че ще го наследи.“ Но Домарис не молеше да мисли последователно – болката отново нахлу в тялото ѝ и тя съсредоточи всичките си сили, за да я посрещне – вече не помнеше какво е да не те боли нищо.

Тирики вдигна слабото си лице – като че ли се събуди от дълбок сън, и се взря в измъченото лице на Домарис, раздразнена от собствената си безпомощност. После, подтикната от неясен импулс, се наведе и прегърна леко Домарис. Този път нямаше нищо за внушение – Домарис почувства съвсем ясно как в нея се влива здрава сила – болката се оттегляше като море при отлив. Намесата на Тирики бе несръчна, разбира се, и Домарис се почувства зашеметена от внезапния прилив на сила.

В момента, в който дойде на себе си, тя веднага отблъсна детето.

– Мила – каза тя уплашено, – не бива... – и млъкна, защото забеляза, че момичето изобщо не я чува. Деорис си пое дълбоко дъх, изправи се на лакът и каза рязко:

– Ейланта! Говоря съвсем сериозно! Никога повече не прави така! Забранявам! Ако не ме послушаш, ще се принудя да те отпратя отук!

Тирики се изпрани. Слабичкото ѝ лице пламтеше. Между веждите ѝ се беше вдълбала упорита бръчка.

– Господарке Домарис... – започна тя.

– Слушай добре, скъпа – каза малко по-нежно Домарис и отново се отпусна на възглавницата. – Вярвай ми, много съм ти благодарна за облекчението. Но някой ден ще разбереш, че нямаш право така да... да крадеш от собствената си сила. Не знам как го правиш – това е дар от боговете, дъще, но не бива да се постъпва така! И няма смисъл да се изтощаваш заради мен!

– Но аз мога да го направя единствено за теб! Защото те обичам!

– Детето ми... – Домарис сама не знаеше какво да каже. Взираше се озадачена в спокойните сребристи дълбини на очите ѝ. След малко лицето на момичето се помрачи.

– Господарке Домарис... – каза то съвсем тихо, – кажи ми... кога бе

това... аз помня, но не съвсем точно... тогава ти ми каза... – тя спри, и очите ѝ се съсредоточиха с особен, търсещ поглед в лицето на болната жена. Веждите ѝ се събърчиха и тя изплака. – О, защо ми е толкова трудно да се го спомня?!

– Какво да си спомниш, Тирики? Момичето затвори очи.

– Ти беше – ти ми каза... – големите очи отново се отвориха и Тирики прошепна: – Сестри... и повече от сестри... обричаме се на теб, майко стоим пред теб в мрака – гласът ѝ секна в Тя изхлипа сухо.

Домарис ахна.

– Не с възможно да помниш това! Невъзможно е! Ейланта, по-добре си признай, ако си ни подслушвала, когато сне разговаряли с майка ти...

Тирики възрази пламенно:

– Не, не, помня твоя глас, господарка Домарис – но по-скоро имам чувството, че съм го чувала – насън...

– Тирики, момиченцето ми, говориш, като че ли не си на себе си – разбери, че говориш за нещо, което се е случило, Преди ти...

– Значи е истина?! Вярно е, нали? Искаш ли да ги кажа и останалото? – възкликна Тирики. – Защо не искаш да ми повярваш?

– Но това беше преди тя да се родиш – простена Домарис. – Как е възможно такова нещо?

Тогава Тирики, съвсем преbledняла, с горящи очи, започна да повтаря дума по дума словата на обета, без да се запъне нито веднъж – по едва бе произнесла първите няколко реда, когато Домарис я прекъсна, бяла като сама Смърт:

– Не! Не, Ейланта! Спри! Не бива да повтаряш тези думи! Нито сега, нито когато и да било! Ти... ти не можеш да разбереш какво означават! Моля те, обеща ми – тя протегна към момичето съвсем изтънелите си ръце. – Обещай!

Тирики се отпусна на рамото ѝ и зарида, но накрая измънка желаното обещание.

– Някой ден... ако аз не успея, Деорис ще ти обясни всичко. Ти си била посветена на Каратра още преди раждането ей, и някой ден...

– Няма да е зле да ѝ обясним всичко още сега – звънна гласът на Деорис, която бе влязла незабелязано. – Прости ми, Домарис, но неволно чул всичко.

Тирики скочи и извика гневно:

– Ти! Трябваше на всяка цена да подслушваш... да ме шпионираш! Никога не ме оставяш поне за малко насаме с Домарис, ревнуваш,

защото аз мога да ѝ помогна, а тя не можеш! Мразя те! Мразя те Деорис! – и тя отново зариде отчаяно. Деорис стоеше на мястото си като закована. Домарис бе прегърнала дъщеря ѝ и тя продължаваше да хлипа, скрила лице в рамото ѝ, докато ръцете на болната я притискаха с нескривана нежност. След малко Деорис сведе глава и се обърна, за да си върви. В същия миг Домарис проговори:

– Тихо, Тирики, спри да плачеш, детето ми. Ела при мен, Деорис, не, не, съвсем близо, за да мога да те прегърна, ти също, детенце – кимва тя на Тирики, която се бе отдръпнала и гледаше нацупено. Домарис постави едната си восьчнобледа ръка в ръката на Тирики, а другата – в ръката на Деорис.

– Сега слушайте внимателно и двете – прошепна тя. – защото това е първият и последен път, когато ще ви кажа някои неща... последният път...

Девета глава МОРЕТО И КОРАБЪТ

1.

Дойде есента и дори децата бяха приели мисълта, че Домарис никога вече няма да надигне от постелята. Ден след ден тя чезнеше в стаята си, гледаше как слънчевите лъчи играят по морските вълни, и все повече изпадаше в странно, полусънно състояние. Понякога, когато белите криле на голям кораб се плъзнеха по хоризонта, тя се чудеше дали Раджаста е получил известието ѝ... но сега и това не и се струваше особено важно. Минаваха дни, месеци, и с всеки ден тя ставате все по-бледа, почти прозрачна, изсмукала от болката дотам, че вече не реагираше дори на самата болка – вече дори необходимостта да диша я изтощавате.

Престарелият първожрец Ратор дойде веднъж и стоя дълго време край леглото ѝ. Тя държеше старческата му ръка в своите, а слепите очи на Ратор се взираха някъде отвъд измъченото лице на умиращата.

Дойде краят на годината и Деорис, пребледняла от постоянните бдения край смъртното легло на Домарис, бе отпратена категорично да си почине; през по-голямата част от времето Домарис тъй или иначе не я разпознаваше, – и никой не можеше вече да стори нищо, за да ѝ помогне.

Макар и с нежелание, Деорис остана сестра си на грижите на другите жрици-лечителки и една сутрин излезе с децата на морския бряг. Микаел също пристигна, защото откак майка му бе на легло, почти не бе виждал Тирики. По-късно той си спомняте този ден като последния ден на детството си.

Тирики тичаше по пясъка с разплетена коса и мъкнеше след себе си малкото си братче, Микаел хукна след тях и тримата започнаха да се надбягват, да се пръскат с вода и да газят из приборя. Когато се умориха, Тирики започна да строи пясъчен замък за братлето си, а Микаел събираше мидена черупки по брега и ѝ ги носеше.

Деорис седеше на припек върху една скала, прижумяваше срещу слънцето и мислеше: „Те само се преструват на деца – заради Нарѝ – и заради мен. Докато се занимавах с Домарис, те са пораснали...“ Струваше ѝ се някак нередно едно момче на шестнадесет години и едно момиче на тринадесет да бъдат толкова сериозни, зрели и улегнали – въпреки че сега, разбира се, се държаха като съвсем малки деца.

Накрая утихнаха и легнаха на пясъка в краката ѝ, като преди това я повикаха да ѝ покажат пясъчните скулптури.

– Виж – каза Микаел, – има замък, имам храм!

– Видя ли пирамидата ми? – викаше Нарѝ. Тирики внезапно вдигна ръка.

– Като погледнеш отгук – дворецът прилича на скъпоценен камък върху зеления хълм... Веднъж Рейота ми разказа... – тя се изправи и попита сериозно: – Деорис, нали Рейота не е истинският ми баща? Много го обичам, като истински баща, но... ти и Домарис сте сестри, а Рейота е брат на бащата на Микаел и... – тя се прекъсна в неволно хвърли поглед към Микаел.

Той схвана мисълта ѝ и посегна да я дръпне за ухото, но размисли и се отказа.

Деорис се вгледа замислено в дъщеря си.

– Да, Тирики – кимна тя. – Истинският ти баща е друг, но... той умря, преди да те признае пред Мъдреците.

– Какъв беше той? – продължи да разпитва момичето.

Преди Деорис каже нещо, малкият Нарѝ наду презрително устни.

– Какъв баща ѝ е той, щом не я е признал? – каза той с унищожителна детска логика. После бутна момичето с пръсти и помоли: – Изкопай ми една дупка, Тирики!

– Глупаво бебе – упрекна го Микаел.

Нарѝ се намръщи.

– Не съм никакво бебе – сопна се той. – Освен това моят баща е жрец!

– Бащите на Микаел и Тирики също бяха жреци, Нарі – каза кротко Деорис. – Всички сме деца на жреци.

Но Нарі настояваше на своето.

– Щом бащата на Тирики е умрял, преди да я признае, значи тя няма баща!

Микаел не издържа и се засмя на наивността му; Тирики също се усмихна, но веднага стана сериозна, защото забеляза изражението на Деорис.

– Не искаш ли да говориш за него?

Сърцето на Деорис се сви. Вече се случваше месеци наред да не си спомни за Риведа, но винаги някой жест на Тирики, начинът, по който гледаше, нещо в израза ѝ, смущаваше заспалата болка. Риведа бе останал в душата ѝ неизличими белези – също като огънят на дорйе върху гърдите ѝ. След миг, когато се поуспокои, тя отвърна:

– Той беше Велик маг, Тирики.

– Жрец като бащата на Микаел, така ли?

– Не, дете, той не беше като неговия баща. Казах, че е бил жрец, защото в много отношения маговете приличат на жреците. Но баща ти ръководеше ордена на Сивите – в Древната земя те не са толкова почитани, колкото тук. Той беше северняк от Зайадан – от него си наследила русата коса и очите. Беше велик лечител.

– А как се казваше? – попита Тирики.

Деорис отново замълча. Досети се, че Домарис никога не бе говорила за това с Тирики, и тъй като бе отгледала малката като дъщеря на Рейота, тава беше нейна право. Най-сетне каза:

– Тирики, във всяко отношение Рейота е истинският ти баща.

– О, знам това, и ти казах колко го обичам! – свърна Тирики, но продължи: – Но знаеш ли, спомням си, когато бях още съвсем малка, чух Домарис да говори за истинския ми баща с друг жрец или беше жрица, не помня... и сега... – Тя направи безпомощен жест с ръце.

Деорис въздъхна.

– Да бъде твоето. Баща ти се казваше Риведа.

Тирики повтори замислено името.

– Риведа...

– Аз също не знаех това! – възкликна Микаел. – Деорис, това същият Риведа ли е, за който чух веднъж да говорят жреците – беше отдавна, по помня, че казвала, че престъпил закона, че... се занимавал с черна

магия.

Той спря, като видя болката в очите на Деорис.

Нари вдигна глава и попита:

– Какво значи да престъпиш закона?

Микаел, съжалил за прибързаността си, скочи на крака и вдигна малкото момче.

– Значи да правиш лоши неща и аз сега също ще направя нещо лошо и ще те хвърля във водата, ако продължаваш да тормозиш Деорис с глупавите си въпроси! Я виж, задава се кораб – ела да го видим как ще пристане – ако не риташ, обещавам да те нося на рамо!

Нари изписка доволно и Микаел се отдалечи с него. Скоро двамата се отдалечиха толкова, че едва се виждаха.

Деорис се стресна и излезе от унеса си, когато Тирики пхна пръсти в ръката ѝ и каза тихо:

– Не исках да те тревожа, Деорис, Аз... аз просто исках да съм сигурна, че с Микаел не сме братовчеди по майчина и бащина линия. – Момичето се изчерви я каза объркано; – Нали разбираш, Деорис! – после за първи път се притисна до майка си и се остави тя да я целуне.

Деорис я прегърна и каза нежно:

– Знам, разбира се, детето ми, и съм много щастлива. – После стана, подаде ръка на Тирики и каза: – Искаш ли и ние да отидем да видим кораба?

После двете тръгнаха по следите на Микаел и скоро намериха момчетата.

Деорис хвана сина си за ръка – и си помисли, че поне Нарис е само неин – и се заслуша усмихнато в думите на Микаел, който, прегърнал Тирики през рамо, и обясняваше всичко, което знаеше за корабите. Морето бе в кръвта му, както и на покойния му баща; тя си спомни колко щастлив бе по време на дългото пътуване от Древната земя дотук.

– Ами ако този кораб е от Древната земя? – попита любопитно Тирики.

– Не бия се учудил – отвърна Микаел. – Виж, спускат лодка. Това е странно. Обикновено спускат лодки долу, в града, при пристанището, а не тук, близо до Храма.

– Не е само една лодка – отбеляза Тирики след малко. – Цели шест са, и в първата стои някакъв жрец. Лодката скоро опря в брега, от кея слязоха няколко моряци и незабавно се упътиха нагоре. Седмият, облечен като жрец, не тръгна веднага след тях, а спря и се загледа нагоре към храма. Деорис трепна и се загледа по-внимателно. Но това беше...

– Раджаста! – извика радостно Микаел; после, забравил новопридобитото си достойнство, хукна като малко момче към облечения в бяло старец.

Жрецът го гледаше със светнало лице.

– Милото ми момче! – усмихна се той и прегърна дотичалия Микаел. Деорис, която също го бе последвала, видя, че лицето на стареца е мокро от сълзи.

Прегърнал Микаел, Раджаста се обърна да поздрави останалите.

– Това е щастлива поличба да ви срещна още на брега, дъще – каза той, – въпреки че не идвам с радостни вести... нито пък за радост. Деорис установи, че също плаче. Раджаста пусна Микаел, прегърна я и започна смутено да я успокоява, а Нари задърпа полите на майка си.

– Ако аз плача така, ще ме натупаш – упрекна я той.

Деорис го погледна усмихнато и се поуспокои.

– Прости ми, господарю Раджаста – каза тя, поизчерви се и избута Тирики напред. – Когато дойдох в Ахтарат, ни се случи чудо – виж, това е дъщеря ни, която Домарис е довела и отгледала тук.

Раджаста се усмихна спокойно.

– Знаех за това, дъще. Още на вренето Рейота ми довери плана си.

– Знаел си през всичките тези години? – Деорис наведе глава. Разбира се, Раджаста бе постъпил разумно – по-добре беше за нея да мисли за детето като за навеки загубено.

Тирики се притискате смутено към Деорис. Раджаста положи ръка върху русата ѝ глава.

– Не се бой детето ми, познавам майка тя от бебе, а и баща ти ми беше близък – и дори роднина.

Нари подаде нос иззад полите на сестра си.

– Баща ми е жрец – гордо отбеляза той – Не си ли и мой роднина?

– Може да се каже, – Раджаста погали я неговата къдрава глава.

После се обърна към Деорис и попита:

– Къде е Домарис, дъще?

Деорис пребледня.

– Нима не си получил писмото ѝ? Нищо ли не знаеш?

Раджаста пребледня на свой ред.

– Не, нищо не съм получавал – в Храма цари пълна бъркотия, Деорис. Не сме получавали отдавна никакви писма. Изпратен съм тук с важна мисия, но, разбира се, се надявах да видя и вас двете. Какво... какво е станало с нея?

– Домарис умира – отвърна Деорис едва чуто, лице на Раджаста

посивя – за първи път в живота си Деорис осъзна колко стар бе той всъщност.

– Аз... страхувах се от нещо такова – произнесе с мъка Пазителят, – имах някакво предчувствие... – после погледна гордото, благородно лице на Микаел и каза с въздишка: – Толкова много приличаш на баща си, момчето ми! Имаш неговите очи... – но на себе си добави: „Но той прилича и на Домарис!“ Домарис, която бе обичал повече от родна дъщеря – нито едно от собствените му деца не бе толкова близо до сърцето му! Домарис умираше... „Не бива да скърбя, каза си той, част от нея умря още когато си отиде Микон.“

Когато наближиха стаята, където лежеше Домарис, те отпратиха децата. Изкачиха се сами по стълбите и пред вратата Деорис спря.

– Ще я намериш много променена – каза тя тихо.

– Знам – каза тъжно Раджаста и се облегна тежко на ръката, която му бе предложила Деорис. После почука на вратата.

– Ти ли си, Деорис? – разнесе се слаб глас. Деорис отстъпя и пусна Раджаста пред себе си. Тя чу отново името си, после щастливия вик на Домарис:

– Раджаста! Раджаста...

Гласът ѝ заглъхна в ридание и Раджаста бързо се наведе над леглото ѝ. Домарис опита да се изправи, но болката я повали обратно. Раджаста я притисна много нежно към себе си и зашепна:

– Домарис, детето ми... хубавото ми дете!

Деорис излезе на пръсти и ги остави сами.

Десета глава КАРМА

1.

Застанала на терасата, Деорис слушаше виковете на децата, който играеха долу в градината. Зад гърба си дочу тихи стъпки, обърна се и срещна усмихнатите очи на Рейота.

– При Домарис ли е господарят Раджаста? – попита той.

Деорис кимна я каза тъжно:

– Ти живееше само за този момент. Не ѝ остава още много.

Рейота взе ръката ѝ и каза:

– Не тъгувай, Деорис. Тя... вече отдавна не е с нас.

– Аз... тъгувам и за себе си – призна тихо Деорис. – Себично е, знам. Такава съм, упреквам се постоянно, но съм себична. Когато тя си отиде, ще остана съвсем сама.

– Не – каза Рейота, – няма да бъдеш сама.

В следващата минута Деорис се озова в прегръдките му. Устните му намериха нейните и мина много време, преди той да проговори отново:

– Деорис... обичам те от първия миг, когато те видях... когато изплувах отново от ужасния водовъртеж на лудостта и те видях да лежиш в безсъзнание на пода на светилището – не знаех къде се намирам, не знаех кой е този човек, който бе там. Виждах само теб – и ужасните ти рани! Обикнах те още тогава, Деорис – и само любовта ми към теб ми даде сила да се изправа срещу...

Деорис спокойно допълни името, което Рейота все още не смееше да употреби.

– Срещу Риведа.

– Можеш ли да ме обикнеш, Деорис? – прошепна той задъхано. – Или сърцето ти е още в плен на миналото?

Деорис постави безмълвно ръка в неговата. Ледът в сърцето ѝ се топеше от прилив на надежда и увереност, че тъкмо тези думи е очаквала от много години. Никога не би изпитала към Рейота детинското обожание, което будеше у нея Риведа – пред него тя се чувстваше като простосмъртна пред божество. За Арват бе просто жена като всички останали, и детето създаде между тях спокойна, приятелска връзка. Тя бе изпълнила дълга на сестра си – но никога не бе влагала чувства в отношенията си с него. Сега, вече зряла жена, Деорис за първи път отдаваше себе си съзнателно, без колебание, с радост. Тя се освободи усмихнато от прегръдките на Рейота.

Той отвърна на усмивката ѝ.

– Още сме млади – допълни той усмихнато, – Можем да почакаме.

– Бъдещето е пред нас – допълни тя нежно, взе отново ръката му и двамата тръгна заедно надолу към градината.

Слънцето бе слязло ниско над хоризонта, когато Раджаста повика всички да дойдат на терасата до стаята на Деорис.

– Не исках да казвам нищо на Домарис – поде той мрачно, – но искам да ви кажа това, което ще съобща утре на жреците. Храмът в Древната земя – в нашето отечество – загина.

– Не! – изохка Деорис.

– Така е – продължи сериозно Раджаста. – Още преди шест месеца установихме, че голямата пирамида потъва в земята; бреговата ивица се разкъсва. Земетресенията следват едно след друго. Морето постепенно ни поглъща и подземията вече са почнали да се сриват. Скоро храмът ще бъде погълнат от морските вълни.

Изведнъж всички започнаха да говорят едновременно, питаха, прекъсваха се, докато Раджаста не вдигна ръка, за да ги накара да спрат, и продължи:

– Нали знаете, че пирамидата е издигната над подземие, където спи Безименният бог?

– И още как! – прошепна много тихо Рейота.

– Това подземие е център на отрицателните сили на земята. Тъкмо затова бе охранявано толкова строго от Сивия орден в продължение на векове. Но преди десет години – Раджаста погледна неволно към Тирики – беше извършено ужасно светотатство. В подземното светилище беше произнесено Словото на Силата. Оказа се, че Рейота е бил прав – не изкоренихме докрай злото! – Очите на жреца потъмняха, сякаш виждаше ужаси, които останалите не можеха да си представят. – Създадохме по-силни заклинания от техните, за да оковем отново злото, но това бе началото на края за Безименния бог. Агонията му ще повлече със себе си не само Храма.

Деорис покри лице с ръцете си.

Раджаста продължаваше с раван той:

– Словото на Силата разкъсва земята, унищожава самите елементи на битието и когато веднъж е било произнесено, вибрациите не могат да бъдат спрени – докато не заглъхнат сами. Земята около светилището трепери постоянно и вибрациите обхващат все по-голяма площ, също като вълни в езеро. След няколко години няма да има и следа от Древната земя!

Деорис издаде ужасен, нечленоразделен звук, сякаш се задушаваше. Рейота сведе глава.

– Богове! – прошепна той, – аз нося вина за този ужас!

– Ако говорим за вина – каза необичайно меко Раджаста, – то аз също съм виновен, дори повече от теб. Не изпълних дълга си Пазител и допуснах Риведа да се заплете в мрежите на Черните магове. Микон не бе изпълнил дълга си да създаде наследник и затова не е имал право да умре, когато е попаднал в плен и са го подложили на мъчения. Ако говорим за вина, не можем да пропуснем и жреца, който го е обучавал, а родителите му, които са приели младежките му капризи – а защо не и

капитана на кораба, който преди години е довел родителите на Риведа – и моите – от Зайадан! Никой смъртен не може да управлява везните между причини и следствия. Успокой сърцето си, синко.

Настъпи тежко мълчание. Тирики и Микаел гледаха с широко отворени очи, хванали се за ръка, слушаха – и не разбираха. Рейота стоеше все така, стиснал главата си с ръце, а Домарис беше неподвижна като мраморна статуя.

Най-сетне, бледа като смъртник, тя успя да раздвижи пресъхналите си устни.

– Това... не е всичко, нали?

Раджаста кимна тъжно.

– Не, не е. По нашите предвиждания след десетица години катастрофата ще засегне и Атлантида: Земетресенията се разраства постоянно – и никой не може да знае дали няма да унищожат и целия свят, мястото, на което сега стоим, скоро няма да съществува – а ние не знаем и друго – дали ще остане място, където да се подслоним! Но аз не вярвам, че ще се стигне дотам! Животът човешки е нещо незначително, погледнат отделно – и все пак е съществена част от творението. Ако хората трябва да оживеят, те ще оживеят, дори да се наложи да развият хриле като на рибите, за на плуват в морските дълбини, или да им поникнат криле и да летят с птиците, докато водите се оттеглят. Тези, които са посели семената на собствената си гибел, ще загинат, колкото и да са хитроумни и решени да се спасят... Но за да не се зароди нова гибелна карма, тайното познание, което се съхранява от служителите на Храма, не бива да загине.

– Но ако това, което казваш, е истина, как да спасим мистериите? – прошепна Рейота.

Раджаста го погледна, после се обърна към Микаел.

– Мисля, че някои части на света няма да бъдат засегнати от ужаса – каза той след малко. – Там ще се издигнат нови храмове, където трябва да бъде отнесена и съхранявана Истината. Мъдростта на нашия свят може да бъде разпиляна по четирите краища на света и да изчезне в продължение на векове – важното е, че някога ще се появи отново. Ти си призван да основеш един от тези храмове, Микаел.

Микаел трепна.

– Аз? Но аз съм... най-обикновено момче!

– Сине на Ахтарат – каза строго Раджаста, – обикновено е забранено на човека да познава съдбата си, за да не разчита само на божествената сила и да откаже да развива собствените си възможности... но сега

се налага ти да узнаеш бъдещето си и да се готвиш за него! Рейота ще ти помогне; нему бе отказано висшето познание, но синовете на неговата плът и душа ще наследят Силата на Ахтарат.

Микаел сведе очи към жилавите си ръце с дълги пръсти – и Деорис неволно си спомни едни други ръце – обезобразени, измъчени, изкривени. Момчето отметна глава и срещна смело погледа на стария жрец.

– Тогава, отче – каза тон спокойно, – ние двамата трябва да се оженим колкото е възможно по-скоро! – и хвана Тирики за ръка.

Раджаста се загледа замислено в дъщерята на Риведа.

– Да бъде – каза той най-сетне. – Помня старото пророчество, макар че го чух, когато бях съвсем млад: „Ще се роди дете от древен род, който ще се е издигнал високо и после ще е рухнал в низините; това дете ще стане основоположник на нова кръвна линия: и кралете от тази кръв ще се сражават със злото, събудено от техните праотци – докато го унищожат навеки.“ Вие сте много млади... – той отново погледна детското лице на Тирики, кимна и додаде: – Но новият свят също ще бъде млад Така е добре; това също е карма.

Трепереща с цялото си тяло, Тирики се осмели да попита:

– Само жреците ли ще се спасят?

– Разбира се, че не – каза Раджаста с кротък упрек. – Дори и не, жреците, нямаме право да решаваме кой ще оцелее и кой ще загине. Простолюдието ще бъде предупредено за опасността, ще обясним на хората накъде да се отправят и ще им помагаме, колкото можем – но не можем да ги задължим да ни последват, както ще задължим родените в кастата на жреците. Сигурно ще се намерят хора, които ще решат да се спасяват сами, които ще разчитат на високите планини и пещерите, и ще са убедени, че ще се справят по-добре от нас. Казах вече, тези, които ще загинат, ще са носели семената на собствената си гибел.

– Струва ми се, че разбирам – проговори тихо Деорис, – но защо не каза нищо на Домарис?

– Тя знае достатъчно – отвърна Раджаста. – Вече е застанала пред отворената врата, откъдето може да се вижда отвъд границите на един човешки живот. – Той протегна ръка към стоящите пред него хора. – Ще дойдат други времена... – гласът му се промени и всяка дума отекваше пророчески в притихналият свят. – Виждам всички нас, разпилени във времето – но ние ще се срещнем отново. В този свой живот наковахме връзки, които не могат да бъдат разкъсани до края на Времето. Микон, Домарис... Талканон, Риведа – и ти, Тирики, и онази твоя сестра, която си отиде, преди ти да дойдеш на белия свят, Демара – всички само се

оттегляме, за да дойдем отново и да продължим нашата история. Ще се променяме – и ще си останем същите. Но не забравяйте – съдбите ни са вплетени в една мрежа, мрежата на мрака, и никога не можем да се освободим напълно от нея. Такъв е законът на кармата.

3.

Откакто Раджаста беше излязъл от стаята ѝ, Домарис се рееше в безсънен унес – мислите ѝ блуждаеха далеч от съсипаното от страдание тяло. Микон беше съвсем близо – тя чуваше гласа му, виждаше лицето му, усещаше ръката му върху своята – не едва доловимото докосване на осакатените му пръсти, а здравето стискане на една топла ръка. Домарис не беше убедена, че ще го види веднага, след като умре, но знаеше с абсолютна, спокойна увереност, че любовта им рано или късно ще ги събере отново – като една единствена светла нишка през мрачната плетеница на съдбовната им обреченост. Може би щяха да бъдат разделени и в друг живот – много дългове трябваше да бъдат платени, друга любов, останала неосъществена в този живот, можеше да разцъфне в следващия, но двамата щяха със сигурност да се срещнат отново. Нищо не можеше да я раздели и с Деорис; силата на обета им бе споила думите им завинаги; беше свързала навеки не само техните съдби, но и съдбите на децата им. Съжаляваше само, че няма да доживее да види Микаел като мъж, няма да види момичето, което ще стане негова съпруга, няма да прегърне внуците си...

После, с прозрението на умираща, Домарис разбра, че няма нужда да чака, за да види майката на своите внуци. Нали тя самата я бе отгледала в изгнание, беше я обрекла още неродена на Богинята, за да ѝ служи и тя до края на времето. Старата лъчезарна усмивка се плъзна по бледите устни на Домарис, тя отвори очи и видя Микон. „Микон?“ Не, не беше той – слабото лице с орлови черти бе увенчано с нейната огнена коса, усмивката бе още детинска, по детски я стискаха и здравите, но още несъразмерно израсли ръце. Зад Микаел се бе изправила Деорис – не зрялата, улегнала жрица, а тъмнокосата буйна малка сестричка с вечно разпилени непокорни къдрици и очи с цвета на бурно море – единственото ѝ щастие и единствената грижа през безгрижните години – на младостта. Домарис видя и благата усмивка на Раджаста, и тревожното, измъчено лице на Рейота.

„Скъпи мои...“ мислеше тя и искаше да им го каже, но устните не ѝ

се подчиняваха. Изведнъж пред очите ѝ застана сребристорусата малка саджи, отхвърленото от всички дете, което бе избягало от Карахама, за да отведе Домарис при Деорис в един далечен ден, в Сивия храм... Но не, това не бе същото време. Над нея се беше надвиснала Тирики със зачервено от плач лице, което плуваше в ореол от светлина. Домарис отново се усмихна и свитите от скръб сърца на хората около смъртния ѝ одър се стоплиха от смътна надежда.

Тя чу шепота на Микон: „Цвете на огъня!“ Или може би Раджаста бе пошепнал думите, с която някога се обръщаше към нея принцът от Атлантида? Домарис вече не виждаше нищо, но почувства присъствие то на Деорис, надвесила се над нея.

– Сестричката ми – прошепна Домарис, все така усмихната, после допълни: – Вече не си толкова малка...

– Колко щастлива изглеждаш, Домарис... – промълви тихо Деорис.

– Щастлива съм – прошепна Домарис. Сияйните ѝ очи се отвориха за последен път; за миг последен отглас на болката помрачи звездния им блясък; тя трепна и прошепна плахо: – Микон!

Микаел стискаше здраво ръцете и в своите.

– Мамо...

Светлите очи се спряха върху лицето му.

– Сине на Слънцето – произнесе тя съвсем ясно. – Сега... всичко започва отново... – Извърна лице към стената и потъна и дълбок сън; и в последния си сън на земята седеше отново на тревата под клонестото дърво в градината на Храма; Микон я беше прегърнал и нещо ѝ шепнеше...

4.

Домарис издъхна на зазоряване, без да се събуди отново. Когато птичките зачуруликаха на прозореца ѝ, тя се размърда, прошепна:

– Колко спокойно е езерото днес... – и восьчнобледите ѝ ръце се отпуснаха безжизнено върху завивката.

Деорис излезе и остави при нея Микаел и Тирики, които ридяха неудържимо, прегърнати, и отиде на терасата. Стоя дълго време заглеждана в сивкавото море и сивото предутринно небе. Не мислеше за нищо – дори не можеше още да осъзнае собствената си скръб. Толкова отдавна бе приели мисълта, че Домарис си отива, че това, което стана днес призори, бе за нея просто потвърждение на нещо, което отдавна знаеше,

„Домарис – мъртва? Никога!“ Отишла си беше бледата, съсипана от страдания сянка; а Домарис; млада, жизнена и прекрасна, се бе събудила за нов живот...

Тя не чу стъпките на Рейота и трепна, когато го чу да я вика по име.

Обърна се и срещна въпросителния му поглед.

– Отиде ли си? – попита Рейота.

– Вече е свободна – кимна Деорис.

– А децата?...

– Те са млади; остави ги да се наплачат. Нека скърбят за нея, както могат.

Останаха така, мълчаливи, загледани в морето, след време Тирики и Микаел също дойдоха на терасата. Лицата им бяха подути от плач, но гласът на Микаел беше съвсем спокоен, когато каза:

– Деорис? – отиде при нея и я прегърна Тирики се притисна към Рейота. Той я погали и погледна над разбърканата руса коса към Деорис. Тя мълча ляво кимна, загледана в момчето и момичето, и си каза: „Всичко е наред. Те са наши деца. Ще останем при тях“.

Изведнъж видя пред себе си двама мъже, изправили се един срещу друг – единият сребристорус, другият тъмнокос, с очи, които виждаха през времето противници във всичко, но свързани навеки по закона на Кармата – така, как то бяха свързани тя и Домарис. Домарис си беше отишла, нямаше го и Микон, Риведа, Демара, Карахама – всички бяха потънали в неznайните бездни на времето. Но щяха да се върнат. Смъртта бе най-неокончателното нещо на този свят.

Раджаста, със спокойно, ведро лице, излезе на терасата, издигна ръце към розовеещото небе и запя утринния химн.

Първият слънчев лъч заигра по трептящите морски вълни, озари белите коси на Пазителя и одеждите на жреците.

– Вижте! – прошепна Тирики. – Нощта свърши!

Деорис се усмихна и утринното слънце засия през сълзите ѝ във всички цветове на дъгата.

– Започва нов ден – каза тя тихо, – винаги има нов ден!

И прекрасният ѝ глас се издигна и зазвъня в хармония с гласовете на жреците, и отекна по четирите краища на света:

...Приветстваме тебе.

сияйни и чиста.

Неземна и вечна зора!

КРАЙ

© 1987 Марион Зимър Брадли
© 1999 Боряна Джанабетска, превод от английски

Marion Zimmer Bradley
The Fall of Atlantis, 1987

Сканиране, разпознаване и редакция: shanara, 2008

Публикация

Издателство „Еднорог“, 1999
Превод: Боряна Джанабетска, 1999
Художник: Христо Хаджитанев, 1999
ISBN 954-9745-14-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8156>]